

Chú À, Anh Không Biết Yêu

Contents

Chú À, Anh Không Biết Yêu	2
1. Chương 1: Vết Tích Mộng Xuân	2
2. Chương 2: Hoạt Động Bí Mật	5
3. Chương 3: Cao Nhân Đến Gần	8
4. Chương 4: Mơ Mộng	13
5. Chương 5: Tương Tư Thành Bệnh	16
6. Chương 6: Tình Đây Là Sao	20
7. Chương 7: Tai Nạn Bất Ngờ	23
8. Chương 8: Nhớ Lại Chuyện Cũ	26
9. Chương 9: Một Trận Sợ hãi	29
10. Chương 10: Bất Đắc Dĩ Gây Chuyện	32
11. Chương 11: Nụ Hôn Giữa Rắc Rối	35
12. Chương 12: Thanh Niên Trai Trắng	38
13. Chương 13: Tình Địch Xuất Hiện	41
14. Chương 14: Câu Chuyện Nhỏ (ngoại Truyện)	43
15. Chương 15: Không Nói Lên Lời	45
16. Chương 16: Chẳng Lẽ Đã Sai Rồi Sao	47
17. Chương 17: Giấy Không Thở Gối Được Lửa	50
18. Chương 18: Quan Hệ Gián Tiếp	52
19. Chương 19: Ảnh Hưởng Bộ Mặt Thành Phố	55
20. Chương 20: Khó Mà Đề Phòng	59
21. Chương 21: Bí Mật Bại Lộ	61
22. Chương 22: Tình Cờ Gặp Lại	64
23. Chương 23: Mối Quan Hệ Phức Tạp	66
24. Chương 24: Nhớ Lại Quá Khứ	69
25. Chương 25: Đêm Đầu Tiên Hôm Đó	71
26. Chương 26: Không Thở Tránh Khỏi	74
27. Chương 27: Thì Ra Là Thế	76
28. Chương 28: Trớ Trêu Thay	79
29. Chương 29: Ưu Và Nhược Điểm	82
30. Chương 30: Kim Lòng Không Được	87
31. Chương 31: Ngoài Ý Muốn Bị Lộ	89
32. Chương 32: Quan Hệ Chuyển Biến	94
33. Chương 33: Dần Dần Bại Lộ	97
34. Chương 34: Tình Cảm Là Gì	100
35. Chương 35: Nguyên Ý Hay Không	104
36. Chương 36: Kích Thích Trước Sau	107
37. Chương 37: Phát Hiện	110
38. Chương 38: Không Còn Sốt Lại Gì	114
39. Chương 39: Nhớ Lại Chuyện Cũ	116
40. Chương 40: Hứa Hẹn Lãng Mạn (pn 2)	119
41. Chương 41: Ngã Rê	120

42. Chương 42: Mối Tình Đầu	123
43. Chương 43: Chịu Trách Nhiệm	126
44. Chương 44: Chia Tay	130
45. Chương 45: Anh Nghĩ Anh Muốn Em	134
46. Chương 46: Không Thể Buông Tha	137
47. Chương 47: Đi Thẳng Vào Vấn Đề	140
48. Chương 48: Nguy Rồi.	143
49. Chương 49: Chuyển Biến	145
50. Chương 50: Một Người Anh Em Khác	150
51. Chương 51: Đi Tìm Duyên Phận	153
52. Chương 52: Đến Vương Quốc Anh	157
53. Chương 53: Kết Thúc (Thượng)	159
54. Chương 54: Kết Thúc (Hạ)	163

Chú À, Anh Không Biết Yêu

Giới thiệu

Chu Mông Mông vì chuyện chênh lệch tuổi tác mà bị đả kích thương tích đầy mình, nghĩ rằng tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-a-anh-khong-biet-yeu>

1. Chương 1: Vết Tích Mộng Xuân

Nửa tháng sau khi từ nước Mỹ trở về, mỗi đêm Chu Mông Mông đều mơ thấy mộng xuân, tư thế cơ thể kỳ kỳ cổ quái kiểu nào cũng có, còn nam nhân vật chính thì luôn không rời được người kia.

Sáng sớm cuối tuần, Chu Mông Mông bị ông nội lôi ra khỏi giường, cũng không biết tại sao, mấy ngày gần đây cô đặc biệt thích ngủ, cô ngồi ở trên giường nhìn ông nội đã thay một bộ trang phục thể thao trắng xám, dụi hai mắt mơ màng, cố chịu cổ họng khô rát, cô khàn khàn oán giận nói: “Ông nội à, lúc này là mấy giờ vậy?”

Chu Kiến Nghiệp lấy tư thế quân nhân tiêu chuẩn thành thực kéo ống tay áo, mắt nhìn đồng hồ Thượng Hải trên cổ tay trái, chiếc đồng hồ này là chiếc đồng hồ đầu tiên năm đó Thượng Hải chính thức sản xuất, đã có 55 năm lịch sử, là của tổ tiên Mông Mông truyền lại, thậm chí phải được sự đồng ý cô mới dám tranh thủ sờ một chút, chỉ là một chút nha.

“Bây giờ đã là 6 giờ 18 phút 7 giây, có phải em qua cháu lại chơi trò chơi đến rạng sáng?” Chu Kiến Nghiệp năm trước đã qua sinh nhật tuổi bảy mươi, nhưng giọng nói vẫn to như trước khiến cho tất cả các đồ vật thủy tinh trong phòng Mông Mông chấn động gần như sắp vỡ, hai tay cô bịt lỗ tai, nhìn lên trần nhà màu

trắng, tự hỏi tại sao cô - một đứa con gái xinh xắn như hoa như ngọc thể này lại sinh ra trong một gia đình quân nhân. Mà còn là một ngôi nhà toàn đàn ông.

Nói đến Chu gia, chính là nhà có tứ trưởng quan lớn nổi tiếng ở thành phố H, cái gọi là tứ trưởng chính là sư trưởng, thị trưởng, cục trưởng và đại đội trưởng. Đúng vậy, ông nội cô từng là sư trưởng thứ ba chỉ huy lực quân, ba cô là thị trưởng đương nhiệm của thành phố H, anh cả cô hiện tại là cục trưởng cục công an, anh hai cô hiện đang thực hiện nghĩa vụ quân sự trong quân đội, là đại đội trưởng bộ đội đặc chủng. Còn cô? Chính là con riêng của nhà tứ trưởng này. Vì sao lại nói như vậy? Có thể nói rằng, kỳ thật ngoại trừ cái danh “Nhà tứ trưởng” vang vọng khắp thành phố H ra, nhà cô còn có một danh hiệu nổi tiếng hơn, truyền khắp 18 phố xuyên qua 36 ngôi làng, hàng vạn người đều có thể tám chuyện say sưa, đó là “Nhà góa vợ”

Nhắc tới danh hiệu này, Chu Mông Mông liền , đặt cái danh hiệu vợ vắng này cho Chu gia, mắt bọn họ đều đặt trên mông sao? Cô đường đường là một khuê nữ, cho dù không thể trang trí, nhưng làm nền chẳng lẽ bọn họ không nhận ra cô là một người phụ nữ à! Làm sao có thể là “nhà góa vợ”? Tuy rằng đầu năm mới do mắc bệnh ung thư não mà bà nội qua đời, lúc mẹ cô sinh cô do xuất huyết quá nhiều mà lìa xa nhân gian, sau đó, vợ đầu của anh cả bắt cả hai tay nên anh chị ly hôn, cho tới bây giờ anh hai vẫn đang phục vụ trong quân đội. Vì thế, một loạt thảm kịch đã tạo nên Chu Mông Mông thành bông hoa duy nhất trong cái nhà góa vợ này, vẫn là cá biệt đi.

*Khuê nữ: gái chưa chồng

Thường nói gừng càng già càng cay, bài giáo huấn của ông nội vẫn đầy nghiêm khắc như trước, Chu Mông Mông đành phải nghiêm chỉnh ngồi nghe, rất nhanh trôi qua 15 phút, chờ cho Chu Mông Mông được giải thoát ra khỏi tiếng ma quỷ kia thì bụng cũng không chịu thua kém mà kêu ầm lên.

“Ông nội, cháu đói bụng, muốn ăn bánh bao nhân thịt.” Chu Mông Mông bất đắc dĩ ôm bụng, dường như từ lúc ở nước Mỹ trở về cô có chút khác thường, ví dụ như buổi tối mơ mộng xuân, ban ngày ham ngủ như heo, ăn uống thấy ngon miệng hơn, lại còn vô duyên vô cớ buồn nôn...

Giống như bây giờ, trước mắt rõ ràng là một đĩa bánh bao thơm ngào ngạt, phản ứng đầu tiên của cô là ứa nước miếng rùng rùng há miệng ăn, ngược lại bỗng thấy có một cơn buồn nôn trào lên, muốn nôn.

Chu Kiến Nghiệp nhìn sắc mặt cháu gái có điểm kỳ quái, nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Mông Mông khoát tay: “Cháu muốn đi toilet, bụng khó chịu quá.” Nói xong, cũng không để ý đến cấp dưới trước kia của ông nội là chú Tôn cùng con trai Tôn Nghiêm Đông đang ngồi bên cạnh, đứng dậy ra ngoài hành lang, bước vội vào toilet gần nhất.

Chu Kiến Nghiệp thấy cô như vậy dường như có điểm lo lắng, không khỏi lẩm bẩm: “Đã nói thức đêm không tốt cho cơ thể, con bé này thật là!” Ông vốn định đi qua xem, Tôn Nghiêm Đông bên cạnh đã nhanh chóng đứng dậy, cười nhẹ nói: “Ông nội Chu, hay là để cháu đi xem.”

Nhìn thấy Tôn Nghiêm Đông bước ra ngoài, Chu Kiến Nghiệp mới thở dài nhìn Tôn Mậu Hoa đối diện nói: “Tiểu Tôn, tôi cảm thấy Mông Mông sau khi trở về có điểm khác thường, nhưng không rõ khác thường ở điểm nào.”

Sau khi Chu Kiến Nghiệp về hưu, ông liền khuyến khích cấp dưới đắc lực Tôn Mậu Hoa tiếp nhận vị trí sư trưởng lãnh đạo lực quân. Hơn nữa, Tôn gia cùng Chu gia hiện tại đang sống trong cùng một tiểu khu, nhà đối nhà, hai người vừa là quan hệ thầy trò cũng vừa là bạn bè của nhau, có thời gian rảnh nhất định sẽ tụ tập lại, nói chuyện về nền quân sự đất nước cũng như việc mấy việc trong nhà, vân vân. Hôm nay vừa hay cuối tuần được nghỉ ngơi, hai người trong lúc nhàn rỗi dẫn theo con cháu, hẹn nhau đến quán trà Đường Thúc Lâu nổi tiếng nhất của thành phố H ăn sáng.

Tôn Mậu Hoa cười nói: “Có lẽ là đẹp hơn, dù sao ra nước ngoài hơn nửa năm, kiểu dáng cũng sẽ có chút thay đổi.”

Chu Kiến Nghiệp nghe ông bạn nói như vậy, lại nhớ tới câu đầu tiên của đứa cháu đích tôn Chu Miểu đã nói sau khi nhìn thấy Mông Mông trở về, không khỏi tức giận nói: “Miểu Miểu nói con bé càng ngày càng có nét quyến rũ của phụ nữ, không biết thằng đó làm anh cả kiểu gì mà nhìn em gái của mình lại nghĩ tới mấy thứ bậy bạ, còn nói là nét quyến rũ của phụ nữ, Mông Mông mới hơn 19 tuổi, chẳng qua là một thiếu

nữ, làm phụ nữ còn sớm chán.” Bỗng nhiên, ông lại đổi chủ đề, chuyển qua đứa con của Tôn Mậu Hoa, hỏi: “Nghiêm Đông hiện tại mấy tuổi? Có phải 24 không?”

“Năm trước rồi.” Tôn Mậu Hoa thấy lãnh đạo hỏi, mơ hồ phát hiện được điều gì, nhưng không nói ra, chẳng qua cố ý nói: “Quên cho ông biết, tiểu Đông năm kia đã tốt nghiệp thạc sĩ ở H đại, gần đây hình như được phân làm chủ nhiệm, nghe thằng bé bảo hiện đang làm chủ nhiệm lớp Mông Mông.”

“Tình cảm chúng nó tốt thật.” Khuôn mặt Chu Kiến Nghiệp vốn nghiêm túc lộ ra ý cười: “Thằng bé Nghiêm Đông này tôi nhìn nó lớn lên, luôn luôn tốt, vô luận nhân phẩm hay diện mạo đều không thể chê. Nếu Mông Mông lớn lên, hai đứa có thể ở cùng một chỗ thì tôi coi như thỏa mãn tâm nguyện.”

Tôn Mậu Hoa nghe, cũng cảm thấy rất tốt.

Trong lúc 2 bậc trưởng lão đang suy tính về cuộc sống tương lai của bọn họ, Chu Mông Mông đáng thương lại đang ngồi bên cạnh bồn cầu nôn khan, bởi vì nhà vệ sinh này thuộc kiểu nam một phòng nữ một phòng, Tôn Nghiêm Đông đi đến liền trực tiếp gõ cửa toilet nữ, hướng bên trong hỏi cô: “Mông Mông, em có khỏe không?”

Chu Mông Mông chỉ cảm thấy vị acid pantothenic trong dạ dày từng đợt trào lên, nói: “Không có việc gì, chẳng qua dạ dày khó chịu một chút thôi.”

“Hay anh dẫn em đi bệnh viện kiểm tra xem?” Cửa không khóa, Tôn Nghiêm Đông rất tự nhiên đi vào, đưa cho Mông Mông chiếc khăn nhúng qua nước nóng, chiếc khăn này là do khi nãy anh nhờ người phục vụ tìm cho.

Mông Mông quay đầu nhìn anh, lại nói hai người cũng hơn nửa năm chưa gặp nhau, trước đây cô thấy Tôn Nghiêm Đông ngoại hình khá đẹp, thân cao 1m83, thuộc loại người được ông trời ưu ái thiên vị, nhất là đôi mắt nâu kia luôn tràn đầy nhiệt tình ấm áp, sạch sẽ, lúc cười lộ lên đôi lúc sẽ thấy má múm đồng tiền bên trái, quả thực không chỉ quyến rũ bình thường. Tuy rằng hình tượng của anh cũng đủ để được gọi là bạch mã hoàng tử có thể chinh phục được không ít cô gái, bác gái, thậm chí là tâm hồn thiếu nữ. Nhưng, cô cảm thấy bản thân không thể động tâm với anh, xuất phát từ nguyên nhân gì, Mông Mông cũng không rõ. Có lẽ, trong lòng của cô sớm đã có bóng hình ai đó, nhưng không phải là Tôn Nghiêm Đông.

Cô nhận lấy khăn ấm từ bàn tay to trắng trẻo của Tôn Nghiêm Đông, nét mặt xuất hiện tia mắt tự nhiên, nói: “Không cần phải đi bệnh viện đâu, có thể do ngày hôm qua thức đêm chơi game nên ngủ không tốt.”

Tôn Nghiêm Đông không khỏi thở dài: “Lần sau nhớ đi ngủ sớm một chút, đợi lát nữa đi ra ngoài anh mua giúp em mấy viên thuốc tiêu hóa.”

Mông Mông gật đầu, cô dùng khăn lau qua miệng, mỉm cười nói: “Anh Nghiêm Đông, anh đúng là tri kỷ, so với hai người anh kia của em thì dịu dàng hơn nhiều.”

Nhìn đôi mắt long lanh nước của cô gái trước mặt, lúc xuất ngoại vẫn là kiểu đầu con trai, bây giờ tóc đã dài xuống vai, mái tóc đen nhánh thẳng tắp, rũ xuống khuôn mặt hơi cúi xuống, vài sợi tóc không biết vô tình hay cố ý đậu lên cánh môi hồng căng mềm, lại thấy giống như một loại yếu đuối kiều mỵ. Tôn Nghiêm Đông lơ đãng thấy, bất giác ngón tay đã nâng lên nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mềm mại ướt át, lại có điểm say mê. Nhưng Chu Mông Mông bỗng nhiên ngăn người, anh giật mình thu tay mình lại, cười nói: “Khỏe môi em dính sợi tóc.”

“À.” Chu Mông Mông cũng sờ khóe miệng, thuận theo nỗ lực cười. Nhìn khuôn mặt với những đường nét xinh đẹp của cô gái này, Tôn Nghiêm Đông chỉ cảm thấy trong lòng một trận xấu hổ một trận sầu.

Sau khi đợi Chu Mông Mông rời khỏi đây, Tôn Nghiêm Đông đi sang toilet nam, tại cửa vừa vặn gặp được một người quen.

“Tề giáo sư, thật khéo.” Một người đàn ông cao gầy thân mặc áo len đen cùng áo sơ mi đi qua cạnh anh ta, Tôn Nghiêm Đông lập tức nhận ra.

Người nọ dừng lại cước bộ, giống như mới gặp Tôn Nghiêm Đông, nhưng trên khuôn mặt tuần mỹ cũng không xuất hiện biểu hiện dư thừa nào, đôi mắt thâm trầm như trước, lạnh nhạt nhìn anh ta lịch sự chào: “Xin chào.”

Vị này là Tề giáo sư, tên thật là Tề Xuyên. Trước đây không lâu, người này được mời đến do H đại cùng Trường đại học quốc tế Pennsylvania State University ở nước Mỹ thực hiện chương trình trao đổi giảng viên giảng dạy, từng đạt được nhiều giải thưởng lớn ở Mỹ và giải thưởng học thuật hàng đầu cấp quốc tế, thậm chí còn được tổng thống Mỹ đích thân gặp mặt và trao tặng huân chương vinh dự, có thể nói đây là vị thần người Hoa tồn tại giữa đời thường. Để mời được Tề giáo sư này sang đây làm giảng viên trao đổi, H đại tốn không ít công sức, bắt đầu từ năm trước đã gửi thiệp mời đến người này, thẳng đến năm nay người này mới có thời gian rảnh đến H đại giảng dạy. Tuy nhiên, lần này Tề giáo sư về nước giảng dạy đều khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên không ngờ được. Bởi vì, có tin đồn rằng người này năm ngoái đã từ chức giảng viên ở Trường đại học quốc tế Pennsylvania State University, vì sao năm nay lại về nước đến H đại giảng dạy?

Về phần Tôn Nghiêm Đông cùng Tề giáo sư làm sao có thể quen nhau, cũng chỉ là bởi vì Tề giáo sư là giảng sư đặc biệt được lớp anh ta mời đến. Ở trong trí tưởng tượng của Tôn Nghiêm Đông, vị giáo sư bí mật này có lẽ cũng giống với những vị giáo sư kỳ cựu trước đây sáu mươi râu tóc bạc trắng, già cả lỗi thời, không ngờ ngược lại là một người đặc biệt trẻ tuổi anh tuấn.

“Không nghĩ tới Tề giáo sư cũng có nhã hứng đến Đường Thủy Lâu này uống trà, đi một mình sao?” Tôn Nghiêm Đông rất tự nhiên cùng anh chào hỏi một câu.

Lúc này, Tề Xuyên liếc nhìn cửa gỗ nhà vệ sinh, mày nhíu lại, sắc mặt vẫn như cũ, lạnh như băng nói: “Thầy Tôn, cậu có chắc là cậu muốn nói chuyện với tôi tại trước cửa này?”

Tôn Nghiêm Đông vừa nghe, không khỏi sững sốt, vừa lúc cũng thoáng nhìn cửa nhà vệ sinh cách đó không xa, hình như có một mùi không dễ chịu từ bên trong bay ra. Anh ta hì hì cười: “Tôi xin lỗi, thật ngại quá. Nhưng mà Tề giáo sư anh cũng thật dễ ợt.”

Tề Xuyên nhíu mi, trong đôi mắt tối đen như mực hiện lên một tia cảm xúc không dễ phát hiện: “Phải không? Vợ tôi cũng từng nói như vậy.”

2. Chương 2: Hoạt Động Bí Mật

Bởi vì năm đó vào lúc đăng ký nguyện vọng, tất cả đám đàn ông trong Chu gia đều phản đối cô ra khỏi thành phố học đại học, Chu Mông Mông không thể không thuận theo dân ý, đành phải ghi vào hồ sơ đăng ký thi vào trường đại học tốt nhất thành phố H——H đại, cũng chỉ có thể chọn ngành mà cô muốn học nhất trong trường——kỹ thuật máy tính.

Cơ bản bắt đầu từ mầm non cho đến đại học, Chu Mông Mông đã biết cả đời mình cũng không có cơ hội trốn thoát ra khỏi lòng bàn tay ông nội, ba cùng các anh trai, không nghĩ tới ông trời lại bỗng nhiên ban cho cô một cơ hội, trong cuộc thi khảo sát lần thứ nhất, cô trở thành sinh viên trao đổi duy nhất của khoa, được sang Mỹ để học tập. Nhớ lại kế hoạch năm ngoái hào hứng dự định nhân lúc tuổi còn trẻ đi chu du khắp thế giới, vừa hay chuyến đi này có thể dạo quanh một vòng Bắc Mỹ, không ngờ năm nay đã xuất phát.

Tuần trước Chu Mông Mông đã chuyển về lại ký túc xá ở trường, giường ngủ vẫn như trước hướng về phía cửa sổ Đông Bắc. Bởi vì nhà cô ở ngay tại thành phố H, cho nên trên cơ bản thứ bảy và chủ nhật cô đều về nhà, thứ hai tới thứ sáu mới ở lại trường học.

Buổi chiều sau khi cùng ông nội và ba ăn tối, cô chuẩn bị trở về trường, đúng lúc xuống cầu thang thì gặp anh cả đi công tác về.

“Mông Mông, sao không ở nhà thêm một đêm?” Chu Miểu mặc một bộ cánh phục màu xám đen, cao cao, uy nghiêm mà suốt khí, diện mạo tuyệt đối hoàn toàn thừa hưởng gen tốt của Chu gia. Mông Mông đứng ở trước mặt chỉ cao đến đầu vai anh, có đôi khi cô có cảm giác mình chẳng giống con cái nhà này, anh cả cùng anh hai đều cao trên mét tám, khô ngô vạm vỡ, vậy mà bản thân mình chỉ cao đến 163cm, như gà giữa bầy hạc. Tuy rằng ba cô nói chiều cao của cô được di truyền từ mẹ, nhưng khoảng cách như thế này cũng quá lớn đi? Tại sao lại không trung hoà một chút, tốt xấu gì cũng phải cao được 170cm thuộc lớp mỹ nữ chân dài chứ?

Đáng tiếc, đó cũng chỉ là do cô rồi việc tưởng tượng lung tung, lại nhìn anh cả trong tay xách theo một túi GUCCI to màu đen, hỏi: “Anh cả, nghe nói anh đi Hong Kong, túi này không phải là quà cho em chứ?” Nói

xong, cô đưa tay muốn lấy, Chu Miếu phản ứng nhanh nhẹn lùi lại, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ, từ túi lấy ra một chiếc móc chìa khóa Mickey Mouse số lượng có hạn của hãng Disney đưa cho cô: “Tiểu nha đầu mà lại muốn thứ đắt tiền như vậy làm cái gì, cầm này.”

Chu Mông Mông cúi đầu nhìn móc khóa Mickey màu bạc trong tay mình, khóe miệng run rẩy, rất là bất mãn: “Thích á, em mới không cần!” Nói xong cô liền nhét cái móc khóa kia vào túi áo Chu Miếu: “Em đã không còn là trẻ con, đừng tặng cho em những thứ mà trẻ con bảy tuổi mới thích nữa”.

“Em trước kia không phải nháo một trần ầm ĩ muốn cái móc khóa này sao? Anh đây phải nhờ quan hệ mới giúp em mua được, hiện tại như thế nào lại không thích nữa?” Chu Miếu nâng tay sờ vào tóc mái của cô, giọng điệu mang theo sự sùng nịnh cùng bất đắc dĩ. Đừng tưởng cái móc chìa khóa nhỏ này không đáng gì, so với gói quà mà anh đang cầm trên tay còn đắt gấp đôi, dù sao cũng do năm đó sản xuất với số lượng có hạn, anh thật vất vả sử dụng quan hệ mới từ một người chuyên sưu tầm mua được.

Chu Mông Mông không phải không thích, mà là đã có người tặng cô một cái giống y như cái này.

Cô thấy trong mắt anh cả có tia mắt mát, lại không thể không từ trong túi áo anh lấy cái móc khóa kia nói: “Anh cả, lần sau đừng tặng cho em những đồ mà trẻ con mới thích nữa. Còn có, cô ấy cũng chưa nói khi nào cùng anh kết hôn, anh đừng đem tiền đầu tư vào những thứ không hoàn lại như thế này.”

Trước khi xuất ngoại, anh cả ly hôn, sau khi về nước, anh cả đã có bạn gái mới. Mặc dù cô chưa thấy qua bộ dáng của người con gái kia, nhưng dựa vào sự nghiệp của cô ấy cũng dễ đoán, cô gái này sống cũng khá tốt, cùng anh cả của cô ở chung có vẻ hợp. Tuy nhiên, chuyện này ông nội cùng ba cô còn chưa biết, nếu không khẳng định anh cả sẽ được ăn “một trường hồng”.

Chu Miếu cười nói: “Con bé tiểu quỷ này, anh đây có thể chịu thiệt sao?”

Chu Mông Mông bĩu môi, nhìn sang hướng khác, nghĩ rằng, đoạn hôn nhân ngày xưa còn chưa đủ chịu thiệt sao? Thân, tâm bây giờ đều mất hết. Nhưng, cô không dám nói thêm cái gì nữa, dù sao nói thêm anh cả cũng không thích.

“Tuy rằng em thực hy vọng anh có thể là người đầu tiên thoát khỏi cái danh hiệu ‘Nhà góa vợ’. Nhưng mà em càng hy vọng anh được hạnh phúc hơn.” Cô nói đến đây, dừng lại, lại sử dụng chiêu bày ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Anh cả, không nói chuyện cùng anh nữa, em còn phải đến thư viện làm bài tập.” Xoay người cô đã đi xuống cầu thang.

Chu Miếu nhìn của bóng dáng cô, liền hô to: “Mông Mông, anh đưa em đi? Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa.”

“Không cần đâu ...” Hành lang bên dưới truyền đến giọng nói thanh thúy của Chu Mông Mông, Chu Miếu định xuống xem, cửa điện tử đã “tinh” một tiếng rồi khép lại.

**

Chu Mông Mông cũng không quá để ý đến câu “Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa” kia. Ai ngờ vừa đến cổng trường thì trời bắt đầu mưa to, cô che ba lô trên đầu chạy nhanh đến cửa văn phòng giảng viên gần nhất.

Đứng dưới mái hiên trên bậc thang toàn thân cô run rẩy, Chu Mông Mông mới phát hiện quần áo bản thân toàn bộ đều ướt đầm, bị gió thổi qua càng thêm lạnh thấu xương, mặc dù bây giờ mới qua xuân phân một chút. Cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà đang được mưa to rửa sạch cách đó không xa kia, khẽ thở dài một tiếng, đột nhiên nhớ lại chuyện mấy tháng trước ở thành phố Philadelphia nước Mỹ. Cũng một tòa nhà nâu đỏ to lớn, cửa sổ sát đất, cô ở trước mặt tất cả các sinh viên thổ lộ với anh. Nhưng, nét mặt anh cũng chẳng thay đổi nói một câu: “Bạn học, vui đùa nên dừng ở đây.”

Hiện tại còn nghĩ về nó, Chu Mông Mông cảm thấy thật nực cười, rõ ràng chính mình là thật tâm theo đuổi, cuối cùng cũng chỉ đổi lấy được một câu “Vui đùa nên dừng ở đây”, cô thở ra một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn xuống bụng mình, gơ tay xoa xoa: “Trò vui đùa này cũng quá lớn rồi.”

Lúc này, hội nghị nghiên cứu thảo luận ở trường H đại cũng vừa chấm dứt, các thầy cô giảng viên ở phòng họp tầng 4 đi xuống. Chu Mông Mông nghe bên trong truyền đến từng đợt bước chân ồn ào, quay đầu liền

thấy vài vị giảng viên giáo sư xuống cầu thang đi tới, cô đang muốn lui qua một bên, đột nhiên có người hỏi cô: “Bạn học Chu, không mang ô sao?”

Cô nhìn người đàn ông trung niên hỏi đầu trước mặt, đúng là Trương giáo sư dạy môn lý luận của các cô, nhưng mà ông ấy tại sao vẫn nhớ cô họ Chu? Không phải nửa năm cô không học ở trường học sao? Chẳng lẽ bởi vì trước kia cô được hạng cao trong kỳ khảo sát đặc biệt kia, nên ông ấy liền nhớ kỹ?

Chu Mông Mông lắc đầu, Trương giáo sư hỏi: “Em đi đâu? Tôi đưa em một đoạn đường.” Nói xong, ông ta đã mở chiếc ô màu đen, che giữa hai người. Chu Mông Mông thoáng đưa mắt vừa vặn nhìn thấy cán ô trong tay ông ta, không khỏi ngạc nhiên, bởi vì này cán ô đầu ngựa Archer Adams nổi tiếng này rất quen thuộc, người ấy hình như cũng có một cái, chính là không nghĩ tới một Trương giáo sư bình thường mặc quần áo mộc mạc giống như mọi người nhân lao động cũng tiêu xài hoang phí như vậy. Cô không khỏi nhìn lại chiếc ô giá trị hơn một ngàn này cùng với Trương giáo sư đang cười ngây ngô hiền lành, thật là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Quên đi, cô cũng không muốn đứng lâu dưới mưa, vì thế nhìn Trương giáo sư lễ phép nói: “Em tính đến ký túc xá, làm phiền tới Trương giáo sư rồi.”

“Không cần khách sáo, ô này cũng là do tôi mượn của người khác.” Trương giáo sư cười nói.

Trên tầng 4 phòng giảng viên, có một người đàn ông đang đứng trước cửa sổ nhìn xuống phía dưới theo bóng dáng của Trương giáo sư cùng Chu Mông Mông rồi đi đến mức xuất thần, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi anh ta: “Tề giáo sư, thầy không mang ô sao? Hay thầy có muốn đi cùng với em không?”

Người hỏi là một nữ nghiên cứu sinh kiến trúc lớp A, tên là Mộ Dung Yến, diện mạo thanh tú xinh xắn, nói chuyện cởi mở thoải mái khiến người khác rất thích, bản thân cũng được rất nhiều giảng viên nam cùng nam sinh theo đuổi, nhưng cô vẫn chưa gặp được người đàn ông nào khiến cho cô tim đập chân run, cho nên cô vẫn duy trì độc thân.

“Ô cho người khác mượn.” Tề Xuyên thản nhiên nói, cũng không biết rằng lời nói này của mình có cơ nào ngoài dự đoán của mọi người.

Mộ Dung Yến vô cùng ngạc nhiên, tuy nói cô cùng Tề Xuyên chẳng mấy lần gặp mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra anh ta là một người lạnh lùng sắt đá, hiển nhiên cũng không thể hiểu được anh ta làm sao có thể đưa ô cho người khác mượn: “Vậy thầy làm sao bây giờ? Sẽ không phải là đợi mưa trở về chứ?”

Tề Xuyên nhìn mưa xối xả bên ngoài cửa sổ, khoe miệng nhợt nhạt cong lên mỉm cười: “Cũng có thể, nói không chừng đợi lát nữa mưa lại ngừng.”

Cách một khoảng, Mộ Dung Yến nhìn nửa khuôn mặt của người đàn ông trước mặt, ngũ quan lập thể, nhưng lại không giống với nét người Châu Á truyền thống, lại có điểm nho nhã trong trẻo cổ điển nhưng lạnh lùng, cùng đôi mắt đen sâu như vực khiến cho người ta nhìn không thấu, lại nhìn không được muốn đi nghiên ngắm, làm cho cô không khỏi nhớ đến một vị đạo diễn nổi tiếng mà cô rất thích.

“Tề giáo sư, thầy có biết Tề Dự không?” Mộ Dung Yến cũng không hiểu tại sao mình lại hỏi ra những suy nghĩ trong lòng như vậy.

Tề Xuyên không nghĩ tới cô lại đột nhiên nhắc tới Tề Dự, thoáng có chút giật mình, trả lời: “Cậu ta là em trai thứ ba của tôi.”

Mộ Dung Yến nghe xong liền bị sốc, che miệng kích động không thôi: “Khó trách! Lần đầu tiên gặp thầy em đã thấy hai người rất giống nhau, em chính là fan hâm mộ lớn của anh ấy! Em... Em cũng không biết nên hình dung loại cảm giác này như thế nào, thầy có thể... Giúp em xin chữ ký của anh ấy không?”

Tề Xuyên nghe xong nhú mày lại, Mộ Dung Yến thấy anh ta không trả lời, tự biết mình đã quá trớn, vội vàng thu biểu cảm khoa trương lại: “Em có chút hưng phấn, thật ngại quá!”

“Không sao, đúng lúc tôi cũng muốn em giúp một chuyện.” Ngay tại lúc cô ý thức được sự mất mặt của mình, Tề Xuyên lại đột nhiên nói.

Mộ Dung Yến tò mò: “Chuyện gì ạ?”

Tề Xuyên lấy điện thoại di động ra, nói: “Số điện thoại di động của em là gì?”

“135...”

**

Chắc là do là mắc mưa, sau khi Chu Mông Mông trở về ký túc xá, đầu có chút nhức. Phòng này là phòng ngủ bốn người, ở cùng phòng có Phó Xuân Xuân cùng Mạnh Hiểu Diêu đều là bạn trung học của cô, còn một người kia là ở tỉnh khác vào, tên là Đào Vàng Ngọc. Bốn người đều cùng một khoa, nhưng khác lớp. Xuân Xuân cùng cô thuộc khối máy tính lớp A, Hiểu Diêu cùng Vàng Ngọc thuộc khối máy tính lớp B.

Giờ này ba đứa kia cũng không có trong phòng ngủ, Chu Mông Mông thấy không có người, đóng cửa liền đem quần áo ướt cùng giấy để lung tung trên đất, ôm máy tính trèo lên giường mình.

Khởi động máy, mở trò chơi lên. Game mà Chu Mông Mông chơi là Kiếm Hiệp Tình Duyên, mới bắt đầu chẳng qua là do bị trang phục, diện mạo 3D của nhân vật cùng bối cảnh hấp dẫn, sau dần dần lại bị trang bị cùng thao tác kỹ thuật sinh ra say mê, hơn nữa đối với đại thần thì cần phải một thân trang bị hàng hiệu cùng thao tác điêu luyện.

Cô vừa login, liền có người gọi cô. Bên trong hộp trò chuyện mật màu tím có trên 20 tin nhắn xếp gọn gàng y chang mấy khối thi thể chồng chất lên nhau.

Tề Thiên Đại Thánh: nhị sư muội!

Tề Thiên Đại Thánh: nhị sư muội! !

Tề Thiên Đại Thánh: nhị sư muội! ! !

Tề Thiên Đại Thánh: nhị sư muội! ! ! !

...

Hai mươi tin nhắn đầu tiên đều cùng một người, đều thuộc dạng hét lên. Đúng rồi, tên ảo trên mạng của cô không phải là nhị sư muội, mà là lật ngược tên lại, “Chu” thì đổi thành “Trư” .

Mông Mông Trư: Sao vậy?

Tề Thiên Đại Thánh: %>_<>

3. Chương 3: Cao Nhân Đến Gần

*Cao nhân: người ưu tú, xuất sắc

Vượt ải phó bản rất nhanh, bởi vì có cao thủ hỗ trợ, một địch mười, bất khả chiến bại.

Chu Mông Mông trở về thành trả nhiệm vụ, lúc này trong đội có người nói: Quay Về Phía Đông, đi khai hoang không?

Tiếp theo giây, Chu Mông Mông đã thấy [Quay Về Phía Đông] ở kênh bạn tốt hỏi cô: Mông Mông, em có đi không?

Cô nhìn tướng quân giáp đỏ đứng cạnh mình trên màn hình, bĩu môi.

Mông Mông Trư: không đi, lát nữa em còn muốn ngủ.

Tiếp theo, trong kênh chat đội, Quay Về Phía Đông nói: Không đi.

Hạt Mưa To: Vì sao? Vì sao? Đại thần người không đi thì chúng tôi đi cũng không có ý nghĩa gì a! ! ! !

Cây Tinh Linh: nhưng mà, cậu không đi, lấy ai chỉ huy đây? Những người khác đều không thể dựa vào được! ! ! !

Quay Về Phía Đông: để Lão Mạc chỉ huy đi, tôi muốn đi theo Mông Mông.

Anh ta vừa nói những lời này, cả đám trong đội liền kích động không thôi.

Cây Tinh Linh: đại thần Quay Về , người không công bằng! ! ! ! ~(>_<)

~Hạt Mưa To: Này này, hẹn họ à? Có cần tiểu nhân bưng nước châm trà không? *^^*

Cây Tinh Linh: Nước tiểu nước tiểu kia, cậu thật đáng khinh

~Hạt Mưa To: Không được gọi tôi là nước tiểu, đồ yêu tinh ngàn năm!!!!

Cây Tinh Linh: Than ôi, tôi rửa cậu mỗi ngày, hạt mưa to tè dầm mỗi ngày!!!!

Hạt Mưa To: Đồ trứng thối lăn đi chỗ khác, đi!!!!!!

Cây Tinh Linh: ta đây không có trứng, đồ ngốc!!!!!!

Mông Mông Trư: (.) Anh Đông, chúng ta nên rút lui thôi!

Lão Mạc Tây Bính: đi đi, đi đi, đôi oan gia này tạm thời chưa cãi nhau xong đâu, hai người cứ đi trước đi.

Quay Về Phía Đông: Người anh em, vất vả rồi.

Chu Mông Mông lặng lẽ rời khỏi đội, lập lại đội với Quay Về Phía Đông, đang định ra ngoài thành làm nhiệm vụ quán trà, sau đó out game đi ngủ. Cô vừa mới bước đến cầu trước thành Trường An, chợt thoáng nhìn thấy một nam nhân vật áo đen tóc bạc cười bạch mã đi qua bên cạnh mình, quá kinh hãi, cô cũng không nghĩ nhiều bám theo sau anh ta, cứ như vậy mà theo sát.

Thẳng cho đến lúc đứng cạnh quán trà, người kia mới nhảy xuống. Chu Mông Mông vội vàng kick vào đầu người kia, xem chút trang bị của người đó, tuy xem trộm không được tốt cho lắm nhưng vừa thấy cô liền hoảng sợ, điểm trang bị thể mà cao hơn 6000, cùng cấp bậc với Quay Về Phía Đông, phải biết rằng chơi game hơn một năm nay, ngay cả 5000 cô còn chưa tới.

Hơn nữa, người này luyện cùng môn phái giống cô, Đường Môn. Trong game Kiếm Hiệp được chia làm chín môn phái: Thiếu Lâm, Thất Tú, Tàng Kiếm, Thiên Sách, Thuần Dương, Ngũ Độc, Vạn Hoa, Đường Môn, Minh Giáo. Trong đó, Thiếu Lâm không thu nhận nữ đệ tử, Thất Tú không thu nhận nam đệ tử, khác môn phái đều có ba nhân vật cho người chơi lựa chọn: Thành nam, Ngự tử cùng Tiểu muội.

Chu Mông Mông chơi loại nhân vật Tiểu muội phái Đường Môn, ngay từ đầu cô đã chọn Đường Môn, đơn giản bởi vì môn phái này phải kiếm ba dặm mới ra, có vẻ mới mẻ. Sau đó chơi lâu cô lại cảm thấy thao tác phái Đường Môn thật sự khó nhằn, nhưng cũng rất thú vị, dần dần biết sử dụng ám khí, lại phải kết hợp hoàn mỹ giữa công trong thủ ngoài khiến môn phái càng hấp dẫn.

Mà người trước mặt lúc này là một thân trang bị cao cấp, sau lưng còn mang theo cây cung cam cấp 80, mái tóc bạc dài óng ánh, trang bị trên trán còn gắn thêm một đóa hoa phượng vũ trắng ngần, đẹp trai quyến rũ không nói nên lời. Về phần thân hình cao to khỏe phải nói, Mông Mông Trư đứng bên cạnh người ta chỉ với tới ngực.

Chu Mông Mông nhìn nam nhân vật đẹp trai trên màn hình, thoáng nhìn qua tên của người đó, không khỏi nở nụ cười, thực vô sỉ chat vào kênh chat gần: Nuôi heo, nhà anh nuôi mấy con heo rồi?

Một lát sau, người kia dường như mới phản ứng lại.

Người Nuôi Heo: Vừa rồi cô đi theo tôi là muốn hỏi câu này?

Chu Mông Mông cứng họng, ngay sau đó rất tự tin trả lời: Không được sao?

Người Nuôi Heo:.....

Đúng lúc đó Quay Về Phía Đông cũng đi tới cạnh quán trà, thấy Mông Mông Trư cùng một người tên “Người Nuôi Heo” phái Đường Môn nói chuyện phiếm, ngay tại kênh chat đội hỏi: Mông Mông, hai người quen nhau à?

Anh vừa hỏi xong, Mông Mông Trư liền mời Người Nuôi Heo vào tổ đội. Lúc này, trước máy tính, ánh đèn huỳnh quang chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, gương mặt vốn hiền lành, lúc này lại lộ ra nụ cười gian xảo.

Mông Mông Trư: Nuôi Heo, tôi thấy anh trang bị tốt như vậy, thao tác nhất định cũng rất thành thạo nhỉ?

Người Nuôi Heo: Cũng bình thường thôi.

Mông Mông Trư: Đừng khiêm tốn như vậy, hay chúng ta đánh cược một ván, anh có dám không?

Quay Về Phía Đông: Mông Mông, em.....

Mông Mông Trư: Anh Đông, anh đừng lên tiếng, em đang cùng người ta thương lượng.

Quay Về Phía Đông biết con bé Mông Mông này lại muốn bắt mình làm chuyện xấu, vốn nghĩ rằng người kia sẽ không dễ dàng đáp ứng. Ai ngờ, người này.....

Người Nuôi Heo: Đánh cược gì?

Chu Mông Mông thấy cá lớn mắc câu, không khỏi cười thầm: “Thật là hai kẻ ngốc, nhanh như vậy đã vào tròng.”

Ngón tay cô gõ gõ, viết: Anh cùng người này tỷ thí 3 trận, thắng 2 trên 3 trận liền thắng, nếu thua phải đưa 10 ngàn vàng cho đối phương, thế nào?

Quay Về Phía Đông: Tráng sĩ xin hãy cân nhắc kỹ lưỡng.

Mông Mông Trư: Anh Đông, anh nói không đúng rồi, người ta đâu yếu như vậy nha →.→

Quay Về Phía Đông thấy phép khích tướng như thế hẳn là có tác dụng không lớn. Đương nhiên, người bình thường sẽ không đáp ứng loại cá cược này cùng người xa lạ. Nhưng, Người Nuôi Heo hiển nhiên không nằm trong số những người bình thường kia.

Người Nuôi Heo: Được, có quy tắc gì không?

Mông Mông Trư: Không có nha, cho dù thắng cũng phải đánh người đó nằm bẹp dí dưới đất mới thôi! (*^____^*)

Người Nuôi Heo: Vậy bắt đầu đi.

Cũng ngay tại lúc Quay Về Phía Đông rời khỏi đội ngũ, chuẩn bị cùng Người Nuôi Heo chiến đấu, Mông Mông Trư còn nói một tiếng: Đội chút, em muốn tìm vài nhân chứng.

Quả nhiên, người chơi khác vốn đang bận việc tứ phía bỗng thấy trên kênh thể giới có người hô to: Mọi người mau đến xem, đệ nhất cao thủ Quay Về Phía Đông ở ngoài thành Trường An tỷ thí với Người Nuôi Heo phái Đường Môn, trò hay không thể bỏ qua!!! Không hay không lấy tiền!!! Mau mau đến xem!!!!!!!

Thấy vậy mấy người muốn xem trò vui đều chạy tới, ở kênh chat gần bắt đầu thảo luận.

Phong Lưu Một Lần: Cái gì, Quay Về Phía Đông muốn tỷ thí? Người kia không phải tìm chết sao!!

Tiểu La La: Đại thần!! Đại thần!!! Tôi rất cực cũng được gặp đệ nhất đại thần, chào ôi, hạnh phúc quá đi

~Tiền Tiền Tiền Thiệt Nhiều: Sặc, vừa rồi nếu không nghe nhầm, là Quay Về Phía Đông VS Người Nuôi Heo hả? Người Nuôi Heo kia có phải có một khoảng thời gian với sức mạnh siêu nhân thần tốc vọt lên top 10 cao thủ không?

Ta Là Hòa Thượng Ta Sợ Ai: Cái này tôi cũng nghe nói qua, nhìn vũ khí cam lấp lánh kia, hẳn chính là người kia !!!!!

Ai Nha Mẹ Ôi: Lau nước miếng, trước khi lên thiên đường có thể nhìn thấy no.1 PK no.10, thật kích động muốn tè ra quần !!!!!

*PK : tỷ thí

.....

Trong chốc lát, các kênh chat đều náo nhiệt từng bừng, Chu Mông Mông nhìn khí thế thảo luận bừng bừng này cảm thấy thật vừa lòng.

Tuy nhiên, sự hài lòng này còn chưa duy trì được ba giây, liền đổi thành kinh ngạc .

Người Nuôi Heo: Nếu nhiều người như vậy đến làm chứng, tôi muốn thêm lợi ích.

Chu Mông Mông tuy là ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, dù sao không thể nghi ngờ người này có thể lật lọng không đưa bạc cho bọn cô được. Phải biết rằng, Quay Về Phía Đông luôn là đệ nhất cao thủ ngồi trên ngai vàng bằng xếp hạng nửa năm. Đây, chẳng qua hạng 10, có thể rất mạnh nhưng cũng chỉ có thể 1 giây liền chết!

Mông Mông Trư: Anh nói đi.

Người Nuôi Heo: Tôi thắng, cô làm đồ đệ của tôi.

Xi, dựa vào, đây không phải rõ ràng là muốn nhốt lại nuôi dưỡng giấy sao? Mày liễu nhíu chặt, bỗng chốc Chu Mông Mông thấy lạnh toát sống lưng, loại cảm giác này thực không ổn.

Mà lúc này, Quay Về Phía Đông lại nói: Mông Mông, em không muốn thì đừng nhận.

Chu Mông Mông sao có thể dễ dàng nhận thua như vậy, huống chi lần này còn liên quan đến danh dự anh Đông của cô, nếu chỉ mình cô nhượng bộ, việc gì phải sợ hấn chứ.

Mông Mông Trư: Được, nhưng mà anh thua phải đưa cho tôi 10 ngàn vàng! Có đồng ý hay không?

Người Nuôi Heo: Đến đây đi.

Anh ta vừa nói xong, không khí xung quanh cũng nhanh chóng tăng vọt tới đỉnh.

Tỷ thí, sau khi khiêu chiến 15 phút, thắng bại đã rõ.

Tất cả mọi người không thể tin được hai mắt của mình, đường đường là một Thiên Sách Thần Quân, cứ..... cứ như vậy mà thua? Chu Mông Mông ở trước máy tính hoa mắt choáng váng, vừa rồi tên kia ẩn thân cũng thật rất đáng nể, đảo mắt liền lập tức đánh sang Quay Về Phía Đông, sau đó..... sau đó, cô cũng không thấy rõ Người Nuôi Heo thao tác như thế nào, thắng bại liền đã rõ! Hơn nữa, khủng bố nhất chính là chỉ đánh hai trận, đều là hai lần khi anh ta chỉ còn một chút máu liền công kích đánh trả Quay Về Phía Đông đến chết, mỗi lần đều dùng chiến lược khác nhau, ngay cả để lại cho Quay Về Phía Đông một cơ hội cứu vãn cũng không để.

Ngay tại lúc cô hết sức choáng váng, trên màn hình đột nhiên nhảy ra một khung thông báo, hiển thị “Người Nuôi Heo muốn thu người làm đồ đệ tử, đồng ý hay không”,

Chu Mông Mông hoàn hồn, vội vàng chat với Quay Về Phía Đông, không thể tin hỏi: anh Đông, anh đây là nhường sao? Phải không? Phải không?

Quay Về Phía Đông: Không phải, là cậu ta quá mạnh.

Chu Mông Mông ngửa mặt lên trời hét lớn: “Ta thế mà cũng có lúc bị hớ, không thể tha thứ ah

~~!”

Đúng lúc có người về phòng, Phó Xuân Xuân vừa mới đi vào, chợt nghe thấy tiếng rống lớn, không khỏi hoảng sợ: “Gặp quỷ ah, cậu rống cái gì!”

Chu Mông Mông từ trên giường nhìn xuống, thấy Phó Xuân Xuân, thở dài: “Xuân Xuân, cậu rốt cục cũng về rồi, mình muốn chết!!!”

“Này này này, đêm hôm khuya khoắt đừng nói mấy câu điềm xấu ấy!” Phó Xuân Xuân tức giận trừng mắt liếc cô một cái, lại thấy một đồng quần áo ướt sũng trên mặt đất, nhìn Chu Mông Mông nói: “Cậu lại vắt quần áo lung tung! Cũng không ngại bẩn nhỉ.”

“Mình muốn giặt.” Chu Mông Mông nhìn xuống khung hiển thị kia, mở khung chat, gõ: Tôi bị cảm, đau đầu quá, out đây, bye bye.

Nói xong, cô cũng không giữ lời đóng máy tính, hừ lạnh một tiếng: “Bổn cô nương tốt như vậy mà phải bao nuôi sao? Nằm mơ đi!”

Phó Xuân Xuân nhặt bộ quần áo dưới đất lên bỏ vào chậu, ngẩng đầu thấy cô ỉu xiu một khối, hỏi: “Cậu lại chọc ai rồi à?”

“Đâu phải, có người muốn nhận mình làm đồ đệ.” Chu Mông Mông ngồi trên đầu giường, có lẽ vừa rồi quá tập trung vào trận đánh, ban đầu có hơi choáng váng, bây giờ lại càng đau, cổ họng từng đợt ngứa ngáy khó chịu. Cô bước xuống giường, định rót một ly nước ấm, mới đứng lên bỗng cảm thấy vô lực suýt ngã, cũng may có Phó Xuân Xuân đứng ở bên cạnh, nhanh chóng đỡ cô.

“Ai nha, cẩn thận chút!” Phó Xuân Xuân hai tay đỡ cô, vừa nâng mắt liền thấy hai gò má Chu Mông Mông đỏ ửng bất thường, đưa tay sờ trán cô: “Nóng quá, cậu không phải bị sốt chứ?”

Chu Mông Mông được cô dìu đến ngồi trên ghế, rất khó chịu nói: “Không biết nữa, nhưng thấy có chút khó chịu.”

Mặc dù Phó Xuân Xuân có khuôn mặt trẻ con nhưng lại tinh tế như người lớn, cô mở ngăn kéo của mình lấy nhiệt kế ra, dùng nước rửa sạch, lau khô rồi vẩy vẩy vài cái, sau đó mới nhìn Chu Mông Mông nói: “Mình kiểm tra cho cậu một chút, nâng cánh tay trái lên.”

Chu Mông Mông ngoan ngoãn nâng cánh tay trái lên, Xuân Xuân kéo áo đặt nhiệt kế vào. 5 phút trôi qua, Phó Xuân Xuân lấy nhiệt kế ra, vừa thấy không khỏi nhíu mày: “38°2, hơi sốt.”

Chu Mông Mông đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn bỗng nhiên hoàn hồn, có chút không biết làm sao, lo lắng nói: “Cậu có phải đo sai rồi không? Mình như thế nào có thể bị sốt? Mình làm sao.....” Cô dừng lại, nhỏ giọng nói thầm: “Mình làm sao có thể bị sốt.”

“Không sai đâu, mình đưa cậu đến phòng y tế kê thuốc.” Phó Xuân Xuân từ tủ quần áo của Mông Mông lấy ra áo khoác đang muốn giúp cô thay, quay đầu liền thấy Chu Mông Mông nước mắt ngấn nước mắt dài, trên mặt lộ ra ủy khuất.

Phó Xuân Xuân nhất thời mờ mịt, lau mặt cô, hỏi: “Đây là sao vậy?”

Chu Mông Mông lắc đầu: “Mình không đi bệnh viện.”

“Như thế nào có thể không đi?” Phó Xuân Xuân thở dài.

Chu Mông Mông nắm lấy tay cô, ngẩng đầu: “Xuân Xuân, mình không muốn đi.”

Phó Xuân Xuân cũng không muốn miễn cưỡng, tuy rằng không biết cô bạn bị làm sao, nhưng cũng không có cách nào: “Mình đây đưa cho cậu ít thuốc cảm, cậu trước uống tạm, nếu thật sự không thấy thoải mái thì phải đi phòng y tế, biết không?”

Chu Mông Mông từ nhỏ vốn không có mẹ, Phó Xuân Xuân lại lớn hơn cô tuổi một tuổi, từ lúc học trung học đến lúc biết tự chăm sóc bản thân, cô vẫn luôn coi cô ấy là chị gái. Cho nên, trong lòng có cái gì cũng đều nói cho cô ấy biết, nhưng bây giờ cô chưa dám kể chuyện này. Vì thế, chỉ gật đầu: “Ừ.”

Phó Xuân Xuân lấy ra viên thuốc, rót cốc nước ấm, đưa cho cô. Chu Mông Mông nhìn viên thuốc màu trắng, theo bản năng đặt một tay lên bụng, do dự nhận lấy cốc nước trong tay Xuân Xuân uống một ngụm, xong đem viên thuốc bỏ vào miệng.

Nhìn cô uống thuốc xong, giọng Phó Xuân Xuân cũng nhẹ ra: “Giờ cậu lên giường nghỉ ngơi đi, thấy khó chịu thì gọi mình.”

“Ừ.” Chu Mông Mông vừa xoay lưng lại liền đưa tay lên miệng, đem viên thuốc kia lặng lẽ nhổ ra. Sau đó, cô lên giường, với tay lấy khăn giấy gói viên thuốc lại nhét vào dưới gối.

Nhìn Chu Mông Mông đã ngoan ngoãn nằm trên giường, Phó Xuân Xuân mới bắt đầu chuẩn bị đi rửa mặt rồi giúp Mông Mông giặt quần áo, bỗng cửa phòng đột nhiên có người gõ cửa.

Phó Xuân Xuân quay lại, không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Em Chu Mông Mông ở phòng này phải không?”

“Dạ vâng.” Phó Xuân Xuân đứng ở cửa nhìn thấy người kia cầm theo một túi giấy, một cô gái áo trắng diện mạo thanh tú, hỏi: “Xin chào, Mông Mông vừa ngủ, cô tìm cô ấy có chuyện gì không?”

Cô gái áo trắng chỉ chỉ túi giấy trên tay, nhìn Phó Xuân Xuân cười nói: “Tôi giúp người ta gửi đồ.”

Chu Mông Mông còn chưa ngủ, nghe thấy có người nhắc tới mình, ngồi dậy nhìn ra phía cửa. Nhưng cô căn bản không biết cô gái xa lạ này.

Tuy nhiên cô gái đó lại mang túi đồ đặt trên bàn phòng ngủ, nói: “Mông Mông bị cảm, có người rất lo lắng, vội vàng gọi điện thoại cho tôi. Bởi vì thân phận người đó không thể đến phòng ngủ nữ sinh cho nên đặc biệt nhờ tôi tới làm đại sứ, sang an ủi một chút.” Cô gái nói đến đây, tầm mắt nhìn về phía Chu Mông Mông đang ngồi trên giường.

Chu Mông Mông cau mày, về mặt nghi hoặc.

Phó Xuân Xuân ở một bên nghe xong cũng hoang mang: “Mông Mông vừa mới bị sốt, như thế nào đã có người biết cô ấy bị cảm? Cái này cũng thần kỳ quá đi? Tôi có thể hỏi một chút... vị cao nhân kia là ai không?”

Cô gái thấy Xuân Xuân hỏi, nở nụ cười, cũng không trả lời, mở túi giấy lấy ra một bình giữ nhiệt, đặt trên bàn: “Đây là si rô gừng, uống vào có tác dụng giải cảm, trong túi còn có mấy hộp vitamin, cô xem trên giấy có hướng dẫn. Nếu cô thật sự thấy khó chịu, thì gọi người kia đưa cô đến bệnh viện đi.”

Tác giả giải thích một chút:

Quay Về Phía Đông trong game Kiếm Hiệp thuộc phái Thiên Sách, chuyên môn dùng thương dài tấn công gần, máu so với các phái khác thường cao hơn, có thể lập tức chiến đấu.

Người Nuôi Heo thuộc phái Đường Môn dùng ám khí cùng cung nỏ đánh xa là chính, có kỹ năng tàng hình.

Nói thật, Đường Môn đấu với thiên sách nếu thao tác không tốt, quả thật phải chịu thiệt hơn rất nhiều, huống chi trang bị hai người đều lợi hại như nhau. Nhìn trời, ta đây là đang nói Quay Về Phía Đông chỉ thường thôi sao? Do đó ghi chú rõ, kỳ thật anh ta rất mạnh, rất mạnh! ! ! !

4. Chương 4: Mơ Mộng

Cô gái áo trắng vừa đi ra ngoài, một bạn khác cùng phòng ký túc xá là Mạnh Hiểu Diêu ôm sách giáo khoa cũng về phòng, nhìn bình giữ nhiệt trên bàn, lại nhìn Phó Xuân Xuân đang mở túi giấy, tò mò hỏi: “Mộ Dung Yến khoa Kiến trúc lớp A đến phòng chúng ta làm chi vậy?”

Phó Xuân Xuân từ túi to lấy ra một tờ giấy, ở trước mặt Mạnh Hiểu Diêu vầy vầy, nói: “Cô ta đến đưa thứ tốt cho Mông Mông.” Nói xong mới phản ứng lại, hỏi: “Cậu vừa nói cái gì? Cô ta là ai?”

Mạnh Hiểu Diêu buông sách vở trong tay, cũng đến cầm túi giấy: “Hướng dẫn khóa luận khoa kiến trúc lớp A, tốt nghiệp thạc sĩ cùng đợt với Tôn Nghiêm Đông, đến nay vẫn là nữ thạc sĩ đẹp nhất trường mình.”

“Đẹp nhất?” Phó Xuân Xuân xem thường, nhìn bộ dạng ẻo lả của mỹ nhân tóc dài khi này, nói: “Mình thấy cô ta nhiều lắm cũng ngang mức thanh tú, nào có đẹp bằng cậu cùng Mông Mông.”

Mạnh Hiểu Diêu cười: “Cậu tinh mắt đấy.” Sau đó, ngẩng đầu nhìn Chu Mông Mông đang ngồi trên giường, hỏi: “Mông Mông, cậu quen cô ta à?”

Ban đầu trong mắt Chu Mông Mông có chút rã rời, vừa nghe Mạnh Hiểu Diêu hỏi mới lập tức phản ứng lại, trả lời: “Hả, mình không biết, có thể là vừa rồi trong game anh Nghiêm Đông nghe mình nói, nên anh ấy nhờ cô ấy mang tới.” Mới vừa rồi nhớ lại, trước trận đấu cô có nói qua mình bị cảm. Hơn nữa, Quay Về Phía Đông chính là anh Tôn Nghiêm Đông.

Phó Xuân Xuân nghe xong, “Ồ” một tiếng, cũng không nói thêm cái gì nữa. Ngược lại, Mạnh Hiểu Điều mẫn cảm phát hiện ra có chút bất thường, chạy nhanh đi đến cạnh giường Chu Mông Mông, nhìn Mông Mông âm thầm chỉ chỉ Phó Xuân Xuân, rồi làm vẻ mặt rối rắm. Chu Mông Mông lập tức hiểu ra, hướng Phó Xuân Xuân nói: “Xuân Xuân, cậu đừng hiểu lầm, là ông nội của mình dặn anh Nghiêm Đông chăm sóc ỉnh, không có ý khác đâu.”

Phó Xuân Xuân thở dài, quay đầu miễn cưỡng bày ra khuôn mặt tươi cười: “Mình không hiểu lầm. Cậu có muốn uống si-rô gừng trước rồi mới ngủ không?”

Chu Mông Mông nhấp miệng, nói: “Mình chẳng có khẩu vị gì cả, các cậu giúp mình uống đi, mình ngủ một lát.” Nói xong, cô nằm xuống ôm chăn ngủ.

Lúc này, Phó Xuân Xuân nhìn tờ giấy trong tay, là tờ giấy cô lấy từ túi giấy kia, chữ viết tinh tế mạnh mẽ hẳn rồi, tựa hồ nhìn qua cũng có thể đoán được tính cách người viết sau những hàng chữ này, trầm ổn điềm tĩnh, hơn nữa đáng vẻ khá đẹp. Nhưng mà, chữ này không phải do Tôn Nghiêm Đông viết. Bởi vì Tôn Nghiêm Đông là chủ nhiệm lớp bọn cô, dạo trước cô có thấy chữ anh viết trên bảng, căn bản không có tính tế đẹp mắt như thế này.

Tuy rằng, chữ Tôn Nghiêm Đông thuộc dạng bình thường nhưng Phó Xuân Xuân lại nhớ kỹ.

Cô thuận tay đặt tờ giấy lên bàn, nghĩ rằng, chữ này hẳn là của cô gái kia vừa rồi viết, chẳng qua chữ này cũng quá khí phách ngang ngược rồi! Thường nói nhìn người không thể xem tướng mạo, thật quá chuẩn.

Vào buổi tối, người còn lại cùng phòng ký túc xá Đào Vàng Ngọc cũng từ thư viện trở về, thấy cái bàn lộn xộn liền dọn dẹp lại một chút, mấy thứ không dùng được đều ném vào thùng rác, trong đó bao gồm cả tờ giấy kia.

Ngày hôm sau, Chu Mông Mông cả người vô lực, đành phải nhờ Phó Xuân Xuân giúp cô xin phép. Bữa sáng cũng chưa ăn, nằm ở trên giường ngủ hai mấy tiếng đồng hồ. Trong lúc mê man cô đột nhiên nghe thấy có tiếng mở cửa, vốn định mở mắt ra nhìn, nhưng mí mắt thật sự rất nặng, chân tay cũng chẳng hơn không có chút sức lực nào.

Lát sau, một bàn tay lạnh lẽo đặt trên cái trán nóng bỏng của cô, chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc, thở dài: “Ngày hôm qua đưa thuốc em không uống sao?”

Giọng nói cùng cảm giác này giống như người kia cô từng để ý. Trong lúc nhất thời, Chu Mông Mông ủy khuất bưng bình lắc đầu, khỏe mắt nhắm lại cũng dần dần ướt: “Anh không cần em, em không uống!”

Người đàn ông bất đắc dĩ: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Chu Mông Mông mơ mơ màng màng, vốn định kháng cự, nhưng giây tiếp theo đã bị một người ôm vào trong lòng, cô mơ hồ có thể ngửi thấy từ trên người anh truyền đến mùi vị quen thuộc, trong trẻo lạnh lùng mà khô mát. Trong nháy mắt, cô liền bật khóc.

“Chú, em rất nhớ anh.”

“Ừ, anh biết.”

...

Sau khi Chu Mông Mông hôn mê tỉnh lại, phát hiện xung quanh đều là màu trắng, xa lạ khiến cô nghĩ rằng mình trọng sinh. Nhưng sự thật là, cô chỉ bị người ta đưa đến bệnh viện.

Hơn nữa, ngồi bên cạnh là một người đàn ông hết sức quen thuộc.

“Tỉnh rồi à? Cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Chu Mông Mông nghe anh hỏi, mở đôi mắt to kích động, cô vừa muốn ngồi dậy, đã bị người kia giữ vai lại: “Em muốn đi đâu? Bác sĩ dặn em phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng lộn xộn.”

“Em...” Chu Mông Mông mất tự nhiên cắn môi dưới, cố gắng lấy dũng khí, hỏi: “Anh Nghiêm Đông, bác sĩ có nói cho anh biết cái gì không?”

Tôn Nghiêm Đông cũng mới đến bệnh viện vài phút, nhờ Phó Xuân Xuân đưa cho anh đơn xin phép, anh mới biết Mông Mông bị sốt, vốn định qua ký túc xá nhìn xem, ai ngờ anh vừa bước vào ký túc xá nữ đã được bác gái giữ cổng kể lại tình hình, nói rằng cô đã được một người đàn ông đưa đi bệnh viện .

Mà cách H đại gần nhất, chỉ có bệnh viện tư nhân do nhà giàu nhất nhì Khúc gia đầu tư toàn bộ. Anh bước vào, hỏi cô y tá lễ tân liền tìm được phòng bệnh này.

Nhìn cô gái nằm trên giường, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, tâm trạng Tôn Nghiêm Đông vốn khản trương cũng giảm bớt xuống, cười nói: “Bác sĩ mới đi ra, ông ta nói phải bắt em uống thật nhiều nước ấm, gắng nghỉ ngơi, qua vài ngày nữa sẽ khỏe lên.”

Chu Mông Mông vẽ mặt lại rối rắm, nhớ tới những lời nói trong mơ lúc mình mê man, cảm thấy đó không phải là một giấc mơ, cô nghi hoặc không thôi: “Là anh đưa em đến bệnh viện à?”

Tôn Nghiêm Đông kinh ngạc, đang định nói gì đó. Lúc này, một cô y tá đi vào, nói: “Ai là người nhà của bệnh nhân, đi ra ngoài làm thủ tục một lát.”

Anh vội vàng đứng dậy, nhìn Mông Mông nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh đi ra ngoài làm thủ tục cho em.”

Chu Mông Mông gật đầu, sau khi nhìn bóng dáng cao ngất đi ra ngoài, cô mới cảm thấy bản thân thật khờ bạo, sao cô lại nghĩ rằng người kia sẽ đưa cô vào bệnh viện chứ. Anh ấy ở nước Mỹ bận rộn như vậy, sao có thể về nước tìm cô?

Nghĩ như thế, đột nhiên cô che mặt bật khóc, gần đây cô luôn thấy cảm xúc mình không ổn định, cũng không biết có phải là do rất nhớ người đó hay không?

Khóc rồi khóc, cô dần dần chìm vào giấc ngủ. Vào buổi chiều, ông nội, ba cùng anh cả đều xin nghỉ phép đến thăm cô. Chu Mông Mông nhìn ba đại lão gia đứng cạnh đầu giường, quyết miệng không vui nói: “Ba, anh cả, hai người không phải đi làm sao? Đứng ở chỗ này làm gì? Bệnh tình con cũng không đến mức nguy kịch, hai người đều là trụ cột của nhân dân sao có thể tùy tiện xin nghỉ, mau mau trở về làm việc đi!”

Chu Miểu thấy cô em gái nhà mình vẫn lớn tiếng khỏe mạnh như trước, nhất thời thở dài: “Rồi rồi rồi, anh đây giờ đi làm, buổi tối tan tầm qua thăm em.” Nói xong anh đội mũ cảnh sát, bước đi.

Chu Mông Mông lập tức đem tầm mắt chuyển hướng sang phía người cha đang đứng, Chu Bồi Sinh thấy con gái nhìn mình chằm chằm, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, tan tầm ba sang thăm con.”

“Dạ vâng.” Mông Mông gật đầu.

Chu Bồi Sinh đi ra cửa, lại quay đầu hỏi cô: “Mông Mông có muốn ăn gì không? Sau khi tan tầm ba mua đến cho con.”

Chu Mông Mông nghĩ ngợi, đột nhiên rất muốn củ cải chua ngọt bán đầu đường, cô liền nói cho ba cô. Sau khi chờ Chu Bồi Sinh rời khỏi đây, Chu Kiến Nghiệp cũng đi tới bên giường, đang tính ngồi xuống.

Chu Mông Mông vội vàng gọi lại, nói: “Ông nội, ông cũng về đi.”

Chu Kiến Nghiệp nét mặt già nua ngạc nhiên, rồi lập tức phụng phịu nói: “Ông đã về hưu rồi, không có lớp dạy.”

“Nhưng mà ông bị cao huyết áp với bệnh tim, phải uống thuốc đúng giờ.” Chu Mông Mông không khách khí nói: “Cho nên, mời ngài về nhà uống thuốc.”

Chu Kiến Nghiệp thấy cháu gái mãnh liệt đuổi về, ông liền mất hứng: “Ông ở nhà ngoài đi ra ngoài cùng mấy ông hàng xóm chơi cờ thì cũng chẳng có việc gì làm, còn không bằng nhìn cháu. Cháu cũng thật là, vừa đến trường liền sinh bệnh, có phải cố tình khiến cho ông nội lo lắng hay không?”

“Ông nội, cháu không có yếu ớt như vậy, chỉ là gần đây thời tiết không tốt.” Chu Mông Mông tỏ vẻ kháng nghị, nhìn qua Tôn Nghiêm Đông mới vào, nói: “Còn có anh Nghiêm Đông ở đây mà, ông không cần lo lắng đâu, chưa biết chừng ngày mai cháu có thể xuất viện nữa.”

Chu Kiến Nghiệp tức giận giáo huấn nói: “Đã về nước hơn nửa tháng, còn nói không hợp khí hậu cái gì! Rõ ràng thể chất kém cỏi, lại không lo mà vận động cho tốt!” Ông ngẩng đầu nhìn Tôn Nghiêm Đông phía bên kia giường, nhắc nhở: “Nghiêm Đông à, cháu giúp ông chăm sóc tốt cho Mông Mông nhà ông với. Con bé từ nhỏ chỉ sợ khổ, uống thuốc cũng phải có vài người đỡ dành mới chịu uống, tính tình cũng không được tốt cho lắm, cháu cố gắng bao dung cho nó nhiều chút nhé!”

Thấy ông nội Chu dặn dò mình, Tôn Nghiêm Đông cười đáp: “Dạ, cháu nhìn Mông Mông lớn lên, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của cháu, ông nội Chu xin cứ yên tâm.”

Chu Mông Mông ở bên cạnh nghe, như thế nào lại có loại cảm giác tiền mình xuất giá, vội vàng khuyên ông nội: “Được mà, ngài cứ yên tâm trăm phần trăm, không có anh Nghiêm Đông cháu cũng có thể tự mình uống thuốc!”

“Cháu á!” Chu Kiến Nghiệp bắt đầu dĩ lắc đầu.

Không lâu sau, Chu Kiến Nghiệp cũng về nhà. Trong phòng bệnh, chỉ còn lại cô cùng Tôn Nghiêm Đông.

Khi này cô đã ngủ rất nhiều, giờ một chút cũng không buồn ngủ, Chu Mông Mông ngẩng đầu nhìn Tôn Nghiêm Đông đang giúp cô gọt táo, hỏi: “Thầy Tôn, hôm nay thầy không có tiết à?”

Động tác của Tôn Nghiêm Đông thoáng dừng lại, lưỡi dao suýt nữa cắt vào ngón tay cái, anh nhìn Mông Mông, nói: “Chiều nay anh không có tiết.”

“Ồ.” Chu Mông Mông lên tiếng. Sau đó lập tức nghe thấy anh hỏi mình: “Mông Mông, ở trong lòng em anh là người như thế nào?”

Chu Mông Mông có chút sửng sốt, không khỏi cười nói: “Đương nhiên là anh của em, nếu không còn có thể là gì.”

Cô nói những lời này xong, qua một hồi lâu Tôn Nghiêm Đông cũng chưa lên tiếng, chỉ chăm chút gọt quả táo cho xong, sau đó cắt thành nhiều miếng nhỏ đặt vào đĩa đưa cho cô.

Chu Mông Mông cảm thấy lạ, cầm đĩa táo đã gọt xong, hỏi: “Anh Nghiêm Đông, em nói sai cái gì à?”

Tôn Nghiêm Đông đứng dậy, mỉm cười: “Không có.”

“Vậy anh...” Cô còn chưa nói xong, Tôn Nghiêm Đông đã cúi người, nhìn cô nói: “Mông Mông, chúng ta có thể thử một cách khác bắt đầu lại mối quan hệ được không? Không phải anh em, mà là một loại quan hệ mật thiết hơn thế ấy.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: giải thích đôi chút

Vì sao bác sĩ không nói ra chuyện cô mang thai? Không phải vì không chuẩn đoán ra, mà là bác sĩ ở bệnh viện này đều bị Tề Xuyên thu mua, tại sao lại nói như vậy, đọc qua bộ “Xin chào, Tam nhi” của Zero Lân sẽ biết, đây là bệnh viện tư nhân của khúc gia, chính là nhà mẹ đẻ của mẹ Tề Xuyên.

5. Chương 5: Tương Tư Thành Bệnh

Lúc này ánh sáng mặt trời bên ngoài đã nhuộm vàng, trong phòng mở đèn sáng trắng có chút chói mắt. Tôn Nghiêm Đông đứng dựa sát cô, gần đến mức dường như cô có thể thấy rõ từng cái lông mi của anh.

Chu Mông Mông không phải không biết tình cảm của Tôn Nghiêm Đông đối với mình, nhưng cô không muốn hai người trở nên xa lạ không có quan hệ gì. Suy cho cùng, Chu Mông Mông cũng có một phần ích kỷ.

“Anh Nghiêm Đông, anh nói cái gì thế? Em luôn coi anh như anh trai, lại nói, mấy người anh của em luôn ghen tị với anh đấy.” Chu Mông Mông cười cầm miếng táo cho vào miệng, lóng ngóng nói: “Thật ra, em ờ...”

nói thật cho anh, em cảm thấy anh... So với mấy người anh kia, em còn thân hơn, anh đừng nói cho bọn họ biết ha!”

Trong miệng đầy táo, cô thích thú cong mắt, cười tỏa sáng, bộ dáng thực hài lòng. Tôn Nghiêm Đông nhìn cô như vậy, khe thở dài một tiếng, đôi mắt nâu hiện lên tia cô đơn, trong nháy mắt lại cười nồng nhiệt, nói: “Anh sẽ giữ bí mật giúp em.”

Sau đó, anh đứng dậy: “Anh đi ra ngoài mua điều thuốc.”

“Vâng.” Chu Mông Mông gật đầu cười. Sau khi thấy anh rời khỏi đây, cô mới tháo nụ cười xuống, thở dài một tiếng, buông cái đĩa trong tay, thuận tay rút luôn kim tiêm trên tay, nhìn trần nhà trắng xóa đến ngây người.

Đến buổi tối, ba cùng anh trai lần lượt đem tới cho cô toàn món ngon, ăn xong họ đều về nhà. Chu Mông Mông vốn dĩ muốn thúc giục Tôn Nghiêm Đông trở về trường, may thay lại có Phó Xuân Xuân và Mạnh Hiểu Diêu đến thăm cô.

Mạnh Hiểu Diêu nhìn tiểu mỹ nhân nằm trên giường, chắc chắc vài tiếng, chế nhạo nói: “Mông Mông, cậu mới từ đế quốc Mỹ trở về không lâu liền nằm viện, cậu trước kia khỏe mạnh như trâu, có phải bên kia bị áp bức gây chuyện gì không?”

Phó Xuân Xuân cũng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Chu Mông Mông, cười nói: “Mình thấy, con bé tám mươi phần trăm là tương tự thành bệnh, nên mới sinh thể này.”

Tiếng nói không lớn không nhỏ của Phó Xuân Xuân vừa vắn rơi vào tai Tôn Nghiêm Đông vừa tiến Chu Bồi Sinh cùng Chu Miểu về nhà. Chu Mông Mông sắc mặt trầm lắng vốn chẳng để ý lời nói của cô bạn nhưng khoe mắt đúng lúc thoáng thấy Tôn Nghiêm Đông từ cửa bước vào, có chút sững sốt.

Bởi vì Phó Xuân Xuân đưa lưng về phía Tôn Nghiêm Đông nên không có nghe thấy tiếng bước chân, lại thấy vẻ mặt ngơ ngơ ngẩn ngẩn của cô bạn nhỏ, nghĩ rằng mình nói trúng rồi, lập tức lại trêu chọc nói: “Cậu nhìn cậu đi, không phải chỉ là một ông chú sao, có nhất thiết phải nhớ người ta đến chết như vậy không? Huống chi...”

“Huống chi cái gì?” Từ phía sau Tôn Nghiêm Đông đột nhiên lên tiếng khiến Phó Xuân Xuân giật bắn, quay đầu liền thấy vẻ mặt khó coi nghiêm túc của anh: “Ông chú là sao?”

Chu Mông Mông tức giận nháy mắt với Xuân Xuân, Phó Xuân Xuân nhất thời cũng không biết làm sao, ngày thường cô luôn là một người khôn khéo nhưng khi đứng trước mặt Tôn Nghiêm Đông luôn biến thành con ngốc.

Mạnh Hiểu Diêu vội vàng hoà giải, ha ha cười nói: “Không có gì, bọn em đang nói giỡn với nhau thôi mà.”

Tôn Nghiêm Đông hiển nhiên không tin, nghiêng đầu nhìn Phó Xuân Xuân: “Em vừa mới nói ông chú là ai?”

Phó Xuân Xuân thấy Tôn Nghiêm Đông đi về phía mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ lên, không khỏi từng bước lui về phía sau, không để ý giẫm lên chân trái của Mạnh Hiểu Diêu bên cạnh. Mạnh Hiểu Diêu bị đau “Á” một tiếng vội vàng đẩy cô ra, trùng hợp tạo nên chuyện tốt, Phó Xuân Xuân bị đẩy ngược vào lòng Tôn Nghiêm Đông.

Tôn Nghiêm Đông không khỏi cả kinh, chợt nghe thấy tiếng phì cười của Chu Mông Mông: “Ồ ồ!”

Anh khẩn trương đỡ Phó Xuân Xuân dậy, vẻ mặt xấu hổ. Chu Mông Mông thấy bộ dáng chim nhỏ nép vào người của Phó Xuân Xuân thì quay sang nói với Tôn Nghiêm Đông: “Anh Nghiêm Đông, mới vừa rồi em cùng Hiểu Diêu đã thảo luận xong, vì sáng mai cô ấy không có tiết nên tối nay định ở lại với em, vậy nhờ anh đưa Xuân Xuân về trường trước nhé!”

“... Anh.” Tôn Nghiêm Đông muốn nói gì đó nhưng lời đến miệng lại dừng lại .

Mạnh Hiểu Diêu thấy hai người mắt tự nhiên, vội vàng đi qua đẩy bọn họ ra cửa: “Được rồi, Xuân Xuân cậu không phải còn muốn qua thư viện ôn bài sao? Có em chăm sóc cho Mông Mông rồi, hai người yên tâm!”

Phó Xuân Xuân ra tới cửa, Mạnh Hiểu Điều cố ý ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Cơ hội tới rồi đó, phải nắm cho chắc đó nha!” Xong cô tiễn hai người xuống dưới lầu.

Lúc Mạnh Hiểu Điều trở về, ở trên hành lang gặp được một vị phu nhân xinh đẹp mỹ lệ, nhìn chưa tới bốn mươi tuổi, đoan trang cao quý, trong tay ôm bình giữ nhiệt màu lam, dấn dờ gì đó với cô y tá trước mặt. Bởi vì bộ dạng vị phu nhân này quả thật khuynh quốc khuynh thành cho nên khiến Mạnh Hiểu Điều nổi lên tính hiếu kỳ, tiến đến bên cạnh hai người thừa cơ cố ý nghe lén vài câu.

Vị phu nhân mỹ lệ kia cẩn thận dặn dò: “Cô đem bình này mang vào trong phòng, nói là người thân của cô ấy dặn cô đi mua, ngàn vạn lần đừng nhắc đến tên của tôi.”

Y tá tiếp nhận bình giữ nhiệt trong tay bà, liên tục gật đầu: “Tôi đã biết, Tề phu nhân.”

Bỗng vị phu nhân mỹ lệ dường như có chút lo lắng: “Đúng rồi, Tề Xuyên nếu có tới thì cô đừng nhắc đến tôi, nếu không trở về lại bị nó nói.”

Mạnh Hiểu Điều khi nghe đến “Tề Xuyên” thì trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nghe xong y tá lập tức gật đầu: “Điều này tôi hiểu.”

Vị phu nhân mỹ lệ thấy cô y tá cũng thuộc dạng người hiểu chuyện, không khỏi thở dài: “Tiểu Xuyên cũng thật là, con dâu mang thai, một chuyện lớn như vậy mà cũng không nói cho tôi với ba nó một tiếng, cũng may bệnh viện này là nhà mẹ tôi mở ra, trong ngoài ít ra cũng có người chăm sóc.”

Y tá an ủi nói: “Phu nhân, bà yên tâm, thiếu phu nhân mệnh số tốt, chuyện lần này cũng không ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng.”

“Ừ, mẹ con bình an là tốt rồi...”

Không đợi bà nói xong Mạnh Hiểu Điều đã đi vào phòng bệnh, mà trùng hợp lúc cô đi vào thì vị phu nhân kia bỗng nhìn sang bên này, hai người lập tức mắt chạm mắt.

Chu Mông Mông đang nhàm chán xem phim truyền hình lúc tám giờ, thấy Mạnh Hiểu Điều đi vào liền hỏi: “Tiền người về rồi hả?”

Mạnh Hiểu Điều gật đầu, đi đến bên giường cầm lấy hộp nước trái cây trên ngăn tủ, cầm ống hút bỏ vào miệng: “Đúng vậy, vừa rồi thiếu chút nữa là lộ.” Thấy Hiểu Điều ngồi bên cạnh, Chu Mông Mông thở dài, tắt ti vi, nhìn Mạnh Hiểu Điều nói: “Anh Nghiêm Đông đã thổ lộ với mình.”

“Phốc!” Mạnh Hiểu Điều suýt chút nữa phun toàn bộ nước trái cây trong miệng lên giường, vội vàng lấy khăn tay lau miệng, ho khan vài tiếng, xong mới ngẩng đầu nhìn Chu Mông Mông kinh ngạc nói: “Vậy cậu nói như thế nào?”

Chu Mông Mông vẻ mặt mỗi mệ: “Tớ giả bộ hồ đồ, lừa lừa cho qua.”

“Cũng khó trách, dù sao Xuân Xuân cũng thích Tôn Nghiêm Đông như vậy.... Mông Mông, mình thật khó xử thay cậu.” Mạnh Hiểu Điều nhún vai: “Vừa không thể phản bội chị em, lại không thể phụ lòng anh ấy.”

Chu Mông Mông thấy cô đồng tình với mình, không khỏi cười khổ nói: “Quan trọng hơn là mình đã có người trong lòng rồi.”

Sau khi Chu Mông Mông sang Mỹ, Mạnh Hiểu Điều và Phó Xuân Xuân vẫn là bạn bè thân thiết với cô như xưa, ba người vẫn luôn duy trì liên lạc đều đặn, cho dù không có việc gì cũng sẽ lên QQ chat, v.v. Và tất nhiên, mối tình đầu của Chu Mông Mông đều chia sẻ với hai người bạn tốt này trước.

Mối tình đầu của cô là một người đàn ông lớn hơn cô mười lăm tuổi, là một giáo sư đại học. Ban đầu Mạnh Hiểu Điều cùng Phó Xuân Xuân đều phản đối đoạn tình cảm nhất kiến chung tình này của cô, nói rằng tuổi tác chênh lệch nhau quá lớn, chắc chắn sẽ không thể bền vững. Hơn nữa, các cô đều cảm thấy tuổi tác của người đàn ông kia hơi cao, chẳng khác nào trâu già gặm cỏ non. Nhưng Chu Mông Mông tính tình bướng bỉnh, giấu các cô cùng người nhà việc mình và người chú kia ở chung một chỗ, còn đi Las Vegas lấy giấy chứng nhận kết hôn. Tuy nhiên kết hôn không lâu, cô mới phát hiện mình và chú ấy căn bản không cùng một thế giới.

*Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu

Mạnh Hiểu Diêu thấy cô u sầu ủ dột thì cũng không muốn hỏi nhiều, nhưng lại nhịn không được tò mò hỏi: “Cậu còn thích chú đó hả? Không phải chia tay rồi sao?” Sở dĩ cô nghĩ rằng hai người chia tay, không phải bởi vì Chu Mông Mông nói cho cô mà là cô cảm thấy tình yêu xuyên quốc gia vốn dĩ khó bền, chẳng qua tình cảm nhất thời nông nổi mãnh liệt mà thôi.

Chu Mông Mông không trả lời. Sau một thoáng im lặng, Mạnh Hiểu Diêu cũng hiểu nói những việc này khó tránh khỏi một mối, vội vã thay đổi đề tài: “Vừa rồi mình nghe được một chuyện.”

“Chuyện gì?” Chu Mông Mông tuy chẳng tò mò nhưng thấy cô bạn đã cố ý chuyển đề tài thì cũng thuận miệng hỏi theo.

Mạnh Hiểu Diêu vẽ mặt thần bí nói: “Học kỳ này ở khoa chúng ta có một vị giáo sư mới tới. Mà diện mạo có thể so với Kim Thành Vũ, thông minh tài giỏi có thể so với Einstein. Quan trọng nhất là vừa rồi mình ở trên hành lang gặp mẹ anh ta, vô tình nghe được vài câu, mới biết được bệnh viện này là do gia đình họ mở ra.” Nếu vừa rồi cô không nghe lầm thì tên của người được nhắc trong lời nói của vị phu nhân mỹ lệ kia hẳn là không sai, chính là vị giáo sư mới tới-Tề Xuyên.

“Chuyện đó là như thế nào?” Chu Mông Mông không đồng ý. Vừa đẹp trai vừa thông minh, lại có tiền, có thể bằng một nửa chú của cô không?

“Việc này cậu không hiểu rồi!” Mạnh Hiểu Diêu khuôn mặt trẻ con ra vẻ giáo huấn, nói: “Anh ta trước đó đã nổi danh ở trường chúng ta, khi đó cậu đã xuất ngoại nên không biết. Năm trước anh ta có một buổi “toạ đàm danh nhân” trên CCTV, khảo sát xếp hạng vượt chỉ tiêu cao nhất năm, ngay cả lượt xem trên mạng cũng đạt hơn một tỷ lần. Trên các diễn đàn đều chọn danh xưng Thần để viết về anh ta, anh ta còn trẻ mà đã có hai bằng tiến sĩ, hơn nữa trong buổi tọa đàm rất dí dỏm hài hước, sức quyến rũ sát thương phải nói là rất lớn, Mông Mông a... này...”

Trong lúc Mạnh Hiểu Diêu hào hứng gesticulate hai tay loạn xạ, Chu Mông Mông lại cảm thấy khóe mắt nhảy dựng, nâng tay bịt cái miệng đang lải nhải lại.

Mạnh Hiểu Diêu nhất thời ngạc nhiên, Chu Mông Mông đáy mắt rồi rầm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nghiêm túc hỏi: “Bớt nói nhảm đi, cậu mới nói giáo sư kia họ gì?”

“Thì họ... họ Tề!” Mạnh Hiểu Diêu không khỏi kinh ngạc trả lời.

Chu Mông Mông giật mình một giây, sau đó đẩy Mạnh Hiểu Diêu ra đứng dậy đi ra ngoài.

Mạnh Hiểu Diêu thấy cô một thân yếu ớt mặc quần áo bệnh nhân còn muốn đi ra ngoài thì cũng đứng dậy theo: “Này Mông Mông, cậu đi đâu đó?”

Chu Mông Mông không quay đầu lại, kéo cánh cửa mở ra nói: “Mình đi vệ sinh!”

“Đi vệ sinh?” Mạnh Hiểu Diêu nhìn phòng VIP có trang bị nhà vệ sinh trong phòng, khóe miệng lẩm bẩm: “Phòng này không phải có nhà vệ sinh sao? Chẳng lẽ hỏng rồi?”

Đúng là hỏng, nhưng không phải là nhà vệ sinh hỏng, mà là lòng của Chu Mông Mông yếu đuối nên hỏng.

Cô đứng bên ngoài nhìn hành lang trống rỗng, cắn răng bước tới ban công, mở cửa thủy tinh tính đi ra ngoài. Đột nhiên có một người xuất hiện ở phía sau ôm cô vào lòng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền vào tai cô: “Bên ngoài lạnh lắm, đừng đi ra ngoài.”

Cũng không biết tại sao khi nghe giọng nói quen thuộc dịu dàng này thì hai má cô lại ửng đỏ, nâng tay chạm vào, cô như thế nào lại khóc?

6. Chương 6: Tình Đây Là Sao

Trong bệnh viện bật điện rất sáng, chiếu vào tấm kính thủy tinh. Bên ngoài lại tối nên phản chiếu rõ người phía sau.

Người phía sau rất cao, có ngũ quan sắc xảo cùng một đôi mắt đen lạnh nhạt yên tĩnh, bàn tay anh rất lớn, có thể bao trọn cả đôi bàn tay nhỏ bé của cô, còn có sự sạch sẽ nhẹ nhàng cùng mùi vị tươi mát kia, khiến cô vô cùng quen thuộc cùng nhớ mong. Từ sau khi quen anh, cô rất thích vòng tay này, ấm áp mà rộng lớn, đồng thời cũng khiến cô an tâm.

Nhưng mà giờ này khắc này, có quá nhiều áp lực trong tim không thể giải tỏa khiến cô cảm thấy ngột thở.

“Sao anh lại tới đây?” Trong lòng Chu Mông Mông có muôn ngàn ủy khuất nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một câu hỏi chung phổ biến nhất.

Lại nói, Tề Xuyên xuất hiện trong bệnh viện này cũng không phải trùng hợp ngẫu nhiên gì, chỉ là anh vẫn luôn ngồi trong phòng nghỉ của bệnh viện. Vừa rồi thấy mấy bác sĩ anh quen nói mẹ anh tới, cho nên mới ra ngoài xem.

Mặc dù ra ngoài không gặp được mẹ, nhưng lại thấy một bóng dáng nhỏ bé yếu ớt, thấy cô đang định ra ngoài ban công, nhất thời sợ cô bị cảm, nên mới có thể đi đến ngăn cản.

Tề Xuyên cởi áo khoác, khoác lên vai cô, nói: “Cơ thể mới tốt lên được một chút, tại sao lại mặc phong phanh thế này?”

Trên lưng ấm áp, Chu Mông Mông cảm nhận được anh kéo áo khoác gói gọn cô lại, tựa như ôm trọn cô vào trong ngực. Hai tay cô nắm chặt góc áo khoác, cắn môi dưới, xoay người không chút do dự kéo chiếc áo trên vai xuống, ném vào tay anh, giọng nói khó kiềm chế hét lên: “Anh rốt cuộc tới nơi này làm gì? Không phải có việc rất gấp à? Không phải không thể dứt ra sao? Không phải chê em phiền sao?”

Tề Xuyên suýt nữa bị cô ném áo vào mắt, anh nghiêng đầu tránh đi, khẽ thở dài: “Tiểu Mông, đừng náo loạn nữa được không?”

Cô suy sụp, cắn răng sau đó xoay người đi vào phòng bệnh, Tề Xuyên tiến lên định giữ cánh tay cô, đột nhiên Mạnh Hiểu Diêu ở trong phòng chạy ra, thấy Chu Mông Mông vội la lên: “Mông Mông, xảy ra chuyện lớn rồi! Xuân Xuân ngu ngốc kia lại thổ lộ với Tôn Nghiêm Đông!”

Chu Mông Mông nghe xong nhướn mày, quay đầu liếc nhìn Tề Xuyên phía sau, Mạnh Hiểu Diêu cũng theo tầm mắt của cô nhìn về phía vị chân dài tuấn nam này, đôi mắt vốn đã tròn lớn bỗng nhiên mở to hơn, thiếu chút nữa cả tròng mắt cũng không cầm được mà rơi ra ngoài.

“Tề... Tề Xuyên giáo... Giáo sư!” Cô hét lên kinh hãi, vội vàng bịt miệng mình lại.

Chu Mông Mông cũng không biết mình nghĩ gì, cũng không chờ Mạnh Hiểu Diêu đi tới đã tiến lên túm cánh tay cô bạn, giống như là sự bùng nổ của siêu nhân vũ trụ nhỏ bất khả chiến bại, bước đi như bay kéo cô bạn vào phòng, sau đó “lạch cạch” một tiếng, đem Tề Xuyên khóa ở bên ngoài.

Còn chưa hoàn hồn sau cú sốc, Mạnh Hiểu Diêu thở dốc nhìn về phía Chu Mông Mông, hỏi: “Đây là sao?”

“Không gì cả!” Chu Mông Mông đáp lại cô một câu, sau đó đi đến giường mình. Mắt Mạnh Hiểu Diêu cũng không mù, cô tiến lên từng bước, dừng lại trước mặt Chu Mông Mông, cúi đầu nhìn xuống đôi mắt đỏ rực kia: “Tại sao lại khóc?”

Chu Mông Mông nghe cô hỏi, nâng tay lau mặt, có chút ẩm ướt.

“Tề giáo sư với cậu là thế nào?” Mạnh Hiểu Diêu không khỏi hiếu kỳ hỏi, nghiêng đầu nhìn cô. Khi này còn đang tốt, làm sao vừa ra ngoài hai mắt lại ngập nước thế này?

Hỏi xong, toàn thân Chu Mông Mông liền cứng đờ, muốn cô giải thích như thế với Mạnh Hiểu Diêu đây? Chẳng lẽ nói Tề Xuyên chính là người chú mà cô luôn thích, còn nói mình cùng anh ấy đã kết hôn, có baby, rồi sau đó... Sau đó, anh ấy tới tìm mình là để ly hôn?

Nhéch khoe miệng, cô ngẩng đầu nhìn Mạnh Hiểu Điều nói nửa thật nửa đùa: “Làm sao có gì, mình không biết anh ta.”

**

Tối hôm đó, Tôn Nghiêm Đông đưa Phó Xuân Xuân trở về trường học, trong lòng có chút bồn chồn vướng mắc, đơn giản là vì “Người chú già” trong miệng Phó Xuân Xuân, khiến cho anh đột nhiên để ý tới người đàn ông đưa Mông Mông đến bệnh viện hôm trước.

Anh có hỏi mấy người trong bệnh viện, nhưng bọn họ đều im lặng không trả lời. Trong lúc nhất thời, Tôn Nghiêm Đông đoán rằng người đàn ông kia cùng Chu Mông Mông chắc chắn có quen nhau, hơn nữa, quan hệ của họ cũng không chỉ ở ngang mức bình thường.

Cho đến khi anh từ Phó Xuân Xuân tìm hiểu, thì ra lúc Mông Mông ở Mỹ đã thích một người, người kia còn lớn hơn cô mười lăm tuổi. Nhất thời Tôn Nghiêm Đông không thể chấp nhận được một cú sốc như vậy. Từ lúc Mông Mông sinh ra, anh đã luôn bên cạnh cô, bỗng dưng có một người đàn ông còn già hơn mình muốn chen chân vào giữa hai người, khiến cho anh cảm thấy thật mỉa mai.

Lúc Chu Mông Mông xuất viện, Tôn Nghiêm Đông cũng không đến. Bởi vì Chu Bồi Sinh cùng Chu Miểu đều phải đi làm, cho nên ông nội Chu Kiến Nghiệp gọi lái xe tới đón cô, nói để cô về nhà nghỉ ngơi vài ngày, chờ khi nào hoàn toàn khỏe lại thì đến trường.

Hôm nay biết rõ người kia sẽ không đến nhưng Chu Mông Mông vẫn cố ý nán lại trong phòng bệnh rất lâu.

Mạnh Hiểu Điều giúp cô thu dọn đồ đạc, vô tình thấy bình giữ nhiệt màu lam trên bàn, cảm thấy rất quen mắt, cầm quần áo nhét vào ba lô ngẩng đầu hỏi Mông Mông: “Bình này có mang theo không?”

Chu Mông Mông nghiêng đầu, nhìn qua bình kia, nói: “Mang theo đi, lúc y tá mang tới có nói là do ông nội bảo cô ấy mua đến.”

“Y tá mang tới?” Mạnh Hiểu Điều bỗng giật mình.

Chu Mông Mông gật đầu: “Tối hôm qua lúc cậu về thì cô ấy mang tới.”

Bỗng Mạnh Hiểu Điều nhớ lại những lời nói của Tề mẹ cùng y tá tối qua, còn có thái độ đối xử mất tự nhiên của Chu Mông Mông với Tề Xuyên, sắc mặt tái nhợt, cúi đầu không nói gì nữa.

Mạnh Hiểu Điều tâm sự nặng nề tiễn Chu Mông Mông lên xe mới xoay người trở về trường. Vừa mới vào phòng đã thấy Phó Xuân Xuân nằm ở trên giường, cô đi đến, hỏi: “Không phải nói hôm nay có tiết, không thể đến chỗ Mông Mông sao?”

Phó Xuân Xuân đưa lưng về phía cô, không lên tiếng. Mạnh Hiểu Điều đẩy đẩy Xuân Xuân, cứ nghĩ rằng cô đang ngủ, ai ngờ, không lâu sau chợt nghe trong chăn truyền ra tiếng nức nở.

Hiểu Điều cả kinh vội trèo lên giường, kéo chăn ra, che miệng kinh ngạc khi nhìn thấy hai mắt sưng đỏ của Phó Xuân Xuân. Mạnh Hiểu Điều nhíu mày, lên giọng: “Đây là sao? Tại sao lại khóc?”

Phó Xuân Xuân ngồi dậy, ôm Mạnh Hiểu Điều, nghẹn ngào nói: “Tối hôm qua Tôn Nghiêm Đông anh ấy nói chúng mình không thể có cơ hội, anh ấy nói chỉ coi mình là học trò mà thôi! Tiểu Yêu, mình không cam lòng, vì sao mình không được như Mông Mông? Tôn Nghiêm Đông sao luôn đối tốt với một mình cô ấy...”

“Thế vì sao hôm qua sao cậu không kể ỉnh?” Rõ ràng tối qua Xuân Xuân vẫn bình thường không có chuyện gì, sao hôm nay lại đột nhiên như vậy? Mạnh Hiểu Điều chỉ cảm thấy thật đau đầu, vì sao ngay cả Phó Xuân Xuân cũng giống như Chu Mông Mông, vì một người đàn ông có đáng không?

**

Lúc Chu Mông Mông về nhà đã thấy mùi thơm từ phòng bếp bay ra, cô mang theo hành lý đi tới cửa, gọi to: “Ông nội, cháu đã trở về!”

Chu Kiến Nghiệp nghe thấy giọng nói của cháu ngoan từ bên ngoài truyền vào, vội vàng lau tay vào tạp dề, đi ra ngoài, cười nói: “Mông Mông, hôm nay ông nội hầm canh vịt mà cháu thích nhất đây, đợi lát nữa là có thể ăn cơm.”

Buông ba lô, Chu Mông Mông từ túi lấy ra bình giữ nhiệt, nói: “Ông nội, eo lưng ông không được tốt, sao phải tự mình làm chứ, Tam thăm xin nghỉ ạ?” Tam thăm là người giúp việc nhà cô, bình thường công việc nội trợ nấu ăn đều do bà đảm nhiệm.

“Ông cho bà ấy về trước, hôm nay cháu xuất viện, ông nội cao hứng.”

Nhìn gương mặt ông tuy đầy những nếp nhăn nhưng thân thể cường tráng khỏe mạnh trước mắt, trong lòng Chu Mông Mông ấm áp, mặc dù bình thường ông nội đối với cô có chút nghiêm khắc. Nhưng mỗi lần cô xảy ra chuyện gì, người luôn quan tâm lo lắng nhất vẫn là ông.

Chu Mông Mông cắn môi, cười cười, giơ bình giữ nhiệt rỗng trong tay, lắc lắc, nói: “Cảm ơn ông , nhưng mà ngài nhờ cô y tá mua canh gà đầu mà không ngon xí nào, chẳng lẽ ngài quên miệng của cháu sớm đã bị ngài làm hỏng sao?”

“Canh gà?” Chu Kiến Nghiệp nhìn bình giữ nhiệt trong tay cô, nhất thời không hiểu hỏi: “Ông không nhờ ai mua canh gà cho cháu cả, chẳng lẽ là Nghiêm Đông nhờ người đi mua?”

Phút chốc tay giơ bình của Chu Mông Mông cứng đờ, cô thấy trong mắt ông nội bắn khoăn khó hiểu, nhất thời nụ cười trên mặt cũng lạnh đi. Không đợi Chu Kiến Nghiệp kịp hỏi cô, cô cầm bình giữ nhiệt quay đầu nói: “Ông nội, cháu vào phòng xếp chút đồ trước. Khi nào canh hầm xong thì gọi cháu nhé.”

Chu Kiến Nghiệp nhìn cháu gái vào phòng đóng cửa, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Vừa mới bước vào phòng di động của Chu Mông Mông bỗng reo lên, người gọi tới là Tôn Nghiêm Đông.

Cô nghe, câu đầu tiên anh hỏi là: “Về nhà chưa?”

Chu Mông Mông trả lời: “Vâng, vừa xong.”

Nghe cô trả lời trầm giọng, Tôn Nghiêm Đông dừng vài giây sau đó mới tiếp tục ở đầu bên kia điện thoại hỏi cô: “Mông Mông, hiện tại có thể vào game không?”

Chu Mông Mông sững sốt, nhìn máy tính trên bàn, đứng dậy mở máy: “Có thể chứ, anh Nghiêm Đông hôm nay không có tiết à?”

“Có chuyện so với đi dạy quan trọng hơn, anh có đồ cho em.” Tôn Nghiêm Đông nói.

Chu Mông Mông nghe xong cũng không thấy đặc biệt, dù sao trong trò chơi Tôn Nghiêm Đông thường xuyên đưa đồ tốt cho cô: “Không phải có thể gửi qua thư à?”

“Phải tự em nhận trực tuyến mới được.”

Anh vừa dứt lời, Chu Mông Mông đã mở giao diện trò chơi lên, đợi load một thời gian, thành Dương Châu hiện ra trước mắt, chỉ thấy xung quanh Mông Mông Trư tràn ngập pháo hoa, âm âm nổ vang, rực rỡ chói lóa. Đúng lúc đó, một thông báo hiện lên, viết là: “Giang hồ cấp báo tin vui, sử dụng [Thực Chanh Chi Tâm] trong truyền thuyết hiệp sĩ ‘Quay Về Phía Đông’ ở thành Dương Châu hướng nữ hiệp ‘Mông Mông Trư’, lấy này muốn tuyên bố khắp thiên hạ: ‘Quay Về Phía Đông’ đối với ‘Mông Mông Trư’ yêu thích, ở dưới Nhật Nguyệt thể, có Thiên Địa soi xét, có Sông Núi làm chứng, các Quỷ Thần làm tin. Từ nay về sau núi cao không ngại, sông sâu chẳng từ, năm xưa có ý, trải qua gió sương tình chẳng phai. Ngay cả con đường phía trước bụi gai khắp nơi, cũng thản nhiên không ngại cầm kiếm đi tiếp. Trọn kiếp này, cho đến khi lìa đời, vĩnh viễn, cũng luôn bên nhau! Chính các vị hiệp sĩ cùng nhau chứng kiến đoạn thông báo kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ của hiệp sĩ ‘Quay Về Phía Đông’ này, chân thành thông báo!”

Chu Mông Mông nhìn phụ đề màu vàng trước mắt chạy qua, giống như là đèn kéo quân. Lúc này kênh bạn tốt cũng bùng nổ, nhất thời toàn bộ người chơi dù cao hay thấp cũng đều thấy được thông báo của Quay Về Phía Đông thổ lộ với cô.

Cũng trong lúc cô bất ngờ cùng bối rối, Quay Về Phía Đông đã đứng ở bên cạnh cô, dùng chat mật nói: Mông Mông, anh không quan tâm em trước kia từng thích ai, ta cũng không quan tâm em có còn muốn anh ta hay không, giờ khắc này, anh chỉ biết rằng mình rất để ý em. Từ khi em sinh ra đã mười chín năm, anh có thể đóng vai một người anh tốt. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này, anh chỉ hy vọng em có thể đối với anh như một người đàn ông, một người đàn ông mà em có thể thích.

Ầm một tiếng, Chu Mông Mông chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô nhìn tướng quân giáp đỏ trước mặt, lại thêm một hàng thông báo động trời giật mình kia, đột nhiên khó xử, tiềm thức hy vọng sẽ có người nào đó xuất hiện cứu mình, mặc kệ là ai, chỉ cần có thể cho cô kiếm một cái cố.

Tuy nhiên giờ phút này điện thoại trong tay còn chưa gác máy, giọng nói của Tôn Nghiêm Đông vẫn trong sáng như trước, vang bên tai cô: “Mông Mông, thấy thứ anh đưa cho chưa?”

Chu Mông Mông nghẹn lời, không biết nên trả lời như thế nào. Cũng đúng lúc này, trên màn hình bỗng hiện ra một khung thông báo, là Người Nuôi Heo trước đó không lâu muốn nhận cô làm đồ đệ, nội dung thông báo giống như trước kia nhắc nhở người kia muốn nhận cô làm đồ đệ.

Cô do dự, cả hai bên đều khiến cô khó xử, đột nhiên Người Nuôi Heo cũng dùng chat mật nói với cô: Nếu cô không thích Quay Về Phía Đông, tôi có thể giúp cô giết cậu ta.

Thật là...Chu Mông Mông nhìn hai khung chat mật trên màn hình, hai người đàn ông nam một trước một sau, cô rất cuộc cảm rằng, giữ chuột nhấn vào chữ “Đồng ý”, chính thức trở thành đồ đệ của Người Nuôi Heo.

7. Chương 7: Tai Nạn Bất Ngờ

Mông Mông Trư vừa trở thành đồ đệ của Người Nuôi Heo chưa đến mười giây, trên thế giới bất ngờ xuất hiện một tin đầu tiên như vậy: ” Cuối cùng ‘Người Nuôi Heo’ cũng đã nhận ‘Mông Mông Trư’ làm đệ tử, nếu như nhân sĩ nào còn ôm ý nghĩ không an phận đáng khinh đối với ‘Mông Mông Trư’ thì mời tự giác rút lui, bằng không ‘Người Nuôi Heo’ sẽ gặp một giết một, gặp đôi giết đôi, a di đà phật! Thiện tai thiện tai!”

Chu Mông Mông nhìn thông cáo này, suýt nữa đập đầu vào máy tính, Trước khi Tôn Nghiêm Đông kịp hỏi lý do qua điện thoại, cô vội vàng gác máy. Lúc này, pháo hoa đầy trời, tung bay lãng mạn, một người cười Phi Long trắng xông vào biển người, ngay lập tức phá vỡ sự chú ý của tất cả những ai có mặt.

Nổi bật giữa rùng rợn trắng một là nam nhân vật áo đen phiêu diêu tiêu sái, sau thắt lưng vẫn như trước mang theo cây cung cam khổng lồ lấp lánh, người đó một tay giữ chặt dây cương, đột nhiên dừng lại bên trong cô và Quay Về Phía Đông.

Chu Mông Mông còn chưa kịp phản ứng xem đây là chuyện gì, Trước mắt lại hiện lên một khung thông báo: “Người Nuôi Heo muốn mời người song nhân đồng ky, Đồng ý hay không?”

*Song nhân đồng ky: hai người cùng cười chung một thú cười

Cô ngạc nhiên, bỗng thấy nam nhân vật kia thoáng chốc cúi xuống, nhìn về phía mình, những động tác ngang ngược như thế ấy vậy mà lại có loại gọi cảm không nói nên lời, đột nhiên khiến cho tim Chu Mông Mông không hiểu tại sao đập nhanh hơn một chút.

Cũng không biết có phải nhân vật trong game Kiếm Hiệp Tình Duyên quá mức lãng mạn hay không mà Chu Mông Mông chợt thấy pháo hoa tung bay xung quanh nam nhân vật Đường Môn kia rất mê người.

Lúc này trong khung chat mật Quay Về Phía Đông hỏi cô: Mông Mông, em và Người Nuôi Heo rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Chu Mông Mông mím môi, gò: thực xin lỗi, anh Đông, anh ấy là sư phụ em.

Quay Về Phía Đông: Hai người...

Cô không muốn giải thích gì thêm nên không chút do dự đồng ý lời mời đồng ky, lập tức Người Nuôi Heo tiêu sái một tay kéo cô qua, cô xoay người nhảy lên, ngồi yên trước mặt người đó. Thú cười gầm một tiếng, khói bụi tung bay, hai người cười Bạch Long nhanh chóng bay đi.

Không lâu sau trên kênh thế giới náo nhiệt hẳn lên, mọi người đều bàn tán về chuyện Người Nuôi Heo cướp người phụ nữ của Quay Về Phía Đông, lại còn đem chuyện tỷ thí lần Trước của hai người ra thảo luận từ đầu đến cuối, thoáng chốc bùng nổ vô số bình luận nhìn hoa cả mắt.

Bởi vì trong lòng cảm thấy áy náy nên Chu Mông Mông trực tiếp chặn tất cả các kênh chat cho đến khi Người Nuôi Heo gửi cô lời mời tổ đội.

Trong kênh tổ đội.

Người Nuôi Heo: Có muốn đi đâu không?

Mông Mông Trư: Đi đâu cũng được.

Người Nuôi Heo: Vạn Hoa Cốc thế nào?

Mông Mông Trư: sư phụ, anh muốn làm gì?

Người Nuôi Heo: Ngắm hoa, Ngắm người đẹp.

Mông Mông Trư: = ^ ^ = Anh tự ngắm mình à?

Người Nuôi Heo: ...

Chu Mông Mông cũng không biết như thế nào nữa, cô cùng Người Nuôi Heo cũng chỉ hai lần mặt thế mà theo bản năng lại hỏi như vậy? Cô còn chưa kịp cảm thấy bản thân quá kỳ dị mạo phạm người ta thì Người Nuôi Heo bên kia đã nói thêm hai câu.

Nếu nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, vậy out trước đây. Cô chú ý nghỉ ngơi cho tốt, nếu không lại có người lo lắng!

Phần phạt, Người Nuôi Heo ôm cô nhảy xuống thú cưỡi, không đợi cô lấy lại tinh thần đã nhanh chóng rời mạng. Chu Mông Mông mím môi, chuyện gì đây trời?

Mà phía sau một laptop khác, một nam thanh niên đẹp trai trẻ tuổi cầm điện thoại di động lau mồ hôi lạnh trên đầu, thở dài: “Đùa quá trốn thật không dễ dàng!”

Lại nhìn điện thoại trong tay, vội gõ một chuỗi tiếng Trung gửi tin nhắn: “Anh cả, tất cả mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi theo kế hoạch của anh.”

1 phút sau, điện thoại nhận được một tin nhắn chỉ có hai chữ: “Tốt lắm.”

Ngay lúc người thanh niên ném điện thoại lên giường thì bên ngoài phòng có người gõ cửa: “Tề Mông, ra ăn trưa.”

“Ra đây.” Nam thanh niên trả lời, sau đó đứng dậy khép máy tính đi ra ngoài.

Điện thoại trên giường vẫn còn sáng, trên màn hình hiện một tên, là “Tề Xuyên”

Lúc này trong một giảng đường tại H đại, Tề Xuyên vừa cất điện thoại di động trong tay thì có một nữ sinh tò mò giơ tay hỏi: “Tề giáo sư, nếu thầy có việc phải đi, chúng em không ngại chuyển sang tiết tự học ạ.”

Tề Xuyên ngẩng đầu nhìn mắt nữ sinh diện mạo thanh tú ngồi dãy bàn đầu, anh nhớ rõ đây là lớp trưởng lớp Tiểu Mông. Hôm nay là ngày anh dạy 2 lớp kỹ thuật máy tính A B môn học mới, cũng là ngày Tiểu Mông xuất viện.

Miệng anh cong lên thoáng nở nụ cười, nói: “Tôi cùng vợ gần đây có chút hiểu lầm, tạm thời đã giải quyết xong.”

Sinh viên ở đây hiếm khi có dịp thấy Tề giáo sư mỉm cười, bất giác đều ngây ngấn cả người. Tại lớp trưởng kia nhanh chóng đỡ bụng, có chút ngượng ngùng kinh ngạc hỏi: “Thầy đã kết hôn à?”

Khi cô hỏi xong, tất cả sinh viên ở đây khiếp sợ không thôi. Ngay sau đó lại có người nói: “Giáo sư, thầy đẹp trai như vậy, kết hôn cũng quá sớm đi?”

“Đúng vậy! Giáo sư đẹp trai như vậy, chắc hẳn vợ thầy cũng rất đẹp nhỉ?”

...

Thấy đám sinh viên hưng phấn không thôi, sắc mặt Tề Xuyên lạnh nhạt như trước, anh cầm bút gõ gõ lên bàn, nói: “Được rồi các em, muốn nói chuyện thì đợi sau khi hết tiết, chúng ta tiếp tục bài học.”

Anh nói xong những lời này, giọng điệu không nặng không nhẹ nhưng lại có thể khiến cho tất cả sinh viên đều im lặng .

Tề Xuyên thấy các sinh viên đã nghiêm chỉnh ngồi nghe, ngón tay với khớp xương rõ ràng thao tác thành thạo trên máy tính, lập tức trên màn hình chiếu xuất hiện một sơ đồ phân tích mã hóa mới.

“Đây là số thập phân ...”

**

Buổi tối bởi vì ba cô có xã giao, anh trai có hẹn với bạn gái, nên Chu Mông Mông cùng ông nội ăn tối, ăn xong hai ông cháu đi dạo trong đại viện một vòng.

Đúng lúc trong công viên ở đại viện có người mở nhạc khiêu vũ dành cho người cao tuổi, cô kéo ông nội cùng tham gia cho vui. Mới đầu ông nội còn ngại đông ngại tây, ông nói đại lão gia đây chưa suy yếu đến mức phải nhờ nhảy nhót vớ vẩn kia để tăng cường sức khỏe đâu. Chu Mông Mông đành phải kéo kéo cánh tay ông, làm nũng nói: “Ông nội, cháu muốn nhảy...”

Chu Kiến Nghiệp đành miễn cưỡng đáp ứng, hai người vào trong đám người, không ít người thấy Chu Kiến Nghiệp liền cung kính chào hỏi. Mới đầu ông cô còn ngại ngần xấu hổ, sau đó Chu Mông Mông lôi kéo hai tay ông, đọc nhịp: “Tới lùi tới lùi, trái phải trái phải...”

Không lâu sau ông bắt đầu thích thú, nhảy càng nhiều hơn. Chu Mông Mông thấy ông nội cao hứng cũng vui theo, lúc hai người đang nhảy hăng say bỗng có người nào đó vô tình đụng phải sau lưng Chu Mông Mông, là do cô bất cẩn không để ý.

Chu Mông Mông cười với người kia: “Không sao ạ.” Giây tiếp theo đột nhiên bụng lại đau quặn lên, cô cau mày, không muốn ông nội nghi ngờ, nói: “Ông nội, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.”

Chu Kiến Nghiệp cũng có chút mệt : “Ừ, qua đình kia ngồi một lát.”

“Vâng.” Chu Mông Mông chịu đựng đau đớn, đi theo ông nội tới đình. Vừa vặn ở đó có mấy người cao tuổi, đều là đồng chí quân khu trước kia của ông.

Hai người vừa ngồi xuống, trong đó một người tên là Lý Quang Nghĩa khoảng bảy mươi nhìn sang Chu Mông Mông hỏi: “Mông Mông, cháu khó chịu ở đâu sao, sắc mặt cháu hình như không tốt lắm.”

Lý Quang Nghĩa trước kia là quân y có tiếng ở quân khu, bây giờ là giáo sư Đông y, trình độ nhìn mặt đoán bệnh đều thuộc hạng nhất nhì trong cả nước. Giờ phút này, nghe ông ta nói như vậy bỗng khiến cho Chu Kiến Nghiệp lo lắng: “Mông Mông cháu khó chịu ở đâu? Hay là nhờ lão Lý xem bệnh cho cháu đi?”

Chu Mông Mông lạnh sống lưng, vội vàng xua tay nói: “Dạ không có chỗ nào khó chịu ạ, có thể do buổi tối cháu ăn hơi nhiều nên mới khó tiêu một chút, giờ cháu muốn về nhà đi vệ sinh.” Cô nói xong, nhanh chóng đứng dậy.

Chu Kiến Nghiệp thấy cháu gái vội vàng vàng, thật sự nghĩ rằng cô bị khó tiêu, liền gật đầu bảo cô về trước.

Đợi cô rời, Lý Quang Nghĩa nghi hoặc lắc đầu, hỏi Chu Kiến Nghiệp bên cạnh: “Gần đây Mông Mông có hành động nào khác thường không?”

Bởi vì trong nhà không có người, Chu Mông Mông phải lấy chìa khóa mở cửa, đang định tra chìa khóa vào lỗ bỗng tay cô run lên, cái chìa khóa liền rơi xuống đất. Đang tính ngồi nhặt thì Chu Mông Mông chợt cảm thấy bụng dưới quặn đau dữ dội, trên đầu toàn là mồ hôi lạnh.

Thật vất vả chịu đựng, cô toàn thân vô lực đi vào nhà, cố lê từng bước đến phòng, trong lòng thấp thỏm không yên, vừa ngồi xuống bỗng thấy có một dòng ấm nóng trào ra, cô đưa tay chạm vào, chỉ thấy dưới ánh đèn đầu ngón tay dính máu đỏ chót. Chu Mông Mông toàn thân cứng đờ, cũng không biết trong đầu nghĩ cái gì, nhưng phản xạ đầu tiên là nhắc điện thoại, gọi đến số quen thuộc nhất kia.

Điện thoại được kết nối, một giọng đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm ổn vang lên.

“Tiểu Mông?”

Thật sự cô không biết bây giờ nên kể lại thế nào, chỉ có thể nói với anh: “Chú... em đau bụng,... bị chảy máu.”

Tề Xuyên ở bên kia điện thoại lập tức cả kinh, mày cau hỏi: “Em hiện tại ở đâu?”

Chu Mông Mông gật đầu: “Em ở nhà, anh có thể đưa em đi bệnh viện không? Em không muốn cho ông nội biết.”

Qua điện thoại có thể cảm thấy giọng nói cô rõ ràng run rẩy, Tề Xuyên than nhẹ: “Anh sẽ đến ngay.”

“Vâng, anh nhanh lên.” Nói xong, Chu Mông Mông cũng không gác máy, qua điện thoại có thể nghe thấy tiếng Tề Xuyên bên kia đang vội vàng thay quần áo, cô nghĩ: chú ấy là đang vì cô lo lắng phải không?

Khi Tề Xuyên chạy tới đại viện ở tiểu khu vì Chu Mông Mông không muốn ông nội lo lắng nên nói anh chờ bên ngoài cửa lớn, lúc ra ngoài cô thay quần khác, chịu đựng đau đớn đi vào trong viện nói với ông nội mình muốn qua trường thảo luận bài tập với giảng viên một chút. Chu Kiến Nghiệp định gọi lái xe đưa cô đi nhưng Chu Mông Mông lập tức nói: “Không cần đâu ạ, chỉ có mấy con đường thôi, cháu sẽ nhanh chóng trở về.”

Lúc cô lên xe Tề Xuyên, mẹ của Tôn Nghiêm Đông- Chương Tử đi qua vừa vặn nhìn thấy, tuy rằng ban đêm không thật sự nhìn không rõ lắm, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái bà vẫn có thể nhận ra Chu Mông Mông.

Chu Mông Mông vừa lên xe liền dựa vào lưng ghế, môi dưới bị cô cắn gần như sắp rách, Tề Xuyên giúp cô cài dây an toàn, hôn lên trán cô trấn an: “Không sao đâu, rất nhanh sẽ đến bệnh viện.”

Ngay lúc Tề Xuyên khởi động xe, Chu Mông Mông cố nén khóc, đột nhiên hỏi anh một câu: “Nếu đứa nhỏ không còn, anh có đau lòng không?”

Tề Xuyên nghiêng người nhìn ánh đèn đường mờ nhạt phía sau xuyên qua thủy tinh chiếu lên người cô nhưng vẫn không thể che được vẻ mặt tái nhợt trắng bệch của cô. Anh cúi người thật cẩn thận ôm cô vào trong lòng, tựa như nếu dùng quá sức thì cô sẽ tan vỡ vậy: “Đừng nói ngốc thế, anh sẽ không cho phép đứa nhỏ gặp chuyện không may.”

Giải thích đôi chút:

Chương trước đó Quay Lại Phía Đông PK Người Nuôi Heo là chủ chính của acc Người Nuôi Heo, nhớ lấy, không phải em trai Tề Mông nha! Tề Mông hôm nay chỉ là chỉ huy trực ban, chỉ huy trực ban thôi!

Đột nhiên nghĩ đến, nếu để cho ông nội, ba, anh cả, anh hai biết Mông Mông mang thai, có thể đánh Tề Xuyên không nhỉ? Như thế nào ta lại cảm thấy tương lai người chú phải lo lắng nhiều đây!

8. Chương 8: Nhớ Lại Chuyện Cũ

Tề Xuyên đưa cô đến phòng cấp khoa phụ sản. Hai người vừa bước vào bác sĩ phụ khoa liền sững sốt, bà hành nghề y nhiều qua, đây là lần đầu tiên gặp một cặp đẹp đôi đến vậy.

Bác sĩ ra hiệu bảo Chu Mông Mông ngồi xuống, hắng giọng hỏi: “Khó chịu thế nào?”

Chu Mông Mông quay đầu nhìn Tề Xuyên đứng phía sau, sắc mặt tái nhợt nói: “Bác sĩ, cháu bị ra máu, bụng dưới rất đau.”

Bác sĩ thấy trường hợp bệnh này phải quan tâm tới tuổi tác nên không khỏi tò mò nhìn qua Chu Mông Mông và Tề Xuyên: “Như vậy đi, trước tiên cô cởi quần ra, tôi giúp cô kiểm tra một chút, nếu tình trạng bệnh nghiêm trọng thì tôi đề nghị cô nên làm siêu âm B.”

“Cái này...” Chu Mông Mông lần đầu tiên đi khám phụ khoa, đối với việc để cho người khác kiểm tra bộ phận riêng tư của mình không khỏi cảm thấy xấu hổ cùng khó chịu.

Tề Xuyên nhận thấy cô có chút sợ hãi, nghiêng đầu để cô dựa vào vai mình, cúi xuống nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: “Nếu không anh đi cùng em?”

Hơi thở ấm áp thổi vào tai cô, mặt Chu Mông Mông thoáng chốc đỏ bừng, cô mới không muốn để chú ấy thấy bộ dáng mình không mặc quần!

Cắn răng, cô quyết tâm nói: “Không cần đâu, em có thể!”

Tề Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu, xoa nhẹ đầu cô, nói: “Tiểu Mông, anh và em cần gì phải để ý mấy chuyện đó.”

Đương nhiên là phải để ý! Chu Mông Mông nghĩ rằng: gần đây cô hay mơ mộng xuẩn, nếu lại thấy ánh mắt anh nhìn mình không mặc quần, còn không bằng chui luôn xuống đất.

Bác sĩ kiểm tra qua một lần nói cô có dấu hiệu sinh non, Chu Mông Mông nghe xong buồn rầu không thôi. Tuy nhiên cô vẫn muốn xem kết quả siêu âm B như thế nào.

Bởi vì tình trạng Mông Mông thuộc dạng khẩn cấp nên bệnh viện nhanh chóng sắp xếp cho cô tiến hành kiểm tra siêu âm B.

Chu Mông Mông một mình vào phòng siêu âm còn Tề Xuyên thì ở bên ngoài chờ. Lúc cô vừa nằm xuống liền thấy một người phụ nữ lớn tuổi gầy gò khuôn mặt dữ tợn, cầm trong tay một cây gậy trắng, âm trầm đen tối nhìn cô nói: “Cô bé, chuẩn bị âm siêu đây.”

Ở bên ngoài, Tề Xuyên dựa vào bức tường nhắm mắt chờ đợi, mặc dù bề ngoài nhìn có vẻ bình thản vô lo, nhưng chỉ có anh mới biết bản thân mình lo lắng rất nhiều. Sau khi trưởng thành, “Nông nổi”- từ này rất hiếm khi xuất hiện trong cuộc sống của anh, nhưng mỗi khi đối mặt với chuyện của Mông Mông, anh luôn luôn không thể bình tĩnh được. Nhưng cũng đúng lúc này, trong phòng siêu âm bỗng truyền ra tiếng hét chói tai của Mông Mông.

Anh không chút suy nghĩ mở cửa xông vào. Chỉ thấy Chu Mông Mông đang ngồi trên giường giữ chặt quần nhỏ, khóc nói: “Cháu không làm âm siêu, cháu không làm! Vật này lớn như vậy đi vào, em bé sẽ chịu không được!”

Bà bác sĩ cũng bị tiếng khóc của cô làm cho sợ hãi, đột nhiên nhìn sang Tề Xuyên, hỏi: “Cậu là chồng con bé?”

Tề Xuyên gạt đầu, mắt nhìn gậy kiểm tra trong tay bác sĩ, không khỏi có chút đỏ khóc đỏ cười, đi qua ôm lấy Chu Mông Mông, hôn lên trán trấn an cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Tiểu Mông, em bé sẽ không sao, Bác sĩ chỉ kiểm tra một chút thôi, đừng sợ.”

Chu Mông Mông bị Tề Xuyên ôm vào trong ngực, cũng không biết làm sao bỗng òa khóc lên.

Bà bác sĩ thấy Chu Mông Mông cứ khóc mãi không thôi, đành phải đề nghị Tề Xuyên đưa cô ra ngoài nghỉ ngơi một lát, khi nào tâm trạng ổn định thì vào tiến hành siêu âm. Bởi vì trước đó Tề Xuyên có đặt trước một phòng VIP, cho nên anh trực tiếp ôm cô vào trong phòng nghỉ ngơi.

Đặt Mông Mông ngồi xuống giường, Tề Xuyên đang định đi lấy cho cô ly nước ấm. Chu Mông Mông phía sau lại kéo vạt áo anh, khịt mũi, đáng thương ập úng nói: “Đừng đi, ở lại với em được không?”

Tề Xuyên cúi đầu nhìn cô, trông đôi mắt sâu hiện lên tia sùng nịch, nói: “Anh không đi”, rồi ngồi xuống ôm cô vào lòng, kiên nhẫn dịu dàng vỗ về lưng cô.

Chu Mông Mông vui đầu vào vai anh, cảm nhận từng cái vỗ về an ủi, trong lòng cũng dần bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cũng không biết tại sao, đột nhiên cô lại nhớ về ba tháng trước, lúc hai người mới kết hôn không lâu. Khi đó Tề Xuyên vất vả lắm mới dành ra được một tuần nghỉ ngơi, hai người tranh thủ đi Pa-ri hưởng tuần trăng mật.

Ban đầu Tề Xuyên nói, muốn đi cũng phải đến nơi thú vị đặc biệt một chút, ví dụ như những nơi sắp biến mất trên thế giới. Nhưng cô nằng nặc đòi đến Pa-ri. Huống chi dự báo thời tiết nói tháng 12 Pa-ri có tuyết, một năm khó có được cơ hội cô làm sao có thể bỏ qua. Hơn nữa, cùng đi với người chồng yêu dấu, khẳng định là lãng mạn đến chết.

Nhưng cô lại xem nhẹ vận phân chó của mình, đêm đầu tiên đến Pa-ri, bên ngoài tuyết lại rơi nhiều đến mức mười năm khó gặp. Qua một đêm do tuyết quá dày, giao thông ở đây hoàn toàn đình trệ.

Hai người đến nơi dành phải ở trong khách sạn. Là một căn phòng cao nhất hàng đầu của một khách sạn 6 sao, sàn nhà được trải thảm lông dê cao cấp. Chu Mông Mông vốn thích náo nhiệt giờ đây im lặng chán nản, kế hoạch hôm nay vốn đi ngắm tháp Eiffel đành phải lùi lại, từ sáng sớm đến giờ cô cứ chân trần đứng trên thảm đi qua đi lại, chốc chốc lại ghé qua cửa sổ nhìn xuống dưới, thấy đường phố ngập tràn trong tuyết, bất mãn lắm lắm: “Khi nào đường xá mới thông đây trời? Tôi muốn đi ngắm tháp, tôi muốn đi ngắm tháp ah~!”

Tề Xuyên đang ngồi trên sofa cạnh giường, một bên uống cà phê một bên nhìn bản báo cáo trong tay, Chu Mông Mông thấy người chú kia chẳng thèm để ý, lại còn bình tĩnh thoải mái phê duyệt văn kiện, không khỏi hăng giọng, cố ý lớn tiếng, nói: “Hey! Có người nào đó rất kỳ lạ nha, đi hưởng tuần trăng mật mà còn muốn làm việc cơ đấy!”

Cô vừa nói xong, Tề Xuyên liền đặt ly cà phê nóng trong tay xuống, nói: “Tiểu Mông, giờ còn sớm, em lên giường nghỉ trước đi.”

Chu Mông Mông bĩu môi, đi qua đoạt lấy đồng văn kiện trong tay anh giấu sau lưng, nhìn anh bất mãn nói: “Chú à, anh rốt cuộc là cùng em hưởng tuần trăng mật? Hay là cùng công việc hưởng tuần trăng mật?”

Lúc này Tề Xuyên đã chuyển tầm mắt sang người trước mặt chỉ mặc đơn giản một chiếc áo sơ mi trắng, lại dờ xuống đôi chân thon dài trên người cô gái xinh đẹp. anh quan sát Mông Mông từ trên xuống dưới, đưa tay xoa cằm, thành thật trả lời: “Câu hỏi này thật là làm khó anh.”

Chu Mông Mông nghe xong đứng dậy, lướt qua bàn trà đẩy Tề Xuyên ngã xuống ghế sofa.

“Sao anh dám bắt nạt em! Biết em là ai không hả?” Hai tay cô đè vai anh, trừng đôi mắt to xinh đẹp.

Tề Xuyên nhìn cô gái có mái tóc ngắn ngang tai trước mặt, khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng, miệng cười quyến rũ liền dùng lực xoay người đặt cô dưới thân. Cô còn chưa kịp kêu lên, cái miệng nhỏ nhắn đã bị anh chặn lại.

Chu Mông Mông sững sờ, Tề Xuyên đã buông tha miệng cô, dán tại bên cô nói: “Em là... bà xã đại nhân.”

Trong khoảnh khắc, cô bị giọng nói từ tính trầm thấp của anh khiến cho toàn thân mềm nhũn, khuôn mặt đỏ như Ớt chín. Lúc Chu Mông Mông biết Tề Xuyên cố tình trêu chọc cô, chưa kịp phản ứng lại thì người đã bị anh ôm lấy, ném lên giường.

“Anh...” Cô còn chưa nói xong đã bị Tề Xuyên đè xuống, vẻ mặt phúc hắc ám muội: “Tiểu Mông, hiện tại anh cho em tranh thủ một cơ hội.”

Chu Mông Mông ngạc nhiên: “Cơ hội gì cơ?”

Tề Xuyên cúi đầu hôn lên môi cô: “Cơ hội chứng minh em so với công việc hấp dẫn hơn.”

Hôm đó tuyết rơi cả ngày, đường phố Pa-ri ngập tràn trong biển tuyết trắng xóa. Nhưng bên trong phía cửa sổ kia lại đẹp như ánh mặt trời đầu xuân mới, kiểu diễm nhộn nhạo.

“Tiểu Mông.”

Tâm trí Chu Mông Mông còn đang nhớ lại chuyện cũ trước đây, nghe Tề Xuyên gọi cô mới nhanh chóng lấy lại tinh thần. Cô ngẩng đầu nhìn anh, người đàn ông trước mắt vẫn tuấn mỹ như cũ. Nhưng cô đã không giống trước kia si mê đại khờ, ngược lại trong lòng cảm thấy từng đợt đau đớn.

Nhất thời nhớ lại dĩ vãng, cô ngược lên nhìn cặp mắt đen trầm tĩnh kia, bỗng thốt lên hỏi: “Chú, anh có yêu em không?”

9. Chương 9: Một Trận Sợ Hãi

Buổi tối hôm đó, sau khi Chu Mông Mông làm siêu âm B xong thì ngủ luôn ở bệnh viện, Tề Xuyên luôn ở bên chăm sóc cô. Từ sau khi về nước, Chu Mông Mông rất hiếm khi ngủ mà không mơ. Có lẽ người đàn ông trong mơ kia luôn ở bên cạnh khiến cô không cần phải suy nghĩ lung tung nữa.

Bác sĩ làm siêu âm B nói rằng nhịp tim của thai nhi vẫn đập bình thường nên không có gì nghiêm trọng. Bác sĩ phụ khoa kê cho cô vài loại thuốc an thai, dặn hai người: “Mang thai mới được mười tuần nên thai nhi chưa ổn định lắm, đừng nghĩ rằng tuổi trẻ sức khỏe dồi dào mà không chú ý nghỉ ngơi cho tốt. Còn nữa, ba tháng đầu mang thai không nên sinh hoạt vợ chồng.”

Chu Mông Mông nghe xong câu cuối của bà bác sĩ liền đỏ mặt, đang định giải thích thì Tề Xuyên đã trả lời trước cô, nói: “Thật ngại quá, chúng tôi sẽ chú ý.”

Sẽ chú ý? Chú ý cái gì đây? Toàn xuyên tạc sự thật, như này chẳng phải sẽ khiến cho bác sĩ hiểu lầm sao! Huống chi, câu hỏi khi nãy hỏi anh (Câu hỏi ở cuối chương 8 đó ^^), anh vẫn chưa trả lời đâu.

Chu Mông Mông đè nén một bụng tức giận nặng nề thiếp đi, đợi cô ngủ xong Tề Xuyên mới nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Good night, my beloved baby.” Anh ngồi cạnh giường nhìn tiểu mỹ nhân đang say giấc trước mặt, trái tim lạnh lẽo xuất hiện một tia ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, Tề Xuyên lái xe đưa Mông Mông về nhà. Trước lúc cô xuống xe, quay đầu nhìn Tề Xuyên, thử nói: “Em vào nhà đây.”

Tề Xuyên nhìn về mặt do dự mở cửa xe của cô, bất đắc dĩ cười nói: “Tiểu Mông, có phải em rất muốn nghe anh nói câu kia hay không?”

Phải biết rằng tối hôm qua bất kể cái gì anh cũng chưa nói, trong lòng Chu Mông Mông đương nhiên muốn biết câu trả lời, thấy thấy anh có ý định trả lời, cô vội vàng buông cửa xe, về mặt chờ đợi nhìn thẳng vào mặt anh khẳng định nói: “Rất muốn.”

Thấy cô như vậy, Tề Xuyên vươn tay sờ đầu cô: “Vậy em đồng ý với anh một việc.”

“Em...” dường như Chu Mông Mông đoán được Tề Xuyên sẽ yêu cầu cô điều gì. Nhưng căn bản cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng: “Vậy thôi quên đi.” Nói xong cô quay đầu mở cửa xe, xuống xe.

*Mọi người đoán được Tề Xuyên yêu cầu gì không? Đó là ra mắt gia đình vợ ^^

Vừa đi tới cửa liền thấy Tôn Nghiêm Đông đang đập xe vào. Trong lúc nhất thời, bốn mắt nhìn nhau, hai người không khỏi sửng sốt. Phản ứng đầu tiên của Chu Mông Mông chính là quay đầu nhìn xem xe của Tề Xuyên đã đi chưa?

Hiển nhiên Tề Xuyên muốn chờ cô vào nhà rồi mới đi. Cho nên coi như cùng Tôn Nghiêm Đông mặt đối mặt.

Tuy nhiên Tôn Nghiêm Đông lại không quá quan tâm tới chiếc xe cayenne màu đen sau lưng Mông Mông mà xấu hổ nhìn Mông Mông chào: “Chào buổi sáng.”

Chu Mông Mông lấy giọng nói: “Anh Nghiêm Đông, chào buổi sáng.” Vừa nói vừa nghĩ chú ấy sao còn chưa đi nữa.

Tôn Nghiêm Đông cũng không đoán được sáng sớm nay lại gặp Mông Mông ở cửa như vậy, thấy cô có vẻ mất tập trung thì tưởng rằng chuyện ngày hôm qua làm cô mất tự nhiên, liền nói: “Chuyện hôm qua anh có chút nóng vội, em đừng để ý.”

Nghe anh nói xong Chu Mông Mông thoáng ngẩn người, lúc này mới nhớ chuyện tối qua anh thổ lộ với mình trong game, vội vàng cười nói: “Chuyện hôm qua em không để ý đâu, em biết có lẽ anh cá cược với người ta nên mới chọc em thôi.”

“Mông Mông...” Tôn Nghiêm Đông muốn nói lại thôi.

Anh rũ mắt xuống, lúc này nắng sớm mùa xuân nhợt nhạt chiếu lên hàng mi đen nhánh của Tôn Nghiêm Đông, thoáng che lấp sự chua xót trong ánh mắt. Nhưng rất nhanh anh đã ngẩng đầu nhìn cô cười vui vẻ: “Lần sau mời em đi ăn cơm, coi như xin lỗi.”

“Tốt quá, em muốn ăn cua nướng cùng bơ gà.” Chu Mông Mông thấy Tôn Nghiêm Đông bỏ qua chuyện kia, trong lòng cũng nhẹ nhõm hẳn lên.

Tôn Nghiêm Đông gật đầu: “Ừ, tùy em chọn. Đúng rồi, mới sáng sớm sao em ra ngoài làm gì, sức khỏe vừa mới hồi phục sao không ở nhà ngủ nhiều một chút?”

Thấy anh đột nhiên hỏi, Chu Mông Mông cười gượng trả lời: “Em giúp ông nội đi mua đồ ăn sáng. Mà anh Nghiêm Đông, sao giờ anh mới về nhà vậy?”

“À, tối qua anh cùng mấy người bạn uống rượu muộn quá nên giờ mới về.” Tôn Nghiêm Đông đang nói bỗng khóe mắt thoáng nhìn hai tay trống không của cô, không khỏi trêu ghẹo nói: “Em đây là vừa về, hay là đang muốn đi ra ngoài?”

“A, em quên mang ví tiền!” Chu Mông Mông sửng sốt, vội vàng trả lời, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Tôn Nghiêm Đông lắc đầu cười: “Đúng lúc anh cũng chưa ăn sáng, hay cùng nhau ăn đi.”

“Cái này...” Trong lúc Chu Mông Mông đang do dự thì Tôn Nghiêm Đông định đi tới nắm tay cô nói: “Sẽ không xù bữa ăn kia của em đâu.”

Chu Mông Mông xấu hổ cười, tính né tránh bàn tay anh bỗng nghe thấy tiếng khởi động xe, định quay đầu nhìn thì chiếc xe cayenne màu đen phía sau đã lướt qua hai người. Phút chốc không khí lạnh lẽo trong xe thoảng qua trước mặt Chu Mông Mông.

Tôn Nghiêm Đông vừa vặn thấy được người trong xe, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, làm sao anh ta có thể xuất hiện ở đây?

Sau khi mua đồ ăn sáng Chu Mông Mông về nhà, vừa mở cửa ra đã thấy ông nội ngồi trên sofa phòng khách. Cô cầm bữa sáng đi tới bỗng thấy gương mặt ông lộ ra nét già nua, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Hôm nay ông không đi tập thể dục dưỡng sinh à?”

“Không đi, ông đang bận!” Chu Kiến Nghiệp nhìn cô sau đó thu tầm mắt về, thở phì phì nói.

Chu Mông Mông nghe xong đáy lòng run lên, sợ ông nội đoán được cái gì, nhưng cô cũng không dám hành động hấp tấp, vội vàng cười cười ngồi xuống bên cạnh ông, kéo cánh tay ông, hỏi: “Là ai chọc ngài ạ? Có nhất thiết giận đến mức ngay cả thể dục dưỡng sinh cũng không muốn đi không ạ?”

Chu Kiến Nghiệp liếc cô một cái, nói: “Còn không phải vì cháu!”

Chu Mông Mông giật mình, nói chuyện cũng không thản nhiên giống ban nãy, lo lắng hỏi: “Cháu... Cháu làm sao?”

Chu Kiến Nghiệp thở dài, nói: “Ông Lý nói cháu có thai!”

“...” Phút chốc Chu Mông Mông cả người cứng đờ. Giờ phút này giống như không đợi cô chuẩn bị cái gì thì đã có người trực tiếp công tay cô, kết án, trong lòng lạnh lẽo một mảng.

Chu Kiến Nghiệp thấy cháu gái yên lặng, nhíu mày nhìn hỏi: “Dọa đến cháu D?”

Chu Mông Mông hoàn hồn, mắt tự nhiên nuốt nước bọt, nói: “Ông nội, lời ông Lý nói ông đừng tin!”

“Ông đương nhiên không tin! Ông ta mới nhìn cháu một lần, sau đó hỏi ông vài câu rồi kết luận là cháu có thai, thật sự nghĩ ông là đứa ngốc à! Cháu gái của ông còn nhỏ thế này, ngay cả bạn trai còn chưa có, huống chi là có thai.” Chu Kiến Nghiệp nói xong khinh thường hừ một tiếng: “Lão già hồ đồ đó, chẳng lẽ ông lại hồ đồ theo ông ta sao?”

“Vâng, ông nội không hồ đồ!” Chu Mông Mông nói xong câu này trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhàn thở ra, không khỏi cảm thấy bản thân nghiệp chướng nặng nề, hổ thẹn với ông nội.

Chu Kiến Nghiệp thấy cháu gái bảo bối đứng về phía ông, trong lòng cũng dần bình tĩnh: “Cho nên, ông cùng ông Lý tuyệt giao, không bao giờ cùng ông ta đi tập thể dục đường sinh nữa.”

Khóe miệng Chu Mông Mông thoáng run rẩy, cảm thấy ông nội như vậy cũng quá trẻ con đi, liền nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ông nội, có nhất thiết phải như vậy không? Ông và ông Lý đã chơi với nhau hơn năm mươi năm, chỉ vì vài câu như vậy không nhất thiết phải tuyệt giao đâu.”

“Vậy chờ ông ta tới nhận lỗi với cháu đã.” Nghe Mông Mông nói những lời kia, Chu Kiến Nghiệp cũng thấy bản thân cũng có chút quá đáng, liền nghĩ đến mức độ thấp hơn để hòa giải.

Chu Mông Mông đối với hành động sĩ diện chỉ tổ khổ thân này của ông không khỏi bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại muốn biết nếu như ông nội biết cô có thai thật thì sẽ như thế nào.

Vì thế cô tính thử hỏi một câu: “Ông nội, nếu cháu thực sự có, ông có đuổi cháu ra khỏi nhà hay không?”

“Sao có thể đơn giản như vậy! Cháu mới nhỏ thế này, còn chưa kết hôn, đứa nhỏ có thể giữ lại sao?” Chu Kiến Nghiệp nghiêm túc nói: “Hơn nữa người đàn ông kia cũng không thể chấp nhận!”

Chu Mông Mông nghe xong trong lòng lộp bộp một tiếng, theo bản năng ôm chặt bụng mình, cũng không chờ Chu Kiến Nghiệp nói thêm điều gì, sắc mặt cô xanh xao đứng dậy nói: “Ông nội, cháu về phòng thay quần áo đây.”

Chu Kiến Nghiệp nhìn Mông Mông đi vào phòng, không khỏi lẩm bẩm: “Con bé này sao vậy?”

**

Nghỉ ngơi vài ngày, Chu Mông Mông rốt cục cũng phải tới trường học. Nhưng ngay tiết học đầu tiên buổi sáng cô đã phải đối mặt với Tề Xuyên, trong lòng lại thêm rối rắm cùng buồn bực. Rối rắm là: lần trước cô và Tôn Nghiêm Đông chẳng qua chỉ đứng nói chuyện với nhau một lát, vậy mà lại bị anh dùng thái độ không thèm để ý giống như cô đắc tội với anh vậy. Buồn bực là: rõ ràng lúc ở bệnh viện anh dịu dàng quan tâm tới cô như thế. Ấy vậy mà mấy ngày nay ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, thậm chí chỉ một tin nhắn thôi cũng không thèm nhắn, có lẽ muốn khiến cô bực bội đây mà.

Chuông vào lớp vang lên, Phó Xuân Xuân đã giúp Mạnh Hiểu Diêu và Chu Mông Mông giữ hai chỗ ở vị trí chính giữa. Các cô vừa ngồi xuống, Mạnh Hiểu Diêu cố tình giả vờ nhìn qua Chu Mông Mông, khuôn mặt không được tự nhiên hỏi: “Mông Mông, cậu vẫn là lần đầu tiên tới nghe Tề giáo sư giảng nhỉ?”

Chu Mông Mông nghiêng đầu nhìn Mạnh Hiểu Diêu, do dự một lát mới trả lời: “Thật ra trước đây mình từng có nghe anh ta giảng.”

“Phải không? Tề giáo sư trước kia cũng giảng viên mời riêng của trường đại học quốc tế Pennsylvania, nhưng ở bên kia không phải anh ta chỉ dạy quốc kim sao? Sao cậu có thể đi nghe được? Chẳng lẽ cậu cũng bị bề ngoài của anh ta mê hoặc?”

Mạnh Hiểu Diêu đã hỏi như vậy thì cũng hy vọng Chu Mông Mông có thể nói thật cho cô. Nhưng hiển nhiên Chu Mông Mông không nghĩ đến việc công khai chuyện trước kia của mình cùng Tề Xuyên, lúng túng mím môi cười gượng nói: “Đúng vậy, khi đó mình cũng rất tò mò cho nên đã đi nghe anh ta giảng ở mấy buổi hội thảo.”

Đối với câu trả lời của Mông Mông Mạnh Hiểu Diêu có chút thất vọng, nhớ rõ lần trước cô còn thề thốt phủ nhận không biết Tề Xuyên là ai, giờ lại nói có nghe anh ta giảng mấy buổi. Nhưng cho dù thế nào, nếu Chu Mông Mông đã không muốn nói thì cô cũng không ép. Dù sao Mạnh Hiểu Diêu cũng hiểu nếu chuyện hai người mà lộ ra thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lúc này toàn bộ sinh viên đã đến đông đủ ngồi trong giảng đường, giờ dạy của Tề Xuyên không có ai vắng mặt. Đạo trước còn có mấy sinh viên ở lớp khác từng vì vẻ đẹp quyến rũ của giáo sư đại thần mà không sợ trốn học đến ngồi nghe, thậm chí dẫn đến tình trạng căng thẳng khi sinh viên của lớp tới học mà lại không có chỗ ngồi. Tình trạng này diễn ra không quá vài ngày thì có rất nhiều người viết đơn kiện lên hiệu trưởng, hiệu trưởng bất đắc dĩ tuyên bố chuyển khóa này thành khóa mật chưa từng có từ trước tới nay. Nói đúng hơn khóa dạy công khai của Tề Xuyên sẽ trực tiếp đổi thành khóa mật, hễ là giờ giảng của Tề giáo sư, phải xuất trình thẻ sinh viên để chứng minh mình là sinh viên của lớp, xong mới có thể đi vào nghe giảng.

Cuối cùng còn để một bác gái hung dữ chuyên trách trông cửa, ngồi trên băng ghế cạnh giữ cầu thang trước cửa giảng đường.

Ban đầu lớp học còn hỗn loạn cười đùa, Tề Xuyên cầm giáo trình vừa bước vào bỗng chốc cả căn phòng lặng ngắt như tờ. Chu Mông Mông nhìn anh từ cửa đi vào, trên người mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc vuông sáng màu bên ngoài khoác một chiếc áo len màu đen, phía dưới mặc chiếc quần nhung đen vừa vặn với đôi chân thon dài nhưng vẫn không mất đi vẻ lịch sự mà lại lộ ra vẻ cấm dục gợi cảm. Chu Mông Mông nhớ bốn tháng trước lúc cô còn đang theo đuổi Tề Xuyên, bộ quần áo này chính là món quà cô tặng cho anh. Bởi vì một lần trên đường dạo phố cô cảm thấy bộ này rất hợp với anh, nhận không được đành lấy phí sinh hoạt một tháng mua về. Cuối cùng khiến cô đau khổ một tháng trời ngồi gặm bánh mì.

Nhưng sau khi kết hôn cô chưa từng thấy anh mặc bộ này, sao hôm nay anh lại mặc chứ? Chu Mông Mông cảm thấy mí mắt giật giật, đoán rằng ông chú kia rõ ràng là cố ý.

Lúc này Tề Xuyên đã bước lên bục giảng, cầm bút viết lên bảng bài học ngày hôm nay. Chu Mông Mông vẫn luôn nhìn Tề Xuyên nhưng anh tựa như không phát hiện ra cô, thậm chí ngay cả một cái liếc qua cũng không có.

10. Chương 10: Bất Đắc Dĩ Gây Chuyện

Tề Xuyên vừa viết xong tiêu đề, chữ viết mây bay nước chảy lưu loát sinh động khiến cho không ít sinh viên thán thán: “Tề giáo sư chỗ nào cũng đẹp, ngay cả chữ viết cũng hấp dẫn quyến rũ như nhau a.”

“Đúng vậy, nhưng thầy không phải quốc tịch người Hoa mà, phải không? Không nghĩ tới ngay cả chữ hán thầy còn viết đẹp hơn mấy người trong nước.”

...

Chu Mông Mông thu hồi ánh mắt nhìn theo Tề Xuyên, nghe thấy phía sau có người nói chuyện nên có chút mất tập trung. Phó Xuân Xuân thấy cô không ghi bài, huých nhẹ tay cô: “Mông Mông, cậu ngồi ngay người làm gì? Còn không lo ghi bài đi.”

Chu Mông Mông giật mình đánh rơi cây bút bi trong tay xuống bàn, sau đó cây bút anh dừng lăn xuống bục giảng bên cạnh. Lúc này Tề Xuyên đã bắt đầu giảng bài, Chu Mông Mông nhìn cây bút dừng trước đôi giày da đen kia, nghiêng đầu oán hận liếc Phó Xuân Xuân bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Mình chỉ mang một cây bút, cậu đền ỉn đi!”

“Mình cũng chỉ có một cây, hay là cậu mượn Hiểu Diêu đi.” Phó Xuân Xuân nhìn cây bút đáng thương đang nằm trơ trọi trên bục giảng, bất đắc dĩ nhún vai.

Chu Mông Mông đang định quay đầu hỏi Mạnh Hiểu Diêu. Nhưng Mạnh Hiểu Diêu đã bình tĩnh trực tiếp ném cho cô ba chữ: “Không dư bút.”

Cũng không biết hôm nay Chu Mông Mông gặp vận xui gì, hay là ông trời cố ý chỉnh cô mà đám bạn học xung quanh đều mang theo một cây bút. Cô nghĩ: mở rộng thị trường, giá cả tăng lên, chẳng lẽ ngay cả một cây bút cũng đắt đỏ đến mức một người chỉ mua một cây?

Lúc này trên bục giảng Tề Xuyên đang dùng những câu chuyện hài hước để so sánh, xong giải thích cách xây dựng một hệ thống xử lý sao cho đạt hiệu quả cao. Thật ra môn này toàn từ ngữ lập trình rất khô khan nhàm chán, nhưng anh lại có thể thu hút sự chú ý của mọi người khiến ôn học trở nên thú vị và sinh động hơn.

Trong ấn tượng của Chu Mông Mông, Tề Xuyên giảng bài luôn sinh động hoàn hảo như vậy, bất luận là dạy quốc kim ở trường đại học quốc tế Pennsylvania hay dạy kỹ thuật máy tính ở H đại, cho tới bây giờ đều luôn thuận buồm xuôi gió. Bỗng cô nhớ lại cách đây nửa năm cô và bạn cùng phòng là một cô gái người Mỹ lén lút tới cầu thang trước cửa giảng đường nghe lén, đây lần đầu tiên cô nghe anh giảng bài. Đó cũng là

lúc cô bị giọng nói thanh nhã dịu dàng như gió của Tề Xuyên chinh phục, về sau càng không thể cứu vãn. Sau này cô đăng ký môn học cũng không hề liên quan tới ngành của mình, chỉ hi vọng có thể tạo thật nhiều cơ hội để tiếp xúc với anh.

Nhìn Tề Xuyên cầm cây bút dạ đen, ở trên bảng viết ra một dãy lệnh xử lý xinh đẹp của dòng “INTEL x86”, sau đó chậm rãi đóng cây bút lại, bởi vì anh thuận tay trái nên tay phải trong vô thức đút vào túi quần. Hành động theo thói quen này Chu Mông Mông đã thấy vô số lần, nhưng giờ phút này cô vẫn thấy đẹp trai ngời ngời như cũ.

Bởi vì bài giảng của anh phải cần dùng mic cho nên giọng nói vốn trầm ổn bình tĩnh truyền qua micro thỉnh thoảng có tiếng sột soạt, ấy vậy mà lại lộ ra một vẻ gợi cảm: “Đây là các loại vi xử lý, từ nó có thể phát triển nhiều loại khác nhau như MA , NA , FA , TA cùng AT&T v.v... Hơn nữa, mỗi một loại đều sử dụng cú pháp khác nhau...”

*MA , NA , FA , TA : Bó tay, từ ngữ chuyên ngành, đem search gg cũng không ra, ai biết thì nói mình với T__T

*AT&T: là American Telephone and Telegraph, Inc. (AT&T): Cung cấp dịch vụ điện thoại. Muốn sử dụng với công ty nào thì hầu như phải ký hợp đồng với công ty đó.

Trong lớp các sinh viên nghe đến mê mẩn, tập trung tinh thần nghe giảng cho tới khi anh giảng bài xong.

Đến lúc sinh viên đặt ra câu hỏi, không ít người đã bắt đầu giơ tay, Tề Xuyên đi xuống bục giảng, nhìn một nam sinh viên ngồi bàn đầu nói: “Sinh viên Viên, em có chỗ nào không hiểu?”

Sinh viên kia thấy Tề Xuyên gọi họ mình ra không khỏi cảm thấy mừng rỡ: “Giáo sư vậy mà nhớ rõ em họ Viên! Chẳng lẽ các sinh viên khác thầy cũng nhớ sao ạ?”

Chu Mông Mông quay đầu nhìn qua, người kia hình như học lớp bọn cô, nhưng tên tuổi là gì cô không nhớ rõ. Dù sao cô chỉ học ở trường này một năm rồi sang Mỹ, bây giờ ngoài những nữ sinh trước kia cô thường nói chuyện ra thì những người khác cô đều không biết tên.

Lúc này Tề Xuyên chỉ cười nhạt nói: “Đây là bản năng của giáo viên.”

“Trí nhớ thầy cũng tốt quá! Thầy cũng mới đến đây nửa tháng nhỉ?” Sinh viên Viên cảm khái, các sinh viên khác ở đây cũng không thể tượng tượng nổi cảm thán, Tề Xuyên dạy không chỉ một lớp mà dạy rất nhiều lớp khác nhau, tổng cộng ít nhất cũng khoảng mấy trăm người.

Tề Xuyên thản nhiên trả lời: “Nửa tháng cũng đủ để nhớ kỹ các em.” Nói xong anh nhìn xuống, tầm mắt dường như đã nhận ra người nào đó.

Chu Mông Mông không khỏi sửng sốt, vừa nãy còn suy nghĩ đến chuyện trước kia nên không sợ sệt mà chống lại ánh mắt của anh. Bỗng anh nói: “Nhưng mà muốn hiểu được một người, cần rất nhiều thời gian.”

Những lời này của anh làm cho Chu Mông Mông ngẩn ra, không đợi cô hiểu rõ hàm ý của anh đã có sinh viên khác hào hứng hỏi: “Vậy Tề giáo sư dùng phương pháp gì để nhớ kỹ tên mỗi người ?”

Tề Xuyên nghiêng cằm suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn sinh viên kia trả lời: “Nhớ kỹ một người cũng giống như nhớ kỹ một bộ xử lý vậy, dựa vào những đặc điểm khác nhau có thể nhanh chóng tạo ra ấn tượng đầu tiên đối với mỗi sinh viên. Sau đó phải thêm một tập hợp lệnh xử lý thích hợp, giống như ngôn ngữ con người hay những hành động nét mặt sẽ tạo ra những đặc điểm riêng khác nhau. Đương nhiên, còn phải xem bản thân em có muốn nhớ người đó hay không.”

“Mặc dù có chút uyên thâm sâu sắc nhưng mà chúng em đều rất hiếu kỳ việc thầy quen vợ thầy như thế nào ạ? Chẳng lẽ cũng dùng phương pháp này ạ?” Sinh viên này hay thích nói đùa. Từ lần trước khi Tề Xuyên đột nhiên nhắc tới vợ mình, khiến mọi sinh viên trong trường đều rất tò mò, thậm chí có một lần làm náo loạn tất cả các trang trên diễn đàn trường.

Thấy có người dũng cảm dám hỏi ra tiếng lòng của sinh viên, tất cả mọi người không khỏi nhộn nhạo mong chờ.

“Đúng vậy, chúng em đặc biệt muốn biết thầy với vợ thầy quen nhau như thế nào ạ?”

...

Trong khi các sinh viên đang hào hứng tò mò quá mức thì Chu Mông Mông lại ngẩn người, mấy người này sao biết anh có vợ rồi nhỉ? Chẳng lẽ có người để lộ bí mật? Hay là Tề Xuyên thực sự có một người vợ khác?

Chu Mông Mông lắc đầu, cảm thấy ý nghĩ này thật sự quá khủng khiếp, nhưng mà nhớ lại lúc ấy Tề Xuyên thậm chí còn không nhớ cô, còn mặt lạnh gọi cô là “Bạn học”, đáy lòng cô chán nản. Thì ra anh luôn nhớ rõ tên sinh viên của mình, còn cô lại ngốc nghếch tưởng rằng mình là người đặc biệt nhất nữa.

Trong lúc cô chống cằm miên man suy nghĩ thì một bàn tay trắng trẻo thon dài đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, Chu Mông Mông sửng sốt, chỉ thấy trên ngón tay cạnh ngón út có đeo một chiếc nhẫn nhìn rất quen mắt, nhẫn bạch kim không có kim cương, bên trên có khắc vài ký tự tiếng Pháp tinh tế, đơn giản mà tinh tế.

Lòng cô chấn động, lúc này bên ngoài chuông hết giờ bỗng vang lên.

Chu Mông Mông nghe thấy trên đầu mình vang lên tiếng Tề Xuyên trầm thấp thần bí, anh nói: “Được rồi, phần đặt câu hỏi đến đây là chấm dứt, gặp các em vào bài học sau.”

Tất cả sinh viên đều thất vọng thở dài, thỉnh thoảng còn có người còn cố nói: “Tề giáo sư, thầy còn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi mà!”

Nói xong tất cả mọi người đều dựng tai lắng nghe câu trả lời của Tề Xuyên, anh thoáng mỉm cười, nói: “Đây là bí mật, không thể nói.”

Sinh viên ôm thất vọng lần lượt rời phòng, Chu Mông Mông đang định thu dọn sách vở cùng Mạnh Hiểu Diêu và Phó Xuân Xuân đứng dậy rời chỗ ngồi, cúi đầu bỗng thấy cây bút khi nãy rơi xuống đang nằm ngay gần trên bàn.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn người kia trên bục giảng, người đàn ông tuấn mỹ đang cúi đầu xếp gọn giáo trình khiến trái tim cô thất lại. Phó Xuân Xuân thấy cô vẫn dờ dẩn ngồi chỗ cũ, liền gọi: “Mông Mông, nhanh lên!”

Chu Mông Mông quay lại thoáng thấy anh ngẩng đầu, có lẽ do có sinh viên đi lên hỏi bài anh. Ra khỏi phòng học cô chán nản buồn rầu, Tề Xuyên như vậy chẳng phải lạnh nhạt lơ cô sao.

Buổi trưa là giờ cao điểm trong căn tin trường, những món ăn đặc sắc ở đây luôn làm cho vị giác người ăn tê liệt, hiển nhiên loại tê liệt này đã trở thành một xu hướng chung phổ biến. Đi theo xu hướng chung này còn có Chu Mông Mông, Mạnh Hiểu Diêu cùng Phó Xuân Xuân là bộ ba bạn cùng lớp.

Nhưng lúc các cô tìm bàn ăn thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bởi vì có rất nhiều người nên mọi người đành phải chen chúc ngồi trong một cái bàn dài, bộ ba vừa ngồi xuống chợt nghe có người lớn tiếng nói: “Này, chỗ đó đã có người!”

Chu Mông Mông quay đầu, thấy một nữ sinh béo ú núc ních hung dữ gạt đồ ăn trên bàn của Mạnh Hiểu Diêu sang bên rồi quát. Mạnh Hiểu Diêu ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn thẳng người kia, nhú mi nói: “Này cô, cái bàn này không phải còn năm chỗ trống sao?”

Đúng là chỉ có mình cô ta ngồi bàn này nhưng cô ta vẫn ngang ngược nói: “Tôi ngồi cả bàn thì sao? Thứ tự đến trước xếp trước đến sau xếp sau cũng không biết à?”

Bởi vì Mạnh Hiểu Diêu mồ côi cha, trong nhà chỉ còn một mình mẹ cho nên cô rất nhạy cảm không để người khác bắt nạt trên đầu mình. Huống chi nữ sinh này rõ ràng là cố ý muốn gây khó dễ.

Cô đặt mạnh đồ ăn trên bàn tuyên bố: “Dù thế nào đi nữa hôm nay tôi sẽ ngồi ở đây!”

Chu Mông Mông và Phó Xuân Xuân không khỏi ngạc nhiên, nữ sinh kia cũng nhất thời sửng sốt nhưng rất nhanh sau đó cô ta bỗng đứng dậy, khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn chỉ thẳng vào mặt Mạnh Hiểu Diêu, mắng rất khó nghe: “Mày muốn làm cái gì! Rống cái gì mà rống! Chẳng qua chỉ là một ả tiểu tam bị đàn ông bao dưỡng, còn không biết xấu hổ mà nói!”

Mạnh Hiểu Diêu cũng hét lên: “Cô nói cái gì! Có gan lặp lại lần nữa xem!”

Nữ sinh kia cười lạnh: “Mày con mẹ nó ả đê tiện, đừng giả ngu, nếu không phải vì mày, tao và Phùng Hiểu có thể chia tay sao?”

Cô ta vừa nói xong trên mặt Mạnh Hiểu Diêu thoáng sửng sốt. Tất cả mọi người ở đây còn chưa kịp hoàn hồn sau tiếng mắng chửi kia thì cô ta đột nhiên cầm bát canh nóng trên bàn hướng mặt Mạnh Hiểu Diêu hất qua.

Bát cơm Inox trên bàn ‘cạch’ một tiếng rơi xuống đất, ngay sau đó rất nhiều tiếng la hét chói tai vang lên khắp căn tin. Nhất thời tầm mắt mọi người đều nhìn qua chỗ này, chỉ thấy một nữ sinh ngồi trên đất ôm hai mắt gào khóc, cả người đều bị dính nước canh ướt đầm.

Tay Chu Mông Mông còn chơi vơi giữa không trung, cô cắn chặt răng, trái phải kéo tay Phó Xuân Xuân cùng Mạnh Hiểu bên cạnh nói: “Đi mau!”

Mạnh Hiểu Diêu còn chưa kịp nhận thức được tình huống gì đang xảy ra, bị động để Chu Mông Mông kéo mình ra khỏi đám người. Phó Xuân Xuân cũng vừa bừng tỉnh nhận ra Chu Mông Mông đã làm cái gì, vội vàng nắm tay Mạnh Hiểu Diêu chạy ra bên ngoài.

Ba người vừa lao ra căn tin Chu Mông Mông đã có chút thở không nổi, Phó Xuân Xuân từ trung học đã nằm trong đội tuyển điền kinh nữ nên chạy rất nhanh, chớp mắt đã kéo Mạnh Hiểu Diêu chạy rất xa, Chu Mông Mông dần dần bị tụt lại phía sau. Chu Mông Mông chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt đang định ngồi xuống nghỉ ngơi một lát thì đột nhiên từ phía sau có một người giữ cô lại.

Chu Mông Mông giật mình bỗng cả người đã bị người kia bế lên. Giây tiếp theo bên tai nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của Tề Xuyên: “Sao em lại gây chuyện rồi?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Không biết xung đột ở trường học như vậy có thể xem là tội hay chưa? Lỗi nặng? Hay là nhỏ? Dù sao hình như Mông Mông đã làm đôi mắt người ta bị thương.

11. Chương 11: Nụ Hôn Giữa Rắc Rối

Trong mỗi trường học đều bố trí một dãy phòng nghỉ ngơi cho các giảng viên đặc biệt, Tề Xuyên dẫn theo Mông Mông đi tới căn phòng phía Đông Bắc, ‘xet’ mở cửa, đang định nắm tay cô đi vào bỗng Chu Mông Mông giãy giụa muốn thoát khỏi tay anh: “Chú, em không vào đâu, nhờ may có người!”

Tề Xuyên quay đầu nhìn cô, phần áo trước ngực còn dính đầy dầu mỡ, hẳn đây là chiến tích lưu lại lúc ở căn tin, anh nhún mày: “Tiểu Mông, quan hệ chúng ta có cần phải sợ người khác phát hiện như vậy không?”

Chu Mông Mông nghe anh hỏi, cúi đầu không nói gì. Tề Xuyên biết trong lòng cô luôn lo lắng việc này, thở dài, nắm tay cô đi vào.

Mới vừa đi được vài bước, Chu Mông Mông ở phía sau có chút chán nản nhỏ giọng hỏi: “Có phải em khiến anh cảm thấy mệt mỏi lắm không?”

Tề Xuyên dừng bước, định quay đầu nhìn cô nhưng Chu Mông Mông cũng không chờ anh trả lời đã tiếp tục nói: “Em biết chúng ta có sự chênh lệch tuổi tác, nhưng anh có thể đừng đối xử với em như một đứa trẻ được không?”

“... Tiểu Mông.” Tề Xuyên nhìn đôi mắt sắp ngập nước của cô, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên tia bất đắc dĩ.

Chu Mông Mông biết mình vốn nói chuyện tùy hứng, nhưng cô không nhịn được, cô luôn cảm thấy Tề Xuyên lúc ở cạnh cô đều là anh cố gắng chịu đựng cô, mặc kệ cô gây chuyện gì thì anh vẫn thản nhiên cưng chiều cô, đối xử với cô giống như là một đứa trẻ không biết nghe lời.

Chu Mông Mông cắn môi, lại thấy mình nói như vậy cũng hơi quá đáng, không dám ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy em đi tới xin lỗi nữ sinh kia, sau đó sẽ giải thích rõ cho ban giám hiệu nhà trường về mọi chuyện xảy ra, anh không cần lo lắng.” Nói xong cô rút tay ra khỏi tay anh.

Nhưng nháy mắt Tề Xuyên lại ôm cô vào lòng, trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi: “Nơi nào cũng đừng đi.”

“...”

Chu Mông Mông cả người cứng đờ, thấy mắt cay cay, hai tay bất giác nắm chặt vạt áo Tề Xuyên. Một tay Tề Xuyên vuốt tóc sau lưng cô, nói: “Anh có mang cơm trưa cho em, có thịt kho tàu cùng món canh vịt hầm em thích nhất.”

Chu Mông Mông nghe xong không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, nghi hoặc hỏi: “Khi này tan học sao anh không nói cho em?”

“Ai bảo em không đợi anh.” Tề Xuyên hợp tình hợp lý trả lời.

Dường như mọi chuyện rắc rối ban này bỗng chốc tan thành mây khói, mới đó Chu Mông Mông đã ngồi trên ghế sofa trong phòng gặm một miếng thịt to, húp bát canh vịt hầm, mặt mũi đầy dầu hỏi Tề Xuyên: “Chú, lần trước canh gà ở bệnh viện khó nuốt quá, không phải anh nấu chứ?”

Tề Xuyên gấp cho cô một bát đầy thức ăn, đôi đũa trong tay thoáng dừng lại, trả lời: “Là mẹ anh.”

Chu Mông Mông đang nhai miếng thịt thiếu chút nữa bị nghẹn, khụ khụ ho khan, Tề Xuyên vội vàng đưa cô cốc nước, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: “Nghẹn sao?”

Thoáng chốc mặt Chu Mông Mông đỏ bừng, cổ nuốt nước bọt, lắc đầu lúng túng nói: “Canh gà rất ngon, thật sự đấy.”

Tề Xuyên thấy cô lật lọng cũng không vạch trần, cầm một tờ khăn tay giúp cô lau mũi cùng cái áo dính mỡ, nói: “Hôm qua mẹ còn hỏi anh, có nên nấu canh gà mang đến cho em không. Đã như vậy, nếu không...”

Còn chưa nói xong Chu Mông Mông đã vươn người bịt miệng anh lại, nói: “Đừng!”

Tề Xuyên nhìn bộ dạng quần bách lầy tay che miệng của cô, bàn tay đầy dầu, nhướng mày. Chu Mông Mông lúc này mới phát hiện ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ, vội vàng thu tay lại.

Nhưng Tề Xuyên lại đột nhiên chụp lấy tay cô, Chu Mông Mông xấu hổ còn chưa kịp lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay ngứa ngứa ẩm ướt, nhìn lên bỗng thấy anh đang hôn tay mình, đầu lưỡi khiêu khích lướt qua đầu ngón tay cô, ngậm nút.

Phút chốc tim Chu Mông Mông đập loạn xạ, hai tai đỏ bừng, ngay cả nói chuyện cũng ấp a ấp úng: “Sẽ... sẽ có người đến ...”

Tề Xuyên khoe miệng mỉm cười, hai mắt thâm trầm quyến rũ nhìn cô, hỏi: “Tiểu Mông, em biết anh định làm gì với em sao?”

Nghe giọng anh khàn khàn, Chu Mông Mông cho dù là heo cũng biết anh muốn làm gì, hai tai đỏ bừng nhanh chóng lan xuống mặt, trước kia cô luôn không thể chống đỡ được sự mê hoặc của Tề Xuyên. Mặc dù anh rất hiếm khi như vậy, nhưng mỗi lần lại khiến lý trí cô điên đảo bay đến chín tầng mây.

Cô gật đầu, đôi mắt đen của Tề Xuyên khe khẽ nhếch, vươn tay ôm cô ngồi trên đùi mình, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Vẫn dĩ Chu Mông Mông còn đang để ý lắng nghe lỡ may có người nào đó đột nhiên xông vào bắt gặp, nhưng nụ hôn càng ngày càng sâu khiến trong đầu cô toàn bộ trống rỗng, chỉ biết nhiệt tình đáp lại khát vọng mãnh liệt của anh, đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, ngay cả một tia không khí cũng không chen nổi.

Bàn tay tham lam đã tiến vào thăm dò trong áo cô, đầu ngón tay như mang dòng điện ấm áp, khiến cho cô cả người run lên. Cho đến khi Chu Mông Mông cảm thấy khó thở Tề Xuyên mới buông lỏng cô ra.

Lúc này bàn tay anh chạm vào bụng cô, giọng nói trầm thấp cảm thán ở bên tai cô nói: “Em nói anh nên xem em là trẻ con hay là mẹ của trẻ con?”

Chu Mông Mông thoáng sửng sốt, chợt nhớ tới khi nãy bản thân mình búng bình cổ tình gây sự, trong lòng nhất thời cảm thấy hối lỗi.

Thấy cô không nói lời nào, Tề Xuyên cúi đầu hôn lên trán cô: “Tình cảm của anh cũng giống như em, đừng suy nghĩ lung tung nữa được không?”

Cô gật đầu, ngẩng đầu học theo hôn hai má anh: “Thực xin lỗi, là em không suy nghĩ thấu đáo. Bởi vì trước đây anh luôn bận rộn làm việc, em nói cái gì anh cũng không trả lời, lại thêm hai tuần mới có thể gặp anh một lần, em tưởng rằng anh không cần em nữa. Cho nên lúc visa F-1 sắp hết hạn em cũng chưa nói cho anh mà đã tự ý bay về.” Nói tới đây cô giơ tay chọc chọc vào người anh, ảo não nói: “Vốn là em cố ý chọc giận anh, ai ngờ anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi cho em.”

Tề Xuyên không khỏi bất đắc dĩ, cầm khăn giấy lau sạch vết dầu mỡ trên tay cô, nói: “Vì vậy em cố tình ném que thử thai lên xe anh, hại anh lo lắng suông?” Phải biết rằng lúc ấy anh nhìn thấy hai vạch trên que thử thai, lại phát hiện cô đã lặn lội về nước, cảm xúc rối loạn trong lòng khi đó khó mà có thể hình dung.

Chu Mông Mông ngẩng đầu hai tay ôm chặt eo anh, mặt dày mày dạn nói: “Em mang thai còn không phải vì anh, anh không thể quyệt nợ!”

“Thật sự là cô bé ngốc.” Có đôi khi Tề Xuyên đúng là không thể không bội phục suy nghĩ vớ vẩn của Mông Mông, nếu không phải vài tháng trước xảy ra chuyện đó, có lẽ cả đời này anh cũng sẽ không tìm được một người vợ giống cô có thể khiến anh vừa lo lắng vừa bất lực như thế.

Ngay lúc Chu Mông Mông đang định hỏi Tề Xuyên vì sao lại đến H đại, điện thoại của cô đột nhiên vang lên.

“Alo Hiểu Diêu, có chuyện gì sao?”

Người gọi là Mạnh Hiểu Diêu, Mông Mông vừa hỏi xong Hiểu Diêu ở bên kia điện thoại lo lắng lớn tiếng nói: “Mông Mông, vừa rồi mình nghe lớp trưởng nói, có một người phụ nữ đã viết đơn kiện bọn mình! Ban Giám Hiệu nhà trường đã gọi thầy Nghiêm Đông đến, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Chu Mông Mông nghe xong sợ hãi, quên luôn Tề Xuyên bên cạnh, ôm di động vội vã nói: “Cậu ở đâu? Mình tới tìm cậu.”

“Cậu đừng tới đây, Tôn Nghiêm Đông đã dặn cậu trước tiên nên gọi điện cho anh trai cậu, dù sao chuyện này cũng không phải do bọn mình gây sự trước, bà ta đây là muốn ép bọn mình, vậy không bằng bọn mình trực tiếp ra đòn phủ đầu dọa bà ta trước!”

Từ lâu Chu Mông Mông đã biết cá tính Mạnh Hiểu Diêu luôn mạnh mẽ “Người muốn chọc ta, ta tất diệt người”, cho dù lúc ấy cô không ra tay, Hiểu Diêu cũng sẽ xông lên đánh nhau với nữ sinh kia. Dù sao chuyện này rơi vào ai trong các cô đều giống nhau, huống chi Hiểu Diêu còn mồ côi cha, sức khỏe của mẹ cô ấy cũng không tốt lắm, nếu biết chuyện này không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Chu Mông Mông nghĩ như vậy, cảm thấy chuyện này nên để cô gánh vác thì hơn, cắn răng hỏi: “Chuyện này khoan nói, rốt cuộc vì sao cậu lại kết thù với cô ta?”

Mạnh Hiểu Diêu trầm mặc một lát, nói: “Dù sao cũng không phải như những gì cô ta nói, chuyện mình và Phùng sư huynh bây giờ một lúc không thể nói rõ ràng được, chờ có thời gian mình sẽ từ từ giải thích cho cậu.”

Sau đó hai người nói thêm vài câu rồi thôi. Tề Xuyên trong suốt cuộc gọi không nói câu gì cho đến khi cô đứng dậy gọi điện thoại cho anh cả, anh mới nắm tay cô nói: “Việc này em để anh giải quyết.”

“...” Chu Mông Mông có chút ngạc nhiên, cúi đầu thấy Tề Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt bình thản trầm tĩnh.

Anh đứng dậy nhét khăn giấy vào tay cô nói: “Lau tay rồi trở về phòng thay quần áo, cái gì cũng đừng nghĩ, cố gắng ngủ một giấc thật ngon, biết chưa.” Nói xong anh khom người sắp xếp hộp cơm trên bàn cho ngay ngắn, thậm chí ngay cả chuyện gì đã xảy ra anh cũng không hỏi một câu, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Bởi vì buổi chiều không có tiết nên Chu Mông Mông rất nghe lời nằm ở ký túc xá nghỉ ngơi, nhưng thời gian rất lâu rồi mà Mạnh Hiểu Diêu và Phó Xuân Xuân còn chưa về khiến cô cảm thấy bất an, đành nằm chờ điện thoại của Tề Xuyên.

Cho đến khoảng hai giờ chiều, điện thoại của cô mới vang lên.

Chu Mông Mông cũng không kịp nhìn ai gọi tới đã vội bắt máy hỏi: “Chú à, mọi chuyện giải quyết sao rồi?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng trong chốc lát, sau đó mới nói: “Mông Mông, là anh.”

Chu Mông Mông nghe giọng nói quen thuộc này mới nhìn vào điện thoại, người gọi là Tôn Nghiêm Đông, không khỏi xấu hổ: “Anh Nghiêm Đông... Có chuyện gì sao ạ?”

Lúc này Tôn Nghiêm Đông tựa vào gốc cây lớn dưới cổng bệnh viện ngày xưa Chu Mông Mông nằm, sắc mặt có chút bối rối: “Không có việc gì, chỉ là muốn gọi thông báo cho em một tiếng, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.”

“Nhanh như vậy á?” Chu Mông Mông nghe xong không khỏi kinh ngạc, thậm chí cô không cần đích thân giải thích cứ như vậy đã giải quyết xong? Lập tức cô lại hỏi: “Anh Nghiêm Đông, là anh giúp em giải quyết à?”

“Không phải.” Anh nói xong lời này liền gác máy.

Trong lúc Chu Mông Mông bối rối không hiểu chuyện gì xảy ra thì Tôn Nghiêm Đông đã cắt điện thoại, trực tiếp đi vào khoa mắt. Anh vừa đi vào thì có một người phụ nữ trung niên bước tới cạnh anh, nắm tay anh nói: “Thầy Tôn, thật sự là rất cảm ơn thầy rất nhiều, cũng may nhờ thầy đúng lúc mang con gái của tôi đến bệnh viện, nếu không chị sợ đôi mắt con bé sẽ bị hỏng, bị như thế làm sao tiếp tục đi học chứ!”

Tôn Nghiêm Đông cười nhạt nói: “Bác gái, Trương Na xảy ra chuyện ở trường chúng cháu, nên nói xin lỗi là chúng cháu mới đúng.”

“Aiz, tôi cũng biết, vốn dĩ chuyện này phải báo lên Văn phòng công tác sinh viên khiến cho con bé hại Na Na bị thương chịu khổ một chút. Ai ngờ lại có người dùng tiền bịt miệng chúng tôi. Dù sao thầy cũng biết, gia cảnh nhà chúng tôi cũng không phải tốt lắm...” Nói đến đây bà Trương không khỏi có chút xấu hổ: “Lại nói mất Na Na cũng không có gì nghiêm trọng, bác sĩ nói rửa hai ba hôm sẽ ổn thôi. Cho nên tôi bề trên cũng không chấp trẻ con làm gì, không cùng con bé kia so đo nữa.”

Tôn Nghiêm Đông thấy bà quyết định như vậy, trong mắt hiện lên tia không phải sự đồng tình mà là sự mỉa mai.

12. Chương 12: Thanh Niên Trai Tráng

Trước bữa tối Chu Mông Mông nhận được điện thoại của Tề Xuyên, về chuyện căn tin anh chỉ nói lại ngắn gọn vài câu sau đó bảo buổi tối anh phải cùng ba anh tham dự một buổi hoạt động thương mại, cho nên phải riêng một vị đại sứ tối đưa cơm cho cô.

Chu Mông Mông đương nhiên đoán được vị đại sứ kia là ai, nhưng mà trước kia người này hay khoác lác về người nào đó, thật sự không đáng để gọi đại sứ.

Rất nhanh chiếc xe màu vàng đã tới, một bộ kính râm siêu lớn, một thân hàng hiệu áo jacket da, mái tóc ngắn màu hạt dẻ lơa xỏa tung bay trong gió, nhìn từ phía xa chẳng khác nào mấy tên đại gia đứng trước cổng trường đại học khoe khoang tán gái.

Chu Mông Mông vừa thấy anh ta liền hỏi hận 200%, cũng chẳng muốn đi qua chào hỏi một tiếng, con trai gì mà sắc sỡ lòe loẹt kinh khủng. Cô đang định âm thầm lui về ký túc xá bỗng di động trong túi quần đột nhiên vang lên, rung bất ngờ khiến cô giật thót, ngẩng đầu nhìn tiểu đại gia đang dựa vào chiếc xe thể thao

trước cổng trường, điện thoại trong tay phát sáng chiếu rõ khuôn mặt tuần tú, có lẽ là đang gọi điện thoại cho ai đó.

Cô lấy di động ra, trên màn hình hiện tên một người, khoe miệng giật giật, đang muốn từ chối ai ngờ người nào đó tai thính quá, đảo mắt liền tìm thấy cô bên trong đám người, giơ tay vẫy vẫy gọi to: “Nhị sư muội! Nhị sư muội! Bên này! Bên này!”

Chu Mông Mông thầm nghĩ tôi thêm quần anh bên này bên kia, khiêm tốn một xí cho bà đây nhờ! Vội vàng tắt máy, đi tới.

Vừa bước tới trước mặt anh cô cũng chẳng khách khí hét lên: “Tề tiểu bảo, giọng anh quá lớn!” Đây là tên trong game hai người vẫn hay gọi nhau.

Đại gia thoáng giật mình, cũng không thêm tháo kính râm xuống cong khoe miệng một tay ôm cô vào lòng, cúi đầu tiện tay vò vò tóc cô, còn phụng phịu ủy khuất nói: “Anh hôn nhị sư muội cái nào, anh cả khi nào cũng giấu em thôi! Anh nhớ em đến nỗi đêm đêm khó ngủ, cuộc sống hàng ngày giống như rơi vào hố sâu không đáy, không biết đâu là niềm vui đâu là nỗi buồn, không biết đâu là trời cao đâu là đất dày ah~!”

Chu Mông Mông khinh bỉ nhìn ai đó bằng nửa con mắt, trong mắt cô người này luôn luôn tuôn ra mấy câu buồn nôn kinh thiên động địa kiểu này, lúc vào tai cô dĩ nhiên toàn là một chuỗi vô nghĩa. Nếu lời này do người khác nói cô phỏng chừng đã sớm đánh một phát cho người đó tỉnh lại. Nhưng người này và cô quá thân, thân đến mức hận gặp nhau quá muộn, vừa gặp nhau cũng không thêm để ý đến nam nữ khác biệt, thậm chí có thể ngồi cùng một chỗ nói xấu Tề Xuyên không chán.

Dù thế nào vị đại gia này có chút tương tự giống với thanh niên thời đại Tề Xuyên, tựa như đều có đôi mắt đen thâm trầm hay khuôn mặt hoàn mỹ mang theo chút hơi thở quý tộc giàu có. Về phần chiều cao có lẽ không cần phải nói, cả nhà toàn là hạc giữa bầy gà. Nhưng mà người này là minh tao, còn người nào đó lại là buồn tao, mà khéo là người này còn trùng tên cô.

*Minh tao: vui vẻ cười mở

*Buồn tao: lạnh lùng thâm trầm

(Chả biết dịch thế đúng không nữa *^^*)

Chờ anh ta lải nhải xong Chu Mông Mông mới từ lòng anh chui ra, tức giận nói: “Cơm lấy rồi, anh có thể về!”

“Anh vượt bao gian khổ vội tới đưa cơm cho em, sao em lại có thái độ này đối với sư huynh?” Tề Mông nhìn cánh tay trống không, tháo kính râm xuống vẽ mặt ủy khuất như nàng dâu nhỏ tội nghiệp.

Chu Mông Mông nhìn trời: “Tề tiểu bảo đi thông thả, Tề tiểu bảo đi không tiễn!”

Tề Mông thấy cô giả lơ, từ trong xe lấy một bình giữ nhiệt màu hồng nhét vào tay cô.

“Này, anh cả tự mình nấu cháo dinh dưỡng cho em đó. Đúng rồi ngày mai nhớ gọi điện thoại cho anh ấy, sáng mai chín giờ cùng anh ấy đi kiểm tra lại.” Nói xong lời này Tề Mông xoay người chui vào trong xe.

Chu Mông Mông cúi đầu nhìn đại gia đeo kính râm hỏi: “Tề tiểu bảo, anh giận?”

“Anh không giống em bụng dạ hẹp hòi như vậy.” Tề Mông đặt tay phải lên vô lăng, che miệng cười ám muội: “Vài ngày nữa nhà anh sẽ quay về nước Mỹ, em thân là con dâu có phải nên gặp cha mẹ chồng một chút hay không, nếu không mẹ anh ở nhà cứ cảm rằm suốt.”

Chu Mông Mông nghe xong mới phản ứng lại, không khỏi ngạc nhiên: “Chú dì đều biết hết rồi?”

“Anh cả tuy rằng bình thường lạnh như băng nhưng đối chuyện của em luôn để bụng, hướng chỉ ba mẹ anh rất tiến bộ, đâu giống như đám đàn ông phong kiến nhà em.” Nói tới đây Tề Mông bữu môi có chút mất hứng: “Em dự định khi nào mới đưa anh cả anh tới ra mắt người nhà em?”

Sau khi về nước Chu Mông Mông luôn nghĩ đến vấn đề này nhưng nay đột nhiên bị hỏi bất ngờ khiến cô thoáng ngẩn người.

Tề Mông thấy vẻ mặt này của cô trong lòng đoán cô vẫn còn rối rắm, khẽ thở dài nói: “Anh còn có hẹn với bạn, tự em suy nghĩ tìm cách nào đi.” Nói xong anh ta đóng cửa xe. Chu Mông Mông định vẫy tay chào tạm biệt bỗng kính xe lại tụt xuống.

“Còn có anh cả bảo anh nhắc nhở em, chơi game ít thôi, bức xạ máy tính đối với thai nhi không tốt.” Nói xong anh ấn kính xe lên, đẹp trai tiêu sái hất bụi mà đi.

Nhìn chiếc xe vàng khoe khoang chạy dọc khắp phố, hai hàng lông mày của Chu Mông Mông nhướn chặt, nghĩ rằng nếu mọi chuyện có thể giải tốt như vậy thì cô cũng không buồn rầu như giờ.

Trong lúc cô đứng trước cổng trường ngăn người thì bỗng có mấy nữ sinh đi tới cạnh cô hỏi: “Xin hỏi vừa rồi người kia là bạn trai cậu sao?”

Chu Mông Mông bị các cô hỏi như vậy thì giật mình, vội vàng xua tay nói: “Không phải đâu...”

Ngay đêm đó một bài post nổi bật trên diễn đàn trường có tên “Trường chúng ta trở thành nơi bao dưỡng tiểu tam”, mới đăng mà đã có mấy chục nghìn lượt xem, nhất thời gây chấn động không nhỏ.

Ngày hôm sau bạn cùng lớp của Mạnh Hiểu Diêu thông báo rằng cô đứng đầu trong danh sách trên diễn đàn, mà người thứ hai hiển nhiên không ai khác là chị em tốt của cô Chu Mông Mông.

Vốn dĩ bài này không ghi rõ họ tên mà chỉ dùng bí danh nhưng lại ám chỉ rất rõ ràng, đã vậy phía dưới còn đăng mấy ảnh tuy đã che mặt đương sự nhưng chỉ cần là người quen với đương sự thì chỉ cần liếc cũng có thể nhận ra.

Nội dung được viết như vậy: Căn cứ vào quy định nhà trường “Nghiêm túc kỷ luật, gương mẫu, cẩn thận tỉ mỉ, cố gắng phấn đấu, giảng dạy nghiêm chỉnh” đã trở thành một khẩu hiệu của trường ta, nhưng gần đây lại có người lại dám vi phạm quy định nhà trường ngang nhiên ở bên ngoài trường hẹn hò với đại gia có vợ, quan hệ âm muội, thậm chí người ta còn đưa xe tới đón, công khai tình cảm ở trước cổng trường cũng không thêm để ý đến sự có mặt của mọi người xung quanh, hành vi này quả là trái với luân thường đạo đức.

Nói xong những lời đó người viết còn đăng vài cái ảnh chứng minh, tiếp theo nói đến chàng trai đào hoa một chân đạp hai thuyền, sư huynh họ Phùng thông đồng với nữ sinh trong trường, yêu ghét hận thù thế nào lại ấu dả đánh bạn gái đến mức phải nhập viện.

Rồi ám chỉ vật hợp thếp loài, người sao thì kết bạn vậy, sau đó lần lượt đăng ảnh ấu dả ở căn tin lần trước.

Trong những bài viết hiển nhiên bài này nổi bật nhất đứng đầu lượt xem cũng như bình luận.

Trong lúc Mạnh Hiểu Diêu tức giận thiếu chút nữa đạp vỡ laptop của mình thì một trong hai nạn nhân Chu Mông Mông lại gối đầu trên đùi người nào đó thoải mái ngủ trưa ngon lành.

Tề Xuyên ngồi trên sofa đặt quyển sách trong tay xuống, nâng tay nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua thật nhanh. Anh cúi đầu nhìn tiểu mỹ nhân đang ngủ say giấc, mỉm cười mơn trớn khóe miệng dính vài sợi tóc của cô, khom người đặt lên đôi môi hồng mềm mại một nụ hôn, nhẹ giọng yêu chiều gọi: “Tiểu Mông, đến giờ rồi.”

Mơ mơ màng màng tỉnh lại Chu Mông Mông khẽ ngậm vài tiếng, quay đầu bắt giác áp mặt vào bụng anh. Tề Xuyên hơi ngạc nhiên, nhìn làn da trắng nõn dưới tai cùng đường cong sườn gầy xinh đẹp lộ ra, đáy mắt bỗng thâm trầm. Anh bắt đầu dĩ thân nhẹ, đầu ngón lướt nhẹ qua làn da mềm mại của cô, cúi đầu hôn tai cô: “Nghe nói lần trước em làm bài không đủ điểm, nếu lần này lại đến muộn, anh sẽ không chịu trách nhiệm dạy bổ túc cho em nữa.”

Nói xong Chu Mông Mông giật mình mở to hai mắt, ngồi dậy cảm giận nói: “Chú à, anh thật nhẫn tâm!”

“Anh luôn như vậy.” Thấy cô tức giận Tề Xuyên cười nói.

Chu Mông Mông đương nhiên không phục, vất chân lên người anh chống má nói: “Em là vợ anh!”

Tề Xuyên thản nhiên: “Vợ cũng là học trò, anh công tư rõ ràng.”

“Thật như vậy?” Đôi mắt Chu Mông Mông sáng ngời lóe lên tia giảo hoạt, dựa sát người hôn lên môi anh: “Em xem anh công tư rõ ràng như thế nào.”

Nói xong một bàn tay nhỏ bé của cô đã thăm dò dưới áo sơ mi của anh, bắt đầu thào thắt lưng quần. Tề Xuyên vẫn thản nhiên bình tĩnh như trước, một bên nhìn cô thào thắt lưng, một bên nhàn nhã nói: “Tiểu Mông, tai vách mạch rừng.”

Chu Mông Mông tưởng thật dừng tay lại đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng ngay cả bóng ma cũng không thấy, quay đầu trừng Tề Xuyên: “Không phải anh nói nơi này không có người tới?”

Tề Xuyên cong khoe miệng, bàn tay to thon dài xinh đẹp dọc theo thắt lưng dừng trước bụng cô thì thầm: “Anh nói là ở trong này.”

Chu Mông Mông giật mình bừng tỉnh, lại nhớ lời dặn của bác sĩ dạo trước, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên xấu hổ ôm anh nói: “Chúng ta đã lâu lắm rồi chưa làm, chẳng lẽ anh không thấy khó chịu sao?”

“Em nói gì?” Tề Xuyên thấy cô không ngại xấu hổ khi nói đến vấn đề này, có chút dở khóc dở cười.

Chu Mông Mông lại một mực khẳng định: “Có mà!” Sau đó chôn mặt ở gáy anh làm nũng: “Hôm kia em mới đọc một bài báo nói ‘trong lúc mang thai người chồng có nguy cơ ngoại tình đến 80%’.”

Tề Xuyên nghe xong cười khở: “Vì sao anh sẽ không nằm trong 20% kia?”

Nghe anh hỏi Chu Mông Mông rõ ràng đã có đáp án sẵn, gơ ngón tay bắt đầu phân tích: “Em có căn cứ để xác định anh không nằm trong 20% kia. Thứ nhất, chú đẹp trai rất hấp dẫn người; thứ hai, chú thông minh rất cuốn hút người; thứ ba, con gái đối với chú như hổ rình mồi quá nhiều; thứ tư, cũng là điều quan trọng nhất, chú là một thanh niên trai tráng cơ thể khỏe mạnh sức khỏe dồi dào, chỉ cần là đàn ông bình thường đều sẽ có nhu cầu sinh lý!”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tỏ vẻ nghiêm túc, Tề Xuyên bắt đắc dĩ: “Anh có thể xem những lời này là em đang khen anh.” Nói xong anh bỗng cô xuống nhắc nhở: “Còn 10 phút nữa là vào học, đừng đến muộn.”

Chu Mông Mông biết ông chú này lại trả lời cho có lệ, trong lòng tuy khó chịu không vui nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Tạm biệt Tề Xuyên, Chu Mông Mông bước ra khỏi phòng bỗng thấy một cô gái đi về phía này. Chu Mông Mông ngạc nhiên thoáng thấy cô gái tóc dài thanh tú này hình như mình đã gặp ở đâu đó.

Cũng không chờ Chu Mông Mông nhớ lại người đó ai, cô ta đã bước đến chào cô: “Sinh viên Chu, đã lâu không gặp, sức khỏe đã tốt lên chưa?”

“...” Chu Mông Mông ngạc nhiên.

Cô gái lập tức cười nói: “Tề giáo sư đang ở bên trong nghỉ ngơi à?”

13. Chương 13: Tình Định Xuất Hiện

Suốt buổi học về hệ điều hành Chu Mông Mông cứ thất thần cho đến khi hết tiết.

Phó Xuân Xuân thấy Chu Mông Mông tinh thần gần đây không tập trung, vừa sắp xếp sách vở vừa hỏi: “Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Chu Mông Mông đang thần thờ bị Phó Xuân Xuân hỏi đột ngột không khỏi giật mình, nghiêng đầu thuận tiện hỏi: “Hết tiết rồi à?”

“...” Khóe miệng Phó Xuân Xuân giật giật.

Chu Mông Mông liếc nhìn xung quanh, cũng không để ý đến vẻ mặt kỳ lạ của Phó Xuân Xuân vội vàng bắt đầu dọn dẹp sách vở trên bàn, đang muốn đứng dậy đột nhiên có người nào đó đi đến chỗ cô, cô không chú ý suýt nữa đụng vào người kia.

Cũng may người kia một tay đỡ cô dậy, nếu không thật đúng là chuyện lớn.

Chu Mông Mông còn chưa ổn định tinh thần thì đã thấy Phó Xuân Xuân vội vàng cất sách vở vào ba lô, nhìn người kia gật đầu sau đó xấu hổ bỏ đi. Chu Mông Mông cảm thấy kỳ quái đang muốn gọi Xuân Xuân lại bỗng nghe người trước mặt nói: “Mông Mông, anh có chuyện hỏi em.”

Ngẩng đầu liền thấy Tôn Nghiêm Đông nhú mày nhìn cô. Chu Mông Mông nhất thời ngạc nhiên, bỗng nhớ tiết này anh dạy, không khỏi cười gượng: “Anh Nghiêm Đông ...”

Chu Mông Mông đi theo sau Tôn Nghiêm Đông, hai người không ai nói chuyện. Cho đến khi tới cửa phòng giảng viên Tôn Nghiêm Đông mới quay đầu nói với cô: “Em ở chỗ này chờ anh một lát.”

Cô gật đầu nhìn anh vào phòng giảng viên, cách cửa không xa nhìn anh đặt giáo án trên bàn, cầm hộp thuốc lá rồi đi ra ngoài. Sau đó anh hỏi: “Đã đói bụng chưa? Anh mời em đến Mãn Tiên Lâu ăn thỏa thích.”

Chu Mông Mông ngạc nhiên, Tôn Nghiêm Đông từ hộp thuốc lấy ra một điếu thuốc, dường như nghĩ tới cái gì bỗng dừng lại hỏi: “Có thể về trễ nên không thể đến tiết tự học, không sao chứ?”

“Chuyện này...” Chu Mông Mông cảm thấy hôm nay Tôn Nghiêm Đông có chút kỳ lạ, nhất thời lại không biết chỗ nào không đúng: “Anh Nghiêm Đông, có phải anh muốn tìm một chỗ để nói chuyện với em không?”

Miệng Tôn Nghiêm Đông ngậm điếu thuốc, khuôn mặt cứng đờ không nói gì.

Chu Mông Mông nhìn anh không nói không rằng cũng không muốn truy hỏi đến cùng, thấy anh bật lửa châm thuốc thì khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, cố ý lui về phía sau một bước để tránh tiếp xúc với khói thuốc.

Lúc này Tôn Nghiêm Đông mới nói: “Về chuyện lần trước, anh nghĩ nên cùng em nói chuyện.” Nhìn làn khói trắng từ miệng anh bay ra, Chu Mông Mông bất giác nhú mày: “Nếu không anh gọi Hiểu Diêu và Xuân Xuân cùng tới luôn, lúc ấy mấy đứa cũng có mặt ở đấy.”

“Anh đã hỏi qua mấy đứa tình hình hôm đó.” Tôn Nghiêm Đông thản nhiên nhìn Mông Mông bối rối nói: “Tiện thể còn có một việc muốn hỏi riêng em.”

**

Bảy giờ tối ánh đèn rực rỡ, xung quanh kiến trúc ngói đỏ gạch xanh là một dãy xe hơi cao cấp không ngừng đến đi, bên trong có đủ phòng riêng và phòng chung cho khách.

Cũng may Tôn Nghiêm Đông không lái xe đến nếu không Chu Mông Mông đoán muốn tìm được một chỗ đỗ xe cũng mất nửa giờ. Xuống taxi hai người liền đi thẳng vào Mãn Tiên Lâu. Vừa bước vào nữ tiếp tân liền đi đến lịch sự nói: “Tôn tiên sinh, Chu tiểu thư, mời qua bên này.”

Chu Mông Mông không khỏi cảm thấy nghi hoặc, quay đầu chỉ thấy Tôn Nghiêm Đông cười nói: “Anh đã gọi điện đặt phòng trước.” Có lẽ trước kia ông nội và ba cô thường xuyên dẫn mọi người tới đây ăn nên cô cũng không thấy có gì bất thường.

Lúc này trong Mãn Tiên Lâu chỗ ngồi chật cứng, dù sao cũng là nhà hàng lâu đời nhất ở thành phố H, lại có món ăn địa phương đặc biệt nổi tiếng trong ngoài nước, huống chi đã đến giờ ăn cơm, dĩ nhiên sẽ rất đông đúc náo nhiệt.

Tôn Nghiêm Đông đặt bàn dành ười người, hai người đi vào cảm thấy có chút trống trải. Chu Mông Mông chọn một ghế ngồi cạnh cửa sổ ngồi xuống, Tôn Nghiêm Đông cũng ngồi bên cạnh cô.

Cầm lấy thực đơn từ người phục vụ, Tôn Nghiêm Đông hỏi Chu Mông Mông: “Ngoài cua nướng và bơ gà, em còn muốn ăn gì nữa?”

Chu Mông Mông nhìn các món ăn trong thực đơn cảm thấy có vẻ rất ngon, chợt nhớ hai ngày qua Tề Xuyên đều chuẩn bị cơm ỳnh, cũng không biết tối nay anh sẽ làm món gì cho cô ăn.

Cô khẽ thở dài nói: “Thôi anh chọn đi, dù sao em cũng không ăn kiêng.” Nói xong cô đặt thực đơn xuống.

Tôn Nghiêm Đông thấy cô nói như vậy liền gọi mấy món nổi tiếng ở đây. Sau khi người phục vụ rời khỏi, Chu Mông Mông thoáng do dự quay sang hỏi Tôn Nghiêm Đông: “Anh Nghiêm Đông, anh có quen Mộ Dung Yến không?”

Tôn Nghiêm Đông ngạc nhiên nói: “Có quen, mà sao?”

Chu Mông Mông vuốt tóc, xấu hổ cười nói: “Không có việc gì, chỉ hỏi một chút. Lần trước anh nhờ chị ấy đưa thuốc cho em, em còn chưa cảm ơn chị ấy.”

“Đưa thuốc? Anh có khi nào nhờ cô ấy đưa thuốc cho em?” Tôn Nghiêm Đông nghi hoặc hỏi. Anh vừa nói xong Chu Mông Mông cũng ngây ra.

Đúng lúc này điện thoại di động trong túi Mông Mông vang lên, cô vội vàng lôi di động ra nhìn, là Tề Xuyên. Mặt Chu Mông Mông biến sắc, đang định đứng dậy đi ra ngoài nhận điện thì Tôn Nghiêm Đông bỗng giật lấy điện thoại từ tay cô.

Chu Mông Mông bất ngờ chưa kịp đoạt lại điện thoại trong tay anh thì Tôn Nghiêm Đông đã thấy trên màn hình điện thoại hiện lên tên người gọi, là “Chú iu”, sắc mặt anh trầm xuống, cũng không hỏi Chu Mông Mông đã trực tiếp ấn nút từ chối.

Chu Mông Mông tức giận nói: “Anh Nghiêm Đông, anh làm cái gì vậy?”

Tôn Nghiêm Đông đặt điện thoại di động lên bàn ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Mông Mông, lần trước đưa em vào bệnh viện là người này?”

“Em...” Chu Mông Mông toàn thân cứng đờ, đôi mày thanh tú đã nhăn lại một chỗ: “Anh mời em ăn cơm là muốn hỏi chuyện này?”

Tôn Nghiêm Đông cũng không biết làm sao, kỳ thật anh vốn không phải muốn hỏi cô về chuyện này, nhưng mà tám chín phần cũng tương tự.

Anh thở dài nói: “Gần đây trên diễn đàn có đăng một bài viết, em xem chưa?”

“Bài viết gì?” Chu Mông Mông gần đây làm chỉ có thời gian ghé thăm diễn đàn. Huống chi hiện tại cô cũng chẳng quan tâm đến chuyện bài viết viết gì.

Cô trả lời không chút quan tâm khiến Tôn Nghiêm Đông cảm thấy đau đầu: “Mông Mông, anh không biết em ở bên ngoài giao du với ai nhưng có một số việc anh hy vọng em có thể hiểu rõ.”

“Anh Nghiêm Đông, rốt cuộc là anh muốn nói gì?” Chu Mông Mông cau mày, đối với những lời nói của Tôn Nghiêm Đông cô rất không hiểu. Hơn nữa cô cũng không có tâm tư vòng vo với anh, liếc nhìn di động trên bàn, cô dứt khoát nói: “Nếu anh muốn hỏi về người đã đưa em vào bệnh viện hôm trước, em chỉ có thể nói rằng em tạm thời không thể nói rõ ràng. Hôm nay em còn có việc, chúng ta lần khác nói chuyện sau.”

Nói xong cô cầm di động đẩy ghế ra ngoài. Đằng sau Tôn Nghiêm Đông cũng đuổi theo.

Đúng lúc anh đang định giữ Chu Mông Mông lại thì bỗng dưng cô lại dừng bước.

Hành lang được xây bằng đá cẩm thạch, bên trên đèn lồng đỏ thắm treo bốn phía chiếu sáng rực rỡ, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng người rộn ràng nói chuyện. Nhưng giờ khắc này Chu Mông Mông lại hoàn toàn quên mình đang ở đâu. Bởi vì người trước mắt này, đã chiếm trọn toàn bộ thế giới của cô.

Người phía trước nhìn vào có vẻ bình tĩnh nhưng trong đáy mắt lại hiện lên một tia hoảng hốt, Chu Mông Mông đỡ khóc đỡ cười. Mà Tôn Nghiêm Đông người luôn để ý đến tâm trạng Mông Mông đang định mở miệng nói gì đó, lại phát hiện cô căn bản không chú ý tới mình.

Tôn Nghiêm Đông nhìn theo tầm mắt của cô mới phát hiện người đàn ông anh tuần đứng ở hành lang, ngạc nhiên nói: “Tề giáo sư?”

14. Chương 14: Câu Chuyện Nhỏ (ngoại Truyện)

Cuối cùng Tề giáo sư cũng có ngày ra mắt cha vợ. Hôm đó Tề giáo sư dậy sớm trước một giờ, giống như mọi ngày đi tắm rửa, súc miệng, cạo râu... Thay quần áo, tiến hành mọi chuyện theo trật tự đảng hoàng.

Anh làm mấy việc vặt trong nhà sau đó mới vào phòng ngủ, đánh thức con heo lười vẫn đang còn nằm trên giường vắt chân hình chữ đại.

Chu Tiểu Mông dụi dụi hai mắt buồn ngủ, nhìn người bên giường quần áo chỉnh tề đẹp trai ngồi ngời ngời Tề giáo sư, khàn giọng hỏi: “Đi đâu sớm vậy anh?”

Tề giáo sư nhìn cô còn mơ màng khẽ thở dài một tiếng, hôn lên mí mắt cô nói: “Em quên rồi sao? Hôm nay chúng ta đi gặp người nhà em.”

Phút chốc sắc mặt Chu Tiểu Mông cứng đờ, như lò xo bật dậy ngồi trên giường, bởi vì quá nhanh nên quên mất cái bụng to tướng nằm thàng trên người, ‘a’ một tiếng rồi lại nằm xuống.

Tề giáo sư nhìn vợ mình lúc này có chút buồn cười, anh cười rồi thở dài, đỡ cô ngồi dậy: “Chậm một chút, cẩn thận động thai khí.”

“Làm sao có thể chậm được! Sao anh không nhắc em sớm hơn, em còn phải chuẩn bị quà ra mắt cho anh đó!” Chu Tiểu Mông sốt ruột, đẩy anh ra thay dép lê xuống giường.

Tề giáo sư nhìn cô nhanh như chớp chạy ra ngoài, nghĩ hôm kia cô xung phong nhận việc muốn đích thân chuẩn bị quà ra mắt cho anh, không khỏi lắc đầu.

2 phút sau Chu Tiểu Mông trực tiếp đặt một cái túi lớn trước mặt Tề giáo sư, vẻ mặt tự hào nói: “Tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, cam đoan ông nội và ba em nhìn thấy sẽ không đánh anh!”

Nhìn cái bao bố kia, Tề giáo sư cảm thấy mí mắt giật giật, nhưng vẫn như trước bình thản cười nói: “Em có chắc rằng ba vợ nhìn những thứ này xong sẽ không tức giận?”

“Sẽ không, ông nội và ba em đều là người dễ mềm lòng, nhìn thấy chắc chắn sẽ rất cảm động!” Nói xong cô ngồi bịch lên giường tháo dây thừng mở túi, còn rất nghiêm túc nói: “Vì để anh có thể lưu lại ấn tượng tốt trong buổi ra mắt đầu tiên với nội và ba em, em đã rất vất vả chuẩn bị mấy thứ này nha, đều có vài cái em phải nắn nỉ anh trai em tìm cho.”

Mí mắt Tề giáo sư lại giật giật: “Nắn nỉ á?”

“Vâng ạ!” Nói xong cô giống như mở kho báu từ bao bố lấy ra mọi thứ đặt trước mặt Tề giáo sư.

“Có gậy gai, áo giáp, điều khiển từ xa, roi da... Còn có còng tay! Tới lúc ấy anh trang bị đầy đủ như vậy, ông nội em nhìn thấy chắc chắn sẽ không nỡ đánh anh!” Nói xong mắt cô mở to chờ đợi, nhìn người đàn ông ngồi trên giường: “Anh nói xem em có phải rất thông minh hay không?”

Nhất thời từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Tề giáo sư hết chỗ nói.

Chu Tiểu Mông giống như chưa phát hiện khóe mắt Tề giáo sư giật giật, cầm cây gậy gai đen thui giờ trước mặt anh: “Ngày xưa có Liêm Pha chịu đòn nhận tội báỉ Lận Tướng rồi thành bạn thân, bây giờ có chú cầm gậy gai cầu cha vợ hòa thân đi.”

Sắc mặt Tề giáo sư khẽ biến, nhìn người phụ nữ mang thai ngồi trên giường với bộ dạng nóng lòng háo hức, khóe miệng giật giật nói: “Hôm nay có lẽ bỏ đi, qua mấy ngày nữa rồi tính.”

Vì thế ngày ra mắt cha vợ lại lùi lại.

Kết quả những món đồ Chu Tiểu Mông vất vả kiếm được ngày hôm sau đều biến mất, chỉ để lại trên bàn một cái roi nhỏ và còng tay, cô cảm thấy chuyện này chắc chắn do Tề giáo sư làm, cầm roi nhỏ cùng còng tay vọt vào thư phòng anh, nhìn vị giáo sư đang phê duyệt luận văn tốt nghiệp phần nộ nói: “Mấy đồ em chuẩn bị cho anh sao giờ chỉ còn hai cái này? Mấy cái khác đâu?”

“Mất rồi.” Tề giáo sư cũng không ngần ngại đầu trả lời.

Chu Tiểu Mông đặt còng tay và roi nhỏ lên bàn, bất mãn nói: “Vì sao? Cho em một lý do.”

Hiển nhiên Tề giáo sư luôn duy trì bình tĩnh cũng không để ý đến cơn bão tức giận của cô: “Nếu đã là chuẩn bị cho anh, anh đây chọn hai cái hữu dụng không được sao?”

“...” Chu Tiểu Mông nghe xong thấy khá hợp lý. Nhưng cô lại thấy có chỗ không đúng: “Vậy vì sao chỉ chọn hai cái này?”

Đường như biết cô sẽ hỏi điều này vì thế Tề giáo sư chậm rãi buông cây bút trong tay xuống, một tay duyên dáng chống cằm nhìn vợ đang nổi giận đùng đùng cười nhẹ: “Anh thấy hai cái này rất thú vị, chờ em sinh con xong chúng ta có thể thử một lần.”

“Thử một lần?” Chu Tiểu Mông mơ hồ nhận thấy không ổn, nhưng nhất thời không hiểu được.

Lúc này Tề giáo sư cười càng thêm gợi cảm: “Vợ chồng trong lúc vận động có thể sử dụng.”

Nháy mắt ‘Đùng’ một tiếng, Chu Tiểu Mông nhìn trời xanh bên ngoài cửa sổ, bấy giờ mới hiểu đây là cô tự đào hố lấp mình. Trời ơi! Cô sao lại quên đây là vị giáo sư phúc hắc cầm thú chứ!

15. Chương 15: Không Nói Lên Lời

Nghe giọng nói của Tôn Nghiêm Đông, Chu Mông Mông lúc này mới bàng hoàng tỉnh lại, cả người cứng đờ đang định xoay người lặng lẽ đi thì Tề Xuyên đứng bên ngoài hành lang đã đi tới.

Chu Mông Mông thấy tai họa sắp đến không khỏi lo sợ, cũng không đợi cô nghĩ ra đối sách ứng phó thì Tề Xuyên đã đứng trước mặt cô hỏi: “Hai người tới đây ăn cơm?”

Lời này của anh không mặn không nhạt, ở trong tai người khác chẳng qua là chào hỏi đơn giản nhưng lại khiến da đầu Mông Mông run lên bần bật.

Bấy giờ Tôn Nghiêm Đông mới từ phía sau Chu Mông Mông đi ra, thu lại sự lúng túng vừa rồi, lịch sự đáp lại Tề Xuyên: “Đúng vậy, Tề giáo sư cũng đến đây ăn cơm sao?”

Tề Xuyên nhìn Chu Mông Mông cúi đầu không nói gì cách đó hai bước, thản nhiên “Ừ” một tiếng.

Đường như theo giọng nói vang lên của anh không khí xung quanh cũng có sự thay đổi nho nhỏ khó diễn tả. Trong tòa nhà tiếng nói cười ồn ào khiến Chu Mông Mông cảm thấy càng xấu hổ.

Ba người nhất thời không biết nói gì đột nhiên có người ở phía sau gọi Tề Xuyên, Chu Mông Mông giật mình. Tề Xuyên bất động thần sắc nhìn người phía sau nói: “Tôi và bạn có hẹn nên vào trước đây, hai người cứ từ từ ăn đi.” Nói xong cũng không quay sang nhìn Chu Mông Mông một cái đã lướt qua sát bên cạnh cô rồi bước vào.

Trong khi Chu Mông Mông bị anh giả lơ mà thất thần thì Tôn Nghiêm Đông đã kéo cô ngồi vào ghế, nhìn người phục vụ lần lượt mang đồ ăn lên mà cô chẳng muốn ăn.

Từ lúc cô tức giận đòi rời khỏi đây thì Tôn Nghiêm Đông cũng không nói thêm gì nữa. Bữa ăn này cũng trầm xuống, năm sáu món ăn trên bàn hầu như không ai đụng đũa. Ăn xong Tôn Nghiêm Đông nhờ phục vụ gói lại để Chu Mông Mông mang về ký túc xá cùng ăn với mấy đứa bạn.

Sau khi hai người ra Mãn Tiên Lâu vốn muốn bắt xe về trường học nhưng đợi 10 phút cũng không gặp một xe taxi nào đi qua.

Tôn Nghiêm Đông nhìn sang Chu Mông Mông lơ đãng bên cạnh, do dự một lúc rồi hỏi: “Vì chuyện khi nãy nên giận sao?”

Chu Mông Mông còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chợt nghe Tôn Nghiêm Đông bên cạnh hỏi mới hoàn hồn: “Dạ không, không có.”

“Vậy sao mặt buồn thiu thế kia?” Tôn Nghiêm Đông cười khổ: “Kỳ thật khi nãy anh có chút nóng giận nhưng thân là giáo viên chủ nhiệm của em, anh cần phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.”

Chu Mông Mông luôn cảm thấy Tôn Nghiêm Đông hôm nay có chút kỳ lạ, bây giờ lại nghe anh nói như thế thì cũng không biết nên nói cái gì.

Tôn Nghiêm Đông thấy cô không nói lời nào, khẽ thở dài: “Mông Mông, anh hiểu em, cũng hy vọng em vì em và những người bên cạnh mình mà suy nghĩ cẩn thận. Tối nay trở về em lên xem bài viết trên diễn đàn đi, có gì bức xúc gì thì nói với anh.”

Lại là bài viết? Rốt cuộc là bài viết nói gì khiến cho Tôn Nghiêm Đông nhắc hoài như vậy. Chu Mông Mông nhớ lại vẻ mặt khi nãy của anh lúc gặp Tề Xuyên, hình như không có gì bất thường. Nếu như bài viết và Tề Xuyên có liên quan thì chắc anh sẽ không phản ứng như thế, phải không?

Chu Mông Mông nghi hoặc nghĩ, vài phút sau có một chiếc xe cayenne màu đen lướt qua bọn họ, sau đó lùi lại dừng trước mặt hai người.

Hai người thấy xe bỗng dừng lại đều có chút ngạc nhiên, cho đến khi kính xe từ từ hạ xuống lộ ra khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn trước mắt khiến Chu Mông Mông sửng sốt. Bất giác định gọi tên anh nhưng lại nhớ còn có Tôn Nghiêm Đông đang ở bên cạnh nên cô đành nuốt vào.

Lúc này Tề Xuyên ở trong xe nhìn hai người hỏi: “Muốn đi đâu?”

“À, chúng tôi chuẩn bị về trường.” Tôn Nghiêm Đông trả lời.

Tề Xuyên nhìn Chu Mông Mông bên ngoài xe nói: “Lên đi, tôi tiện đường.”

Lại nói nếu Tôn Nghiêm Đông mà biết khi nãy ‘Chú iu’ gọi điện cho cô chính là Tề Xuyên thì không biết còn muốn lên xe anh ngồi không? Chu Mông Mông đoán rằng chắc chắn sẽ không. Bởi vì hiện tại ba người đang ngồi chung một chiếc xe mà chỉ có một mình cô âm thầm rối rắm. Còn Tôn Nghiêm Đông cùng Tề Xuyên lại bàn luận sôi nổi về luận án tốt nghiệp.

Chu Mông Mông ngồi ở ghế sau nhìn hai người đàn ông đang thảo luận luận văn có tên ‘Căn cứ vào hình ảnh CUDA để khảo sát và tính toán phương pháp nghiên cứu’, bởi vì cô không hiểu nên cũng lười nghe, dựa vào lưng ghế sau rộng rãi bỗng cảm thấy khi nãy mình cứ như một đứa ngốc.

Mãn Tiên Lâu cách trường chỉ mất 15 phút đi xe, mới đó đã đến nơi nhưng Chu Mông Mông lại thấy giống như trôi qua cả nửa đời người, quá khó khăn.

Tôn Nghiêm Đông nói cảm ơn Tề Xuyên rồi xuống xe. Lúc này Chu Mông Mông đang định xuống xe theo Tôn Nghiêm Đông thì điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên. Cô giật mình, khước mắt bất giác thấy một cặp mắt đang nhìn mình trong gương chiếu hậu.

Chu Mông Mông hạ mắt quay đầu nhìn Tôn Nghiêm Đông đang chờ cô cách đó không xa: “Anh Nghiêm Đông, vừa rồi anh cả em gửi tin nhắn bảo em qua bên anh ấy một lát, có lẽ hôm nay em không về trường được, anh cứ vào trước đi.”

“Bây giờ đã hơn chín giờ rồi, hay là để anh đưa em qua?” Tôn Nghiêm Đông đang định đi tới thì Chu Mông Mông đã quay sang hỏi Tề Xuyên: “Tề giáo sư, thầy có thể chở em đến đó không ạ?”

“Được.” Tề Xuyên vừa đồng ý thì Chu Mông Mông liền chui vào ghế phụ, nhìn Tôn Nghiêm Đông bên ngoài xe nói: “Anh nhớ giúp em xin di bảo vệ ký túc xá với nhé.”

“Mông Mông...” Tôn Nghiêm Đông còn chưa kịp nói hết câu thì chiếc xe đã phóng đi. Ngẩn ngơ một giây đã thấy đuôi xe sáng đỏ biến mất ở góc đường, đột nhiên anh có cảm giác quen quen.

**

Đèn đường mờ ảo trước mắt từng cái từng cái một nhanh chóng rẽ qua hai bên, xuyên qua tấm kính thủy tinh chiếu vào hai người vẫn đang trầm mặc trong xe.

20 phút sau xe băng qua một khu vườn lớn tiến vào một khu biệt thự, dừng lại trước một tòa nhà to màu trắng, Tề Xuyên cũng không nhìn Chu Mông Mông liền bước xuống xe.

Chu Mông Mông ngồi trên xe nhìn theo bóng Tề Xuyên, cắn răng quyết định xuống theo.

Khu biệt thự này Tề Xuyên đã mua trước đó, bởi vì sau khi quyết định kết hôn với Mông Mông anh đã nghĩ sớm muộn gì cũng về nước sống nên anh nhờ luật sư riêng tìm mua một ngôi nhà ở nơi thoáng mát cùng

phong cảnh đêm đẹp là được, để khi hai vợ chồng về nước còn có nơi mà ở. Nhưng mà hiện tại xem ra sau khi hai người về nước thì ngôi nhà này vẫn trống không.

Cửa ở đây được trang bị bảo mật bằng mật khẩu và vân tay, trước đó đã thiết lập mật khẩu là ngày sinh nhật Chu Mông Mông, còn vân tay thì chỉ cần nhận dạng vân tay ngón giáp út của một trong hai người là được.

Mở cửa bước vào Tề Xuyên liền bật đèn trong phòng, Chu Mông Mông ở phía sau cũng không để ý đến thiết kế bên trong, chỉ đứng ở cửa kéo vạt áo Tề Xuyên.

“Chú...”

Tề Xuyên không lên tiếng, từ tủ giày lấy ra một đôi dép đi trong nhà hình heo con màu hồng rồi ngồi xuống giúp cô thay dép. Cô cúi đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng đang đổi dép cho mình, trong lòng bứt rứt khó chịu, loại cảm giác bị thờ ơ này khiến cô cảm thấy so với hai người âm ỹ một trận còn thoải mái hơn.

Nháy mắt Chu Mông Mông cảm thấy chóp mũi mình cay cay, rồi nước mắt tí tách rơi xuống, cũng không quản Tề Xuyên nghĩ gì trong lòng liền khom người ôm lấy anh.

Động tác Tề Xuyên thoáng dừng một chút, sau đó thở dài nói: “Tiểu Mông, em buông anh ra trước.”

Chu Mông Mông ra sức lắc đầu, gắt gao ôm chặt gáy anh không buông. Tề Xuyên nhất thời bất đắc dĩ, đứng dậy ôm cô đi thẳng vào nhà.

16. Chương 16: Chẳng Lẽ Đã Sai Rồi Sao

Tề Xuyên ôm cô đặt lên sofa mềm mại, rồi cầm dép đi trong nhà đặt cạnh chân cô, giọng điệu bình tĩnh nhẹ nhàng: “Anh đi chuẩn bị nước tắm cho em.” Anh định đứng dậy rời đi nhưng Chu Mông Mông cứ nắm tay anh không buông.

“Tiểu Mông.” Anh cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé trắng trẻo đang nắm tay mình, đôi mắt thâm trầm hiện lên tia mệt mỏi.

Chu Mông Mông biết, cho dù lúc này anh cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng không thể hiện nhưng trong lòng nhất định là không vừa lòng. Từ khi bắt đầu theo đuổi anh Chu Mông Mông đã biết Tề Xuyên không phải là người thích biểu lộ tâm tư, ngay cả lúc anh tức giận vẫn thế.

Bởi vì điều này nên cô luôn luôn không rõ anh rốt cuộc nghĩ gì, muốn gì, một bên đoán mò một bên cân nhắc, tuy nhiên kết quả cái gì cũng không nắm chắc được. Thậm chí hôm đó làm giấy chứng nhận kết hôn cô còn dương dương tự đắc nghĩ mình là người đặc biệt, thì ra chẳng qua chỉ là Tề Xuyên nhất thời hứng khởi muốn vui đùa cùng cô.

Nay hai người đã chính thức ở cùng một chỗ nhưng Chu Mông Mông lại bắt đầu sợ hãi cùng lo lắng. Không phải vì Tề Xuyên không tốt, ngược lại vì anh quá hoàn hảo khiến cho cô càng ngày càng không thể an tâm.

“Thật ra hôm nay anh Nghiêm Đông mời em ăn cơm là vì hỏi chuyện của anh. Em xin lỗi, em cái gì cũng chưa nói với anh ấy, em sợ nếu nói ra sẽ khiến cho anh gặp rắc rối.” Chu Mông Mông ngẩng đầu nhìn Tề Xuyên, hai mắt ngập tràn trong nước. Lần trước lời ông nội nói cứ vang mãi trong đầu cô, nếu giờ Tôn Nghiêm Đông đem chuyện này nói cho ông nội ba cùng anh trai cô biết, chắc chắn chú ấy sẽ rất vất vả.

Tề Xuyên hiểu được nỗi lo lắng của cô nếu không anh cũng sẽ không ản nhẩn cho phép cô trốn tránh lâu như vậy. Nhưng việc đã đến nước này, anh chỉ cảm thấy bản thân hoàn toàn kiệt sức.

*ấn nhủ: ngấm ngấm chịu đựng

“Tiểu Mông, kể từ khi chúng ta quen biết tới nay vẫn luôn tự em quyết định, đã bao giờ hỏi qua anh, để ý đến suy nghĩ của anh hay chưa?”

Câu nói của Tề Xuyên làm Mông Mông sững người, bàn tay to không biết lúc nào đã rút ra khỏi bàn tay cô, dưới đèn huỳnh quang sáng chói nhìn khuôn mặt anh có chút mơ hồ, đột nhiên khiến cô nhớ lại ngày hôm đó cô thổ lộ bị anh từ chối, hiện tại so với lúc ấy còn khó chịu gấp trăm lần, trái tim như bị một lỗ thủng nên gió cứ như vậy ùa vào, rất lạnh rất đau.

Trước lúc quen Tề Xuyên Chu Mông Mông rất ít khi khóc, bởi vì ông nội từ nhỏ đã dạy cô nước mắt không đáng tiền, làm con cháu quân nhân nước mắt càng vô dụng, chỉ có học được cách kiên cường mới có thể vượt qua tất cả mọi khó khăn. Ngay cả trước đây bị các anh bắt nạt thế nào cô cũng không khóc trước mặt họ, bởi vì cô cảm thấy thật mất mặt, khóc chẳng khác nào nhận thua. Cho nên cô buồn, cô tủi thân đều đem nước mắt nuốt vào bên trong.

Nhưng Tề Xuyên lại có khả năng khiến cho nước mắt cô mười chín năm kìm nén đều tràn ra ngoài. Nhìn bóng dáng anh đi lên cầu thang bỗng cô cảm thấy lời ông nội nói rất đúng, nước mắt quả vô dụng.

Chu Mông Mông ôm hai chân, chôn mặt mình vào đầu gối, tuyền lệ giống như một vòi nước bị hỏng cầm thế nào cũng không được.

Cùng lúc đó Tề Xuyên cũng bước vào phòng tắm, dựa vào bồn rửa mặt cái gì cũng không làm, chỉ nâng tay day day huyệt thái dương đau nhức, bất lực thở dài.

Mười phút sau anh đi xuống, nhìn thấy Chu Mông Mông đã khóc mệt mỏi nằm một góc trên sofa. Tề Xuyên nhìn cô bó gối, hai gò má đỏ ửng cùng hai mắt đầm lệ mà ngủ, cau mày. Chợt Tề Xuyên cảm thấy có phải mình đã sai rồi không.

Ngồi bên người cô, anh nâng tay xoa nhẹ hàng lông mày dúi chặt trên trán cô: “Tiểu Mông, nếu không gặp được anh, có lẽ em sẽ sống tốt hơn.” Đúng vậy, Mông Mông chẳng qua chỉ mới là một cô sinh viên bước sang tuổi mười chín.

Giờ phút này trong giấc mơ Chu Mông Mông dường như nghe được lời anh nói, nước mắt lại theo khóe mắt trào ra.

Tề Xuyên than nhẹ, cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, nước mắt cay đắng trực tiếp chảy vào trái tim anh. Anh đứng dậy bỗng cô gái đang ngủ say vào lòng, ôm vào phòng ngủ.

**

Buổi tối này cũng có hai người tràn đầy tâm sự giống Mông Mông. Phó Xuân Xuân ngồi bên bàn nhìn hộp cơm mà Mạnh Hiểu Diêu và Đào Vàng Ngọc đã sớm ăn hết đến xuất thần, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Đột nhiên nghe phía sau ‘loảng xoảng’ có người hung hăng đá ghế khiến cô sợ tới mức thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, quay đầu thì thấy Mạnh Hiểu Diêu đang cầm di động lăm lăm: “Tại sao lại không liên lạc được? Đi đâu rồi?”

Phó Xuân Xuân hoàn hồn nhú mày hỏi: “Cậu nói đi đâu, ai đi đâu?”

Mạnh Hiểu Diêu nói: “Mình gọi điện thoại cho Mông Mông định cùng cậu ấy bàn xem nên giải quyết chuyện bài viết kia thế nào! Không biết là ai thiếu đạo đức như vậy, ngay cả mấy anh khóa trên tìm IP cũng không tra được, mình nghĩ nhờ Tôn Nghiêm Đông tìm giúp, dù sao thầy Tôn cũng được xem là cao thủ hacker trường mình, nhất định có thể tìm ra người đó.” Nói xong cô một tay chống nạnh nhìn Phó Xuân Xuân: “Đều tại cậu, khi này thầy mang đồ ăn đến cũng không gọi mình, mình lại không có số di động của thầy, cậu nói mình nên làm thế nào đây? Con bé Chu Mông Mông chết tiệt kia cũng không liên lạc được.”

Nghe cô bạn oán giận nói, Phó Xuân Xuân sắc mặt khó coi: “Không phải cậu đang tắm à? Chẳng lẽ cậu muốn lỏa thể đi gặp Tôn Nghiêm Đông?” Nghĩ lại vừa rồi cô xuống lầu đổ rác tình cờ gặp Tôn Nghiêm Đông không khỏi xấu hổ, lúc đó cô thật hy vọng Mạnh Hiểu Diêu có thể lỏa thể chạy ra. Đáng tiếc, đó cũng là trong lòng cô nghĩ vậy mà thôi.

“Thật là, chẳng lẽ cậu không làm thầy ấy chờ mình mặc quần áo xong rồi đi xuống được à?” Mạnh Hiểu Diêu thật sự bị Phó Xuân Xuân làm cho tức chết, cái con bé này chỉ cần thấy Tôn Nghiêm Đông là ngốc hết chỗ nói.

“Bây giờ mới mười giờ, ký túc xá giảng viên còn chưa đóng cửa đâu.”

Mạnh Hiểu Diêu ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn người con gái đeo kính đen ngồi trên giường ngay cả tầm mắt cũng không rời trang sách, đây là Đào Vàng Ngọc cùng phòng với các cô, thủ khoa khoa tự nhiên tỉnh F. Bởi vì cô ấy thường im lặng vùi đầu vào học nên bọn cô không chú ý lắm. Nhưng chỉ cần cô ấy mở miệng đều khiến ọi người bất ngờ.

Cũng giống như hiện tại do Phó Xuân Xuân mà Mạnh Hiểu Diêu không gặp được Tôn Nghiêm Đông mà cãi nhau, nên Vàng Ngọc thấy tốt nhất nên nhắc nhở: “Nói thẳng ra là các cậu có thể sang ký túc xá giảng viên tìm Tôn Nghiêm Đông.”

Mạnh Hiểu Diêu bừng tỉnh tự gõ đầu mình, kéo Phó Xuân Xuân hét lên: “Bọn mình giờ phải qua ký túc xá giảng viên tìm Tôn đại hiệp đây!”

“...” Phó Xuân Xuân vốn không muốn đi nhưng cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào đã bị Mạnh Hiểu Diêu kéo đến phía dưới ký túc xá giảng viên.

Ký túc xá giảng viên không có quản lý nghiêm ngặt giống ký túc xá nữ sinh, tuy rằng cũng có bảo vệ giữ cửa nhưng chỉ thông báo cho người ta một tiếng là có thể lên lầu tìm người.

Nghe bảo vệ nói thầy Tôn ở phòng 303, hai người leo đến tầng 3 thấy hành lang trống trải yên tĩnh, so với sự nhộn nhạo ồn ào ở ký túc xá nữ sinh lúc này thì hoàn toàn khác biệt.

Đứng trước cửa phòng 303, Mạnh Hiểu Diêu đang định nâng tay gõ cửa lại nhìn qua Phó Xuân Xuân bên cạnh, do dự hỏi: “Tôn đại hiệp sẽ không ngủ lúc này nhỉ?”

Phó Xuân Xuân không nói lời nào, phải biết rằng cô so với Hiểu Diêu còn hồi hộp hơn.

Mạnh Hiểu Diêu hít sâu một hơi, dù sao đêm khuya tìm người khác giới không thân cũng chẳng quen nhờ vả, cho dù là công hay tư đều ảnh hưởng không tốt. Nhưng cô không thể kiên nhẫn đợi thêm được nữa, chuyện này nếu hôm nay không giải quyết có lẽ buổi tối cô cũng khó cần ngủ.

Trong lúc Mạnh Hiểu Diêu đang cân nhắc thì Phó Xuân Xuân đã tiến lên gõ cửa.

Nghe bên trong truyền ra tiếng bước chân, cửa vừa mở ra bỗng khiến ba người trong ngoài đều choáng váng.

Mạnh Hiểu Diêu nhìn người bên trong chỉ quần một tấm vải bông phía dưới, phía trên xích lôa, mái tóc đen ẩm ướt đẹp trai quyến rũ, nuốt nước miếng nói: “Thầy Tôn ... thầy cũng thật gợi cảm!”

Mà Phó Xuân Xuân bên cạnh Mạnh Hiểu Diêu đã sớm hóa đá.

Tôn Nghiêm Đông xấu hổ ho nhẹ, xoay người đi vào: “Thầy đi mặc quần áo.”

Cửa vẫn mở, các cô nhìn vào trong phòng thấy Tôn Nghiêm Đông vội vàng tìm quần áo, Mạnh Hiểu Diêu cố ý dùng bả vai huých nhẹ vào Phó Xuân Xuân, nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy không, có cơ bụng sáu múi!”

“...” Phó Xuân Xuân còn chưa nhìn thấy cơ bụng được nữa là chứ đừng nói đếm được mấy múi, bây giờ cô đang hồi hộp đến chết đây này.

Mạnh Hiểu Diêu nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, cười nói: “Cũng không phải là ăn đậu hủ của cậu, cậu thẹn cái gì nha?”

“Cậu có phiền hay không!” Phó Xuân Xuân tức giận nhéo eo cô bạn. Trong lúc hai người đang nháo qua nháo về Tôn Nghiêm Đông đã thay quần áo xong, đi ra nói: “Khi này thầy tưởng bạn cùng phòng về, ngại quá. Các em tìm thầy có chuyện gì sao?”

Nhất thời hai người vội vàng thu tay, Mạnh Hiểu Diêu cười gượng nói: “Thầy Tôn, thầy có thể giúp em và Mông Mông một việc được không?”

Tôn Nghiêm Đông kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì?” Phó Xuân Xuân vừa vặn thấy khi nghe thấy tên của Mông Mông trong mắt Tôn Nghiêm Đông hiện lên tia cảm xúc.

Mạnh Hiểu Diêu cau mày nói: “Chính là bài post kia, thầy là chủ nhiệm chắc thầy đã đọc rồi chứ ạ? Em và Mông Mông rõ ràng là bị vu oan nên muốn nhờ thầy giúp bọn em tìm ra người đã đăng bài viết đó, chúng

em sẽ cùng tên đó đối chất nói cho ra nhẽ!” Sở dĩ cô có thể khẳng định Chu Mông Mông bị oan uổng là bởi vì cô tin Mông Mông không phải người như vậy.

Tôn Nghiêm Đông thoáng suy nghĩ, nghiêng người nói: “Các em vào phòng đi.”

Nghe lời này Mạnh Hiểu Diêu đoán Tôn Nghiêm Đông đã ngầm đồng ý, vội vàng kéo Phó Xuân Xuân đi vào.

Mạnh Hiểu Diêu và Phó Xuân Xuân đều là lần đầu tiên đến ký túc xá giảng viên nên không thể tránh khỏi sự tò mò, nhìn trái nhìn phải, tuy rằng phòng không lớn nhưng rất sạch sẽ. Loại phòng dành cho hai người, hơn nữa tủ lạnh, máy giặt, điều hòa... Đầy đủ mọi thứ. Đãi ngộ này so với bọn cô tốt hơn rất nhiều.

Vào sau Tôn Nghiêm Đông đưa cho các cô mỗi người một cốc nước lọc: “Nơi này không có trà và đồ uống, các em uống tạm nước lọc vậy.”

“Không sao ạ, chúng em không ngại.” Mạnh Hiểu Diêu cười nói nghiêng đầu nhìn Phó Xuân Xuân bên cạnh, thấy cô nhìn cốc nước trong tay đến sững người liền hỏi: “Thầy Tôn, thầy ngủ bên nào của giường ạ?”

Tôn Nghiêm Đông vốn ngồi trên ghế khởi động máy tính, thấy cô đột nhiên hỏi như vậy không khỏi sợ run một chút mới trả lời: “Ồ bên trái giường.”

Mạnh Hiểu Diêu âm thầm huých nhẹ Phó Xuân Xuân đang ngẩn người, Phó Xuân Xuân dường như không biết vừa rồi cô bạn hỏi cái gì, mơ màng thuận miệng nói: “Thật sạch sẽ.”

“Phốc!” Mạnh Hiểu Diêu suýt nữa phun hết ngụm nước mới uống vào. Tôn Nghiêm Đông chỉ mỉm cười.

Sau đó hai người chăm chú nhìn cao thủ hacker làm việc, các ngón tay bay nhảy gõ lên bàn phím máy tính đến xuất thần. Chợt nghe một tiếng ‘tinh’ vang lên, Mạnh Hiểu Diêu giật mình hỏi: “Thế nào rồi ạ?”

Tôn Nghiêm Đông tầm mắt không rời màn hình, giọng nói mang theo một tia không thể tin được: “Đã có người nhanh hơn chúng ta một bước, xóa sạch bài post rồi!”

“Dạ? ! Vậy thầy có điều tra ra là ai làm không ạ?” Tôn Nghiêm Đông cau mày, lại gõ gõ bàn phím nói: “Không được, người đó đã cài virus thầy phá không được, mọi chứng cứ trước đó đã bị hủy rồi.”

17. Chương 17: Giấy Không Thể Gói Được Lửa

Ngày hôm sau Mông Mông hai mắt sưng to đi đến phòng học, chợt nghe phía hành lang bên trái cầu thang vang lên tiếng cãi nhau ầm ĩ, cô theo tiếng nhìn qua thì thấy một đám sinh viên vây quanh một chỗ, dường như đứng xem náo nhiệt.

Bởi vì không có tâm trí tò mò nên cô thu hồi tầm mắt, tính đi đường vòng qua cầu thang khác. Nhưng đúng lúc này trong đám người đột nhiên có tiếng nữ sinh rống to: “Phùng Hiểu, anh vì ả Mạnh Hiểu Diêu này mà đánh tôi! Anh, con mẹ nó lương tâm anh bị chó ăn sao! !”

Không đợi Chu Mông Mông phản ứng lại sau tiếng mắng thì lập tức có vài tiếng thét chói tai. Cô giật mình quay đầu bỗng thấy có người hét: “Mau gọi 120, có người ngã từ tầng hai xuống ...”

Tai nạn xảy ra quá đột ngột thậm chí Chu Mông Mông còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì 120 đã tới đưa người đi, cùng đi với 120 còn có bạn tốt của cô là Mạnh Hiểu Diêu.

Vốn dĩ sáng nay cô còn có tiết nhưng anh cả Chu Miểu đột nhiên gọi tới nên cô bỏ tiết vội vã chạy tới phòng giảng viên.

Bởi vì đang giờ học nên trong phòng giảng viên chỉ có mấy người, ở bên ngoài cửa ta vào có hai người mặc đồng phục công an đang làm việc với một số sinh viên. Mà trùng hợp thay Chu Mông Mông lại quen hai người này.

“Mông Mông, sao em lại tới đây?” Trong hai người có một cảnh sát trung niên mập mạp nhìn Mông Mông cười hỏi.

Chu Mông Mông nhớ rõ anh ta là cấp dưới của anh trai cô, là đội trưởng cảnh sát tên là Lý Vân Kỳ, hàng năm đi theo anh trai cô phá không ít vụ án lớn, đồng thời cũng là bạn của anh trai cô.

“Là anh em bảo em đến.” Chu Mông Mông thần sắc nghiêm túc hỏi: “Anh Lý, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Vân Kỳ đẩy tay cảnh sát Trương Nguyên đang lấy khẩu cung bên cạnh: “Tiểu Trương, cậu nói cho Mông Mông đi.”

Trương Nguyên tuy rằng mới tới cục cảnh sát một tháng nhưng làm việc rất bình tĩnh không giống với mấy kiểu thanh niên tuổi trẻ bốc đồng. Hiện tại anh chạy theo chân Lý Vân Kỳ phá án, xem như là giai đoạn thực tập. Diện mạo lịch sự nhã nhặn, không nhanh không chậm khiến cho người khác cảm thấy thật an tâm.

Anh nghiêng đầu nhìn Chu Mông Mông nói: “Theo báo án thu thập được thì trường cô có sinh viên cố ý đẩy ngã một nam sinh viên họ Phùng từ tầng hai xuống, hiện tại người bị thương đang nằm trong bệnh viện cấp cứu.”

“Nam sinh họ Phùng?” Chu Mông Mông sững sờ hỏi: “Người gây án là ai ạ?”

Trương Nguyên nhìn vào cuốn sổ còn chưa kịp trả lời đã bị người khác đoạt trước.

“Là Mạnh Hiểu Diêu.”

Một người to cao từ phòng giảng viên đi ra, một thân cảnh phục màu xám trắng tắp, cao ráo đẹp trai, đúng là anh cả của cô, Chu Miểu.

Chu Mông Mông ngạc nhiên, Lý Vân Kỳ cùng Trương Nguyên đồng thời hô to “Cục trưởng.”

Chu Miểu gạt đầu, sắc mặt nghiêm túc nhìn Chu Mông Mông vẫy vẫy tay nói: “Mông Mông, em vào đây, anh có việc hỏi em.”

Nghe thấy tên của Mạnh Hiểu Diêu Chu Mông Mông đã ngạc nhiên, nhưng cô lại càng ngạc nhiên hơn vì sao anh cô lại tự mình đến đây xử lý?

Đi theo anh vào phòng thì thấy Tôn Nghiêm Đông cùng với một người phụ nữ trung niên đang nghiêm trọng túc nói chuyện gì đó. Người phụ nữ trung niên kia là người bảo hộ của Mạnh Hiểu Diêu, họ Viên.

Hai người thấy Chu Mông Mông tiến vào thì ngừng nói chuyện. Ánh mắt Tôn Nghiêm Đông nhìn Chu Mông Mông hiện lên một tia phức tạp cùng lo lắng. Chu Mông Mông bị anh nhìn bằng ánh mắt này chút hoảng hốt, ở phía sau kéo áo Chu Miểu hỏi: “Anh ơi, Hiểu Diêu xảy ra chuyện gì vậy?”

Chu Miểu thở dài kéo cô sang một bên nhỏ giọng nói: “Lần trước em ở căn tin làm người ta bị thương, sao em không nói cho anh một tiếng?”

Chu Mông Mông không biết sao tự dưng anh lại nhắc chuyện này, sắc mặt có chút trắng bệch: “Anh cả, chuyện này không phải đã giải quyết xong rồi sao? Hơn nữa lúc ấy là do cô ta khiêu khích trước định hất nóng canh vào Tiểu Yêu nên em mới ra tay, mọi người ở đây đều có thể làm chứng mà.”

Nghe em gái nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Chu Miểu day day huyết thái dương: “Em có biết nữ sinh bị em làm bị thương kia tên là Trương Na, hôm nay dẫn theo mấy tên côn đồ xã hội đen, vốn tới tìm em trả thù nhưng tới qua em không về ký tức xá cho nên cô ta mới trực tiếp đi tìm Mạnh Hiểu Diêu.”

Lời nói của anh khiến Chu Mông Mông giật mình.

Chu Miểu từ nhỏ đã nhìn Mông Mông lớn lên, suy nghĩ nhỏ của cô chỉ cần liếc mắt một cái là anh có thể nhìn ra: “Nói cho anh biết, tối hôm qua em gạt Tôn Nghiêm Đông đi đâu vậy?”

“Em...” Chu Mông Mông nghẹn lời. May sao có Tôn Nghiêm Đông đi tới: “Anh Miểu, anh đừng trách Mông Mông, cô ấy cũng là người không biết chuyện.”

Cũng không biết vừa rồi hai người nói chuyện Tôn Nghiêm Đông có nghe được không. Chu Miểu nâng tay sờ đầu Chu Mông Mông nhìn Tôn Nghiêm Đông cười: “Nghiêm Đông, cậu so với thân làm anh trai như tôi đây còn thương Mông Mông hơn.” Anh nói xong thâm ý nhìn Mông Mông một cái.

Chu Mông Mông dĩ nhiên hiểu được ý của anh trai, mím môi không dám lên tiếng.

Sau đó Chu Mông Mông mới biết được người bị thương không phải là Mạnh Hiểu Diêu mà là Phùng Hiến tới đỡ thay. Về phần bài post Tôn Nghiêm Đông nói trước kia tuy rằng không biết tại sao bị người ta xóa, nhưng Trương Na đã thừa nhận là do cô ta tìm người gây ra. Có điều cô không hiểu chuyện mình cùng Tề Mông gặp mặt ở cổng sao lại có người chụp ảnh làm chi. Buồn cười nhất là mọi người lại tin cô và Tề Mông lúc đó có hẹn hò bí mật thật.

Nếu như chuyện này xảy ra trước lúc này thì cô có lẽ còn tươi cười đón nhận, thậm chí lấy Tề Mông ra đùa luôn. Nhưng nay nhìn anh cả trước mặt nghiêm khắc hung dữ, một câu cô cũng không dám nói.

Chu Miểu làm việc luôn có chừng mực, vì vậy nếu là chuyện trong nhà anh sẽ không để cho người ngoài nhúng tay. Cho nên sau khi hỏi xong chuyện gì đã xảy ra, anh ra lệnh cho Lý Vân Kỳ và Tiểu Trương đưa mấy người có liên quan đến cảnh đồn sát, còn mình thì dẫn Chu Mông Mông tới một quán cà phê.

“Người tới qua em đi cùng và người trong ảnh là một?” Nhìn Chu Mông Mông đang cầm ly trà đối diện cúi đầu không nói, Chu Miểu có chút bực mình.

Chu Mông Mông cắn chặt môi dưới, trong lòng suy nghĩ rất nhiều, cô không biết có nên nói chuyện về Tề Xuyên cho anh trai mình hay không. Lại nhớ đến thái độ tới qua của Tề Xuyên đối với mình, trong đầu rối rắm giống như một mớ lộn xộn.

Chu Miểu thấy cô không nói không rằng thì rất giận nhưng lại không muốn phát hỏa với cô, cố kiềm chế cảm xúc nói: “Mông Mông, em chưa bao giờ nói dối anh cả, nếu yêu nhau, đó không phải là vấn đề lớn. Nhưng nếu, nếu người kia không...”

“Anh, em đã có người trong lòng.” Không đợi anh nói xong Chu Mông Mông đã ngẩng đầu nhìn Chu Miểu phía đối diện nói.

Chu Miểu không khỏi kinh ngạc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại: “Là người đàn ông trong bức ảnh kia?”

Chu Mông Mông lắc đầu: “Không phải anh ấy, trong bức ảnh đó chỉ là bạn tốt của em thôi.”

Thấy cô nói như vậy Chu Miểu càng kinh ngạc, đang muốn hỏi cô người đó là ai thì di động trong túi bỗng vang lên. Anh có chút thiếu kiên nhẫn nhìn người gọi, là Lý Vân Kỳ.

Vừa nhận điện thoại đã nghe Lý Vân Kỳ nói: “Cục trưởng, phía bên văn phòng nhờ tôi nói lại với cậu một tin, về chuyện vụ án gian lận phá cổng internet lần trước ấy, cô nàng đã tìm cho cậu một chuyên gia máy tính mới. Cậu có muốn về xem tình hình một chuyến không?”

“Này, đây là lần thứ mấy? Đừng lại đưa cho tôi mấy tên chỉ giỏi khoe khoang!”

Rõ ràng mấy tên chuyên gia chó má trước kia đã làm hao mòn sự kiên nhẫn của đại cục trưởng Chu, phải biết rằng vụ án này đã treo hơn hai tháng nhưng hiện tại ngay cả một đầu mối cũng không điều tra ra.

Nghe cục trưởng phát hỏa Lý Vân Kỳ cũng chỉ cười hắc hắc: “Lần này không khoe khoang khoe mẽ gì đâu, người ta là chuyên gia quốc tế hàng thật giá thật đến từ USA đấy.”

Chu Miểu nhướng mày nói: “Đừng nhiều lời! Nói, là ai?”

Bên kia Lý Vân Kỳ cầm điện thoại nhìn người đàn ông anh tuần đang ngồi trong phòng khách nói: “Từ lâu là murer hacker hàng đầu nổi tiếng nước Mỹ, hiện tại là giảng viên đặc biệt của H đại, tên là... Tề Xuyên.”

18. Chương 18: Quan Hệ Gần Tiếp

Chu Miểu đi trước, hứa với Chu Mông Mông rằng sẽ tạm thời không kể chuyện này cho ông nội và ba biết, nhưng với điều kiện khi nào có thời gian phải giới thiệu người đó cho anh, đồng thời cùng nhau ăn một bữa

cơm. Chu Mông Mông biết anh cả đây là muốn kiểm tra người ta, cho dù bây giờ cô từ chối thì sau này anh cũng có biện pháp tra ra gốc gác người ấy. Do đó cô chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Buổi chiều Chu Mông Mông cũng không về trường học mà một mình ngồi trong quán cafe chỗ gần cửa sổ trên tầng hai, nhìn xuống phong cảnh phía dưới đến thần thờ. Bây giờ đã là tháng tư, cây đào bên đường cũng sắp đâm chồi nở hoa, chớp mắt đã vào cuối xuân, một tháng nữa thời tiết sẽ nóng lên, đến lúc đó bụng to khó mà che được.

Chu Mông Mông dựa đầu vào cửa sổ thủy tinh, qua áo len cảm thấy bụng mình hơi nhô ra, thở dài. Anh cả đi rồi, cô nghĩ có nên gọi điện thoại cho Tề Xuyên hay không, nhưng do dự nửa ngày cô cũng không biết nên nói như thế nào với anh. Cuối cùng cô quyết định đi đến bệnh viện tìm Mạnh Hiểu Diêu trước.

Nghe anh cả nói Phùng Hiến bị đưa đến bệnh viện thành phố, cô gọi taxi đến đó. Đứng trước cổng bệnh viện cô gọi điện thoại cho Mạnh Hiểu Diêu, Hiểu Diêu nói sư huynh vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê, nhưng hiện tại đã không có gì nghiêm trọng.

Trong phòng bệnh chỉ có một mình Mạnh Hiểu Diêu trông coi, Chu Mông Mông đứng ở cửa nhìn bóng dáng Hiểu Diêu rất lâu sau đó mới quyết định đi vào.

“Tiểu Yêu.” Chu Mông Mông nhẹ giọng cô một tiếng. Mạnh Hiểu Diêu quay đầu, đôi mắt rất bình tĩnh nhìn Mông Mông nói: “Ngồi đi, cậu có muốn uống nước không?”

“Không cần đâu, mình không khát.” Chu Mông Mông nói xong giương mắt về phía giường ngủ, một nam sinh đầu quần băng, ngũ quan mặc dù không tính là đẹp nhưng rất hiền lành dễ gần. Nhất thời cô cảm thấy khá quen mắt, giống như đã từng gặp qua.

Phòng bệnh thuộc phòng hai người, bởi vì giường kia không có ai với lại trong phòng cũng chẳng có ghế nên cô đành ngồi lên chiếc giường còn lại.

“Oh.” Mạnh Hiểu Diêu oh một tiếng xong hai người trầm mặc hồi lâu. Ngay lúc Chu Mông Mông đang nghĩ cứ ngồi như vậy rồi đi thì Mạnh Hiểu Diêu lại đột nhiên mở miệng nói: “Mông Mông, Phùng sư huynh là vì mình mới bị ngã”

Chu Mông Mông lắng nghe, Mạnh Hiểu Diêu nghiêng đầu, đôi mắt tràn đầy vẻ rồi rảo nhìn cô: “Thật ra Trương Na ban đầu muốn đẩy mình xuống, ai ngờ Phùng sư huynh đột nhiên chạy tới nên mới trượt chân ngã xuống cầu thang. Hiện tại cha mẹ của anh ấy đều ở tỉnh ngoài, còn chưa biết anh ấy gặp tai nạn... giờ mình rất rối loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ?”

“Hiểu Diêu...” Chu Mông Mông nhíu mày: “Đó không phải là lỗi của cậu.”

“Mình biết, nhưng anh ấy là vì mình mà bị thương. Hơn nữa...” Mạnh Hiểu Diêu thở dài, đôi mắt phượng xinh đẹp bối rối: “Trước đây anh ấy từng có thổ lộ với mình.”

Lời nói của Mạnh Hiểu Diêu khiến Chu Mông Mông thoáng ngạc nhiên, nhưng nháy mắt hiểu được ý của cô bạn: “Hiểu Diêu, cậu từ chối anh ấy rồi?”

“Ừ, vì mình đối với anh ấy chỉ là tình cảm anh em.”

Trong lúc Hiểu Diêu nói Chu Mông Mông không thấy có sự do dự trong đôi mắt kia, về mặt tình cảm, Hiểu Diêu luôn là người dám yêu dám hận. Nếu cô ấy có tình cảm khác đối với Phùng Hiến chắc chắn cô ấy sẽ nói thẳng ra mà chẳng sợ gì. Đáng tiếc Phùng Hiến không phải là người Hiểu Diêu thích. Giống như cô đối với Tôn Nghiêm Đông vậy.

Chu Mông Mông cuối cùng cũng hiểu một điều: “Nếu duyên phận chưa tới, cần gì phải miễn cưỡng.” Nếu không có cũng sẽ không gặp được Tề Xuyên.

Nghe Mông Mông nói như vậy tâm trạng của Mạnh Hiểu Diêu dường như cũng nhẹ nhõm hẳn lên, âm thầm cười: “Cậu nói như vậy là vì duyên phận của cậu đã đến, còn mình chẳng biết khi nào mới gặp được Mr. Right chân chính.”

“...”

Mạnh Hiểu Diêu nhìn Chu Mông Mông ngạc nhiên, nắm tay cô nói: “Chuyện của cậu và Tề giáo sư mình đã biết. Vốn dĩ mình muốn chờ cậu nói với mình, nhưng mà cậu cũng biết tính không nhịn được lâu hơn.”

Chu Mông Mông giật mình: “Cậu biết từ khi nào?”

Mạnh Hiểu Diêu nhếch miệng: “Khi cậu xuất viện ấy. Hơn nữa mình còn biết cậu...” Cô nói chưa xong bỗng thoáng thấy Phùng Hiến nằm trên giường bệnh động đậy thân mình, vội vàng dừng lại vỗ nhẹ tay Mông Mông nói: “Sau này chúng ta nói tiếp.”

**

Đồng thời tại lúc đó bên phía cục cảnh sát cũng đã đến giờ tan tầm, nhưng các nữ cảnh sát dường như không muốn về nhà, không giống với trước kia khi đến giờ này mọi người đã bắt đầu thảo luận xôn xao về kế hoạch sau giờ làm.

Hôm nay ngược lại bởi vì có một người nào đó vừa đến đã hấp dẫn mọi ánh mắt của các nữ cảnh sát. Đường nhiên phụ nữ háo sắc đàn ông, đàn ông cũng sẽ tò mò đàn ông, do đó tình trạng này so với lúc Chu Miểu chuyển đến Bắc khu còn nghiêm trọng hơn.

Mấy năm trước khi Chu Miểu còn chưa kết hôn, đồng nghiệp nữ độc thân đều hướng tới anh. Sau đó khi Chu Miểu kết hôn, số người theo đuổi dần ít hơn. Tiếp sau nữa Chu Miểu ly hôn, một người theo đuổi cũng không có.

Về phần đồng nghiệp nam lúc đầu gặp Chu Miểu đều hâm mộ ghen tị và cả khinh thường anh. Tại sao lại nói như vậy, bởi vì với gia cảnh của Chu Miểu ở thành phố H khiến ai cũng nghĩ rằng anh là dựa vào quan hệ mới có thể lên được chức ngai vàng cục trưởng. Cho đến sau này khi ngày đêm ở chung sát cánh, những đồng nghiệp nam mới dần dần phát hiện cách xử sự và khả năng trình sát của Chu Miểu, rồi bắt đầu thay đổi cách nhìn đối với anh, tuy rằng không đến mức sùng bái quá độ nhưng cũng đủ để khiến mọi người bán mạng vì anh.

Lại nói đồng nghiệp sống với nhau trong một khoảng thời gian dài, cho dù đẹp trai hấp dẫn tới đâu thì nhìn lâu cũng chán. Do vậy Chu Miểu cứ như vậy mà bị bỏ rơi. Nay đột nhiên lại xuất hiện một vị cao nhân (bao gồm cả chỉ số IQ) đẹp trai giàu có tới hỗ trợ giúp bọn họ phá án. Lập tức nhiệt tình của đám đồng nghiệp phần chần chừ tụt, một đám lui lui tới tới ân cần hỏi thăm. Lúc thì nữ cảnh sát trẻ tuổi bưng trà, lúc thì một nam cảnh sát lượn vào, hỏi có cần giúp đỡ gì không...

Liên tục vây quanh trước cửa văn phòng nhìn người nào đó đẹp trai tuấn tú với những ngón tay thon dài bình tĩnh thao tác trên bàn phím máy tính nhanh đến chóng mặt.

Chu Miểu đi đến văn phòng liền thấy một đám cả trai lẫn gái, cả già lẫn trẻ vây quanh cửa ra vào chật nê nôm cối. Miệng anh giật giật, cố ý ho khan nói: “Tất cả chen chúc ở đây làm gì? Xếp hàng mua bánh rán sao?”

“Cục trưởng, anh đã gặp cảnh xếp hàng mua bánh rán dài như vậy chưa?” Một nữ cảnh sát quay đầu phản bác. Tiếp theo có vài người thì thầm: “Boss đang ghen tị nha!”

“Đi ra, tôi đây trở về là để làm việc!” Chu Miểu nổi nóng đuổi mấy người vây quanh ngấm zai ra, tốt xấu gì anh cũng là cục trưởng cục công an, nếu ngay cả uy nghiêm cũng không có thì còn làm việc như thế nào nữa.

Chu Miểu cúi đầu nhìn người đàn ông tuấn tú khuôn mặt không biểu cảm gì trước mặt, dường như anh ta không thèm để ý đến sự ồn ào xung quanh, ánh mắt luôn tập trung vào màn hình máy tính.

“Tề giáo sư, đây là thông tin mà anh muốn.” Chu Miểu kéo ra một chiếc ghế, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tề Xuyên.

Tề Xuyên ngừng động tác làm việc, vươn tay nhận văn kiện từ Chu Miểu, vừa lật xem vừa nói: “Đây là một loại virus internet kiểu mới, không cần thông qua các thủ tục có thể trực tiếp ăn cắp tài sản từ các tài khoản trên mạng internet. Loại virus này có tốc độ lây nhiễm rất nhanh cho nên người bị hại còn chưa phát hiện tình huống gì đang xảy ra thì toàn bộ tài sản đã bị đánh cắp. Bởi vậy cho dù người bị hại có báo án thì thủ phạm đã sớm cao chạy xa bay.”

Nhìn Tề Xuyên khép tư liệu trong tay, Chu Miếu không khỏi tán thưởng cười: “Không hổ là hacker nổi tiếng quốc tế, nhanh như vậy đã bị anh phát hiện nguyên nhân.” Phải biết rằng mấy chuyên gia trước đây như shit, tìm ra được một xí mà cũng mất một tuần.

Tề Xuyên lịch sự cười nói: “Chu cục trưởng quá khen.”

“Tôi đây nói thật. Mặc dù ban đầu tôi cũng không tin anh có thể tìm ra được gì. Nhưng mà bây giờ mới nhận ra anh là một người rất có tài.” Chu Miếu nhíu mày, từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá hỏi: “Hút thuốc chứ?”

Tề Xuyên nhìn hộp thuốc trong tay Chu Miếu: “Tôi bỏ rồi.”

“Phải không?” Chu rút một điếu từ hộp thuốc lá, đặt ở miệng nói: “Anh không phiền nếu tôi hút thuốc trong này chứ?”

“Tùy anh.” Tề Xuyên không quan tâm đáp.

Kinh nghiệm phá án nhiều năm qua nói cho Chu Miếu biết người đàn ông tưởng chừng như cấm dục này hoàn toàn không hề đơn giản, khiến anh không khỏi sinh ra lòng hiếu kỳ: “Xem ra khả năng kiềm chế của Tề giáo sư không tồi. Cai thuốc là vì bạn gái sao?”

Nghe Chu Miếu hỏi, đáy mắt sâu như vực của Tề Xuyên hiện lên một tia khác thường không dễ phát hiện: “Là vì vợ tôi mang thai.”

“Oh, vậy xin chúc mừng.” Chu Miếu ngạc nhiên, thật không nghĩ tới người đàn ông như vậy cũng sẽ kết hôn, sợ dĩ cảm anh thấy kinh ngạc còn bởi vì lần đầu tiên khi nhìn thấy Tề Xuyên.

Bình thường Chu Miếu nhìn người có tám chín phần là chuẩn, cũng do một phần bệnh nghề nghiệp cho phép. Còn phần không không cho phép là bởi vì ấn tượng đối với Tề Xuyên, Chu Miếu cảm thấy người đàn ông này luôn duy trì khoảng cách, khiến cho người khác cảm thấy áp lực rất lớn. Những người kiểu này tâm tư rất khó dò, cho dù là ai anh ta đều có thể đè nén cảm xúc của bản thân để không thể hiện ra ngoài. Cho nên cảm tình của Chu Miếu đối với Tề Xuyên không nhiều lắm trong lần đầu gặp mặt. Vì thế Chu Miếu nghĩ Tề Xuyên có thể kết hôn là một chuyện vô cùng kỳ lạ. Tuy nhiên nếu đơn thuần là chỉ vì sinh con nối dõi thì lại là vấn đề khác.

Nhìn Tề Xuyên Chu Miếu đột nhiên nhớ tới em gái Mông Mông của mình, nếu con bé thích kiểu người đàn ông như này thì nhất định anh sẽ dùng mọi nỗ lực để chặt đứt ý nghĩ trong đầu con bé.

Sau đó hai người nói chuyện một lúc, đề xuất phương án phá án. Cho đến khi Tề Xuyên nhắc điện thoại đi ra ngoài.

Miệng Chu Miếu nhả khói, nhìn bóng dáng Tề Xuyên biến mất ở cửa thoáng nghĩ: “Xem ra vị trí của vợ anh ta trong lòng anh ta không phải là không có.”

19. Chương 19: Ảnh Hưởng Bộ Mặt Thành Phố

Trương Na tụ tập đánh người bị thương đã kết thành tội cố ý gây thương tích đáng lẽ phải bị cảnh sát bắt giam, nhưng sau khi Phùng Hiến tỉnh lại bỗng chủ động xin không truy cứu việc này, do vậy cơ quan công an lấy tội trị an tạm giam cô ta mười lăm ngày, đồng thời phải chịu tất cả phí thuốc men trong lúc Phùng Hiến điều trị ở bệnh viện.

Bởi vì vụ việc lần này đã gây chấn động cho ban giám hiệu nhà trường nên ngày hôm qua nhà trường đã ra thông báo đuổi học Trương Na. Mẹ Trương Na quỳ khóc trước cửa văn phòng ban giám hiệu xin nhà trường tha thứ xử phạt nhẹ tay, ban đầu giám hiệu ban thờ ơ không thèm để ý, nhưng bà ta cứ gào khóc rồi bỗng ngất xỉu trước cửa văn phòng, có người đi ngang qua nhìn thấy đưa đến phòng y tế, truyền mất một chai glucose. Khi ấy vụ việc mới được bỏ qua.

Vài ngày sau trong trường bắt đầu lan tin Trương Na sắp bị đuổi học, ai bảo không có việc gì lại đi trêu chọc Chu Mông Mông làm chi. Tuy Chu Mông Mông nhìn qua thì giống sinh viên bình thường, nhưng ai mà chẳng biết cô là hòn ngọc quý trên tay thị trưởng thành phố H, anh trai là cục trưởng Bắc khu, cả nhà toàn đàn ông xem cô như công chúa nhỏ mà nuôi lớn. Cho dù mặt ngoài nhìn vào không thấy, nhưng sau lưng H đại còn phải dựa vào những chính sách mà sống, thế nên ban giám hiệu dĩ nhiên phải nịnh bợ lấy lòng.

Chu Mông Mông vô tình nghe được tin đồn từ đám sinh viên, mặc dù bất đắc dĩ nhưng cũng không lên tiếng.

Trong khoảng thời gian này Chu Mông Mông hầu như không đến lớp của Tề Xuyên, mỗi lần đến tiết của anh cô đều cố ý xin nghỉ. Thậm chí Tề Xuyên gọi điện thoại cho cô cô cũng từ chối hết. Kỳ thật không phải cô giận thái độ của anh khi đó, mà là cô muốn yên tĩnh một thời gian, xem lại tình cảm của chính mình.

Mấy ngày nay Mạnh Hiểu Diêu đều ở bệnh viện chăm sóc Phùng Hiểu, Phó Xuân Xuân lại chuẩn bị thi tiếng anh cấp 4, sớm đi trễ về, hai người gần như rất ít khi chạm mặt, nhất thời Chu Mông Mông không còn đối tượng nói chuyện. Càng nghĩ cô càng cảm thấy mình cứ như vậy khẳng định sẽ bị ghen mà chết. Vì thế cô gọi điện cho người nào đó.

“Alo, đây là đường dây nóng của Tề Mông, xin hỏi nhị sư muội có gì cần giúp?”

Qua di động truyền đến tiếng nói vui vẻ, tích tụ trong lòng cô cũng phai nhạt đi nhiều, Chu Mông Mông buồn cười nói: “Tề tiểu bảo, anh đang ở đâu?”

Tề Mông nghiêng đầu áp điện thoại giữa má và vai, hai tay sửa sang lại quần áo: “Hôm nay anh cùng ba và mẹ về Mỹ, em có đến đây không?”

“Nhanh như vậy á?” Chu Mông Mông sửng sốt, cô vốn nghĩ vài ngày sau sẽ đi thăm cha mẹ Tề Xuyên, không nghĩ tới bây giờ họ đã sắp đi.

Tề Mông thấy cô giật mình, hừ một tiếng: “Em ấy.”

Chu Mông Mông không khỏi xấu hổ: “Khi nào thì đi, em ra sân bay tiễn mọi người.”

Tề Mông ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường trong phòng: “Một giờ sau. Mà em muốn qua nhà anh trước hay là đến thẳng sân bay?”

Nghe anh hỏi Chu Mông Mông thoáng do dự, xong mới nói: “Chú ấy có đi cùng không?”

Tề Mông giật mình giương mắt nhìn ra cửa, đôi mắt đen thoáng ngạc nhiên rồi nhanh chóng khôi phục bình thường: “Anh cả á, anh ấy chưa nói với em à? Anh ấy hôm nay có việc, có lẽ không đến tiễn được.”

“Em... chú ấy chưa nói.” Chu Mông Mông vòng vo nói: “Thôi, em đến sân bay chờ mọi người.”

Thấy cô có vẻ muốn gác máy, Tề Mông vội vàng hỏi: “Em gọi điện cho anh, là có chuyện gì sao?”

“Anh đang vội, đến đó em sẽ nói cho anh.” Chu Mông Mông nói xong liền gác máy. Tề Mông thở dài một tiếng, cắt điện thoại di động, hướng người đàn ông ngoài cửa hỏi: “Anh cả, hai người lại có chuyện gì à?”

Lúc này Tề Xuyên đang mặc áo gió đen trông vô cùng tuấn tú, nhìn vào quần nhỏ đại hoàng trong va ly Tề Mông, vẻ mặt có chút cân nhắc: “Chuyện người lớn, trẻ con không nên xen vào.”

Tề Mông nghe xong không khỏi sửng sốt, thấy Tề Xuyên xoay người đi ra ngoài cũng không dám lớn tiếng ồn ào, chỉ dám lẩm bẩm: “Chẹp, dự đồ nữ sinh so với mình còn nhỏ hơn bốn tuổi, anh còn không biết xấu hổ mà nói. Đúng là ông chú biến thái!”

Giọng nói tuy nhỏ nhưng Tề Xuyên bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lạnh lùng liếc Tề Mông: “Em nói cái gì?”

Tề Mông sợ run, vội vàng cúi đầu nhanh chóng sửa soạn lại hành lý của mình.

**

Khi Chu Mông Mông đi taxi đến sân bay thì người Tề gia còn chưa tới. Vì thế cô ngồi trong một quán trà ở ngoài sân bay uống sữa nóng. Chờ khoảng mười phút Tề Mông gọi điện thoại cho cô, cô vội nàng tới đường thủy lâu mua bánh trà thượng đẳng làm quà, sau đó mới đi vào sân bay.

Đến nơi qua cửa kính cô thấy có mấy người đang kéo hành lý đi vào, bởi vì khuất bóng nên Chu Mông Mông nhìn không rõ lắm nhưng mà một lát sau cô đã trông thấy Tề Mông đẹp trai anh tuấn đi vào cánh cửa cảm ứng, phía sau còn có ba mẹ Tề Xuyên, có lẽ sau khi về Mỹ sẽ ít gặp hai người.

Ba người đi vào thực sự rất nổi bật. Tề Mông mặc một bộ quần áo rực rỡ, và tất nhiên, muốn nổi bật như thế thì ngoài trang phục hàng hiệu ra, còn cần dáng người hoàn hảo và một khuôn mặt đẹp trai cá tính.

Lại nói bốn anh em Tề gia ai cũng khôi ngô tuấn tú, tiêu sái phong lưu, có lẽ đều được truyền gien tốt từ cha mẹ. Nhìn đôi vợ chồng trung niên nắm tay nhau đi vào, Chu Mông Mông không ngờ tuổi hai người cộng lại đã hơn trăm tuổi, so với chú của cô cũng không lớn hơn bao nhiêu.

Người phụ nữ sang trọng quý phái, người đàn ông thâm trầm tuấn lãng. Đôi vợ chồng sống chung đã gần bốn mươi năm nhưng vẫn giống như hồi đầu yêu nhau, luôn ngọt ngào lãng mạn, thật khiến cho người khác hâm mộ.

Hai người liếc mắt một cái liền thấy Chu Mông Mông, Khúc Nghiên Thanh vẻ mặt vui mừng buông tay chồng ra bước đến trước mặt con dâu nói: “Mông Mông, sao con lại tới đây?”

“Bác gái, bác trai” Chu Mông Mông xấu hổ chào Khúc Nghiên Thanh và Tề Mộ cười: “Đáng lẽ cháu phải tới thăm hai bác sớm hơn. Đây là bánh trà đường thủy lâu, mọi người có thể ăn tạm trên máy bay.” Nói xong cô cầm túi đồ trong tay đưa cho Tề Mông bên cạnh.

Khúc Nghiên Thanh kéo tay cô cười nói: “Con nói quá khách sáo rồi, mà chúng ta đều là người một nhà, đừng gọi bác trai bác gái nữa, cứ gọi ba mẹ giống Tiểu Xuyên ấy.” Bà nói xong quay đầu nhìn chồng mình: “Anh Mộ, anh nói đúng không?”

Khóe miệng Tề Mộ hơi cong xem như đồng ý với vợ. Chu Mông Mông nhìn Tề ba đẹp trai phong thần như trước đột nhiên nhớ tới Tề Xuyên. Lại nói Tề Xuyên tính cách rất giống ba mình, đều rất ít nói, tâm tư trầm ổn. Về phần diện mạo thì không cần phải bàn, Tề ba là người lai giữa Trung Anh, ngũ quan mạnh mẽ nam tính, Tề mẹ lại từng là đại mỹ nhân nổi tiếng thành phố H. Hơn nữa hai người ở chung với nhau vô cùng hòa hợp.

Bởi vì Tề Mộ làm việc ở Mỹ cho nên sau khi kết hôn hai người liền định cư sang Mỹ.

Bốn người đứng hàn huyên nói chuyện, Khúc Nghiên Thanh đang thì thầm với Chu Mông Mông thì đến giờ soát vé. Tề Mông giục cha mẹ đi làm thủ tục trước còn mình thì kéo Chu Mông Mông đi mua đồ uống.

Hai người vừa đến máy bán hàng tự động Tề Mông liền buông tay Chu Mông Mông ra hỏi: “Em nói đi, có chuyện gì? Vừa rồi thấy em chẳng tập trung gì cả, có phải lại cùng anh cãi nhau hay không?”

Sắc mặt Chu Mông Mông có chút tái nhợt, cắn môi không nói.

Tề Mông trông cô như vậy liền hiểu: “Anh thấy hai người ấy, căn bản là tính cách không hợp. Đáng lẽ lúc trước anh không nên giúp em theo đuổi anh ấy!”

“...” Chu Mông Mông nhất thời nghẹn lời.

“Nếu không hai người tách ra, ai đi đường nấy cho khỏe.” Tề Mông bình thường hay nói giỡn, thậm chí làm bộ dáng nghiêm túc cũng chẳng giống. Nhưng lời này của anh vẫn khiến cho tim Chu Mông Mông đau đớn.

Chu Mông Mông trầm mặc một lúc rồi nói: “Em... Sẽ không ly hôn đâu.”

“Em chắc chắn?”

“Em chắc chắn.” Chu Mông Mông trả lời không chút do dự. Bởi vì cúi đầu nên cô chỉ nghe thấy tiếng người hỏi, cho đến ba giây sau cô mới nhận ra giọng nói khác nhau, ngạc nhiên quay đầu liền thấy một người mặc áo gió đen giản dị cao ngất đứng sau mình, cách cô khoảng hai bước chân.

Thật ra Tề Mông đã sớm thấy anh cả sau khi đỗ xe xong liền đi vào cửa. Nói thế nào thì Tề Mông cũng kế thừa một chút gien phúc hắc của Tề gia nên lựa thời cơ cố ý thử Chu Mông Mông. Tiện thể trêu chọc anh trai lúc nào cũng ăn hiếp mình một chút.

Nhưng mà Chu Mông Mông thật sự ăn quả lừa, rất quyết tâm.

Tề Mông thấy mình còn đứng chỗ này chẳng khác nào bóng đèn 100 oát, âm thầm lặng lẽ lui ra, đi phục vụ mẫu hậu nương nương.

Khúc Nghiên Thanh đang định gọi bọn họ, Tề Mông đã cười hì hì đi tới, nắm tay bà kéo tới cửa soát vé: “Mẹ, nhanh lên kéo trẻ.”

“Mẹ còn chưa nói chuyện với anh con mà.” Khúc Nghiên Thanh thầm oán.

Tề Mông khuyên nhủ: “Nương nương không phải vừa mới nói một tràng trên xe à? Được rồi, lão gia còn đang đợi chúng ta kìa.” Tề Mông nói xong chạy tới người kiểm vé.

Chu Mông Mông nhìn ba người đi vào, tuy mặt ngoài mang vẻ tươi cười nhưng trong lòng lại bất an không yên. Nhất là luôn cảm giác được hơi thở áp bức phía sau khiến mạch máu cô giống như bị chặn, không thể lưu thông.

Cô vừa xoay người rời đi Tề Xuyên phía sau đã giữ cánh tay cô lại, nói: “Cùng anh về.”

Sắc mặt Chu Mông Mông cứng đờ, quay đầu lớn tiếng nói: “Anh không thể để cho em yên tĩnh được sao?”

Tề Xuyên cau mày. Lúc này đã rất nhiều người đi qua quay lại nhìn bọn họ, cũng không đợi Chu Mông Mông chạy ra bên ngoài Tề Xuyên đã phá lệ vác cô hướng bãi đỗ xe đi đến.

Chu Mông Mông bị động tác lưu loát này của anh làm cho hoảng sợ, thậm chí còn không kịp phản kháng hai người đã đến bãi đỗ xe B1. Tề Xuyên không nói hai lời, mở cửa xe, đặt cô vào trong.

Thẳng cho đến khi anh ngồi vào ghế lái Chu Mông Mông cũng chưa có ý nghĩ muốn mở cửa rời đi, bởi vì cô không dám, vì thật ra cô rất sợ thái độ này của Tề Xuyên. Nếu không phải khi đó Tề Mông giúp cô bày kế giăng lưới, phỏng chừng cả đời này cô cũng dừng hòng bắt được Tề Xuyên. Đối với Chu Mông Mông mà nói Tề Xuyên vừa là người đàn ông cô yêu, vừa là vị thần cô kính sợ, xa vời không thể trèo cao.

Nhất thời cô cảm thấy mình thật vô dụng, trước đây anh hai thường nói cô là con sên, bị người khác bắt nạt cũng chỉ biết trốn sau lưng anh. Sau này anh hai đi bộ đội, năm năm cũng chưa về. Cô nhớ rõ khi đó lúc anh hai vác hành lý bước ra cổng, cô đã đồng ý với anh là về sau nếu như cô bị người khác bắt nạt, nhất định sẽ ăn miếng trả miếng. Nhưng, bây giờ thì sao?

Ánh sáng trong bãi đỗ xe rất yếu, Chu Mông Mông im lặng không tiếng động nghiêng đầu nhìn Tề Xuyên bên cạnh, ngược sáng khiến cho cô không thể thấy biểu cảm anh lúc này, chỉ cảm thấy cặp mắt thâm trầm sâu như vực kia hiện lên một tia cân nhắc khó đoán.

Cũng không biết làm sao ý nghĩ của cô nhất thời nóng lên, trong đầu toàn xoay quanh câu nói “Ăn miếng trả miếng” của anh hai, cô cũng không thèm nghĩ nhiều xoay người ngồi lên đùi Tề Xuyên. Vì xe này là xe SUV, không gian so với xe bình thường lớn hơn rất nhiều cho nên hành động của Chu Mông Mông không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Tề Xuyên nhướn mày lại, Chu Mông Mông bá đạo chế ngự đầu của anh, cúi đầu hôn xuống. Nháy mắt môi lưỡi hai người giao nhau, nụ hôn nóng bỏng kịch liệt khiến Tề Xuyên cảm thấy cô chẳng khác nào đứa trẻ bướng bỉnh.

Chợt đáy mắt Tề Xuyên hiện lên ý cười không dễ phát hiện, hai tay anh dần dần ôm chặt eo cô, đầu lưỡi phối hợp với cô, chậm rãi đưa cô vào cảnh đẹp.

Giây lát trong xe đã trở thành một cảnh kiều diễm nóng bỏng. Chu Mông Mông tỉnh tỉnh mê mê cảm thấy phía dưới bụng Tề Xuyên có chút quái dị, đang định giơ tay chạm vào đã bị anh nhanh chóng giữ lại.

Anh dán lên môi cô, giọng khàn khàn khác thường: “Đừng chạm vào, anh sẽ không nhịn được.”

“...” Tại Chu Mông Mông đổ bưng, trong đầu ù ù ong ong.

Nhưng lúc này đột nhiên có người gõ lên cửa xe, Chu Mông Mông cả kinh, Tề Xuyên nhanh chóng vươn tay ôm đầu vào lòng, giống như trong tiềm thức luôn muốn bảo vệ cô, tự nhiên như vậy.

Không đợi Chu Mông Mông phản ứng xem tình huống bất ngờ phát sinh này là gì thì bên ngoài xe đã truyền vào một giọng nam dễ nghe lại có chút khàn khàn: “Này! Muốn yêu thì về nhà mà làm, đây là nơi công cộng, đừng làm ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố.”

Chu Mông Mông cách áo sơ mi cảm nhận được ngực Tề Xuyên phập phồng, hơi thở ấm áp thổi qua tai, anh cúi đầu, giọng nói có chút trầm lắng vang trên đầu cô: “Tôi xin lỗi.”

Người đàn ông bên ngoài xe khinh thường hừ một tiếng, lát sau có tiếng bước chân lướt qua xe hai người ngồi, rồi nghe một tiếng “Bíp” mở khóa, Chu Mông Mông lặng lẽ nhìn qua vai Tề Xuyên, thấy ngoài xe là một bóng lưng thon dài, trên người mặc một bộ thường phục xanh lục của quân đội, cánh tay rắn chắc, thân hình cao ngất, nhìn qua đúng là mười phần anh khí.

Chẳng qua chỉ là liếc mắt một cái lại khiến cho Chu Mông Mông giật mình, bóng dáng này dường như rất quen thuộc. Không đợi cô nhớ lại người này là ai thì người đàn ông mặc quân phục kia đã mở cửa xe, nghiêng người ngồi vào bên trong.

Chu Mông Mông còn chưa kịp hoàn hồn thì di động trong túi đột nhiên vang lên. Cô kinh ngạc đang định ngồi dậy khỏi người Tề Xuyên thì Tề Xuyên bỗng duỗi cánh tay dài, giơ di động ra trước mặt cô.

Là ông nội cô gọi tới.

Chu Mông Mông lên nhìn Tề Xuyên, ôm di động nhỏ giọng nói với anh: “Em xuống xe nhận điện.”

“Ở trong này nhận.” Tề Xuyên thản nhiên nói.

Chu Mông Mông cúi đầu nhìn hai tay Tề Xuyên ôm chặt eo mình, vẻ mặt lúng túng, nhưng vẫn nhận điện: “Ông nội, có chuyện gì ạ?”

Giọng nói Chu Kiến Nghiệp từ loa truyền ra, bởi vì bên trong xe rất yên tĩnh, khoảng cách lại rất gần, cho dù không mở loa ngoài thì Tề Xuyên cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Mông Mông, hôm nay tan học thì về nhà, anh hai cháu đã trở về.”

20. Chương 20: Khó Mà Đề Phòng

Chu Mông Mông vạn lần không nghĩ tới trong lúc cô vì chuyện gặp mặt phụ huynh lo sợ đến bất an thì anh hai Chu Diễm của cô đã trở về.

Trên đường từ sân bay về nhà Chu Mông Mông luôn trầm mặc, Tề Xuyên qua gương chiếu hậu thấy mặt cô không dấu được vẻ u sầu cũng không nói gì.

Xuống xe, Chu Mông Mông biết nếu giờ mình không nói cái gì thì hai người chắc chắn sẽ lại chiến tranh lạnh. Vì thế cô quay đầu nhìn Tề Xuyên nói: “Chú à, có thể cho em một chút thời gian được không?”

Tề Xuyên nhìn cô, thần sắc lạnh lùng nhưng Chu Mông Mông thấy được trong mắt anh dường như có sự thất vọng cùng chua xót, khiến tim cô đau đớn không thôi.

Không đợi Tề Xuyên trả lời cô đã cúi người hôn môi anh một cái, không chút do dự nói: “Em sẽ cho anh một kết quả như ý!” Xong buông anh ra đang muốn xuống xe bỗng Tề Xuyên một tay giữ cô, một tay chế ngự đầu cô, hôn tới. Xe dừng dưới tán cây hòe ngoài cổng, người không nhiều lắm có lẽ do trời còn chưa tối.

Tề Xuyên hôn cô mấy giây sau đó buông ra. Anh cúi đầu tựa lên trán cô, đầu ngón tay lướt nhẹ qua đôi môi hồng mềm mại, khóe miệng nhợt nhạt cười nói: “Anh chờ em.”

“Vâng.” Chu Mông Mông gật đầu xuống xe.

Đứng trước tòa nhà Chu Mông Mông thoáng thấy một chiếc màu đen biển số quân đội dừng trước cửa, khóe mắt cô giật giật, quả nhiên...

“Mông Mông, năm năm không gặp, có nhớ anh hay không?” Chu Mông Mông vừa đẩy cửa vào liền bị một đôi tay rắn chắc ôm vào trong lòng, sau đó lập tức ngửi thấy hơi thở mệt mỏi phảng phất trên cơ thể đàn ông kia. Tầm mắt cũng bị bộ quân phục màu lam che phủ, tim Chu Mông Mông đập lệch một nhịp chột nhích lại nụ hôn nóng bỏng khi nãy ở bãi đỗ xe trước sân bay, trong lòng bàn tay đổ toát mồ hôi lạnh.

Cô gái vờ bình tĩnh nói: “Anh hai.”

Chu Diễm buông lỏng cô ra, đôi mắt phượng tinh anh lộ ra ý cười nồng đậm, nhìn cô gái đã trưởng thành trước mắt từ trên xuống dưới: “Năm năm không gặp, để cho anh hai nhìn cái nào.”

Người đàn ông cao lớn anh tuấn, cả người tràn ngập hơi thở nam tính hấp dẫn đã không còn là đứa trẻ ngỗ nghịch mới lớn năm năm trước, hiểu chiến, phóng túng không kềm chế được, bây giờ Chu Diễm đã trải qua cuộc sống địa ngục ở quân đội, đã sớm được tôi luyện thành dũng sĩ.

Chu Mông Mông thấy anh tươi cười, chặc chặc thở dài: “Con sên cũng biến thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều chứ gì.”

Chóp mũi cay cay, cô ngẩng đầu nhìn Chu Diễm: “Anh hai, anh so với trước đây gầy và đen hơn quá.”

Chu Diễm nâng tay nhẹ nhàng xoa nhẹ đầu cô, cười nói: “Như vậy mới nam tính hơn, không phải sao?”

Chu Mông Mông gật đầu. Thật vậy, so với trước đây anh hai càng đẹp trai hơn!

“Được rồi, hai đứa đứng ở đó làm người gác cửa à, mau vào đi! Không thấy trong nhà còn có khách sao?” giọng nói của Chu Kiến Nghiệp vang lên từ phòng khách, Chu Mông Mông ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn qua Chu Diễm bên cạnh, không nghĩ tới hai cô chú Tôn cũng ở đây.

Thay dép, Chu Mông Mông đi vào lễ phép chào hỏi vợ chồng Tôn Mậu Hoa: “Cháu chào chú Tôn, Di Chương!”

“Mông Mông đã về rồi sao.” Tôn Mậu Hoa hòa ái cười nói, Chương Tử cũng theo chồng mỉm cười gật đầu.

Không lâu sau tới giờ ăn tối, hôm nay ba Chu tự mình xuống bếp làm cơm tẩy trần cho anh hai. Còn Anh cả Chu Miếu hôm nay vì có vụ án cần phải giải quyết nên sẽ về trễ.

Chu Mông Mông giúp đỡ ba cô dọn thức ăn, chợt nghe ngoài phòng khách ông nội hỏi chú Tôn: “Nghiêm Đông khi nào thì qua đây?”

“Hôm nay là sinh nhật bạn thằng bé, có lẽ sau bữa tối mới có thể qua đây” Tôn Mậu Hoa trả lời.

“Thế thì chúng ta ăn trước vậy.”

**

Khó có dịp Chu Diễm trở về, ông nội Chu phá lệ mở luôn chai rượu vang lâu năm. Nhìn một bàn đầy thức ăn giống như cảnh tết náo nhiệt, cảm xúc trong lòng Chu Mông Mông vui buồn lẫn lộn.

Mấy đại lão gia vừa ăn vừa thảo luận từ cuộc sống quân đội đến các vấn đề quốc gia, rồi lại từ các vấn đề quốc gia chuyển tới cuộc sống của người dân bây giờ, bỗng Chu Diễm đột nhiên nhắc tới: “Đúng rồi, ba, bữa nay thành phố mình người dân hình như sống thoáng hơn thì phải.”

Chu Bồi Sinh cười nói: “Sao lại nói như vậy?” Lúc này Chu Mông Mông đang gấp một miếng thịt gà bỗng trượt tay đánh rơi xuống bàn.

Chu Diễm thấy cô tay chân vụng về trực tiếp dùng đũa gấp vào trong bát cô, sau đó nhìn Chu Bồi Sinh nói: “Cũng không có gì, chẳng qua lúc ở sân bay lái xe con thấy một đôi nam nữ.” Anh nói xong lại nhìn Chu Mông Mông cúi đầu yên lặng: “Cô gái kia nhìn qua rất giống Mông Mông, ngay cả quần áo cũng khá giống nhau. Nhưng mà Mông Mông nhà chúng ta không ... cởi mở như vậy.”

Nghe anh hai căn nhắc trong câu sau, Chu Mông Mông chỉ cảm thấy trên mặt từng đợt nóng rát, căng thẳng không thôi. Chu Kiến Nghiệp tức giận nói: “Bậy bạ, sao cháu có thể đánh đồng em gái cháu cùng loại phụ nữ như thế!”

Chu Diễm còn chưa kịp nói chợt nghe giọng nói trong trẻo của ai đó từ phòng khách vang lên: “Ông à, sao ông lại nổi nóng rồi?”

Nghe thấy giọng nói mọi người đều đồng thời nhìn sang chỗ rẽ phòng ăn, thì ra là anh cả Chu Miếu đã về, phía sau còn mang theo một người. Khi Chu Mông Mông thấy người kia, khuôn mặt vốn hồng hào nháy mắt trắng bệch, cả người hóa đá.

“Vị này là giáo sư Tề Xuyên, là cố vấn ở cục cảnh sát chúng cháu...” Chu Miếu cười tươi giới thiệu ọi người trong nhà. Chu Mông Mông còn không biết làm sao thì Tề Xuyên đã nhìn về phía cô sơ hở chổng chất: “Sinh viên Chu, trùng hợp thật.”

Chu Mông Mông còn đang hóa đá nghe thấy Tề Xuyên bình tĩnh lạnh nhạt chào hỏi, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Chu Miếu thoáng ngạc nhiên rồi bỗng nhớ : “Thiếu chút nữa thì quên, Tề giáo sư là giảng viên lập trình ở H đại.”

“Đúng vậy, Tề giáo sư là giảng viên của... lớp chúng cháu.” Chu Mông Mông vốn muốn nói là của cháu, nhưng lại cảm thấy không đúng, vội vàng thêm câu lớp chúng cháu.

Có thầy giáo của Mông Mông đến nên Chu Kiến Nghiệp rất vui vẻ bảo người giúp việc mang thêm cái bát đôi đũa cùng ly rượu. Đồng thời nói Chu Mông Mông kéo ghế bên cạnh cho Tề Xuyên ngồi. Chu Miếu cũng ngồi vào chỗ, đối diện với Chu Mông Mông và Tề Xuyên.

Chu Diễm nhìn Tề Xuyên đi vào có chút ngạc nhiên. Sau khi anh ngồi xuống không lâu bỗng Chu Miếu lạnh lùng hỏi: “Tề giáo sư, hôm nay chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu hay không?”

Chu Mông Mông nghe xong lời này đột nhiên cả kinh, lúc này mới nhớ lại khi nãy ở bãi đỗ xe Chu Diễm và Tề Xuyên đã từng gặp mặt. Hơn nữa thị lực và trí nhớ Chu Diễm luôn luôn tốt, nếu không cũng sẽ không thuận lợi vượt qua kỳ khảo sát gia nhập vào bộ đội đặc chủng lục quân Tây Nam.

So với Chu Mông Mông Tề Xuyên rõ ràng bình tĩnh hơn rất nhiều, anh quay sang mỉm cười trả lời với Chu Diễm: “Chu đội trưởng, nếu tôi nhớ không nhầm thì... hẳn là lúc ở sân bay.”

21. Chương 21: Bí Mật Bại Lộ

Đột nhiên bầu không khí trở nên hơi lạ.

Chu Mông Mông nhìn thấy trong mắt Chu Diễm hiện lên tia khinh thường, trái tim lập tức bị đóng băng. Đang muốn nói gì đó để khuấy động không khí bỗng Chu Diễm đột nhiên đứng dậy, cầm lấy ly rượu trước bàn Tề Xuyên rót đầy rượu vào.

“Anh bạn, làm một ly này coi như tôi nhiều chuyện xen vào việc của người khác. Lần sau nhớ rõ nên làm ở nhà, không nên ảnh hưởng tới thuần phong mỹ tục thành phố!” Nói xong anh hùng hỏ một hơi uống cạn ly rượu.

Chu Mông Mông dĩ nhiên biết tử lượng anh hai rất tốt, lại nhìn thấy chú ấy cũng cầm lấy cái ly, tuy vẻ mặt bình tĩnh không biểu lộ gì nhưng cô vẫn không khỏi có chút lo lắng.

“Anh hai, Tề giáo sư thầy ấy...” Chu Mông Mông chưa kịp ngăn cản Tề Xuyên đã uống xong ly rượu, vẻ mặt không đổi: “Về sau tôi sẽ chú ý.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, ngoại trừ Chu Mông Mông thì mọi người xung quanh đều ngẩn ngơ không hiểu. Chu Miếu một tay khoát lên vai em trai mình hỏi: “Này, cậu và Tề giáo sư đã biết nhau từ sớm, sao khi nãy không nói ra?”

“Mới quen thôi, lúc ở sân bay có gặp mặt một lần.” Chu Diễm khéo miệng mỉm cười không giải thích thêm, quay đầu nhìn Chu Mông Mông nhíu mày trách: “Em gái, còn không mau rót rượu ấy anh.”

Chu Mông Mông có chút khó chịu: “Anh hai, người ta là khách, có phải nghiện rượu như anh đâu?!”

Cô vừa dứt lời Tề Xuyên liền mỉm cười nói: “Không sao, uống say tôi sẽ gọi taxi về.”

Mắt phượng Chu Diễm híp lại, khóe miệng tà khí đầy ly rượu của Tề Xuyên trước mặt Chu Mông Mông: “Giáo sư người ta đã lên tiếng, còn không mau rót rượu đi. Anh vất vả lắm mới trở về được một chuyến, dù thế nào cũng phải uống cho đã đời.”

Chu Mông Mông trừng mắt nhìn Chu Diễm càng lúc càng quấy, lại nhìn sang Tề Xuyên thấy trong mắt tựa tiểu phi tiểu, thoáng nghĩ trước đó không phải đã nói rõ sẽ từ từ đến mà, sao bây giờ lại muốn diễn cái gì đây?

Bữa cơm này Chu Mông Mông buồn bực ăn cho xong. Mấy vị đại lão gia ăn uống no say rồi lại nói chuyện rất lâu, trong lúc đó Tề Xuyên tuy nói không nhiều lắm nhưng mỗi khi thảo luận đến vấn đề nào đó mọi người đều hỏi qua anh vài câu, mà quan điểm của anh luôn khiến mấy vị đại lão gia tán thành khen ngợi.

Chu Mông Mông giúp đi giúp việc dọn dẹp bàn ăn rồi đem trái cây và trà lên cho mấy đại lão gia, sau đó ngồi xuống một cái ghế cạnh Tề Xuyên. Cũng may anh ngồi phía ngoài ghế sofa, Chu Mông Mông giả vờ vô tình gác cánh tay lên lưng ghế, mon men lần đến vai Tề Xuyên.

Tề Xuyên bị cô âm thầm đẩy nhẹ một cái, rồi bỗng cảm thấy bên tai một làn hương ấm áp ngọt ngào, giọng nói mềm mại truyền vào tai anh: “Chú à, anh thật xấu.”

Lúc này mặc dù Tề Xuyên uống không ít rượu nhưng vẫn rất tỉnh táo, anh khẽ nheo mắt nhìn mấy vị lão gia đang tranh luận sôi nổi, đứng nói: “Tôi vào phòng vệ sinh một lát.”

Đợi Tề Xuyên đi vào một lúc Chu Mông Mông mới đứng dậy theo. Bởi vì phòng vệ sinh nằm phía bên trái phòng khách mà phòng ngủ của cô cũng ở phía đó thế nên tiện đường đi qua.

Liếc qua gương lớn thấy mọi người đều tập trung trò chuyện trong phòng khách, lúc này cô mới to gan mò sang phòng vệ sinh tìm người. Nhưng còn chưa đi tới cửa cô đã bị một bàn tay to mạnh mẽ kéo vào trong lòng, Chu Mông Mông kinh ngạc còn chưa kịp phản ứng thì hơi thở mát lạnh của Tề Xuyên đã thổi vào tai cô: “Phòng em ở đâu?”

Người anh tỏa ra mùi rượu thoang thoang, trong trẻo mát mẻ chui vào mũi cô, giống như mê hồn cổ độc khiến cô vô lực chống đỡ.

Hai người vào phòng ngủ Mông Mông, vừa khóa trái cửa Tề Xuyên liền ấn cô lên tường. Đèn điện trong phòng còn chưa bật nên trong phòng tối om, Chu Mông Mông nhất thời không thấy biểu tình trên mặt anh, chỉ cảm thấy rằng anh đang cười.

Chu Mông Mông còn chưa hiểu anh vì sao lại làm như vậy thì Tề Xuyên bỗng nâng cô lên, ôm hai chân cô rồi hôn tới. Chu Mông Mông còn đang sửng sốt thì đôi môi đã bị anh ngậm lấy, mang theo hơi rượu nhàn nhạt, nháy mắt tràn ngập khắp khoang miệng cô.

Đầu lưỡi ẩm ướt trơn nhẵn mang theo vị tình dục khác thường khiến tâm trí cô trống rỗng, vốn vẫn còn giận vì anh không thông báo trước mà đến nhưng hiện tại mọi thứ đều quên tất. Chu Mông Mông vươn tay ôm cổ anh, say mê đáp lại.

Hai người triền miên cuồng dại, mấy phút sau mới lưu luyến tách ra. Chu Mông Mông tựa vào Tề Xuyên, hơi thở dồn dập nói: “Sao anh tới không nói cho em một tiếng?”

Tề Xuyên mỉm cười, khẽ chụm lên môi cô một cái: “Vấn đề này em có thể hỏi anh cả em.”

“Chú à, anh quá gian xảo!” Chu Mông Mông tức giận nói nhưng nhất thời lại không biết trút giận vào đâu đành giả vờ bóp cổ Tề Xuyên, bóp mạnh thì không nỡ nên lại dang tay ôm anh vào lòng: “Vừa rồi em lo lắng gần chết, nếu bây giờ mà bị lộ ông nội em chắc chắn sẽ đánh gãy chân anh.”

“Em, cô bé ngốc này, anh sao không biết chừng mực được?” Tề Xuyên vuốt nhẹ lưng cô, không khỏi buồn cười.

Nếu không phải vì mối quan hệ của hai người như này thì lấy bối cảnh khi này từ từ phát triển mà nói, Chu Mông Mông có thể nhận ra mấy người trong nhà cô đều rất yêu quý anh.

Bỗng nhiên Chu Mông Mông cảm thấy có chút hối hận: “Đều do em, đáng lẽ lúc trước trong thời kỳ không an toàn em không nên bắt anh lên giường.” Nhớ lại chuyện cô giăng lưới bắt Tề Xuyên ở Mỹ, trong lòng cô luôn không vui, cảm thấy bản thân mình thật dễ tiện.

Tề Xuyên nghe cô tự kiểm điểm cũng không nói gì. Nhưng nếu lúc đó anh không tự nguyện thì làm sao có thể để cho cô bé này giăng lưới thành công. Dĩ nhiên anh sẽ không nói cho cô biết.

Sau đó Chu Mông Mông đi ra trước, nhìn hành lang không người Tề Xuyên mới đi ra. Không biết từ khi nào mọi người đã bắt đầu chuyển sang nói về Tôn Nghiêm Đông, vừa hay thấy Chu Mông Mông đi vào nên Chu Kiến Nghiệp nhìn cô: “Mông Mông gọi điện thoại cho Nghiêm Đông xem, đã trễ thế này rồi bảo nó về nhà đi.”

Chu Mông Mông quét mắt nhìn mấy người phòng, không khỏi cảm thấy kỳ lạ: “Vì sao lại là cháu?”

“Bởi vì từ nhỏ đến lớn, thằng bé chỉ nghe mỗi lời cháu.” Chu Kiến Nghiệp không hề cười đáp. Mà mọi người ở đây ai cũng hiểu hàm nghĩa câu này. Xem ra ông nội Chu đã sớm coi Tôn Nghiêm Đông như cháu rể mà đối đãi.

Cô quay đầu vừa vặn thấy Tề Xuyên đứng sau mình, đoán chắc rằng anh đã nghe thấy tất cả, nhất thời ngay cả cơ hội giải thích cũng không có. Đúng lúc này anh lại lạnh nhạt lịch sự chào: “Hôm nay rất cảm ơn mọi người, tôi còn có việc xin cáo từ trước.”

Chu Miểu thấy Tề Xuyên phải đi vốn định giữ lại nhưng bị Tề Xuyên khéo léo từ chối, nói muốn về nghiên cứu kỹ vụ án kia một chút.

Đang chuẩn bị tiễn Tề Xuyên xuống lầu, bỗng Chu Mông Mông nói: “Thôi để em đi, điện thoại lát về em gọi lại sau, nhân tiện em còn có mấy bài tập muốn hỏi Tề giáo sư.”

Chu Mông Mông hiểu học nên mọi người cũng không thấy lạ. Nhưng anh hai Chu Diễm nhìn bóng hai người mang giày đi ra ngoài, nét mặt xuất hiện một tia nghi ngờ.

Hai người đi xuống cầu thang, ban đầu Chu Mông Mông còn đi sau anh, sau khi đi tới công viên Tề Xuyên mới dừng bước quay đầu chờ cô.

Trong sân ánh đèn mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt tuần mỹ, đôi mắt đen sâu thẳm, hàng lông mi dài quyến rũ. Anh đưa bàn tay to ra trước mặt cô, Chu Mông Mông hơi nhặc nhiên nhưng cũng không chút do dự đặt tay vào.

Cảm nhận được bàn tay to lớn khô mát bao trọn tay mình, lòng Chu Mông như có dòng nước ấm áp ngọt ngào chảy qua. Nhưng mỗi lúc như vậy Chu Mông Mông luôn cảm thấy mình thật có lỗi với Tề Xuyên.

“Chú, anh đừng để ý, về nhà em sẽ nói nói rõ cho ông nội.”

Tề Xuyên thở dài: “Em định nói gì cho ông nội?”

“Nói em không thích Tôn Nghiêm Đông, nói em đã có người yêu rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Mông Mông tràn đầy quyết tâm.

Tề Xuyên không khỏi bất đắc dĩ, đưa tay xoa hai má của cô: “Tiểu Mông, nếu chúng ta đã kết hôn, nên quang minh chính đại.”

“... Em xin lỗi.”

Thấy cô ngoan ngoãn nhận sai Tề Xuyên lắc đầu, khóe miệng thoáng lộ ra ý cười, cúi đầu hôn lên cái trán mềm mại: “Chuyện này toàn toàn không phải là lỗi của em, dù sao thời cơ còn chưa đến.”

Thấy Tề Xuyên không trách nữa Chu Mông Mông liền ngẩng đầu, đôi mắt đen to tròn bồi hồi nhìn anh hỏi: “Vậy... Chú, anh tính làm gì sao?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Tề Xuyên cười nói.

Chu Mông Mông nghe anh nói như thế thì mí mắt khẽ giật giật, cảm thấy cứ là lạ làm sao.

Lúc đó hai người không hề chú ý đến một góc sáng trước cổng công viên có một người đàn ông đang đứng.

Thoáng nghe lơ mờ nội dung cuộc nói chuyện, hai tay người đó siết chặt đến mức nổi lên gân xanh, đôi mắt nâu luôn nhìn về hướng hai người tình chàng ý thiếp tỏa ra sự ghen tuông, oán hận cùng tức giận.

Khi người đó không thể nhịn được nữa định đi qua thì phía trước đột nhiên có người chặn lại. Còn chưa nhìn rõ người chặn lại là ai thì một giọng nam khàn khàn bỗng vang lên cảnh cáo: “Nghiêm Đông, cậu đừng qua đó.”

Tôn Nghiêm Đông giật mình, dựa vào ánh đèn mờ mờ nhìn rõ khuôn mặt quen thuộc, đẹp trai phong độ năm năm chưa gặp, anh hai Chu Mông Mông Chu Diễm.

**

Sau khi Chu Mông Mông trở về thì cô chú Tôn đã đi rồi. Ông nội và ba cô cũng trở về phòng nghỉ ngơi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình anh cả Chu Miểu.

Thấy cô đi vào Chu Miểu liền vẫy tay: “Em lại đây, anh có việc hỏi em.”

Chu Mông Mông thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, thoáng nghĩ sẽ không phải là hỏi chuyện trước đây chứ? Quả nhiên, Chu Miểu nhìn cô ngồi bên cạnh liền hỏi: “Mông Mông gần đây anh hơi bận, chờ anh giải quyết vụ án này xong thì em gọi người đó ra ngoài ăn một bữa cơm đi.”

“... Dạ.” Chu Mông Mông do dự gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: mới này không phải anh đã đem người ta tới, ăn cơm xong xuôi rồi sao!

Chợt Chu Mông Mông cảm thấy bây giờ cô có thể hỏi thử trước, anh cả hình như có ấn tượng khá tốt đối với Tề Xuyên, dù sao biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

“Anh cả, anh và Tề giáo sư rất thân à?” Chu Mông Mông đưa cho Chu Miểu một miếng lê, giả vờ vô tình hỏi.

Chu Miểu nhận miếng lê từ tay cô, lại nhìn cô một cái, trêu chọc: “Làm sao? Muốn anh giới thiệu anh ta cho ai?”

“Anh, anh nói gì vậy, em thuận miệng hỏi không được sao? ” Chu Mông Mông bĩu môi nói.

Mặc dù Chu Miểu không biết ở độ tuổi như Chu Mông Mông các cô bé nghĩ gì, nhưng anh rất rõ sức quyến rũ của Tề Xuyên: “Em đừng hỏi thăm người ta nữa, Tề Xuyên hiện tại đã có vợ. Vả lại, anh ta ...” Chu Miểu chưa nói hết câu bỗng không nói nữa.

Chu Mông Mông ngạc nhiên, truy hỏi: “Anh ta là người thế nào?”

Chu Miểu ăn một miếng lê, thầm nghĩ nói xấu sau lưng người khác hình như hơi thiếu đạo đức, vì thế lảng tránh nói đại một câu: “Anh ta là người không tốt để sống chung.”

Cũng không đợi Chu Mông Mông hỏi vì sao, Chu Miểu đã đứng dậy nhìn cô nói: “Con bé này, đi ngủ sớm đi, ngày mai còn đi học .”

Chu Mông Mông không vui bĩu môi, lại nhìn xung quanh, hướng Chu Miểu đang chuẩn bị vào phòng rửa mặt hỏi: “Anh cả, anh hai đâu rồi?”

“Đi ra ngoài tìm em.”

22. Chương 22: Tình Cờ Gặp Lại

Phùng Hiển nằm trong bệnh viện hơn một tuần cuối cùng cũng được xuất viện. Bởi vì Phùng Hiển là hội trưởng hội sinh viên nên mấy người trong hội cũng đến giúp.

Mọi người giúp đỡ dọn dẹp đồ đạc sau đó ra khỏi bệnh viện. Phùng Hiển trả tiền xe, dọc theo đường đi mọi người nói chuyện cười đùa vui vẻ nhưng đều cố ý tránh nói đến Trương Na.

Tới cổng trường, hội phó Trương Đào nói để chúc mừng Phùng Hiển ra viện mọi người đã đặc biệt góp tiền vào trung tâm thành phố ăn món cay tứ xuyên thỏa thích.

Phùng Hiểu nghiêng đầu nhìn Mạnh Hiểu Diêu bên cạnh hỏi: “Tiểu Xa, em có đi không?”

Mạnh Hiểu nhìn chàng trai nho nhã hiền lành mỉm cười nói: Em không đi đâu, bài tập em còn chưa làm xong.” Nói thật cô thấy mình không đi cũng được, mọi người toàn là đàn anh đàn chị rất khó có chung đề tài nói chuyện. Hơn nữa Phùng Hiểu đã ra viện, nhiệm vụ của cô cũng coi như xong.

Cô nói xong quay sang nhìn mấy anh chị Trương Đào lễ phép cười: “Hẹn gặp mấy anh chị sau nhé, em đi trước đây.”

Mạnh Hiểu Diêu xoay người đi một đoạn, Trương Đào thấy Phùng Hiểu vẫn còn nhìn theo cái bóng kia thì buồn cười, huých vai Phùng Hiểu nhắc nhở: “Đừng nhìn nữa, đuổi theo đi.”

Phùng Hiểu cup mắt xuống sau đó đưa túi đồ trong tay cho Trương Đào rồi chạy nhanh đuổi theo, đám bạn phía sau trêu chọc hò hét huýt sáo ầm ĩ.

“Tiểu Xa!” Phùng Hiểu chạy đến cổng ký túc xá vội vàng kéo tay Mạnh Hiểu Diêu lại. Mạnh Hiểu Diêu giật mình, quay đầu nhìn Phùng Hiểu đang thở dốc, lại cúi đầu nhìn tay anh ta đang cầm tay mình hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

Phùng Hiểu xấu hổ thả tay cô ra, khuôn mặt tuấn tú trở nên bối rối nói : “Tiểu Xa, anh... ừm, cảm ơn em mấy ngày qua đã chăm sóc cho anh! Hay là hôm nay anh không đi với mấy đứa kia nữa, chúng ta cùng nhau đi ăn đi, anh mời em.”

“...” Mạnh Hiểu Diêu ngạc nhiên, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ nhưng vẫn cười đáp lại: “Sư huynh, em đã có hẹn với mấy đứa cùng phòng rồi.”

Nói xong cô định rời đi. Phùng Hiểu ở phía sau lại đột nhiên nói: “Em đang trốn tránh anh phải không?”

Mạnh Hiểu Diêu nghe xong dừng bước, cô quay đầu nhìn Phùng Hiểu phía sau đang rối rắm, thở dài sau đó cười khổ: “Sư huynh, em không trốn tránh. Đối với chuyện trước đây em cảm thấy rất áy náy. Đáng lẽ em không nên để anh hiểu lầm, em xin lỗi.”

“Vậy mấy ngày nay em cẩn thận chăm sóc anh thì tính là cái gì?” Phùng Hiểu nói xong bắt lấy tay Mạnh Hiểu Diêu: “Chỉ bằng một câu hiểu lầm, em nghĩ anh sẽ tin sao?”

“Sư huynh!” Tay Mạnh Hiểu Diêu bị anh nắm chặt sinh đau, đang định gỡ ra lại bị anh dùng lực kéo cô vào lòng, ôm gât gao.

Mặt Mạnh Hiểu Diêu thoáng chốc trắng bệch, thấy mấy người xung quanh đi ngang qua đều tò mò nhìn sang, hận không có cái lỗ mà chui xuống. Đúng lúc cô đang cảm thấy rất giận Phùng Hiểu thì khóe mắt bỗng thấy một người từ cổng đi vào.

Áo thể thao đen trắng tấp phối hợp với chiếc quần vải rộng thùng thình, dáng người cao ráo quyền rũ mang theo kính mát đen, hai tay vô thức đặt trong túi quần.

Người đàn ông nổi bật như vậy thu hút sự chú ý của không ít nữ sinh trước cổng, dĩ nhiên cũng làm cho Mạnh Hiểu Diêu âm thầm tán thưởng. Ngay lúc người đó vừa đi ngang qua cô, Mạnh Hiểu Diêu cũng không biết mình đang làm cái gì nữa, cô vươn tay chụp lấy người đàn ông đó. Có lẽ cô muốn nhanh chóng thoát khỏi Phùng Hiểu, hoặc có thể xuất phát từ một lý do nào đó.

Người kia dừng bước, cúi đầu nhìn bàn tay mảnh khảnh trắng trẻo đang kéo ống quần mình. Anh ta theo cánh tay nhìn lên thấy một đôi trai gái đang ôm nhau, nhà gái thì tội nghiệp nhìn mình, mà nhà trai thì hình như chưa nhận ra cô gái trong lòng đã sớm mệt mỏi.

Miệng người kia giật giật, đang định gỡ tay cô gái ra nhưng cô gái này giống như túm được phao cứu sinh nắm chặt không buông, thậm chí cánh tay khác cũng vươn lên kéo vạt áo phía trước.

Lúc này Hiểu Diêu cách Phùng Hiểu sống chết không buông quần áo của người đàn ông trước mặt, cảnh này nhìn qua có chút kỳ cục.

Người đàn ông thiếu kiên nhẫn muốn nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt Mạnh Hiểu Diêu. Nhưng khi cầm đến cổ tay mảnh khảnh lại vô tình thoáng thấy trong mắt cô gái long lanh nước, người kia chặc một tiếng, vươn tay đẩy Phùng Hiểu, dùng lực kéo.

Phùng Hiển kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng thì người đàn ông đã lôi Mạnh Hiểu Diêu từ lòng anh ta ra. Còn anh ta lại chật vật ngã ngồi xuống đất.

“Em...”

Phùng Hiển tức giận, bỗng thấy Mạnh Hiểu Diêu khoác cánh tay người đàn ông bên cạnh, đôi mắt đẹp rũ xuống nhìn anh nói: “Sư huynh, đây là bạn trai em.”

Nói xong cô giả bộ thân thiết nhìn người đàn ông bên cạnh, qua kính râm dường như cô có thể nhìn thấy đôi mắt đen kia lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn cùng cảnh cáo.

Lúc này Mạnh Hiểu Diêu cũng không có thời gian nghĩ tới hậu quả, kéo tay người ta bỏ chạy trước mắt Phùng Hiển.

Hai người vừa đi đến cửa sau thư viện khá ít người thì người kia bỗng dừng bước, nói: “Cô sinh viên này, diễn cũng đã diễn xong rồi, cô có thể buông tay tôi ra không?”

“Á... Xin lỗi!” Mạnh Hiểu Diêu giật mình hoàn hồn vội vàng buông bàn tay người đó ra, khuôn mặt nháy mắt đỏ ửng: “Vừa rồi rất cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Người kia tháo kính râm xuống, thản nhiên nói: “Vừa hay tôi cũng có chuyện muốn hỏi thăm cô một xí.” Đối với việc riêng của người khác anh không có hứng thú.

Mạnh Hiểu Diêu ngẩng đầu nhìn người nọ, bỗng giật mình, thân thể cứng đờ cùng khuôn mặt đẹp trai vô cùng quen thuộc.

Mà lúc này khóe miệng người đàn ông kia khẽ cong lên, nhìn cô hỏi: “Xin hỏi, cô có biết Tề Xuyên giáo sư bây giờ ở đâu không?”

Khuôn mặt lộ ra vẻ tà khí sắc bén, trong đầu Mạnh Hiểu Diêu xoẹt qua một tia chấn động, vươn tay kéo người nọ, giọng nói bất giác run nhẹ, không tin hỏi: “Anh là... Anh Chu Diễm?”

Chu Diễm thấy cô gái biết mình thì có chút ngạc nhiên, nhú mày nhìn nữ sinh xinh đẹp trước mặt nghi hoặc hỏi: “Chúng ta quen nhau à?”

Mạnh Hiểu Diêu cất lực gạt đầu xong lao nhào vào lòng Chu Diễm, giọng nói mềm mại nghẹn ngào: “Anh Chu Diễm, năm đó em là Hiểu Diêu được anh cứu đây!”

“Hiểu Diêu?” Chu Diễm cố gắng nhớ lại, bỗng nhận ra đứa bé yếu ớt năm đó bị một đám trẻ bắt nạt bây giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp thế này. Lại nói nếu không phải vì cô thì anh cũng không đi lính, càng không thể trở thành đại đội trưởng bộ đội đặc chủng oai phong như bây giờ.

Chu Diễm thở dài kéo Mạnh Hiểu Diêu ra, cúi đầu nhìn cô gái đang nước mắt ngấn nước mắt dài, không khỏi trêu đùa: “Anh thật không nhận ra em luôn, không ngờ cô bé năm đó lại có thể xinh như này nha.”

“...” Mạnh Hiểu Diêu , xấu hổ lau nước mắt: “Anh Chu Diễm, anh đừng trêu em.”

23. Chương 23: Mối Quan Hệ Phức Tạp

Người ta nói hoa đào xuân ở H đại là nơi lãng mạn nhất, cho nên các đôi sinh viên đều chọn nơi này làm thánh địa tâm sự ngắm hoa.

5 Km hoa đào, hương hoa trải dài thơm ngát. Hai tay Mạnh Hiểu Diêu cầm chai nước, dọc theo con đường sỏi đá sạch sẽ ngược mắt ngắm hoa rơi trong gió, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng tuần lãng ngồi trên ghế đá cô mới bước chậm lại.

Không biết tại sao cô cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, năm năm, anh ấy cuối cùng đã trở về.

Nhớ rõ năm đó khi cô chỉ mới mười ba tuổi, bởi vì cha cô ngoại tình khiến gia đình tan nát, mẹ cô mang cô đến nhà bà ngoại ở thành phố H kiếm sống. Lúc ấy mẹ cô vẫn còn thất nghiệp. Hơn nữa ông ngoại mất sớm, ba bà cháu chỉ có thể sống dựa vào tiền trợ cấp ít ỏi.

Căn phòng hơn mười mét vuông dột nát, ba người chen chúc sống qua ngày. Bởi vì mẹ muốn cô đi học nên mỗi ngày mẹ đều rất vất vả, sớm đi trễ về, còn phải chuẩn bị nấu cơm sáng trưa tối cho cả nhà. Khi đó việc nào mẹ cô cũng sẵn sàng làm, từ giúp việc, rửa chén, đến nhân viên khách sạn...Hầu như công việc nào bà cũng đều làm qua.

Thậm chí có đôi khi trên người mẹ cô xuất hiện mấy vết thương. Sợ cô lo lắng nên bà không nói gì. Nhưng cô biết chắc chắn bà ở bên ngoài bị người xấu bắt nạt.

Sau đó để giảm gánh nặng ẹ, cô lặng lẽ ra ngoài tìm việc, bởi vì tuổi còn nhỏ nên có rất nhiều nơi không muốn thuê cô. Cô đành học theo cách bà nội đi nhặt rác, lượm ve chai hoặc sắt vụn giấy thải, một ngày cũng có thể kiếm hơn mười đồng.

Cũng bởi vì chuyện này mà cô thường xuyên bị mấy thằng con trai trong trường bắt nạt. Lúc đó cô không có bạn bè, bị bắt nạt cũng không thể nói cho ai, nếu nói cho giáo viên, giáo viên sẽ thông báo về nhà ẹ và bà. Cô cũng không muốn khiến cho hai người phải lo lắng. Cho nên cô tủi thân cũng kìm nén giữ trong lòng, không hề nói ra nửa câu.

Cũng vì thái độ hèn nhát cam chịu không dám nói ra khiến đám con trai kiêu ngạo, càng ngày càng lấn tới. Cho đến một hôm, cô như mọi ngày làm xong bài tập ở trường. Lúc đó đã vào mùa đông, ngày ngắn đêm dài, sắc trời cũng đã nhanh tối.

Cô dọn dẹp sách vở, nhìn phòng học trống trải chuẩn bị về nhà. Vừa đeo cặp ra cửa bỗng thấy ba bốn thằng con trai bước về phía cô, trong đó có một thằng học cùng lớp.

Khi đó cô không biết bọn họ muốn làm gì, chỉ nghĩ rằng có lẽ họ giống như bình thường muốn tìm cô đòi tiền mà thôi. Ai ngờ một nam sinh khoảng hai mươi tuổi cao lớn cười nham nhở hỏi một đứa bên cạnh: “Mấy giáo viên trường mày đều về hết rồi hả?”

Nam sinh kia quay đầu, nghi hoặc nhìn hẩn một cái, sau đó cũng hắc hắc cười theo.

Thấy một đám trước mặt nhìn mình cười tà ác, cô bỗng cảm thấy sồn tóc gáy, tay cô nắm chặt túi xách tính chạy ra cửa sau.

Nhưng chạy không quá vài bước đã bị bọn họ bắt được. Lúc ấy quần áo trên người nhanh chóng bị bọn họ xé tung chỉ còn nội y, cô ngay cả một chút khí lực kêu cứu cũng không có, nghẹn ngào, đoán mình chắc chắn sẽ bị bọn họ bức tử.

Đúng lúc này Chu Diễm xuất hiện. Khi đó đến giờ tan học mà Chu Mông Mông vẫn chưa về nhà nên Chu Diễm đi tìm, đúng lúc đi ngang qua phòng bỗng thấy Mạnh Hiểu Điều bị một đám con trai đè lên đất, trông rất thảm hại.

Đến bây giờ cô vẫn không hiểu năm đó Chu Diễm nghĩ gì. Lúc đó anh không hề do dự xắn tay xông lên đánh cho ba tên đó không đứng nổi, nhẹ thì cũng bị gãy chân. Do vậy anh bị đuổi học, sau đó gia nhập vào quân đội.

Mạnh Hiểu Điều nhìn người thanh niên năm ấy, nhớ lại chuyện ngày xưa, có lẽ từ lần đó trong lòng cô đã lặng lẽ chôn cất một người, một người có thể vì cô vượt qua núi cao biển rộng, giết trừ kẻ ác.

Mang theo tâm trạng hồi hộp mong chờ, Mạnh Hiểu Điều bước về hướng anh.

“Anh Tiểu Diễm, này.” Vừa bước đến cô liền đưa chai nước trà xanh cho anh. Chu Diễm cầm lấy mỉm cười: “Cảm ơn em.”

Nụ cười ấy khiến tim Mạnh Hiểu Điều đập nhanh mãnh liệt, hai tai bắt đầu nóng lên, kìm chế hồi hộp ngồi bên cạnh Chu Diễm bắt chuyện: “Anh về khi nào thế, em chưa nghe Mông Mông nhắc tới.”

“Mới về chiều hôm qua, bỗng nhiên ban lãnh đạo cấp ột tháng nghỉ đông nên anh về nhà thăm mọi người.” Chu Diễm mở chai nước uống một ngụm, nghiêng đầu hỏi cô: “Mấy năm nay cuộc sống thế nào?”

“Dạ, mẹ em năm ngoái được nhận vào làm kế toán trong một nhà máy, em gần đây cũng đi làm gia sư, cuộc sống đã ổn định hơn rất nhiều.”

Nghe vậy Chu Diễm cười chúc mừng: “Thế là được rồi, em đã chịu không ít cực khổ.”

“Em...” Mạnh Hiểu Diêu muốn nói em không sao, tất cả đều là chuyện quá khứ, hiện tại đã rất tốt. Nhưng lại thấy nói như vậy giống đạo đức giả quá nên cô không nói nữa.

Bỗng cô sợ không khí có vẻ xấu hổ nên thay đổi tài hỏi: “Anh Tiểu Diễm, anh tới đây tìm Tề giáo sư có chuyện gì sao?”

Nghe cô hỏi, Chu Diễm gồng tay lên chân, chống má nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, đôi mắt đen dò xét hỏi: “Anh biết em và Mông Mông là bạn thân, chuyện về anh ta hẳn em cũng biết chút ít, đúng không?”

Phút chốc hai người bốn mắt nhìn nhau, Mạnh Hiểu Diêu bỗng cảm thấy khí nóng dồn lên mặt, mím môi gật đầu.

Thấy cô không giấu mình khiến Chu Diễm có chút ngạc nhiên. Anh khẽ thở dài buông chai trà xanh trong tay, kéo tay Mạnh Hiểu Diêu hỏi: “Vậy em có thể nói cho anh biết chuyện về Tề Xuyên và Mông Mông không?”

“...”

Sau một lúc Mạnh Hiểu Diêu mới hoàn hồn, thì ra Chu Diễm đến đây là vì việc này.

**

Hôm nay, Tề Xuyên không có tiết nên không đến trường.

Chu Mông Mông một mình ngồi trong thư viện làm bài tập Tề Xuyên giao cho, anh bảo là phải bù lại mấy ngày cô xin nghỉ học. Vốn dĩ cô muốn nhờ Xuyên dạy bổ túc cho, nhưng mấy ngày nay anh phải giúp anh cả giải quyết vụ án internet kia nên rất bận, không có thời gian dạy cô.

Lật xem một đồng tài liệu tham khảo, Chu Mông Mông mệt mỏi thở dài, cúi đầu nhìn mấy tập đề kiểm tra lập trình trong tay than thở: “Khó quá đi, ai có thể giúp tui được không ah~!”

“Để anh giúp em.” Cô vừa gở tập đề kiểm tra lên bỗng bị một người giật lấy, ngạc nhiên nâng mắt mới phát hiện ra Tôn Nghiêm Đông ngồi phía đối diện.

Chu Mông Mông sững sờ một lúc rồi mới nói: “Anh Nghiêm Đông, thật trùng hợp!”

“Không trùng hợp, anh đã ngồi ở đây từ rất lâu, chẳng qua là do em không để ý thấy anh thôi.” Ánh mắt Tôn Nghiêm Đông phức tạp, Chu Mông Mông nhất thời không hiểu rõ, chỉ cảm thấy hôm nay anh Nghiêm Đông hơi kỳ lạ.

Tôn Nghiêm Đông đứng dậy, vòng qua ngồi bên cạnh cô. Chu Mông Mông thấy anh có ý định dạy mình thật thì không khỏi bối rối, hắc hắc cười: “Nếu anh có việc phải làm thì không nhất thiết phải dạy em đâu.”

“Không sao, nói cho anh biết, em không hiểu chỗ nào?” Tôn Nghiêm Đông giống như không thấy cô lúng túng cầm lấy cuốn sách cô đang tham khảo, nhìn xong hỏi: “Quyển sách này là do Tề Xuyên đưa cho em xem?”

Chu Mông Mông sững sốt, còn chưa hiểu sao anh lại nói thẳng như vậy thì Tôn Nghiêm Đông đã đặt quyển sách xuống, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Em nói cho anh biết, có phải vì anh ta là giáo sư. Cho nên...em mới dính lấy anh ta?”

“...” Chu Mông Mông mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy khóe miệng châm chọc của Tôn Nghiêm Đông, nhất thời cô kinh ngạc không nói nên lời.

Tôn Nghiêm Đông cười lạnh, khoát tay lên ghế Chu Mông Mông ngồi, tiếp tục giọng điệu chế nhạo: “Sao hả? Bị anh đoán trúng rồi? Mông Mông, không ngờ khẩu vị em nặng như thế, lại có thể để ý tới một ông chú lớn hơn em cả mười lăm tuổi.”

“Tôn Nghiêm Đông!” Chu Mông Mông bị anh khiêu khích tức giận đến run người, đưa tay hướng tới mặt Tôn Nghiêm Đông. Nhưng Tôn Nghiêm Đông đã nhanh chóng bắt được tay cô, khéo miệng khinh miệt cười: “Đánh anh? Cũng không thèm xem đây là đâu.”

Chu Mông Mông lập tức cau mày: “Anh không biết anh ấy, dựa vào cái gì mà nói!”

“Anh hiểu em!” Tôn Nghiêm Đông thẳng thừng nói: “Chu Mông Mông, em đừng quên anh và em lớn lên cùng nhau!”

Cũng may lúc này người trong thư viện không nhiều lắm. Tôn Nghiêm Đông nhìn vài người xung quanh đang liếc nhìn hai người, cầm túi xách của Chu Mông Mông, lôi cô ra ngoài.

Chu Mông Mông muốn giãy tay ra nhưng khí lực anh quá lớn, không có cách nào thoát ra được.

Khi hai người đi ra phía sau thư viện, Chu Mông Mông liền bị Tôn Nghiêm Đông ấn lên thân cây hòe bên cạnh. Cô bị đau chửi thề một tiếng bỗng Tôn Nghiêm Đông nắm chặt cầm dưới, hôn xuống.

Bị hôn bất ngờ khiến Chu Mông Mông hoảng sợ mở to hai mắt. Ngay lúc cảm giác được đầu lưỡi anh đang đảo qua hàm răng mình cô liền thức tỉnh, nhấc chân đá vào đầu gối của Tôn Nghiêm Đông.

Tôn Nghiêm Đông đau đón mạnh miệng cắn nát môi cô. Chu Mông Mông cố hết sức đẩy Tôn Nghiêm Đông ra, che miệng, hoảng loạn lùi lại từng bước.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt chua xót, đau đớn hỏi: “Mông Mông, anh kém Tề Xuyên chỗ nào, vì anh ta có học thức hơn anh, có tiền hơn anh sao?”

Chu Mông Mông che miệng, đôi mắt to đen ngập trong sương mờ, hoảng loạn không tin, không nói gì, cô nhặt túi xách của mình chạy nhanh ra ngoài.

Tôn Nghiêm Đông nhìn bóng cô rời đi tức giận đánh một quyền vào thân cây hòe trước mặt, lá cây xào xạc rơi xuống đất. Trong lòng như bị dao đâm vô cùng khó chịu.

Đúng lúc này, một người đột nhiên đi đến phía sau Tôn Nghiêm Đông.

Tôn Nghiêm Đông còn tưởng là Mông Mông quay về, quay đầu nói: “Mông Mông, phải không...” Lời đang nói khi gặp người kia bỗng dừng lại.

“Em không phải Mông Mông.”

Người đến là Phó Xuân Xuân, bạn của Chu Mông Mông, khi này cũng ở trong thư viện.

Cô tiến lên từng bước, từ phía sau ôm lấy Tôn Nghiêm Đông. Tôn Nghiêm Đông ngẩn ra, chợt nghe nữ sinh kia tựa vào lưng mình, dịu dàng nói: “Thầy Tôn, em có thể thay Chu Mông Mông yêu anh không?”

“Em...” Tôn Nghiêm Đông định đẩy cô ra nhưng Phó Xuân Xuân lại càng ôm chặt hơn, giống như dùng hết sức cả đời mình vào vòng tay này: “Xin anh! Đừng cự tuyệt em, được không?”

24. Chương 24: Nhớ Lại Quá Khứ

Hôm ấy thời tiết dần nóng lên, Chu Mông Mông ôm túi xách chạy ra cổng sau trường học, trên đầu mồ hôi chảy đầm đìa. Cô nâng tay lau vết máu trên miệng, lại dùng ống tay áo lau nước mắt rồi chạy ra đường lớn gọi taxi.

Người lái xe qua gương chiếu hậu thấy cô gái có chút chật vật, hỏi: “Cô bé, muốn đi đâu đây?”

Chu Mông Mông nghe ông ta hỏi, đại não trống rỗng mới bắt đầu suy nghĩ. Bây giờ cô phải đi đâu? Đi tìm chú ư? Nhưng chú ấy bây giờ có lẽ đang ở Bắc Khu bận rộn phá án với anh trai cô, cô đến sẽ chỉ làm mọi việc trở nên tồi tệ hơn.

Suy nghĩ một lúc cô quyết định đến căn nhà lần trước Tề Xuyên mang cô tới chờ anh. Vì thế cô nói với bác lái xe: “Khu biệt thự Hoa vũ ạ.”

Xuống xe Chu Mông Mông ôm túi xách đứng ở trước cửa, nhớ tới trước đó hai người tuy giận nhau nhưng anh vẫn nhắc mật mã và dấu vân tay cho cô. Lòng cô không khỏi rầu rĩ, dường như cho dù xảy ra chuyện gì Tề Xuyên đều quan tâm đến cô, hơn nữa còn sắp xếp rất chu đáo. Cũng bởi vì anh luôn giải quyết ổn thỏa, khiến cho cô cảm thấy không giống tình yêu.

Chu Mông Mông dụi hai mắt sưng phồng, câu nói của Tôn Nghiêm Đông vẫn còn vang vọng trong đầu cô.

Bước vào nhà, thiết kế bên trong đều là phong cách Gothic cô yêu thích, đơn giản mà cổ điển, cũng không mất đi vẻ hiện đại. Thảm tơ tằm màu trắng, ghế sofa cổ điển, đèn chùm thủy tinh... Tất cả mọi thứ đều có thể nhìn ra, Tề Xuyên có bao nhiêu để ý đến cô.

Vào phòng khách, Chu Mông Mông ôm túi xách ngồi trên sofa mềm mại, đầu chôn vào hai đầu gối, bỗng nhớ lại những ngày hai người mới gặp nhau.

Khi đó, vì sao cô lại thích Tề Xuyên? Thậm chí đến mức tham lam liêu lĩnh?

**

Cục cảnh sát Bắc khu.

Trải qua hai ngày tăng ca, cuối cùng Tề Xuyên cũng phá được virus internet gây án, trong máy tính cục cảnh sát bây giờ đã cài hệ thống theo dõi virus này, chỉ cần kẻ tình nghi lại tiếp tục phạm tội, lập tức sẽ bị bại lộ thân phận.

Về lĩnh vực này Chu Miểu rất hài lòng với Tề Xuyên. Mặc dù vụ án cũng chưa hoàn toàn được giải quyết nhưng Chu cục vẫn hào phóng hẹn tất cả mọi người đến tận tiên lầu ăn đại tiệc cùng trích quỹ đi KTV suốt đêm.

“Tề giáo sư, tôi vẫn rất tò mò, vì sao anh lại chủ động liên hệ cục cảnh chúng tôi đến tham gia phá án lần này?” Chu Miểu cầm hai cốc cà phê vừa pha đi đến phòng nghỉ, đưa một cốc cho Tề Xuyên đang ngồi trên ghế.

Tề Xuyên một tay day day thái dương, một tay nhận cốc cà phê, cười yếu ớt hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ tôi không thể làm một công dân tốt tích cực được à?”

“Anh không giống vậy.” Chu Miểu trêu chọc nói: “Hơn nữa anh sẽ càng không vì tiền thù lao của chúng tôi mà đến.”

Lẳng nghe Chu Miểu nói, Tề Xuyên không trả lời, xem như thừa nhận.

Nhất thời Chu Miểu cảm thấy càng kỳ quái, nghĩ rằng, người đàn ông này làm vậy không phải vì danh tiếng, cũng không phải vì tiền tài, chẳng lẽ là vì...

Chu Miểu đang cảm thấy ý nghĩ của mình thật vô lý, chợt nghe Tề Xuyên nói: “Nếu, tôi vì vợ tôi, anh sẽ tin không?”

Chu Miểu không khỏi giật mình, nghiêng đầu nhìn một bên khuôn mặt anh tuấn trầm ổn, Tề Xuyên cười nhẹ tiếp tục nói: “Vợ tôi nhỏ hơn tôi mười lăm tuổi, cô ấy luôn nghĩ rằng tôi không yêu cô ấy, có lẽ do cô ấy có ấn tượng quá tốt với tôi trước đây, nhưng sự thật lại...”

Chu Miểu ở chung với Tề Xuyên mấy ngày qua nên cũng có chút hiểu biết về Tề Xuyên, anh ta là người không thích nhiều lời, luôn luôn trầm mặc lạnh lùng. Nhưng giờ khắc này Tề Xuyên lại kể về chuyện của anh ta và vợ mình, trong mắt tràn đầy sự yêu thương.

Bảy tháng trước, tại trường Đại học Wharton School, Pennsylvania nước Mỹ.

Tề Xuyên phát hiện cậu bé bên cạnh mình đã mất tích hơn nửa giờ. Cậu bé là con trai của Addison bạn của anh, năm nay bốn tuổi, mắt xanh tóc nâu, tên là Elliott, quốc tịch Anh.

Addison và vợ vừa ly hôn năm ngoái, cậu bé được anh ta nuôi nấng, một người đàn ông khi mang theo trẻ con đôi khi thỉnh thoảng cũng có lúc quên để ý đến nó. Vì Addison hôm nay phải đi gặp một khách hàng quan trọng cho nên ủy thác cậu bé lại cho Tề Xuyên nửa ngày. Đáng lẽ hôm nay Tề Xuyên không có tiết, nhưng mấy vị giáo sư lớn tuổi lại gọi anh đến tham dự hội nghị thảo luận về vấn đề luận án tiến sĩ gần đây.

Tề Xuyên để Elliott ở ngoài chơi máy tính, lúc anh đi ra ngoài thằng bé đã biến mất không thấy tăm hơi. Trong lĩnh vực đối với trẻ em này, cho dù luôn bình tĩnh khôn khéo như Tề giáo sư cũng phải bất lực. Huống chi thằng bé này rất nghịch, luôn thích gây chuyện.

Nhờ bảo vệ trường tìm Elliott không lâu thì trước pho tượng Benjamin ngay tại Van Pelt Library, Tề Xuyên bất ngờ phát hiện Elliott trên mặt trần ngập ý cười, bên cạnh thằng bé còn có một cô gái Châu Á nhỏ nhắn tóc ngắn, đây là lần đầu tiên Tề Xuyên gặp Chu Mông Mông, ngay cả Chu Mông Mông cũng không biết.

Ngày đó, ánh nắng mặt trời buổi chiều khá chói mắt khiến bốn phía xung quanh đều nóng lên, mùi cỏ xanh xông thẳng vào mũi.

Tề Xuyên đứng dưới tàng cây nhìn hai người cách đó không xa, một đôi mắt to tròn như một thiên thần, cô gái giữ tiểu ác ma Elliott bên cạnh dường như đang chờ cha mẹ thằng bé đến.

Lúc ấy, thật ra Chu Mông Mông có thể trực tiếp Elliott đưa đến bảo vệ trường. Nhưng hiển nhiên cô không ý thức được điểm này, còn ngây ngốc hồ đồ đứng đợi cùng Elliott mấy tiếng. Có lẽ từ khoảnh khắc đó, cô ngốc nghếch đáng yêu như vậy đã lưu lại ấn tượng mạnh trong lòng Tề Xuyên. Cho đến khi, hai người một lần nữa gặp lại.

Lần đầu gặp nhau đó, sau khi kết hôn với Mông Mông Tề Xuyên cũng chưa một lần nhắc tới. Qua nhiều năm sau, Chu Miểu mới nói cho Chu Mông Mông chuyện này .

**

Đến giờ cơm tối Tề Xuyên trở về liền nghĩ thấy trong bếp truyền ra mùi thức ăn thơm phức. Anh đổi dép đi trong nhà, đặt cặp tài liệu lên sofa, lặng lẽ đi vào.

Khi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp mang tạp dề màu xanh lam đơn giản, khoe miệng anh nở nụ cười, tiến lên từ phía sau ôm lấy cô.

“Hôm nay sao siêng vậy?” Tề Xuyên cúi đầu hôn lên gáy cô.

Chu Mông Mông có chút giật mình, nghiêng đầu nhìn Tề Xuyên, không khỏi ngạc nhiên nói: “Anh về khi nào vậy? Sao em không nghe thấy tiếng?”

Cô vừa quay sang thì Tề Xuyên liền thấy vết thương trên miệng cô. Nhất thời cau mày, anh xoay Chu Mông Mông lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm nhẹ vào vết bầm tím trên miệng, hỏi: “Bị thương khi nào?”

Khuôn mặt Chu Mông Mông thoáng chốc cứng đờ, vội vàng nâng tay che miệng mình, cười gượng nói: “Không cần thận bị thương.”

Thấy cô lúng túng rõ ràng là cố ý, trong mắt Tề Xuyên hiện lên một tia phức tạp, lập tức hỏi ngược lại: “Đã bôi thuốc chưa?”

Cô lắc đầu: “Chỉ là vết thương nhỏ, qua vài ngày nữa sẽ khỏi thôi.”

“...” Tề Xuyên tức giận thở dài, tựa trên trán cô, đôi mắt đen khó dò nhìn cô chằm chằm.

Ngay lúc chân tay Chu Mông Mông luống cuống nghĩ có phải là Tề Xuyên đã phát hiện ra điều gì không thì đột nhiên anh lại khàn khàn nói: “Đừng động đây, anh giúp em khử trùng.” Lời vừa nói xong anh liền cúi đầu hôn xuống môi cô, đầu lưỡi lạnh lạnh nhẹ nhẹ liếm qua cánh môi hồng mềm mại.

Nháy mắt, Chu Mông Mông dường như thấy trong đáy mắt anh có điều gì đó.

25. Chương 25: Đêm Đầu Tiên Hôm Đó

Tối nay Chu Mông Mông ngủ cạnh Tề Xuyên, bỗng mơ một giấc mơ, là đêm đầu tiên của cô và Tề Xuyên vào mấy tháng trước.

Còn nhớ hôm đó là sinh nhật Tề Mông hai mươi ba tuổi, Tề Mông mời rất nhiều bạn bè, ở sân sau biệt thự cạnh hồ bơi mở party. Lúc ấy Tề Xuyên cũng có ở nhà. Tuy nhiên anh ngại dưới lầu ồn ào, vì thế anh ở trên thư phòng tầng 3 có cách âm.

Tối đó cô bị Tề Mông chuốc uống không ít rượu, mà rượu lại khiến con người ta to gan hơn.

Cô choáng váng mơ hồ bước vào một căn phòng cao cấp rất lớn, rất sạch sẽ. Chu Mông Mông vốn cảm thấy buồn ngủ nên muốn nằm trên giường ngủ một lát. Bỗng vô tình nghe thấy có tiếng người đi vào, sau đó nghe thấy tiếng nước chảy.

Cô nghi hoặc, dụi mắt, bước đến phòng tắm.

Lại nói phòng tắm trong nhà Tề Mông rất lớn, rất OPEN, phong cách rất Motel. Tường nhà tắm thủy tinh mờ ảo có vòi sen ở giữa, bồn tắm jacuzzi hình tròn siêu lớn đủ rộng cho hai người, cách nhau bởi một tấm rèm màu trắng.

Cô vừa tới liền phát hiện trong nhà tắm thủy tinh mờ ảo hình như có người đang đứng. Bởi vì sương mù dày đặc nên cô nhất thời không rõ là nam hay nữ.

Cô đang tự hỏi ‘sao ai lại tắm ở đây’, bỗng thấy một bàn tay thon dài rắn chắc với lên tường thủy tinh lấy khăn bông trắng. Không quá vài giây người đó bao nửa dưới, đi ra ngoài.

Chu Mông Mông nhanh chóng bị cảnh đẹp nam sắc trước mặt khiến ê mẩn. Lúc này tóc Tề Xuyên còn nhỏ giọt, bọt nước dọc theo thân thể cường tráng chảy xuống đường cong gáy, quy tụ thành giọt nước tròn trước ngực, lại dọc theo cơ bụng rắn chắc như vân da nàng tiên cá xinh đẹp, chạy vào thẳng bên trong chỗ khăn quần lại, không biết phía dưới có hay không cũng...

Tầm mắt dừng rất lâu ở bên dưới như ẩn như hiện, Chu Mông Mông nuốt nước miếng, ngây ngốc ngây ngốc, cô còn tưởng rằng mình đang ngủ, được trời ban phúc tặng ột giấc mộng đẹp.

Trong lúc hai mắt Chu Mông Mông sáng rực ngấm mỹ nam, thì mỹ nam lại thiếu kiên nhẫn nhăn mày nói: “Cô vào đây bằng cách nào?”

“A?” Chu Mông Mông thấy chú mỹ nam hỏi mình, cười hắc hắc, nâng tay áp vào hai má: “Cháu nằm mơ vào.”

“Nằm mơ?” Tề Xuyên nhú mày.

Chu Mông Mông néo mặt mình: “Đợi chút, cháu đau sẽ quay về.” Nhưng cô véo mặt mình đau đến rơi nước mắt cũng không tỉnh lại.

Tề Xuyên thấy bộ dạng cô ngây ngốc nghiêng đầu néo bên này một cái, bên kia một cái, giống như muốn chứng minh cái gì đó thì vươn tay kéo tay Chu Mông Mông lại.

“Chúng ta đi ra ngoài rồi nói sau.”

Chu Mông Mông ngoan ngoãn gật đầu, bị anh nắm tay dắt đi ra ngoài, ai ngờ đầu cô bỗng choáng váng, cũng không chú ý dưới chân đạp phải cái gì, ‘bụp’ một tiếng đầu liền đụng vào tấm lưng trần của người đàn ông phía trước.

Thoáng chốc mặt cô bị dính đầy nước trên lưng anh, cô định nâng tay lau mặt bỗng cảm thấy người phía trước có lẽ bị mình đụng chắc đau hơn, thế là cô vội vàng xoa xoa lưng anh, thối vù vù nói: “Thật ngại quá!”

Nhất thời Tề Xuyên bị bàn tay nhỏ bé sờ mó cứng cả người, lại nghe thấy Chu Mông Mông phía sau say khướt cười nói: “Oa, chú à, làn da chú thật tốt! Không nghĩ tới nằm mơ mà cũng giống thật nữa.”

“Cô nghĩ là cô mơ thấy tôi?” Tề Xuyên xoay người nhìn cô, ánh mắt Chu Mông Mông lướt qua hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực ai đó rồi mới ngẩng đầu nói: “Đương nhiên rồi, Chú là mối tình đầu của cháu đó!”

Lời này của cô khiến đôi mắt Tề Xuyên hiện lên tia cảm xúc khác thường, anh hơi cúi đầu, kéo gần khoảng cách giữa hai người xuống chỉ còn nửa gang bàn tay.

Chu Mông Mông cảm thấy bên tai nóng bỏng, chợt nghe anh dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng lại rất quyến rũ hỏi mình: “Nếu đã là như thế, vậy cô có muốn trong mơ thực hiện mong ước nào không?”

Nghe anh hỏi, Chu Mông Mông suy nghĩ, chớp chớp đôi mắt to, không lâu sau vỗ vỗ bộ ngực 32B trả lời: “Mong ước của cháu là muốn chú chấp nhận lời thổ lộ của cháu, còn hôn cháu nữa!”

“Chỉ như vậy?” Khóe miệng Tề Xuyên tà mị cong lên.

“Dạ, chỉ như vậy!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Mông Mông vô cùng kiên quyết, khẳng định đáp.

Tề Xuyên cười nhẹ: “Chỉ có ngang ấy tiền đồ.”

Nhưng khi anh vừa dứt lời, Chu Mông Mông bỗng chồm tới ôm lấy cổ nhảy lên người anh, hai chân vắt chéo lên eo anh, trông giống như mới tỉnh ngộ nói: “Đúng nha! Hiện tại đang nằm mơ, cháu làm gì với chú cũng là là giả, chú sẽ không biết!”

Tề Xuyên bị hành động bất ngờ này của cô gây chấn động, Chu Mông Mông thừa cơ chọt một cái bên má trái Tề Xuyên: “Chú à, chú nói đúng không?”

“Ừ.” Tề Xuyên một tay nâng eo cô, một tay lau nước miếng trên mặt, có chút dở khóc dở cười.

Nhưng giây tiếp theo Tề Xuyên đã nâng cô lên, rồi môi hai người chạm vào nhau. Chu Mông Mông giật mình, Tề Xuyên đã hàm trụ đôi môi xinh đẹp, xâm nhập vào trong cùng đầu lưỡi cô dây dưa một chỗ, say mê cuồng dại. Phút chốc anh ôm Chu Mông Mông ra khỏi phòng tắm, ngã xuống giường lớn mềm mại.

Chu Mông Mông mơ mơ màng màng cảm thấy phía trên bị đè ép, hơn nữa lại là người mình rất thích. Lúc này cô si ngốc cười, đôi mắt mở to nhìn người đàn ông trước mặt thổ lộ lần thứ hai: “Chú, em rất thích anh.”

Người đàn ông không nói gì, cũng không cự tuyệt không đồng ý, chỉ cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn như trái anh đào, cắn mút. Nhất thời hai người giống như con cá khát nước cứu nhau trong lúc hoạn nạn, quần quýt triển miên.

Tề Xuyên nâng tay tháo trói buộc cuối cùng trên người cô, ngón tay mạnh mẽ giống như một ngọn lửa nóng đốt cháy hết tất cả các khu vực nhạy cảm.

Cho đến khi cảm giác được tay anh đột nhiên trượt vào giữa hai đùi, Chu Mông Mông mới giật mình, đôi mắt đẹp mở to lấp lánh, sáng ngời mà ướt át.

Cô run rẩy nói: “Em... Em sợ...”

Tề Xuyên biết đây là lần đầu tiên của cô nên cô khó tránh khỏi lo lắng. Anh cúi đầu hôn lên trán cô trấn an, kiềm chế dục vọng khàn khàn nói: “Nếu em không thích, sẽ không làm nữa.”

Nhìn mắt người kia đã hằn lên tơ máu, Chu Mông Mông hít mũi hỏi: “Không làm nữa, chú sẽ rất khó chịu sao?”

Tề Xuyên bắt đắc dĩ mỉm cười, hôn lên vành tai cô: “Ừ, rất khó chịu.”

Cũng không biết Chu Mông Mông nghĩ thế nào sau khi lắng nghe câu trả lời của Tề Xuyên, trong đầu chợt nhớ tới tác phẩm ‘As you like it’ của Shakespeare có câu: Love is merely a madness.

Có lẽ bây giờ cô cũng bị điên rồi, vì tình yêu, cô sẵn sàng trả giá.

Một đêm này Tề Xuyên trở thành người đàn ông đầu tiên của Chu Mông Mông, cũng là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời này của cô. Cô thấy mình rất hạnh phúc.

Hạnh phúc như vậy, đột nhiên khiến cô toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Mở mắt ra, xung quanh tối đen. Cô thổ dốc, vội vàng mở đèn ngủ cạnh giường.

Xoay đầu, Tề Xuyên cũng đã tỉnh lại.

Anh ngồi dậy liền thấy khuôn mặt tái nhợt của cô, không khỏi lo lắng hỏi: “Em mơ thấy ác mộng sao?”

Chu Mông Mông lắc đầu, bỗng cảm thấy người đàn ông trước mắt có chút xa lạ. Cô hoảng sợ, lại nghĩ tới đêm đó mình hồ đồ làm chuyện ấy. Cô không biết mình bị làm sao nữa? Chẳng lẽ do nụ hôn kia của Tôn Nghiêm Đông khiến cô cảm thấy áy náy?

Hoặc là, tự mình giữ lấy hạnh phúc, chỉ là một giấc mộng?

26. Chương 26: Không Thể Tránh Khỏi

Sáng sớm mặt trời còn chưa ló dạng nhưng Tề Xuyên đã tỉnh.

Mang thai đã mấy tháng nhưng Chu Mông Mông vẫn bị ốm nghén. Vừa bước xuống tầng một ngửi thấy mùi bánh mì nướng cô liền cảm thấy buồn nôn, vội vàng chạy tới nhà vệ sinh nôn khan.

Cho đến khi Tề Xuyên mang khăn mặt đi vào Chu Mông Mông mới ngừng nôn, ngẩng đầu nhìn anh: “Chú à...”

“Ừm.” Tề Xuyên ừm một tiếng đáp lại, khom người ôm cô ra khỏi nhà tắm, đặt cô lên sofa mềm mại, sau đó đắp chăn mỏng lên người cô: “Em nghỉ ngơi một chút đi.”

Nói xong anh đứng dậy rời đi, nhưng Chu Mông Mông bất ngờ kéo tay anh lại: “Chú, em có chuyện muốn nói với anh.”

Tề Xuyên cúi đầu nhìn cô gái nằm trên sofa, khuôn mặt đỏ ửng nhưng nét mặt rất nghiêm túc, có lẽ là chuyện quan trọng.

Anh nâng tay, dịu dàng vén tóc mai cô ra phía sau: “Chuyện gì vậy?”

Chu Mông Mông mím môi, nắm lấy bàn tay to ấm áp nói: “Vài ngày nữa, anh đến gặp anh cả em đi.”

Nhìn đôi mắt to tràn đầy căng thẳng, Tề Xuyên buồn cười cúi đầu tựa lên trán cô: “Chỉ gặp người nhà thôi mà, đừng lo lắng quá.”

Thấy anh vẫn thản nhiên như cũ, Chu Mông Mông nghiêng đầu sang bên, có chút bối rối nói: “Em thêm lo lắng ấy, anh phúc hắc như vậy chắc chắn đã sớm chuẩn bị tất cả mọi việc. Hơn nữa, em đã hỏi qua anh em, anh ấy nói vụ án lần này công lao lớn nhất thuộc về của anh.”

Tề Xuyên nghe cô nói, đầu ngón tay nâng cằm xoay cô đối diện với mình: “Tiểu Mông, em không thực sự hiểu anh trai em rồi. Mấy ngày ở chung ít nhiều anh cũng có thể nhìn ra anh trai em là người công tư rõ ràng.”

“...” Bị anh nói như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn Chu Mông Mông nhất thời cứng đờ, đột nhiên ngồi dậy ôm lấy Tề Xuyên, do dự nói: “Vậy không đi nữa! Hồi em học tiểu học anh ấy từng dành huy chương bạc karate toàn quốc, chắc chắn anh đánh không lại!”

Cảm giác đầu cô tựa vào vai mình, Tề Xuyên dang tay ôm cô vào lòng. Trong lúc Chu Mông Mông không biết làm thế nào thì miệng Tề Xuyên bất giác nở một nụ cười hài lòng: “Thật là cô bé ngốc. Anh trai em thân là cục trưởng cục cảnh sát, sẽ không có hành vi vi phạm pháp luật đâu.”

“Vâng.” Cô chôn mặt sâu vào vai anh, rầu rĩ nói: “Nhưng mà...” Vốn cô muốn nói cho dù anh cả không đánh anh, nhưng còn anh hai thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, cùng năm ấy huy chương vàng toàn quốc là của anh hai cô!

Quả nhiên, có một số việc không muốn xảy ra thì càng xảy ra sớm hơn.

Tề Xuyên vừa đỗ xe ở bãi đỗ xe ở H đại, hai người còn chưa xuống xe bỗng thấy một chiếc đen Rover biển số quân đội dừng ngay trước xe hai người.

Chu Mông Mông sửng sốt, nhìn thoáng qua biển số xe, không đợi cô kịp phản ứng thì một người đàn ông từ xe kia đã bước xuống, đáng người cao gầy, áo polo màu đen cùng quần jean đen kiểu cũ, nếu không phải Chu Mông Mông biết người đó quân nhân có lẽ còn tưởng rằng người mẫu nam model nào đó từ chương trình T rơi xuống.

“Anh hai? !” Chu Mông Mông có chút không tin nổi.

Thấy Chu Diễm đi tới, cô nghiêng đầu nhìn sang Tề Xuyên bên cạnh nhưng anh chỉ nhìn phía trước khiến cô giật mình, rồi nghe thấy tiếng anh cẩn thận dặn dò: “Tiểu Mông, em khoan hãy xuống xe.”

Nói xong anh liền mở cửa xuống xe. Chu Mông Mông đang định xuống theo lại phát hiện cửa bị khóa trái. Cô hoảng hốt tìm công tắc điều khiển, nhưng vẫn chậm một bước.

Xe đột nhiên bị chấn động, Chu Mông Mông giương mắt lên nhìn liền thấy Tề Xuyên đập mặt lên kính xe, gập người, tựa vào gương chiếu hậu bên cạnh. Mà anh hai Chu Diễm phần nộ ôm quyền, tiếp tục đâm một cú vào bụng Tề Xuyên.

‘Oanh’, bởi vì cú đâm này xe chấn động càng dữ dội. Chu Mông Mông giật mình, cả người run rẩy mò công tắc điều khiển. Khi cô vội vã chạy đến chỗ hai người thì Tề Xuyên đã bị Chu Diễm đánh đến mức phải quỳ rạp xuống đất.

“Anh hai! Dừng tay! Dừng đánh nữa! Dừng đánh nữa...” Hai mắt Chu Mông Mông nhắm lại, cô quỳ trên mặt đất ôm chặt Tề Xuyên bảo vệ, lớn tiếng ngăn cản.

Chu Diễm nhìn cô em gái mình từ nhỏ mình luôn bảo vệ hôm nay vì một người đàn ông mà khóc đến mức này, lòng anh cảm thấy thật nực cười nhưng cũng cảm thấy đau xót, anh đưa tay day day huyệt thái dương căng phồng khó chịu, nghiêng răng nói: “Mông Mông, em tránh ra!”

“Không! Anh hai, tất cả là do em, anh muốn đánh thì đánh em, đừng đánh chú ấy nữa...” Nước mắt cô chảy thành dòng, ướt đầm cả khuôn mặt. Lúc cô nói xong, Tề Xuyên cũng đã kéo cô đứng dậy.

“... Tiểu Mông.” Chu Mông Mông quay đầu, đỡ lấy Tề Xuyên đứng cũng đứng không vững, khóc hỏi: “Chú, anh ấy đánh anh ở chỗ nào? Có đau lắm không?”

Nhìn trên mặt Tề Xuyên không có vết thương nào, cô liền biết anh cô rõ ràng là cố ý, nếu bị thương trên mặt chắc chắn sẽ bị người khác nghi ngờ, nhưng nếu đánh trên người, quần áo che rồi ai mà nhìn thấy.

Tề Xuyên lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Chu Diễm cười khổ nói: “Chu đội, tôi xin lỗi. Chuyện tôi và Tiểu Mông vốn tôi muốn tìm cơ hội nói ọi người. Nhưng mà xem ra bây giờ hình như đã không còn quan trọng.”

“Đúng, không còn quan trọng. Bởi vì, tôi không có ý định tặng em gái duy nhất của mình cho anh.” Chu Diễm nói xong liền kéo tay Chu Mông Mông, lôi cô từ trong lòng Tề Xuyên đến bên cạnh mình: “Một cuộc hôn nhân hèn đến mức không dám thông báo cho gia đình đối phương thì có tư cách gì đem lại hạnh phúc cho con bé!”

Lời của anh lập tức khiến cho Tề Xuyên và Chu Mông Mông sững sờ. Trong khoảnh khắc đó Chu Mông Mông đã bị Chu Diễm vác lên vai. Cô lo lắng ngẩng đầu nhìn Tề Xuyên, nhưng anh chỉ đứng ở đó, nhìn cô bị Chu Diễm mang đi.

Xe chạy, cô tựa vào cửa sổ nhìn Tề Xuyên dần dần rời xa mình. Giờ khắc này lòng cô rất hỗn loạn, mà Chu Diễm bên cạnh lại nói một câu khiến cô hoảng sợ: “Anh đưa em đi bệnh viện, đứa bé không thể giữ.”

“ ... ”

**

Khi Mạnh Hiểu Điều nhận được điện thoại Chu Mông Mông lúc này cô còn đang ở trong trường.

Cô vội vàng chạy tới bãi đỗ xe của H đại, nhanh chóng tìm Tề Xuyên. Lúc cô tìm được người đàn ông anh tuần đang ngồi trong xe kia liền kích động đập vào cửa xe: “Tề giáo sư, không tốt rồi!”

Tề Xuyên thấy Mạnh Hiểu Điều đột nhiên xuất hiện, mày nhíu, hạ kính xe hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Mạnh Hiểu Điều không kịp thở vội vàng nói: “Mông Mông... Mông Mông bị anh Tiểu Diễm mang đến bệnh viện thành phố rồi!”

Sắc mặt Tề Xuyên khê biến. Anh bắt đầu khởi động xe bỗng Mạnh Hiểu Điều nói: “Tề giáo sư, có thể mang em theo cùng không?”

Tề Xuyên nhúu mày nhìn cô, cũng không nghĩ nhiều liền nói: “Lên đi!”

27. Chương 27: Thì Ra Là Thế

Nhìn tốc độ xe đã đạt đến 180 km/h, Mạnh Hiểu Diêu không khỏi nắm chặt dây an toàn, nghiêng đầu nhìn về nghiêm nghị của người đàn ông bên cạnh. Thì ra vị thần Tề giáo sư trong mắt mọi người cũng có lúc kích động hoảng sợ đến vậy, Mạnh Hiểu Diêu bỗng có chút hâm mộ Chu Mông Mông.

Đến bệnh viện phụ khoa thành phố, số người xếp hàng đăng ký trong đại sảnh dường như so với bình thường nhiều hơn một ít. Mạnh Hiểu Diêu ngửi thấy mùi thuốc khử trùng nồng đậm, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Tề Xuyên chạy đi hỏi hộ lý, còn cô định lấy di động ra gọi cho Mông Mông. Trong lúc điện thoại đang kết nối cô bỗng thấy mặt Tề giáo sư không đối vội vã đi lên tầng hai, Mạnh Hiểu Diêu cúi đầu nghe điện thoại truyền ra tiếng tút tút, hoảng sợ vội vàng chạy theo sau.

Hai người vừa lên đến tầng hai liền thấy dòng người ngồi chờ dài trên ghế. Mạnh Hiểu nhìn thấy Chu Diễm một tay nâng trán cách đó không xa, vẻ cương nghị trên khuôn mặt khó có thể đoán được tâm trạng lúc này, có bản khoản có tức giận, nhưng nhiều nhất vẫn là đau lòng.

Mạnh Hiểu Diêu đang định tìm kiếm bóng dáng của Chu Mông Mông nhưng bất ngờ thấy Tề Xuyên đi qua túm lấy cổ áo Chu Diễm, cô còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Chu Diễm đã bị một cú đấm mạnh mẽ.

Cú đấm đánh thẳng vào mặt Chu Diễm, ngay cả khóe miệng cũng bị xé rách. Mạnh Hiểu Diêu hoảng sợ tiến lên kéo Tề Xuyên lại, vội vàng nói: “Tề giáo sư, thầy làm gì vậy?”

“Bây giờ tôi đem lời của cậu trả lại nguyên vẹn cho cậu. Một người ngay cả em gái mình cũng làm tổn thương thì có tư cách gì nói tôi không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy?” Tề Xuyên buông Chu Diễm ra, đôi mắt đen như mực lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Chu Diễm nhìn người đàn ông trước mặt, nâng tay lau khóe miệng rỉ máu, bỗng khinh thường cười mỉa một tiếng.

Mạnh Hiểu Diêu nghĩ đây là dấu hiệu Chu Diễm thực sự tức giận, vội vàng chắn trước Tề giáo sư, nhìn Chu Diễm nói: “Anh Tiểu Diễm, đủ rồi! Hai người không quan tâm tới cảm nhận của Mông Mông một chút được à?”

“Hiểu Diêu, em tránh ra.” Chu Diễm giương mắt nhìn Mạnh Hiểu Diêu không chút kiêng kỵ nhìn mình, đưa tay đẩy cô sang một bên sau đó bước tới trước mặt Tề Xuyên.

Mạnh Hiểu Diêu ngạc nhiên, loạng choạng lùi sang trái một bước rồi nghe Chu Diễm mỉa mai hỏi Tề Xuyên: “Anh có thể đem lại hạnh phúc cho Mông Mông hay không tôi không cần biết. Bây giờ tôi hỏi chỉ anh một câu, anh có thể vì Tiểu Mông làm một chuyện hay không?”

Tề Xuyên không trả lời, chỉ nhìn vào mắt Chu Diễm, kiên định mà bình tĩnh.

Chu Diễm thấy Tề Xuyên như vậy, hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ anh quỳ xuống, cầu xin tôi.”

Nghe lời Chu Diễm nói Mạnh Hiểu Diêu kinh ngạc tột độ, nghiêng đầu nhìn sang Tề Xuyên. Ngay lúc cô nhìn thấy Tề Xuyên nhúu mày thì cánh cửa bên trong bỗng mở ra, một bóng người nhỏ nhắn đứng chắn giữa hai người.

“Anh hai, anh nói không giữ lời! Không nghĩ anh lại như thế!”

Người đi ra, đúng là Chu Mông Mông. Mông Mông tức giận nhìn chằm chằm Chu Diễm, tiếp tục nói: “Em đã kể hết tất cả cho anh, vì sao anh còn muốn làm khó chú ấy?”

Chu Diễm bỏ qua ánh mắt Chu Mông Mông nhìn mình, nâng ngón cái xoa xoa khóe miệng đau đớn. Thấy anh hai không trả lời, Chu Mông Mông mới quay đầu nhìn Tề Xuyên hỏi: “Chú, anh ấy vừa rồi không đánh anh chứ?”

Lúc này Mạnh Hiểu Diêu và Tề Xuyên có chút ngạc nhiên, hai người đều không nghĩ tới hóa ra là do một mình Chu Diễm tự biên tự diễn. Ai dè Chu Diễm lại bị Tề Xuyên đáp lễ một cú, lại còn đánh cho không nhẹ.

Tề Xuyên nhìn Chu Mông Mông nguyên vẹn không có chuyện gì, nâng tay day day huyết thái dương, nói với Chu Diễm: “Chu đội, cậu có cái gì bất mãn có thể nói với tôi, xin đừng lấy Tiểu Mông ra làm trò đùa.”

Chu Diễm nghe Tề Xuyên nói như vậy, nét mặt vốn lãnh khốc bỗng ngẩn ra. Nhưng lập tức đôi mắt lộ ra tia nguy hiểm cảnh cáo: “Cho dù hôm nay tôi vì Mông Mông tha cho anh. Nhưng cũng không có nghĩa trong tương lai ông nội tôi sẽ hạ thủ lưu tình.”

Nói những lời này cho Tề Xuyên xong anh nghiêng đầu nhìn Chu Mông Mông, khuôn mặt anh bắt đầu nhìn cô em gái: “Mông Mông, em có biết ông nội bình thường nhìn hiền lành thân thiện, nhưng một khi ông đã tức giận thì chuyện gì cũng có thể làm được. Chuyện của anh năm đó chính là bài học cho em. Cho nên hai người tốt nhất nên nghĩ ra biện pháp đối phó trước. Nếu không, đừng tùy tiện chọc giận ông.”

Nhìn anh hai Chu Diễm khẽ thở dài, đôi mắt sáng ngời của Chu Mông Mông tối sầm lại, cô ảm đạm ngắt đầu nhìn Tề Xuyên, mím môi nói: “Chú, em...”

Tề Xuyên trầm lặng, vươn tay ôm Chu Mông Mông vào lòng, không nói gì.

Chu Diễm xoay người đi xuống. Mạnh Hiểu Diêu nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau, lại nhìn bóng dáng tuần lẳng sắp biến mất khỏi hành lang, vội vàng nhìn hai người nói: “VẬY... Mình đi trước.”

Để Hiểu Diêu nhìn thấy cảnh này, Chu Mông Mông không khỏi có chút xấu hổ gật đầu.

**

Ở bên ngoài bệnh viện Mạnh Hiểu Diêu cố gắng đuổi theo Chu Diễm.

Lúc ấy cô thật sự không nghĩ gì nhiều. Có lẽ bởi vì trong lúc vô tình thấy Chu Diễm nói chuyện với Mông Mông, trong đôi mắt kia chợt hiện lên vẻ ưu thương. Hoặc cũng có thể cô thấy cứ để anh một mình rời đi như vậy, tâm cô không đành lòng. Cho đến sau này khi cô và Chu Diễm ở cùng một chỗ mới phát hiện, nếu lúc đó cô không đuổi theo Chu Diễm, có lẽ hai người sẽ không có khả năng đi với nhau đến cuối đời

“Anh Tiểu Diễm!” Mạnh Hiểu Diêu không ngờ Chu Diễm lại đi nhanh đến vậy, cô thở dốc vội vàng chạy theo.

Chu Diễm dừng bước, quay đầu nhìn cô, khóe miệng bầm tím khẽ nhếch lên: “Xem em kìa, không chịu rèn luyện gì cả. Có chuyện gì vậy?”

Mạnh Hiểu Diêu bị anh nói thoáng ngẩn ra, sau đó xấu hổ cười: “Bây giờ anh có rảnh không?”

Hiện tại Chu Diễm đang trong kỳ nghỉ phép nên khá nhàn nhã.

“Ừ.”

Mạnh Hiểu Diêu thấy anh gật đầu, vội vàng nói: “Anh ở đây chờ em một lát, em đi mua ít đồ rồi quay lại đây.”

Không đợi Chu Diễm hỏi cô mua cái gì, Mạnh Hiểu Diêu đã quay đầu chạy tới quầy thuốc. Chưa tới 10 phút sau cô đã chạy về, Chu Diễm nhìn đồ dùng y tế trong túi nilon nơi tay cô, cúi đầu cười.

Mạnh Hiểu Diêu chạy đến trước mặt anh, khom người chống hai tay lên đầu gối, vừa thở dốc vừa thở dài: “Em đúng là thiếu rèn luyện thật, mới đi có vài bước thôi mà thiếu chút nữa ngã cả mạng nhỏ cũng không còn!”

Khi cô nói xong những lời này, Chu Diễm đột nhiên ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô, trêu chọc nói: “Thân mình con gái là quý giá nhất, không ngại nếu anh dùng lưng công em chứ?”

“...” Mạnh Hiểu Diêu nhìn tấm lưng to rộng phía trước, trái tim bất giác đập nhanh hơn.

Thấy cô không nhúc nhích Chu Diễm cũng không quay đầu, chỉ thúc giục nói: “Em không lên, anh một mình đi trước đó.”

Khuôn mặt Mạnh Hiểu Diêu ửng hồng, khom người áp lên lưng anh. Lúc đó hai người chỉ nhau qua lớp vải mỏng manh, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, còn có mùi sữa tắm ấm áp.

“Em thật nhẹ, có ăn nhiều cơm không vậy?” Chu Diễm dễ dàng đứng lên, công cô đi đến bãi đỗ xe phía trước.

Mạnh Hiểu Diêu vốn đang xấu hổ nắm lấy hai vai Chu Diễm, đột nhiên nghe anh hỏi bỗng nhớ tới ngày nhỏ khi cha cô công cô, cũng nói câu tương tự. Giật mình bừng tỉnh, trong mắt đã có chút ẩm ướt, Mạnh Hiểu Diêu vội gạt đầu: “Có, em ăn rất nhiều.”

Trên đường tới bãi đỗ xe hai người không nói thêm gì nữa. Cho đến khi vào trong xe, Mạnh Hiểu Diêu có chút mất tự nhiên lấy ra còng sắt trùng và tấm bông, nhìn Chu Diễm nói: “Đừng cử động, để em giúp anh bôi thuốc.”

Chu Diễm có chút ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ nghiêm trọng của Mạnh Hiểu Diêu nói: “Da anh không giống da thịt con gái non mềm như vậy, vết thương này trong quân đội có đáng là gì.”

“Vậy sao anh lại để cho Tề giáo sư đánh?” Mạnh Hiểu Diêu cau mày nói.

Thấy cô nói như vậy, Chu Diễm lại thoáng ngạc nhiên, sau đó mỉm cười: “Anh không phải để cho anh ta.”

“Thế... Làm sao có thể?” Mạnh Hiểu Diêu không khỏi kinh ngạc.

Thấy cô rối rắm không tin, Chu Diễm cũng không nhiều lời giải thích, cầm lấy chìa khóa mở khởi động xe, hỏi: “Về trường phải không?”

Mạnh Hiểu Diêu hoàn hồn, thấy anh đã khởi động xe liền vội vàng nói: “Em còn chưa bôi thuốc cho anh.”

Lúc này Chu Diễm thu lại nụ cười, nghiêng đầu thâm ý nhìn cô: “Hiểu Diêu, anh không phải là bạn trai em.”

“Em...” Mạnh Hiểu Diêu nhất thời nghẹn lời.

Chu Diễm chuyển tầm mắt, nhìn con đường trong gương chiếu hậu, tay đặt trên vô lăng, tựa như vô ý nói: “Anh không muốn tạo cho em sự hiểu lầm không cần thiết.”

Mạnh Hiểu Diêu nghe vậy, tay cầm còng sắt trùng và tấm bông bất giác hạ xuống, đặt lên đầu gối.

**

Kỳ thật Tề Xuyên bị đánh cũng không nhẹ. Khi Chu Mông Mông thấy mấy vết bầm tím trên ngực anh, vừa đau lòng vừa tức: “Cách quần áo mà cũng đánh đến thế này, anh hai ra tay tàn nhẫn quá!”

Nói xong cô nhìn Tề Xuyên: “Hay là chúng ta đi chụp X-quang kiểm tra xem có bị tổn thương tới xương không?”

Tề Xuyên kéo quần áo xuống, buồn cười xoa đầu Chu Mông Mông nói: “Không có gì, trước kia mẹ anh đã từng kiểm tra cho anh, nói cơ thể anh xương rất chắc.”

“Hả...” Chu Mông Mông nghe anh nói không khỏi ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại: “Chú, có phải anh cố ý để cho anh hai đánh đúng không?”

Tề Xuyên thấy cô hiếm khi có chút thông minh, cúi đầu hôn lên trán cô một cái: “Nếu anh không để cho cậu ta đánh, cậu ta có thể nhanh như vậy buông tha cho chúng ta hay sao?”

Chu Mông Mông ngạc nhiên chớp mắt. Sau đó cô giống như nghĩ tới cái gì, ngừng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Tề Xuyên, nhún mày nói: “Nếu anh hai đã tha cho chúng ta, vậy anh cả anh tính sao bây giờ? Chẳng lẽ cũng như vậy sao?”

Tề Xuyên lắc đầu ôm vào trong lòng, cố ý chuyển chủ đề hỏi Chu Mông Mông: “Khi này nghe anh hai em nói chúng ta đừng đi vào vết xe đổ của cậu ta, trước kia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bị anh hỏi bất ngờ, khuôn mặt Chu Mông Mông trầm xuống, có chút không muốn nhớ lại chuyện kia đã qua mười năm. Nhưng cô không muốn giấu diếm Tề Xuyên, dù sao cũng do chuyện này mới khiến cô do dự, càng cố ý muốn giấu cho ông nội biết.

Chu Mông Mông ôm chặt thắt lưng Tề Xuyên, nhích vào sâu trong lòng anh, tựa như chỉ có cảm nhận thấy nhiệt độ cơ thể anh mới khiến cô có dũng khí để kể lại chuyện của anh hai.

“Lúc em chín tuổi anh hai còn học lớp 11, khi đó anh ấy đang hẹn hò với mối tình đầu được hai năm, chị ấy tên là Sam Tuyết. Chị Sam Tuyết rất hiền, tính cách cũng rất tốt, đối với em như em gái ruột. Anh hai trước kia hay nói với em, chờ anh ấy tốt nghiệp đại học liền cưới chị Sam Tuyết vào nhà. Nhưng ngày vui chẳng được bao lâu, hai người hẹn hò qua năm thứ ba bỗng chia tay.” Cô nói tới đây, chán nản cọ cọ vào lòng Tề Xuyên: “Thật ra khi đó anh hai và chị Sam Tuyết yêu nhau rất sâu đậm, thậm chí có thể chết vì nhau. Nhưng cuối cùng lại bị ông nội em ngăn cản.”

Cảm thấy Tề Xuyên cúi đầu nhìn mình, cô giương mắt nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt đầy đau xót và sợ hãi: “Chú à, anh có biết là vì sao không?”

Tề Xuyên thấy cô như vậy trong lòng khẽ động, lắc đầu.

Giây tiếp theo, Chu Mông Mông thở dài nói: “Đơn giản là vì...chị Sam Tuyết mang thai đứa nhỏ của anh hai.”

28. Chương 28: Trở Trêu Thay

Ký túc xá giảng viên H đại

Tiểu Lý mang hai hộp cơm trưa mới mua từ căn tin về, lên đến tầng 3 liền thấy bạn cùng phòng Tôn Nghiêm Đông đang dựa vào hành lang hút thuốc, nhìn nét hốc hác tiêu tụy thật sự không nói nên lời.

Lại nói kể từ buổi tối ba ngày trước, Tôn Nghiêm Đông say mèm trở về ký túc xá, đã có chút kỳ lạ.

Tiểu Lý đi qua, dùng bả vai huých nhẹ Tôn Nghiêm Đông hỏi: “Nghĩ cái gì thế? Sao xuất thần như vậy?”

Tôn Nghiêm Đông quay đầu nhìn Tiểu Lý, một tay nhận lấy hộp cơm từ tay anh ta, gạt tàn thuốc vào lan can nói: “Hôm nay lại phiên cậu mua cơm, cảm ơn.”

“Cậu nói gì vậy, dù sao cũng tiện đường mà.” Tiểu Lý cười, giơ tay vỗ vai anh rồi nói: “Qua lâu rồi nhưng mình vẫn không hiểu, với gia cảnh nhất nhì thành phố như cậu, có cơ hội tại sao không ra nước ngoài mở rộng kiến thức? Ngược lại, lại ở trong nước làm một giảng viên nhàm chán. Huống chi, trong cuộc thi GRE cậu chẳng phải đứng đầu cả nước còn gì?”

Lời của Tiểu Lý khiến Tôn Nghiêm Đông thoáng ngẩn ngơ. Kỳ thật bắt đầu từ năm ngoái, cha mẹ anh đã khuyên anh ra nước ngoài học thêm. Tuy anh cũng có ý nghĩ này nhưng vẫn do dự. Bởi vì lúc ấy trong lòng anh vẫn có một người. Nếu anh ngay cả một câu thích cũng chưa nói mà đã sang nước ngoài như thế, có lẽ sẽ hối hận cả đời.

Nhưng Tôn Nghiêm Đông vạn lần không ngờ mình vẫn chậm một bước. Bao bọc người ấy mười mấy năm trời, thế mà trong nháy mắt người ấy đã lao vào vòng tay của một người khác, anh cảm thấy thật chua xót.

Trong lúc Tôn Nghiêm Đông đang u sầu suy nghĩ, điện thoại trong phòng bỗng nhiên vang lên, Tiểu Lý vội vàng vào phòng nhận điện thoại, chưa nói vài câu liền gọi Tôn Nghiêm Đông ở bên ngoài: “Đông Tử, là điện thoại của Mục giáo sư.”

Tôn Nghiêm Đông ngạc nhiên, đi vào phòng đặt hộp cơm lên bàn rồi nhận lấy điện thoại trong tay Tiểu Lý.

“Mục giáo sư, tìm em có chuyện gì ạ?” Anh hỏi.

Mục giáo sư là giáo sư hướng dẫn có thâm niên nhất H đại, Tôn Nghiêm Đông là một trong bốn người ông hướng dẫn. Lần này ông bất ngờ gọi điện cho anh, không biết có phải về chuyện đề tài hay không.

“Tiểu Tôn, điện thoại của em sao lại tắt vậy?” Giọng nói khàn khàn của Mục giáo sư từ điện thoại truyền qua.

Tôn Nghiêm Đông nghe ông hỏi vậy mới nhớ: “A, em quên sạc. Mục giáo sư, thầy có việc gấp sao?”

Mục giáo sư thở dài: “Đề tài em viết thế nào rồi?”

“Gần đây em đang tìm kiếm tài liệu.” Tôn Nghiêm Đông trả lời, tiếp theo còn nói: “Em cũng đang muốn tìm thầy để thảo luận về tên đề tài một chút.”

Anh còn chưa nói xong chợt nghe tiếng Mục giáo sư ở bên kia ho khan, bởi vì lớn tuổi nên giọng nói có chút yếu ớt: “Tiểu Tôn à, thầy muốn nói cho em một tiếng, tuần trước bệnh cũ của thầy tái phát, ngày kia phải làm phẫu thuật. Vì vậy thầy đã xin ban giám hiệu cho thầy nghỉ một tháng dưỡng bệnh. Lại nói thầy thật có lỗi với các em, không thể làm tròn trách nhiệm của một người hướng dẫn.”

Hơn bảy mươi tuổi, Mục giáo sư cũng giống như rất nhiều người cao tuổi khác bị cao huyết áp và bệnh tim. Tôn Nghiêm Đông hiểu được: “Thầy cố gắng tinh dưỡng, về chuyện đề tài cũng không quá gấp gáp đâu ạ.”

“Tuy không gấp, nhưng thầy đã tìm một người tạm thời thay thầy hướng dẫn cho các em.”

Nghe mục giáo sư nói như vậy, Tôn Nghiêm Đông tựa như nghĩ tới điều gì nhưng cũng không để ý lắm. Nhưng lời tiếp theo của Mục giáo sư lại khiến anh chấn động: “Thầy đã đề đơn lên ban giám hiệu nhà trường nhờ Tề Xuyên giáo sư tạm thời làm người hướng dẫn cho các em. Hơn nữa, cậu ta cũng đã đồng ý. Tuy rằng Tề giáo sư vừa mới tới trường chúng ta nhưng cậu ta rất được...”

Sau câu đó Tôn Nghiêm Đông không nghe vào câu nào nữa. Lúc này anh chỉ cảm thấy Mục giáo sư nhất định là đang đùa mình. Không lâu sau Tiểu Lý thấy Tôn Nghiêm Đông tắt điện thoại nhưng không nói tiếng nào, không biết Mục giáo sư nói gì khiến cậu ta như vậy, vì thế anh ta quan tâm hỏi: “Đông tử, không có chuyện gì chứ?”

Tôn Nghiêm Đông đang suy nghĩ bỗng bừng tỉnh, nét mặt kỳ lạ nhìn Tiểu Lý nói: “Không có gì.”

Nhưng Nghiêm Đông vừa nói xong, lại mượn động của Tiểu Lý đi ra ngoài. Tiểu Lý nhìn theo cái bóng kia, lại nhìn hộp cơm còn chưa mở ở trên bàn, gãi đầu lẩm bẩm: “Đến cơm cũng chưa ăn, còn muốn đi đâu nữa?”

**

Bởi vì ngày mai là cuối tuần, Chu Mông Mông theo lệ thường trở về nhà. Thật ra lần này về nhà cô đã chuẩn bị tìm anh hai ký đơn giúp mình. Hơn nữa, Tề Xuyên cũng hy vọng cô có thể chuyển qua ở cùng với anh. Dù sao đối với phụ nữ có thai mà nói, phải sống trong trường thật sự rất bất tiện.

Nhưng vừa mới đến cửa cô bỗng nghe thấy giọng nói dì Chương Tử mẹ của Tôn Nghiêm Đông đang cùng một người phụ nữ trung niên khác trò chuyện.

“Cha mẹ đều rất tốt, năm trước vừa tốt nghiệp thạc sĩ, bây giờ đang làm việc trong hiệp hội của chúng tôi, vừa có thể chịu khổ, phẩm hạnh lại không thể chê.”

“Thủ trưởng, ông xem giới thiệu cho ai thì hợp?”

Nghe đoạn đối thoại này, Chu Mông Mông đi vào phòng khách liền thấy dì Chương tay cầm ảnh giơ ra trước mặt ông nội. Nhìn hai người coi ảnh, bà mỉm cười vui mừng, Chu Mông Mông nhìn ngoài cửa sổ, xem ra hội phụ nữ tới đây là để đẩy mạnh tiêu thụ.

Nhớ lại từ năm ngoái sau khi anh cả ly hôn, hội phụ nữ mà dì Chương đang làm thường xuyên tới giới thiệu đối tượng cho anh. Hơn nữa, anh hai mới từ quân khu về, cứ theo cái đà này, có lẽ dì Chương đang nóng lòng muốn xử lý mấy lỗ hổng “nhà góa vợ” của nhà cô đây.

Hội phụ nữ mỗi người một câu giới thiệu cùng tuyên truyền hôn nhân, Chu Mông Mông không khỏi cảm thấy buồn cười, ho nhẹ một tiếng rồi cầm mấy tấm ảnh trên bàn nhìn nói: “Cô gái này trông rất phúc khí, có lẽ sẽ khiến người chồng phát đạt.”

Dì Chương cười nói: “Không nghĩ tới Mông Mông nhà ta cũng biết xem người nha, dì cũng thấy cô bé này rất tốt, đủ xứng với anh trai con.”

Nghe dì nói xong Chu Mông Mông thiếu chút nữa bị nghẹn chết, cô chỉ tùy tiện nói chơi, nhìn lại người trong ảnh mặt to như cái mâm, mũi thì bè ra, mắt thì ti hí, đột nhiên Chu Mông Mông cảm thấy tiền đồ của hai anh trai có chút u ám.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, cô ho khan một tiếng rồi hỏi câu khác: “Dì Chương chuẩn bị giới thiệu cô gái này cho anh cả hay anh hai ạ?”

Nghe Mông Mông hỏi, dì ngồi bên cạnh dì Chương Tử có chút nóng vội, chen vào trả lời cô: “Tiểu Mẫn nói cả hai đều được, nếu không đều gặp mặt cả hai?”

“Đều gặp mặt á?” Khóe miệng Chu Mông Mông giật giật, không nghĩ tới cô gái Tiểu Mẫn này không những chỉ có tướng phúc khí, mà khẩu vị cũng rất nặng.

Cô nghiêng đầu nhìn sang ông nội Chu Kiến Nghiệp hỏi: “Ông nội, việc này phải chờ ngài phê chuẩn trước.”

Chu Kiến Nghiệp nghe Mông Mông nói, nét mặt già nua vốn có chút nghiêm túc giờ lại càng thêm trầm tư, hắng giọng nói: “Thật ra Tiểu Miểu và Tiểu Diễm cũng đã đến lúc nên kết hôn, nhưng mà hai đứa nó đều ham làm quá, nếu có cơ hội gặp mặt tìm hiểu một chút thì tốt. Nhưng mà, cô gái này ông cảm thấy...”

**

Bữa tối ngoại trừ Chu Miểu do phải làm việc không về được, còn lại tất cả đều ở nhà.

Ba thế hệ trong nhà đang ăn cơm, bỗng Chu Mông Mông liếc nhìn Chu Diễm bên cạnh, tự hỏi tại sao sau khi trở về anh hai vẫn không nói chuyện với mình. Cũng không biết có phải do chuyện ngày qua hay không.

Thật ra Chu Mông Mông biết anh hai thương cô cho nên mới cảnh báo trước cho Tề Xuyên. Vì thế cô chủ động gấp một miếng thịt to mà Chu Diễm thích ăn nhất, bỏ vào trong bát anh.

Chu Diễm thấy một cánh tay nhỏ bé gấp thịt vào trong bát anh, ngẩng đầu thấy Mông Mông áy náy nhìn anh nói: “Anh hai, đây là thịt anh thích ăn nhất, anh ăn nhiều một chút.”

Trông bộ dáng cô cẩn trọng cân nhắc, Chu Diễm thở dài, đưa tay xoa đầu cô. Động tác yêu chiều của Chu Diễm khiến sống mũi cô cay cay, sụt sịt mỉm cười nhìn anh.

Hai anh em đang xúc động, Chu Kiến Nghiệp đột nhiên hỏi Chu Diễm: “Tiểu Diễm, năm nay cháu cũng sắp tới hai mươi bảy tuổi rồi nhỉ? Ở bộ đội có lẽ đã quen rồi ha?”

Chu Diễm thấy ông nội bỗng nhiên quan tâm tới mình, ngạc nhiên một chút sau đó trả lời: “Ngài cũng không phải chưa từng sống trong bộ đội, có chuyện gì xin ngài cứ nói thẳng ra.”

Chu Kiến Nghiệp tức giận nở nụ cười: “Thằng nhóc láo xược này! Xem ra ông Trương cũng ăn không ít cực khổ của cháu!” Nói xong, ông lại nhìn về phía con trai mình Chu Bồi Sinh nói: “Bồi Sinh à, hôm nay mẹ tiểu Tôn tới đây, nói muốn giới thiệu đối tượng cho hai đứa con của con đó.”

Chu Bồi Sinh nghe cha nói, cảm thấy cũng không có gì, dù sao vợ Tôn gia Chương Tử mỗi năm đều làm vậy, nên không lấy làm lạ.

“Ba, ý kiến của mấy đứa quan trọng hơn.”

Ông vừa nói xong Chu Diễm liền đặt bát cơm trống không xuống, đứng dậy nhìn mọi người nói: “Đêm nay cháu và bạn có hẹn nên đi trước. Mọi người cứ từ từ ăn.”

Anh xoay người về phòng thay quần áo, Chu Mông Mông cũng gắng ăn cho xong, sau đó không dám nhìn mặt ông nội bị xì liên theo Chu Diễm đi vào phòng.

Vào phòng đã thấy Chu Diễm cởi áo, dáng người cân đối rắn chắc khiến cho đôi mắt cô tỏa sáng, chắc chắn vài tiếng.

Chu Diễm nghe tiếng dĩ nhiên biết là cô em gái nghịch ngợm. Anh mặc quần áo, cầm ví tiền cùng đi động trên bàn cất vào túi quần sau, bước qua xoa đầu cô hỏi: “Em đi vào đây làm gì?”

“Em đến để thông báo tình hình cho anh!” Chu Mông Mông không biết lấy đâu ra mấy ảnh chụp, giơ lên trước mặt Chu Diễm nói: “Anh xem đây ảnh mấy cô gái mà hôm nay dì Chương mang đến. Dáng người đẹp nhân cách tốt em đều để lại cho hai anh. Một số ít ông nội không thích, em thấy cũng khó nhìn nên giúp hai anh khéo léo từ chối. Anh thử nhìn xem, nếu anh không thích em sẽ từ chối hết.”

“Không cần nhìn, anh không có hứng thú.” Chu Diễm nói xong, nghiêng người mở cửa.

Chu Mông Mông ngạc nhiên, cô cũng không phải không biết trong lòng anh hai khó chịu. Nhưng mà mọi chuyện đã qua nhiều như vậy, sao anh hai cứ mãi cố chấp như thế?

“Anh hai, em biết mấy năm nay trong lòng anh vẫn có một vương mắc. Nhưng bây giờ chị Sam Tuyết đã kết hôn, anh cũng nên bỏ đi. Thật ra ông nội rất quan tâm đến anh.”

Thấy cô lo lắng nói, Chu Diễm cười lạnh: “Quan tâm? Nếu ông nội thật sự quan tâm tới anh, năm đó sẽ không tàn nhẫn như vậy, anh cũng sẽ không phải đi đến vùng núi xa xôi ngay cả điện thoại cũng là vật phẩm xa xỉ, năm năm làm lính!”

“... Anh hai.”

Lời nói Chu Diễm khiến cho Mông Mông nhất thời không biết an ủi thế nào, nhìn anh hai mở cửa đi ra ngoài, cũng không thèm chào ông nội và ba liền ra khỏi nhà. Cô cảm thấy mệt mỏi, về lại phòng mình, khóa cửa, cầm di động gọi điện thoại cho Tề Xuyên.

Nhưng điện thoại vừa thông bỗng nhiên tắt máy. Tâm trạng Mông Mông vốn đang ủ rũ lúc này bỗng trở nên căng thẳng, vội vàng gọi lại, nhưng lúc này lại là “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”.

29. Chương 29: Ưu Và Nhược Điểm

Phố ngoài H đại, trong một quán cà phê.

Tề Xuyên nhìn người phía trước, một tay tắt di động, nhẹ hỏi: “Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn biết vì sao anh lại đồng ý nhận sự ủy thác của Mục giáo sư?” Đối với khuôn mặt của người đàn ông lạnh như băng này, có vẻ như không bao giờ để tâm đến mọi thứ, nhưng Tôn Nghiêm Đông dĩ nhiên sẽ không đơn thuần cho rằng Tề Xuyên chẳng qua chỉ tạm thời hướng dẫn mình làm luận văn đơn giản như vậy. Huống chi Mục giáo sư và anh ta khi nào thì trở nên thân quen đến thế?

Nhận được điện thoại Tôn Nghiêm Đông vốn nằm trong dự liệu của Tề Xuyên. Đương nhiên, anh cũng hiểu ý của cậu ta.

Tề Xuyên đặt cốc cà phê xuống, khép lại quyển sách mình đang đọc, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Đông trời sinh suất khí phía đối diện, cũng là người đã ở cùng với vợ anh suốt mười chín năm trời.

“Mục giáo sư chưa nói rõ cho cậu sao?” Lúc nói lời này nét mặt anh hiền hòa dịu dàng, giống như thường ngày trả lời thắc mắc của sinh viên.

Tôn Nghiêm Đông âm thầm cười lạnh, Tề Xuyên so với tưởng tượng của anh còn thâm trầm hơn.

Lúc này người phục vụ chạy tới hỏi Tôn Nghiêm Đông: “Xin hỏi anh muốn uống gì?”

Tôn Nghiêm Đông không nhìn menu mà chỉ gọi một ly cà phê đá. Sau khi chờ đồ uống mang lên, Tôn Nghiêm Đông cũng không vội uống mà là nhìn vào cục đá đang trôi nổi trong chất lỏng màu nâu, nói: “Tề giáo sư, tôi thấy với chỉ số thông minh của anh, hẳn là có thể đoán được tôi tới đây tìm anh là vì cái gì.”

Nếu Tôn Nghiêm Đông đã mở lời trước, dĩ nhiên Tề Xuyên cũng không cố ý vòng vo làm chi. Giờ phút này, đôi mắt đen của anh càng sâu thẳm nhưng vẫn bình tĩnh như trước hỏi: “Cậu biết từ khi nào?”

Tuy rằng sau khi biết quan hệ của Mông Mông và Tề Xuyên, Tôn Nghiêm Đông bị dả kích không nhỏ. Nhưng lúc này anh cố đè nén tức giận, vô cảm trả lời: “Tối hôm Diễm ca trở về, lúc cô ấy ra tiễn anh.”

Bởi vì Tôn Nghiêm Đông hiểu được, nếu bây giờ anh phát hỏa có lẽ sẽ khiến Tề Xuyên càng đắc ý.

Thấy Tôn Nghiêm Đông vẫn giữ được bình tĩnh, Tề Xuyên mỉm cười, đối với Tôn Nghiêm Đông càng tăng thêm vài phần kính trọng nhưng anh sẽ không biểu hiện ra ngoài. Nhìn chàng thanh niên so với mình nhỏ hơn gần mười tuổi, Tề Xuyên không khỏi cảm khái, nhớ lúc anh mới đến H đại vài tuần, tên Tôn Nghiêm Đông trong trường thường xuyên được nói đến rất nhiều, có giảng viên, cũng có sinh viên. Ai cũng khen cậu ta tốt.

Khi biết được kết quả thi của Tôn Nghiêm Đông, anh đã cảm thấy cậu nhóc này có chút kỳ lạ. Rõ ràng có thể chọn một trường đại học cao nhất cả nước lưu lại, nhưng cậu ta lại chọn trường hạng hai ở thành phố H. Vốn dĩ anh cũng không quan tâm vì sao một sinh viên giỏi như Tôn Nghiêm Đông lại chọn H đại. Nhưng sau khi biết quan hệ của cậu ta và Tiểu Mông thì anh cũng dần hiểu được.

“Nếu đã bị phát hiện, tôi cũng không muốn nhiều lời giải thích. Nhưng mà tôi muốn nói rõ cho cậu, về chuyện hướng dẫn luận văn tốt nghiệp không phải là tôi cố ý làm.” Tề Xuyên hướng Tôn Nghiêm Đông nói, giọng nói nho nhã dịu dàng như trước, cũng không có chút cảm xúc biến hóa nào.

Tề Xuyên không quan tâm, có lẽ bởi vì anh đã đoán trước. Nhưng đối với Tôn Nghiêm Đông mà nói, điều này chẳng khác nào khiêu khích.

“Vậy tôi hỏi anh, anh hiểu được Tiểu Mông bao nhiêu? Anh có biết cô ấy thích cái gì nhất, ghét cái gì nhất không? Anh có biết cho tới bây giờ Mông Mông luôn nổi hứng nhất thời, hay bỏ dở nửa chừng không? Tôi không biết hai người quen nhau khi nào, nhưng, Tiểu Mông đã ở chung với tôi mười chín năm, khi cô ấy sinh ra, tôi đứng ngay tại cửa phòng sinh. Không có ai có thể hiểu cô ấy bằng tôi, thậm chí ngay cả người nhà cô ấy.” Tôn Nghiêm Đông nói tới đây, khuôn mặt anh tuấn hiện ra một tia bất đắc dĩ: “Tề giáo sư, tôi hy vọng anh có thể cẩn thận suy nghĩ. Trong thời gian Mông Mông mới sang Philadelphia thường xuyên gửi email cho tôi, nội dung thư nào cũng nói cô đơn buồn chán. Hoặc có lẽ khi đó, Mông Mông chỉ muốn tìm một người nào đó để xoa dịu trái tim trống rỗng nên mới có thể cùng anh cùng một chỗ. Huống chi, Mông Mông bây giờ còn nhỏ, khó có thể nhìn rõ cảm xúc thật của mình. Thậm chí ngay cả tò mò hay thích cô ấy đều không phân biệt được. Mà anh, dù sao cũng lớn hơn cô ấy mười lăm tuổi, hợp hay không hợp, so với cô ấy anh hẳn phải rõ hơn.”

Nghe Tôn Nghiêm Đông thách thức, Tề Xuyên hơi hạ mi. Nhưng ngay sau đó, miệng anh bất giác nở nụ cười lạnh: “Vậy để tôi đoán, cậu nói những lời này với tôi với tư cách gì, anh trai? Hay là tình địch?”

Nhất thời khuôn mặt Tôn Nghiêm Đông cứng đờ, nét mặt đã có chút bối rối nhưng vẫn cố gắng kìm chế không yếu thế: “Tôi yêu Mông Mông, tuyệt đối không ít hơn anh!”

Tề Xuyên thở dài: “Nhưng, cậu không thỏa mãn được Tiểu Mông.” Lời nói của anh tựa như bẻ trên khiêu khích bẻ dưới.

Tôn Nghiêm Đông khinh thường, nhưng cũng bất lực. Quả thật hiện tại điều kiện của anh đều kém xa Tề Xuyên. Thậm chí ngay cả cơ hội chứng minh bản thân, cũng bị anh ta một giây gạt bỏ.

Tôn Nghiêm Đông cúi đầu cười mỉa. Sau đó không nói thêm gì nữa mà rời đi trước, bỏ lại mấy câu cho Tề Xuyên: “Tề giáo sư, tính hiếu kỳ của Mông Mông so với bất kỳ ai đều lớn hơn rất nhiều. Đương nhiên đối với những gì đã có được, cô ấy rất dễ dàng không thích nữa. Tôi nhớ trước kia có một thời gian cô ấy rất thích một con búp bê Barbie, khóc lóc ầm ĩ đòi chú bán hàng phải bán cho cô ấy, mà sau khi cô ấy có được, chăm sóc yêu thương không đến một tuần, con búp bê đó đã bị cô ấy ném xuống gầm giường, sau đó cũng không nhặt lên. Đơn giản bởi vì lúc đó cha cô ấy đã tặng cho cô ấy một con gấu teddy biết hát.”

Tôn Nghiêm Đông đi rồi, một thời gian sau Tề Xuyên vẫn ngồi chỗ cũ nhìn ra cửa sổ, bầu trời xanh đã bị màn đêm bao phủ, bỗng Tề Xuyên nhớ lại thời kỳ trước kia khi Chu Mông Mông đuổi theo mình.

“Tề giáo sư, chú Tề!”

Nghe thấy phía sau có tiếng gọi, Tề Xuyên quay đầu nhìn nữ sinh tóc ngắn xinh xắn đáng yêu sau lưng, đôi mắt to tròn như sao sáng lấp lánh, cái miệng hồng hồng chúm chím đang cười tươi rói. Từ lúc chào đời tới nay, anh khó có lúc thiếu kiên nhẫn như bây giờ: “Cô nữ sinh này, đã sắp hết một ngày, cô không thấy mệt sao?”

“Không mệt ạ! Hôm nay em không có tiết!” Cô gái cách anh một bước xa, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, cười nói.

Đại học Pennsylvania ba mươi tám đường phố giao nhau, đèn đường mờ ảo, khiến cho gương mặt cô gái càng tỏa sáng rực rỡ, kiến trúc cổ điển xung quanh lại thêm làm nền nổi bật, khiến cho Tề Xuyên thoáng ngẩn người.

Thấy Tề Xuyên lạnh lùng không nói lời nào, Chu Mông Mông tưởng mình chọc anh mất hứng, cúi đầu đan tay vào nhau, hai má đỏ bừng nói: “Em xin lỗi! Em vừa mới tới trường nên không thân với nhiều người cho lắm, cũng không biết nên đi đâu. Vì thế... em muốn tới gặp thầy.”

“Gặp tôi để làm gì?” Tề Xuyên thấy cô buồn bã nhận lỗi, có chút bất đắc dĩ, loại cảm giác này giống như kiểu anh bắt nạt cô không bằng.

Không biết Chu Mông Mông nghĩ thế nào, vừa nghe anh hỏi cũng không xấu hổ táo bạo trả lời: “Cháu thích chú, cũng thích nghe chú giảng bằng tiếng Trung nữa.”

Tề Xuyên thật bó tay với cô, chẳng qua dạo trước anh chỉ giúp cô giải thích vài thuật ngữ tiếng anh sang tiếng trung. Vậy mà bây giờ da mặt của cô so với tường thành còn dày hơn, hề có câu tiếng anh nào không hiểu, cô đều chạy tới tìm anh, thậm chí còn lười tra từ điển, trực tiếp nhờ anh làm phiên dịch viên miễn phí.

Thấy cô chân thành nhìn mình, Tề Xuyên bỗng cảm thấy đau đầu. Lập tức hỏi lại: “Em lại có câu nào không hiểu?”

“Không có ạ!” Chu Mông Mông trả lời rất đơn giản.

Tề Xuyên cau mày, tựa như biết cô sắp sửa hỏi gì nên anh giành trước nói: “Nếu không có thì về ký túc xá đi.” Nói xong, anh xoay người rời đi.

Bỗng Chu Mông Mông kéo ống tay áo anh hỏi: “Chú, chú có bạn gái chưa?”

Lúc ấy anh không trả lời. Cho đến sau này khi hai người đã xác định rõ quan hệ, Chu Mông Mông đang nằm trên giường tò mò hỏi lại.

Nhìn đôi mắt lấp lánh, làn da trắng mịn ửng hồng của cô gái trước mặt, Tề Xuyên cúi đầu hôn lên mỗ hời trên gáy cô: “Em giờ mới lo lắng anh bị người khác cướp đi à?”

Chu Mông Mông bị Tề Xuyên hôn khiến toàn thân ngứa ngáy, cười khanh khách ôm chặt gáy anh, hai chân gắt gao cuốn lấy thắt lưng anh, hài lòng cảm nhận thân thể bị anh lấp đầy, rồi hôn vành tai anh, bá đạo nói: “Chú là của em, ai cũng đừng hòng cướp!”

Nghe tuyên ngôn của cô, Tề Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu cười. Ở trong lòng anh luôn cho rằng Tiểu Mông tính tình trẻ con. Nhưng anh cũng không rõ, liệu với bản tính trẻ con của Tiểu Mông sẽ có ngày chán anh, không thích anh nữa hay không.

Tề Xuyên nâng tay day day huyết thái dương, nhớ lại trước đó Tiểu Mông về nước cũng không thèm nói với anh một tiếng, anh bỗng cảm thấy cô tức giận càng ngày càng quá trớn. Nếu đúng như lời của Tôn Nghiêm Đông đã nói, Tiểu Mông chẳng qua ở nước Mỹ cô đơn mà nảy sinh tình cảm với anh, vậy thì cuộc hôn nhân của hai người chẳng phải quá vô nghĩa rồi ư?

Tề Xuyên cầm di động trên bàn, vừa khởi động máy liền vang lên tiếng chuông tin nhắn tới liên tục, còn có một số tin nhắn thoại. Nhìn nhật ký chat ních trên màn hình đều cùng một người, anh không khỏi mỉm cười, gọi lại.

Điện thoại vừa vang, đầu kia liền nghe máy.

“Chú, anh ở đâu vậy? Vì sao lại tắt điện thoại?”

Nghe giọng Chu Mông Mông lo lắng tựa như sắp khóc. Đôi mắt Tề Xuyên thâm trầm: “Di động anh hết pin, giờ anh mới mở được.”

**

Trong quán bar ngập đèn, giống như một viên kim cương trong đêm tối, với các điệu nhảy sôi động khiến cho những con ma men càng hưng phấn dị thường.

Ở chính giữa quán bar có một bàn tròn nhỏ, đèn điện xung quanh nhấp nháy lên tục, đứng trên đài là một cô gái cầm mic mặc một bộ áo da bó sát lộ ra thân hình gợi cảm với những đường cong chết người.

Tóc cô gái dài tới hông tung bay trong gió như một thác nước đen sâu thẳm, phủ khuất nửa bộ ngực sữa bị lộ ra ngoài, theo động tác cô lắc lư, hai quả bóng đào phía trước như ẩn như hiện. Cô cầm mic hát bài

Stuck On Fuckin You của Lady GaGa, đôi chân thon dài một bước đạp lên chiếc ghế da báo giữa đài, hòa cùng câu hát, cô như con mèo hoang chậm chậm lắc lư vòng eo nhỏ nhắn, kiều mị nhẹ nhàng hất tung mái tóc ra sau khiến đám đàn ông dưới đài hưng phấn huyết sáo không ngừng.

Chu Diễm ngồi trước bàn tròn quầy bar liếc mắt nhìn cô gái ăn mặc hở hang trên đài, lại nhìn Tống Kỳ huyết sáo bên cạnh, bỗng Tống Kỳ nói: “Này, Chu Diễm cậu mau nhìn đi! Cô nàng này so với đám đàn bà kia xinh đẹp hơn nhiều, mấy ngày hôm trước vừa tới, rất mới nha, với lại chẳng phải năm năm cậu chưa chạm vào phụ nữ rồi còn gì? Nếu thích thì đợi lát nữa mình bảo Tống Huyền, nhờ anh ấy đưa cô nàng tới đây!”

“Không có hứng.” Chu Diễm uống ly whisky, hờ hững đáp.

“Chắc chắn, bạn của tôi trước không như vậy nha, bây giờ sao đổi thành ăn chay rồi?” Tống Kỳ vỗ vai Chu Diễm, hai người quen nhau đã hơn mười hai năm, từ hồi trung học đã là bạn bè.

Hơn nữa chuyện của Chu Diễm, anh cũng biết một ít. Anh chỉ sợ người anh em tốt ghen quá hóa hồng, thế nên anh mới dẫn Chu Diễm đến quán bar do anh trai Tống Huyền mở chơi trò săn bắn, tìm chút kích thích mạnh mẽ. Nhưng xem, đến đây đã gần một giờ mà cậu ta chỉ ngồi như vậy, vẻ mặt như người chết, dọa đám phụ nữ định tiếp cận chạy mất dép.

Chu Diễm không thèm để ý tới sự chế giễu của thằng bạn bên cạnh, yên lặng uống rượu.

Tống Kỳ liếc thằng bạn chỉ lo uống, tức giận đoạt ly rượu nói: “Chu Diễm, thái độ này của cậu là sao đây! Chúng ta không phải nói tới đây là muốn tìm chuyện vui sao? Chỉ mãi uống rượu là có ý gì? Nhìn cậu đi, cái bộ dáng bất cần đời này thực mẹ nó làm mình sốt ruột!”

Nghe thằng bạn mắng xong, Chu Diễm đặt một khuỷu tay lên bàn chống cằm, khoe miệng tà khí cười: “Đại kỳ, cậu nói mình có phải rất hèn nhất hay không?”

Lời của anh khiến Tống Kỳ giật mình nhớ lại năm đó, Chu Diễm và Sam Tuyết vẫn còn là một đôi kim đồng ngọc nữ. Khi đó, hai người không chỉ có thành tích học tập nổi bật, mà còn là nam sinh và nữ sinh thanh lịch của trường. Đối với đa số nhiều nam sinh mà nói, vẻ đẹp của Sam Tuyết trong lòng bọn họ là rất khó xóa mờ. Tống kỳ cũng có thời thầm mến cô, nhưng sau này bị thằng bạn thân nhanh chân giành trước.

Tình yêu của cặp kim đồng ngọc nữ này khiến cho rất nhiều người hâm mộ và ghen tị. Nhưng mà kết cục bất ngờ ngoài ý muốn đều khiến mọi người đau lòng.

Năm trước Tống Kỳ nhận được thiệp mời của Sam Tuyết, nhưng chú rể không phải là Chu Diễm. Nhớ lúc đó anh còn thay Chu Diễm chuẩn bị một món quà lớn cho cô, là một bộ trang sức bạch kim. Lúc mua chủ quán còn nói bộ trang sức đó có ý nghĩa là trăm năm hòa hợp, cả đời hạnh phúc.

Nhớ tới cô gái lúc ấy trong bộ váy cưới trắng tinh khôi lộng lẫy động lòng người, Tống Kỳ cảm thấy Chu Diễm thật khốn nạn. Nhưng chuyện đã qua lâu như vậy, còn bận tâm đến việc không chiếm được để làm gì.

Tống Kỳ thở dài, không nói gì.

Sau đó Chu Diễm day huyết thái dương đau nhức, dường như cũng hiểu được mình uống quá nhiều, gơ tay xin lỗi Tống kỳ rồi nói: “Mình vào toilet một lát, lời khi này, cậu xem như mình chưa từng nói.”

Lúc Chu Diễm vào toilet, nữ ca sĩ trên đài cũng vừa hát xong. Mấy người đàn ông tới chỗ cô mời rượu, chẳng được bao lâu nữ ca sĩ có chút không chịu nổi, cô mỉm cười nói: “Các vị, tôi đã tan làm, để lần sau lại uống được không?”

Một tên đàn ông to con do uống nhiều nên mặt đỏ lừ bỗng giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của nữ ca sĩ, không vui nói: “Em một giờ bao nhiêu tiền, anh đây mua em cả tối, bây giờ mau đi vào phòng với anh!”

Nhất thời sắc mặt nữ ca sĩ xanh lét, đang định thoát khỏi tên này bỗng một bàn tay của ông ta lại mò mẫm đến hông cô, hung bạo nhéo một cái. Cô tức giận đến run người, đưa tay tát cho hắn một phát, mắng: “Đê tiện!”

Tên đàn ông giận dữ vô cùng, đẩy mạnh nữ ca sĩ ngã xuống sàn, nhổ nước bọt vào người cô: “Mẹ nó! Á đáng chết! Tao vô sỉ đấy! Hôm nay tao ày biết thế nào gọi là sướng khoái!”

Nói xong, tên đàn ông đã ngồi xuống bắt đầu xé rách quần áo của nữ ca sĩ. Mà mấy tên đàn ông ở đây không ai tới giúp đỡ, thậm chí có một số người còn lúi di động ra chụp ảnh.

Bị tên đàn ông giật mạnh tóc, nữ ca sĩ chỉ thấy toàn bộ lông tơ đều dựng đứng, không kịp suy nghĩ, cô ầm bình rượu cách đó không xa nện lên trán tên trước mặt.

“Loảng xoảng”, mọi người có mặt sợ ngây người. Ngay lúc Tổng Kỳ cũng chú ý tới hỗn loạn bên này, đang định đi qua đi xem chuyện gì xảy ra bỗng có một cô gái tóc dài trang điểm đậm vọt qua trước mắt.

Sau đó có vài người hét lên: “Mau bắt ả đó về, con mẹ nó, dám đánh lão đại của chúng ta!”

Tiếp theo có vài tên đàn ông bộ mặt hung tợn cũng đuổi theo. Tổng Kỳ giật mình, vội vàng lấy điện thoại, gọi cho anh trai Tổng Huyền.

Nữ ca sĩ chạy đến hành lang quán bar mới giật mình nhận ra mình đâm vào ngô cụt, nhìn tường trắng phía trước, lại nhìn đám đàn ông sắp đuổi kịp phía sau. Chợt cô cảm thấy mình toi rồi.

Ngay lúc cô đang dần tuyệt vọng, bỗng khoe mắt thoáng thấy toilet nam bên cạnh, trong đầu không kịp suy nghĩ liền nhanh chân chạy vào. Nhưng vừa bước vào bỗng va phải một người.

Vì chạy nhanh nên theo lực quán tính cô bị va khá mạnh, nữ ca sĩ đau đớn xoa trán, oán giận chửi thề. Tuy nhiên không đợi cô hoàn hồn, cánh tay đã bị người đó cầm lôi vào một phòng toilet nam.

Cửa bị đóng cái rầm khiến cô hoảng sợ, đang định ngẩng lên nhìn xem người đó là ai thì bỗng người nọ đẩy cô vào góc tường, một giọng nam khàn khàn truyền vào tai cô.

“Hiểu Diêu?”

“...”

Choáng, nữ ca sĩ chấn động, ngẩng đầu chống lại đôi mắt sáng ngời mạnh mẽ kia.

Ngay lúc hai người bất ngờ gặp lại không biết nói gì, ngoài cửa đột nhiên bị người khác đập rầm rầm: “Ả đáng chết, tao xem mày chạy đằng nào, mau ra đây cho ông!”

Nghe tiếng bọn họ hét, Chu Diễm nhìn Mạnh Hiểu Diêu trang điểm đậm trước mặt, cau mày, nhỏ giọng hỏi: “Em đây là...”

Anh chưa nói xong, bỗng Mạnh Hiểu Diêu cởi áo của mình vút lên vách tường, sau đó ôm Chu Diễm nói: “Anh Tiểu Diễm, em xin lỗi!” Ngẩng đầu liền hôn lên đôi môi mỏng của anh.

Giây tiếp theo cửa bên ngoài bị phá, mấy tên bên ngoài đang định mắng chửi bỗng thấy bên trong một đôi nam nữ đè nhau vào góc ôm hôn nồng nhiệt. Người đàn ông nghe thấy tiếng, một tay ôm cô gái vào lòng, một tay kéo khoác áo mình bao cho bạn gái bên trong.

Chu Diễm quay đầu nhìn mấy người bên ngoài tức giận hét: “Con mẹ nó, nhìn cái gì! Không thấy ông đây đang làm việc sao?”

Những người đó bị anh rống cả kinh, bị khí thế của Chu Diễm làm cho hoảng sợ. Đúng lúc Tổng Kỳ và Tổng Huyền cũng dẫn người chạy tới đây.

Tổng Huyền thấy đám người như ong vỡ tổ chen chúc trong một toilet nam, cau mày quát: “Lão đại của các người là ai? Con mẹ nó dám làm loạn trong địa phận của ông, cả đám không muốn sống nữa phải không?”

Vừa nghe đại danh Tổng Huyền, vài người biết liền vội vàng nhận lỗi nói: “Xin lỗi anh Huyền, chúng tôi không biết đây là địa phận của anh! Vừa rồi trong địa phận của anh có người dám đánh lão đại của chúng tôi cho nên chúng tôi mới tới bắt người!”

“Mẹ nó bắt người thì ra chỗ khác! Trong toilet nam nữ có thể vào sao? Tất cả cút xéo cho ông!” Tổng Huyền mắng liên tiếp như máy bay thả bom oanh tạc.

Cũng đúng lúc này, có một người bạo gan chỉ vào cô gái trong lòng Chu Diễm nói: “Anh Huyền, nơi này không phải có một người phụ nữ à?”

Tổng Huyền vừa nghe, cùng Tổng Kỳ đồng thời chuyển tầm mắt hướng về đôi nam nữ trong toilet. Nhìn xong hai người đều sửng sốt, lập tức Tổng Huyền phản ứng nhanh nhảy đập cho tên kia một cú, mắng: “Con mẹ nó, mắt mày để ở đâu? Ngay cả Chu nhị công tử cũng không biết, muốn chết sao? Cút xéo đi!”

Ở thành phố H không có mấy người là không biết đến đại danh nhà tứ trưởng nổi tiếng—— Chu gia. Hơn nữa hắc bang đối với Chu cục trưởng cục cảnh sát bắc khu, cũng chính là đích tôn Chu gia tên là Chu Miếu luôn kiêng kị không thôi. Vừa nghe nói người bên trong chính là em trai Chu Miếu, một đám đều sợ tới mức vắt chân lên cổ mà chạy.

Đuổi xong mấy người kia đi Tổng Kỳ mới bước tới, nhìn cô gái trong lòng Chu Diễm, chắc chắn thở dài: “Không nghĩ tới nha! Không phải cậu nói không có hứng thú à? Bây giờ sao lại ôm người ta vào trong lòng thế kia?”

Chu Diễm nghe bạn chế giễu, sắc mặt lộ ra tia xấu hổ, đang định buông Mạnh Hiểu Diêu trong lòng ra lại phát hiện nửa trên cô chỉ mặc mỗi nội y. Sắc mặt anh trầm xuống, cũng không để ý tới ánh mắt khác thường của Tổng Kỳ ở bên ngoài, thẳng thừng đóng cửa lại.

Sau khi khóa cửa Chu Diễm mới buông Mạnh Hiểu Diêu ra, cởi áo khoác xuống đưa cho cô: “Mặc vào đi.”

“Anh Tiểu Diễm, em...” Đối với cục diện hiện tại Mạnh Hiểu Diêu không biết nên giải thích thế nào, chỉ cảm thấy mặt nóng ran như muốn nổ tung, khó chịu cực kỳ.

Chu Diễm không nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Chúng ta đi ra ngoài rồi nói.”

30. Chương 30: Kim Lòng Không Được

Sau khi bị Tổng Kỳ trêu chọc, Chu Diễm đi ra ngoài (quán bar), tựa vào cửa xe hút thuốc.

Hôm nay ánh trăng ngời, đèn điện quán bar sáng nhấp nháy. Phun ra một làn khói trắng, xuyên qua các ngón tay thon dài là một đôi mắt đen sâu thẳm. Chu Diễm ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, to tròn như viên ngọc. Anh đưa tay lên, che đi một nửa vàng trắng, bắt giắc khóe miệng cong lên một nụ cười chậm chạp.

Khi Mạnh Hiểu Diêu thay xong quần áo đi ra liền trông thấy cách đó không xa một nam thanh niên tựa trước cửa xe hút thuốc. Lúc này Chu Diễm một thân màu đen, đáng vẻ lười biếng giống như một con báo đen ẩn vào trong bóng tối. Đột nhiên Mạnh Hiểu Diêu rất muốn trông dáng vẻ anh lúc mặc quân trang nhìn như thế nào, chắc chắn sẽ rất đẹp trai.

Càng nghĩ như vậy trái tim cô không tự chủ đập nhanh hơn, ba phần khấn trương bảy phần do dự, Mạnh Hiểu Diêu âm thầm thở dài, vội chạy tới Chu Diễm.

“Anh Tiểu Diễm.”

Tiếng gọi dễ nghe lập tức kéo Chu Diễm đang suy nghĩ quay về hiện tại, anh nghiêng đầu nhìn cô gái cách đó không xa, bây giờ mái tóc dài đến hông đã cột thành đuôi ngựa, lớp phấn trang điểm đậm trên mặt cũng được xóa sạch, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khôi xinh đẹp.

Mạnh Hiểu Diêu như vậy, đột nhiên khiến anh nhớ tới rất nhiều năm trước đây, một cô gái cũng cột tóc đuôi ngựa kiểu này, thuần khiết xinh đẹp như một giấc mơ.

“Em không trang điểm đẹp hơn.” Chu Diễm bất ngờ nói một câu.

Mạnh Hiểu Diêu không khỏi ngạc nhiên, sau đó tai cũng nhanh chóng đỏ lên, cúi đầu, mím môi, hai tay nắm chặt túi xách, không biết nên trả lời thế nào.

Chu Diễm thấy cô như vậy thì mỉm cười, ném điếu thuốc vào thùng rác bên đường rồi nói: “Lên xe đi.”

“Vâng.” Mạnh Hiểu Diêu gật đầu.

Xe còn chưa khởi động bỗng Chu Diễm hỏi: “Về trường học hay là về nhà?”

“Dạ về trường.” Chu Diễm nghe cô nói, giơ tay nhìn đồng hồ: “Đã hơn 10 giờ rồi, em chắc chắn ký túc xá vẫn mở cửa hả?”

“...” Mạnh Hiểu Diêu bị Chu Diễm nhắc nhở, mới nhớ ký túc xá trong trường mười giờ đã đóng cửa. Nhưng nếu cô không về trường, về nhà chắc chắn sẽ bị mẹ hỏi, cô cũng không muốn nói dối mẹ.

Thấy cô không trả lời, Chu Diễm cũng không hỏi lại.

Lái xe dưới ánh đèn mờ tối, những đốm sáng sắc sỡ chiếu lên trên tấm kính thủy tinh, Mạnh Hiểu Diêu nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh đang tập trung lái xe, bị mái xe che khuất đi cặp mắt thâm túy, đốm sáng thỉnh thoảng lướt qua mặt anh. Mạnh Hiểu Diêu không biết bây giờ anh đang nghĩ gì, lại không dám hỏi, bởi vì cô rất sợ anh chú ý đến chuyện khi này.

Trong lúc cô đang băn khoăn tự hỏi, đột nhiên Chu Diễm mở miệng nói: “Đêm nay chúng ta ngủ ở khách sạn, sáng mai anh đưa em về trường.”

“...” Mạnh Hiểu Diêu lắng nghe anh nói, nhất thời không hiểu ý anh là gì, còn tưởng rằng anh xem cô như loại phụ nữ đó. Sắc mặt cô trắng bệch, vội vàng thanh minh: “Em...Em không phải như anh nghĩ!”

Chu Diễm nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên: “Anh biết.”

“VẬY...” Anh có ý gì? Mạnh Hiểu Diêu không dám hỏi ra lời.

Chu Diễm một tay đẩy cần gạt, một tay xoay vô lăng, hướng tới một khách sạn năm sao, thản nhiên nói: “Em là con gái, ngủ ở bên ngoài anh rất lo.”

Mạnh Hiểu Diêu nhất thời sửng sốt, anh ấy làm sao biết cô thuê nhà trọ ở bên ngoài? Tuy một đêm chỉ bốn mươi đồng nhưng cũng không phải rất nguy hiểm.

“Kỳ thật không cần đâu ạ, em đã quen rồi.” Công việc này cô đã làm hơn nửa năm, mỗi lần không vào được ký túc xá cô đều giải quyết như thế.

Xe dừng trước cửa chính khách sạn, cũng không đợi Mạnh Hiểu Diêu giải thích thêm, Chu Diễm đã mở cửa giúp cô: “Đi vào cùng anh.”

Người đàn ông cao to đẹp trai đứng bên ngoài cửa xe, cô không dám nhìn thẳng. Do dự một chút, Mạnh Hiểu Diêu đành xuống xe, xe được bảo vệ lái đi, cô đi theo Chu Diễm vào bàn lễ tân.

Chu Diễm đặt hai phòng đơn, sau đó đưa một thẻ cho cô: “Anh ở phòng bên cạnh, có chuyện gì thì tìm anh.”

Mạnh Hiểu Diêu cúi đầu nhìn nắm tấm thẻ vàng trong tay, trong lòng có chút ngờ vực: “Anh Tiểu Diễm, anh không hỏi vì sao em lại làm việc ở chỗ đó sao?”

Chu Diễm giật mình, sau đó thoáng cười: “Mỗi người đều có quyền lựa chọn công việc để làm, đây là tự do của em.” Nói xong anh vỗ nhẹ vai cô: “Hoàn cảnh gia đình em, anh có thể hiểu được.”

Xong anh xoay người đi đến thang máy, Mạnh Hiểu nhìn bóng lưng anh từ xa, cũng không biết trong đầu suy nghĩ cái gì, dựa theo tiềm thức đi tới.

Ngay lúc Chu Diễm ấn vào nút lên trên thang máy, ngẩng đầu nhìn màn hình thông báo hiển thị đột nhiên phía sau bị người khác ôm lấy. Anh ngạc nhiên sửng sốt, nghiêng người nhìn Mạnh Hiểu Diêu đang vùi đầu sau lưng anh.

Cô lắp bắp run rẩy nói: “Anh Tiểu Diễm, em... em...”

Lúc này thang máy đã đi xuống, phát ra tiếng ‘tinh’ thanh túy, còn có giọng nói từ tính khàn khàn Chu Diễm vang lên: “Hiểu Diêu, em có biết em đang làm cái gì không?”

Mạnh Hiểu Diêu sửng sốt, đang định buông Chu Diễm ra nhưng đã quá muộn. Chu Diễm kéo cô vào thang máy không người, lui vào góc, sau đó hôn xuống.

Nháy mắt anh hôn sâu cùng mãnh liệt, tựa như muốn lấy đi hết sức lực của cô, đầu lưỡi mang theo mùi rượu nhàn nhạt quấn quýt lấy cô. So với khi nãy hôn giả trong toilet hoàn toàn khác nhau, Mạnh Hiểu Điều dường như có thể cảm thấy dự vọng của anh.

Cho đến khi thang máy dừng ở tầng 9, cửa mở ra, Chu Diễm mới buông lỏng Hiểu Điều cả người vô lực, một tay đỡ vai cô, sau đó đi vào trong phòng.

Nghe thấy tiếng cửa mở ra, toàn thân Mạnh Hiểu Điều run run, sau đó cả người bị anh ném lên giường lớn. Ngắc đầu, đột nhiên cô bị một bóng đen đè xuống, ánh sáng mờ tối trong phòng đều bị che đi.

Cũng không chờ Mạnh Hiểu Điều phản ứng lại, Chu Diễm đã hôn tới tận tận vào tai và gáy cô, bàn tay to lớn lạnh lẽo dọc theo vòng eo tinh tế, mở nút quần jean kéo khóa quần xuống.

Mạnh Hiểu Điều sợ tới mức chống tay lên ngực anh, không dám lên tiếng, trong đôi mắt tràn đầy nước. Nhưng ngay vào lúc này động tác của Chu Diễm đột nhiên ngừng lại, hai tay chống bên người cô, cúi đầu phức tạp nhìn người bên dưới, sau đó ngồi dậy.

Mạnh Hiểu Điều ngạc nhiên. Chu Diễm đã đứng dậy, xoay lưng về cô nói: “Nếu không phải ý này, lần sau đừng như vậy.”

“... Anh Tiểu Diễm.”

Chu Diễm quay đầu nhìn cô ảm đảm cười: “Ngủ nhớ khóa cửa cẩn thận, ngày mai anh tới tìm em.”

Sau khi cửa bị Chu Diễm Môn đóng lại, Mạnh Hiểu Điều ngồi trên giường sợ run hồi lâu, nhất thời tâm trí cô trống rỗng. Cô giơ tay chạm lên môi mình, cảm giác này cô không chán ghét, thậm chí... Còn có chút chờ mong khó hiểu. Vì sao như vậy? Chẳng lẽ cô thật sự có cảm tình với Chu Diễm?

Lúc Chu Diễm trở về phòng của mình, anh dựa vào phía sau cửa day day huyết thái dương, lắc đầu cười khổ: “Mình sao vậy?”

Khi nãy trong nháy mắt anh bỗng có loại xúc động giống như lúc ôm Sam Tuyết vào vòng tay, kìm lòng không được cũng như không muốn buông tay. Kỳ thật từ lúc tới H đại, lúc nhìn thoáng qua Mạnh Hiểu Điều anh đã cảm thấy ánh mắt cô bé này và Sam Tuyết giống nhau như đúc. Cho nên khi đó theo bản năng anh mới giúp cô giải vây.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương này có chút chạy, ngày mai thêm thật! Duy trì cảm thú Chu Diễm haha!

31. Chương 31: Ngoài Ý Muốn Bị Lộ

Ngày hôm kia Chu Diễm đã giúp Mông Mông ký đơn ở riêng, nên bây giờ Chu Mông Mông và Tề Xuyên đã khôi phục lại cuộc sống vợ chồng.

Hôm nay, là ngày khám thai định kỳ.

Buổi trưa sau khi tan học, Tề Xuyên dẫn Chu Mông Mông đến bệnh viện mẹ anh khám. Kết quả kiểm tra khá tốt, bác sĩ nói thai nhi rất khỏe mạnh. Nhưng nên chú ý cẩn thận, duy trì tập thể dục đều đặn, ăn uống phải đảm bảo chất lượng, khi ăn nên chia thành nhiều bữa.

Sau khi bác sĩ nói xong, Chu Mông Mông dường như còn có chuyện muốn hỏi, nhưng Tề Xuyên cứ ngồi bên cạnh khiến cô không dám mở miệng.

Lúc bác sĩ đứng dậy muốn tiễn hai người ra cửa, Chu Mông Mông thừa dịp Tề Xuyên đi ra ngoài liền xoa người kéo tay bác sĩ, nhỏ giọng hỏi.

Bác sĩ nghe xong thoáng sửng sốt, sau đó bật cười: “Ba tháng sau đến trước tám tháng là được, đều chuyện này phải nhắc nhở chồng cháu chú ý, đừng quá trốn.”

Chu Mông Mông đỏ mặt gật đầu tạm biệt bác sĩ, xoay người đã thấy Tề Xuyên dựa vào cửa nhìn mình: “Đi chưa?”

Cô mỉm cười bước qua khoác tay Tề Xuyên, ngẩng đầu nói: “Anh không tò mò xem em hỏi bác sĩ cái gì à?”

Tề Xuyên trông cô tỏ vẻ thần bí, cúi đầu hôn lên cái miệng chúm chím hồng, cố ý hỏi: “Cái gì?”

Chu Mông Mông cười hắc hắc: “Anh không thấy ngực em dạo này lớn hơn một chút hả?”

Nghe cô nói xong, Tề Xuyên cúi đầu nhìn phía trước của ai đó, áo thun bó sát, mượt mà no đủ, đôi mắt đen thoảng dao động, miệng anh dán lên tai cô, dự hoặc nói: “Về nhà để anh kiểm tra cho, xem em có phải bị phù hay không?”

Hai người đang nói chuyện bỗng có một giọng nói quen thuộc vang lên sau cửa: “Vừa rồi làm siêu âm B, bác sĩ nói sao hả em?”

“Bác sĩ nói em đã có thai bốn tháng! Anh Miểu, khi nào thì anh mới cưới em đây?”

Nhất thời toàn thân Chu Mông Mông cứng đờ, không nhớ tới phải kéo Tề Xuyên trốn đi, đã nghe giọng nói quen thuộc kia vang lên sau lưng mình: “Tề giáo sư?”

Tề Xuyên cúi đầu nhìn cô lo lắng, giơ tay khoác lên vai cô, bình tĩnh lịch sự đáp: “Xin chào, Chu cục.”

Người mới tới đúng là anh cả của Chu Mông Mông Chu Miểu, hôm nay anh tới đây cùng bạn gái, mà Tề Xuyên...

Chu Miểu chuyển tầm mắt xuống dưới người dưới cánh tay Tề Xuyên, đồng thời hỏi: “Đây là vợ anh? Cũng đến kiểm tra ...” Nhưng lời nói còn chưa xong thì Chu Mông Mông đã quay người nhìn Chu Miểu xấu hổ cười: “Anh cả.”

Giờ khắc này khuôn mặt tuần tú của Chu Miểu có chút méo mó, mà Chu Mông Mông đã quen với một Chu Miểu luôn duy trì bình tĩnh, biểu cảm như thế này... khiến cô có chút lo sợ.

“Mông Mông!?” Chu Miểu vẫn không thể tin. Nhưng thấy Chu Mông Mông thành thật gật đầu, anh thật sự không ngờ.

“Em và Tề Xuyên khi nào thì...”

“Bọn em ở Mỹ đã kết hôn, vốn định ngày mai nói cho anh, nhưng không nghĩ tới...” Chu Mông Mông sờ đầu, có chút mất tự nhiên giải thích cho Chu Miểu.

Sắc mặt Chu Miểu khi đỏ khi trắng, cũng không biết do tức giận mới vậy hay là sao nữa. Ngay lúc anh định bộc phát bỗng cô gái vẫn đứng bên cạnh đột nhiên khoác tay anh, nhìn Chu Mông Mông và Tề Xuyên rồi lại dạo một vòng quanh người Tề Xuyên, sau đó dịu dàng nói với Chu Miểu: “Anh Miểu, em gái anh à?”

Chu Miểu liếc cô, nhú mày rút tay ra: “Viện Viện, em vào trước, anh có chuyện muốn nói với họ!”

Nhìn tay trong lòng không còn, tuy có chút không vui nhưng Diệp Viện vẫn tươi cười nói chuyện với Chu Mông Mông: “Em là Mông Mông hả? Chị hay nghe anh Miểu nhắc tới em. Chị là Diệp Viện.”

Chu Mông Mông nhìn cô gái đứng cạnh anh trai, khuôn mặt trang điểm nhã nhặn, tuy không đẹp bằng Tiểu Yêu nhưng khá dịu dàng, cao hơn 170 cm, chân dài eo thon, công nhận đúng loại mà anh cả thích.

Vừa rồi nghe hai người nói chuyện, Chu Mông Mông bất giác phát hiện bụng của cô gái này hơi nhô lên: “Chị... có con của anh cả?”

Diệp Viện thấy rõ cuộc Mông Mông cũng nhắc tới, nét mặt hạnh phúc tươi cười nói: “Đúng vậy, hôm nay bọn chị đến để kiểm tra sức khỏe. Nhìn em cũng như vậy, có phải hay không cũng... Có?” Diệp Viện đang nói thì dừng lại, sau đó nhìn về phía bụng Chu Mông Mông.

Chu Mông Mông giật mình, lặng lẽ nhích lại gần Tề Xuyên. Sắc mặt Chu Miểu đen kịt, quát Diệp Viện: “Em nói cái gì? Còn không mau đi vào cho anh!”

Diệp Viện nhìn Chu Miểu tức giận, cuối cùng cũng không duy trì nổi tươi cười: “Chu Miểu, thái độ của anh kiểu gì vậy! Em mang thai con của anh đó, hỏi một chút sẽ chết à!”

“Diệp Viện!” Ánh mắt Chu Miểu trầm xuống, Diệp Viện sợ tới mức cả người run lên, hừ lạnh một tiếng rồi quay vào phòng khám phụ khoa.

Chu Miểu cau mày nhìn Diệp Viện giận dữ gõ mạnh cửa phòng khám, buồn rầu quay sang Tề Xuyên và Mông Mông nói: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện cho rõ ràng!”

Thấy anh cả không tức giận lắm, Chu Mông Mông hơi lo lắng ngẩng đầu nhìn Tề Xuyên.

Tề Xuyên sờ đầu cô, sau đó quay sang Chu Miểu nói: “Vậy xuống quán cà phê dưới tầng 1 đi, nơi đó tương đối yên tĩnh.”

Quả nhiên, trong quán cà phê rất ít người.

Bọn họ chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, Chu Mông Mông ngồi cạnh Tề Xuyên, đối diện với Chu Miểu. Ba người nhìn nhau, vẫn là Tề Xuyên mở miệng trước: “Chu cục, tôi đối với Mông Mông là thật tâm.”

Chu Miểu lắng nghe, bỗng nhớ tới người vợ mà Tề Xuyên hay nhắc tới, bấy giờ mới giật mình tỉnh ngộ, cười lạnh: “Tề Xuyên ơi Tề Xuyên, quả nhiên suy nghĩ của anh quá thâm hiểm, có thể tính toán tỉ mỉ đến vậy!”

Đối với sự châm chọc của Chu Miểu Tề Xuyên không thèm để ý, vẫn duy trì bình thản nói: “Những lời tôi nói trước đây đều là thật lòng. Tất nhiên, cho dù anh không đồng ý, tôi cũng không nghĩ sẽ lùi bước.”

“Chú...” Chu Mông Mông lắng nghe Tề Xuyên nói, đôi mắt to long lanh cảm động nhìn anh.

Chu Miểu thấy em gái như vậy, nhất thời cảm thấy giận dữ: “Chu Mông Mông! Em có biết em mới mấy tuổi không! Bây giờ mang thai, em không nghĩ tới tương lai của mình hả?” Khi anh nói tới đây đã có chút đau đầu: “Huống chi... Em sẽ giải thích cho ba và ông nội thế nào?”

“Giải thích gì chứ? Em và chú ấy đã kết hôn, chờ sau khi em sinh em bé xong sẽ ôm tới gặp ba và ông nội, đến lúc đó hai người họ muốn giết bọn em cũng không được!” Chu Mông Mông bị lời của Chu Miểu kích động, không kịp suy nghĩ trả lời.

“...” Sắc mặt Chu Miểu cứng đờ.

Tề Xuyên nhú mày, nhìn sang Chu Mông Mông thở dài: “Tiểu Mông.”

Chu Mông Mông nghe Tề Xuyên gọi mình, mím môi xoay người chôn mặt vào vai Tề Xuyên, nghẹn ngào nói: “Em sẽ không rời xa chú ấy, dù là ông nội và ba cũng không thể tách!”

Tề Xuyên giơ tay ôm cô vào lòng, đôi mắt hiện lên vẻ bất lực.

Chớp mắt sắc mặt Chu Miểu có thể so với than, đã đen nay càng đen hơn. Nói thế nào thì Mông Mông cũng là người anh yêu thương từ nhỏ đến lớn, trong chốc lát sao có thể chấp nhận thấy cô lao vào vòng tay kẻ khác.

“Được! Vậy anh hỏi em, khi bụng lớn thì em làm sao bây giờ? Tạm nghỉ học hay cùng qua Mỹ với anh ta? Sao em không chút suy nghĩ đến hậu quả hả? Không đi học, ông và ba sẽ không nghi ngờ sao? Đều là người lớn như vậy rồi, sao hành động thiếu suy nghĩ đến thế!” Chu Miểu nhắm vào Tề Xuyên, tức giận dạy bảo em gái Chu Mông Mông.

Chu Mông Mông im lặng, không nhìn sang anh trai mà chỉ ôm Tề Xuyên lắc đầu.

Ba người yên lặng hơn mười giây, Tề Xuyên mới hỏi Chu Miểu một câu tương tự: “Chu cục, anh nói Tiểu Mông như vậy, vậy chuyện của anh tính sao bây giờ?”

“Tôi...” Chu Miểu thoáng sững người, giống như bị Tề Xuyên nắm trúng huyệt không biết phản kích lại thế nào. Bởi vì, anh và Diệp Viện cũng có con, nhưng...

Lúc này Chu Mông Mông cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tề Xuyên, sau đó cau đôi mày thanh tú nhìn anh trai.

Tề Xuyên thấy anh ta nghẹn lời, tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Tôi có nghe Tiểu Mông nhắc tới, cô gái kia đang làm nhân viên trong một khách sạn, cũng không biết loại công việc ái muội bí ẩn như thế, làm sao để người nhà cậu có thể chấp nhận được đây?”

Anh nói xong, Chu Mông Mông cũng hòa theo chen vào: “Em không thích chị Diệp Viện!”

“Tiểu Mông.” Tề Xuyên dở khóc dở cười xoa tóc cô, ngụ ý bảo cô đừng nữa kích thích Chu Miểu nữa.

Chu Miểu có chút dăm chiêu chống lại ánh mắt Tề Xuyên, bỗng cảm thấy người đàn ông này quả đúng như anh đã lường trước, bình tĩnh lạnh lùng, nhưng cũng rất nguy hiểm. Vốn tưởng anh ta là người không có tình cảm, không nghĩ tới lại vì Mông Mông mà nhắm vào mình. Có lẽ... Trước đây anh đã đoán sai.

Nhớ khi ấy anh còn hi vọng Mông Mông đừng gặp loại đàn ông như vậy, nhưng bây giờ còn mang thai con của người ta, giờ anh có thể làm gì nữa? Nghĩ lại, Chu Miểu cảm thấy tích tụ trong lòng cũng tan đi nhiều, nhưng anh sẽ không biểu hiện ra ngoài cho hai người này biết, vì vậy anh nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Anh có thể đồng ý tạm thời chưa nói chuyện này cho ông và ba biết. Nhưng em cũng phải lên kế hoạch lựa chọn thời cơ mà về nhà, thành thật thú nhận với họ đi!”

“Vâng ạ!” Chu Mông Mông thấy cuối cùng anh trai cũng nhượng bộ, vội vàng thay Tề Xuyên đáp ứng.

Tề Xuyên gật đầu cười, Chu Miểu mới nói thêm một câu: “Còn có, giấy đăng ký kết hôn ở Mỹ ông nội chắc chắn sẽ không thừa nhận, sau khi gặp mặt gia đình hai bên, chờ em đủ hai mươi tuổi, phải đi đến cục dân chính chứng nhận lại, biết chưa?”

“Em biết rồi!” Chu Mông Mông vui mừng giơ hai tay đồng ý.

Trước khi đi hai người cũng đồng ý với Chu Miểu là sẽ không kể chuyện của anh cho hai lão Chu gia, trừ khi Chu Miểu tự thú nhận. Tất nhiên, Chu Mông Mông luôn đứng về phía anh trai cho dù cô không thích chị dâu tương lai này lắm.

Lúc Chu Mông Mông ngồi trên xe Tề Xuyên đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, cho đến khi xe chạy tới trường cô mới bất chợt nghĩ ra, nhìn Tề Xuyên hỏi: “Chú, em có kể chuyện anh cả cho anh hả?”

“Không có.” Thấy cô ngạc nhiên mở to mắt, Tề Xuyên thẳng thắn trả lời.

“Vậy anh...” Chu Mông Mông muốn hỏi, vậy anh làm sao mà biết bạn gái của anh cả làm nhân viên khách sạn?

Tề Xuyên khom người giúp Chu Mông Mông mở dây an toàn, nâng mắt nở nụ cười với cô: “Coi như anh đã tìm hiểu trước, được chưa?”

Bị nụ cười mê hoặc của anh khiến cả người cô mất tự nhiên, Chu Mông Mông quyết miệng: “Chú, anh quá nham hiểm!”

Anh cười tươi không đáp, một tay nâng cằm cô lên, hôn xuống.

**

Đây đã là đêm thứ ba, Tống Kỳ và Chu Diễm ngồi trên chân ghế cao trong quán bar, nhìn cô gái bên kia cách đó không xa, gợi cảm nóng bỏng, hít sâu một hơi.

“Mình nói đại ca Chu Diễm này, nếu cậu không có hứng thú đối với Mạnh Hiểu Diêu thì sao mỗi ngày đều đến đây để bảo vệ người ta làm chi hả? Tặng inh là được rồi!”

Chu Diễm thấy thằng bạn lén lau nước miếng, liền phang một cú sau gáy người nọ. Tống Kỳ mãi nhìn phía trước, tý nữa ngã chống vó, tức giận quay đầu nhìn Chu Diễm: “Quân tử động khẩu không động thủ! Đừng tưởng rằng cậu là bộ đội đặc chủng thì mình đánh không lại! Cứ thích ôm bòn cầu mà không đại tiện, sao mình lại có người anh em như cậu hả?”

“Cô ấy là bạn của em gái mình, cậu đừng nói bậy.” Chu Diễm cầm ly rượu uống một ngụm, trả lời.

Tống Kỳ tựa như nghe được chuyện nực cười, giả bộ ha ha cười lên tiếng: “Sao mình không thấy cậu đối xử tốt với bạn học khác của Mông Mông như vậy? Còn bí mật hỏi anh trai mình địa chỉ và số điện thoại của người ta, mỗi đêm lại miễn phí đón đưa. Cậu nghĩ có kẻ đối xử với bạn bè như vậy à! Chu Diễm ơi Chu Diễm, nếu thực sự không có ý với Mạnh Hiểu Diêu thì đừng đối xử với người ta tốt như thế.”

“...”

Thấy Chu Diễm thiếu kiên nhẫn nhún nhún mày rậm, Tống Kỳ đang trêu chọc bỗng thoáng thấy một cô gái trang điểm đậm từ trên đài đi xuống, lại quay đầu nhìn Chu Miểu: “Mình gặp cô ấy rồi nha, quả thực cặp mắt phượng to tròn trong veo như nước rất giống Sam Tuyết năm đó, chắc, loại trong suốt tinh khiết kiểu này quá mị hoặc lòng người, thật sự khiến cho người ta cả đời khó mà quên được.”

“Tống Kỳ! Cậu đừng chạm vào cô ấy, cô ấy không phải là Sam Tuyết!” Cuối cùng Chu Diễm cũng bị Tống Kỳ chọc giận.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, Mạnh Hiểu Diêu đã đi tới, nhìn Chu Diễm đang tức giận nghiêng đầu hỏi: “Anh Tiểu Diễm, ai là Sam Tuyết vậy?”

“Sam Tuyết là...” Tống Kỳ đang định trả lời Mạnh Hiểu Diêu nhưng bị Chu Diễm nhanh chóng bịt miệng lại.

“Hiểu Diêu, em thay quần áo trước đi, anh chờ em ở bên ngoài.” Chu Diễm ghì cổ Tống Kỳ, giả vờ bình tĩnh nói với Mạnh Hiểu Diêu.

Mạnh Hiểu Diêu trông bọn họ thần thần bí bí, tuy tò mò nhưng cũng không muốn hỏi rõ, mỉm cười rồi quay vào phòng thay đồ.

Thấy cô đi vào Chu Diễm mới buông lỏng Tống Kỳ sắp tắc thở ra.

Tống Kỳ ôm cổ đau đớn, lớn tiếng ho khan vài tiếng, sau đó nhao nhao nói với Chu Diễm: “Mẹ kiếp, cậu thật sự muốn giết chết mình ah!”

“Giữ kín cái miệng thôi của cậu lại, đừng ở trước mặt Hiểu Diêu nhắc tới Sam Tuyết, cẩn thận mình chém cậu, ngay cả ông già nhà cậu cũng không biết!” Nói xong Chu Diễm đặt tiền lên quầy bar rồi mặc áo khoác đi ra ngoài.

Tống Kỳ xoa xoa cổ, chắc chắc tắc lưỡi, lẩm bẩm: “Cậu con mẹ nó mới miệng thôi!”

Đêm nay tuy Mạnh Hiểu Diêu không vượt quá thời gian đóng cửa của ký túc xá, nhưng Chu Diễm đã ở cùng cô ba tối ở bên ngoài, cô cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ cô sẽ nợ Chu Diễm ngày càng nhiều, điều đó khiến cô rất áy náy.

Xe chưa chạy đến khách sạn nên cô quay đầu nói với Chu Diễm: “Anh Tiểu Diễm, cho em về lại trường đi, em không thể cứ phiền anh mãi như vậy được.”

Tựa như biết cô sẽ nói như vậy, Chu Diễm bình thản nói: “Hôm nay không tới khách sạn nữa, anh đã thuê một chung cư hai phòng cách trường em không xa, về sau em tới đó mà ở.”

“Anh...” Mạnh Hiểu Diêu ngạc nhiên, đang định nói cô ở nhà trọ một đêm bốn mươi đồng kia rất tốt, điều này sao lại...

Chu Diễm thở dài: “Hai tuần nữa anh phải về quân đội rồi, về sau làm việc em nhớ để ý giờ giấc, có chuyện gì thì em có thể tìm Tống Huyền.”

Trông Chu Diễm rất nghiêm túc, lòng Mạnh Hiểu Diêu bỗng nhiên chua xót, loại cảm giác này cô không biết nên hình dung như thế nào. Ngay lúc xe chuyển bánh đi vào cổng chung cư, cô vươn tay giữ tay cầm lái của Chu Miểu lại, khó chịu nói: “Đừng xe!”

Chu Diễm bị hành động bất ngờ của cô làm cho giật mình, vội vàng phanh lại, tức giận hỏi: “Sao vậy?”

“Anh Tiểu Diễm, nếu anh thương hại em, em không cần! Anh có thể đừng đối xử tốt với em như vậy được không?” Mạnh Hiểu Diêu đau khổ nói, sau đó xoay người mở cửa xe.

Lúc cô chuẩn bị xuống xe bỗng Chu Diễm kéo cổ tay cô lại: “Hiểu Diêu!”

Mạnh Hiểu Diêu ngẹn ngào hít sâu khí lạnh của đêm, quay đầu nhìn Chu Diễm gần từng tiếng: “Rốt cuộc anh muốn em như thế nào mới hài lòng?”

32. Chương 32: Quan Hệ Chuyển Biến

Một đêm này tựa như đã định trước sẽ không thể ngủ. Tuy rằng chỉ cách nhau bởi một bức tường dày không quá mười cm, nhưng tâm lại cách nhau thiên sơn vạn thủy.

*Thiên sơn vạn thủy: hàng dặm

Chu Diễm nằm ngửa trên giường, ánh trăng rực rỡ từ cửa sổ phía tây len lỏi vào phòng, chiếu rõ khuôn mặt khô ngô tuần tú. Lúc này anh với tay lấy ví tiền trên đầu giường, mở ra, dưới ánh sáng bạc lờ mờ hiện ra một bức ảnh, phía góc ảnh đã có chút ố vàng nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hai người đang tươi cười bên trong.

Khi đó hai người còn trẻ nên chưa hiểu hết chuyện, chỉ cảm thấy khi yêu là phải khoe ra, cho nên việc hai người ôm hôn chụp ảnh lưu niệm là chuyện hết sức bình thường. Trong ảnh là một cô gái hai má ửng hồng cười tươi rạng rỡ, chân mày cong cong, ngẩng đầu thơm lên má trái của người con trai bên cạnh. Mà miệng người con trai dường như không khép được, cứ hạnh phúc cười ngây ngô mãi.

Chu Diễm thở dài, thật ra trước khi Sam Tuyết kết hôn, những kỷ vật về cô anh đều ném đi, chỉ giữ tấm ảnh này. Có lẽ trong cuộc đời anh sẽ khó mà quên được mối tình đầu ngọt ngào cũng cay đắng này.

Nhưng thời gian như thoi đưa, cho dù trước kia yêu mãnh liệt và điên cuồng đến đâu thì kết quả vẫn bị thời gian mài mòn xóa sạch.

Chu Diễm cười khổ, trong đầu vẫn vang lên câu nói của Mạnh Hiểu Diêu. Đúng vậy, anh đang làm cái gì thế này?

Vốn dĩ anh nghĩ cứ để tấm ảnh này trong ví mình cho đến khi nào nó hỏng thì thôi. Nhưng giờ khắc này, anh bỗng có loại xúc động muốn xé nó.

Ngay lúc Chu Diễm đang muốn lấy ảnh ra chợt nghe thấy hai tiếng gõ cửa "cốc cốc" nhẹ nhàng vang lên. Anh có chút ngạc nhiên, lập tức ngồi dậy nói: "Cửa không khóa."

Tiếng cửa cận thận mở, Chu Diễm khép ví đặt dưới gối. Lúc này ánh trăng chiếu vào người đã có chút mờ hồ.

Mạnh Hiểu Diêu mặc một áo sơ mi trắng rộng thùng thình, phía dưới tuy có mặc một chiếc quần đùi nhưng bị áo sơ mi dài vừa vặn che khuất, từ góc độ Chu Diễm nhìn qua trông cô giống như không mặc gì ở phía dưới.

Chu Diễm nhất thời xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nói: "Công tắc đèn, ở ngay tay trái của em."

"Vâng." Mạnh Hiểu Diêu nhỏ giọng đáp, sau đó nghiêng người bật đèn.

Thoáng chốc đèn sáng khiến hai người chói mắt, Chu Diễm theo bản năng nghiêng đầu nheo mắt, còn Mạnh Hiểu Diêu đưa tay lên che mặt.

Khi hai người đã thích ứng ánh sáng, bốn mắt liền nhìn nhau. Chu Diễm nhìn mái tóc mềm mượt dài tận đến eo, óng ánh đen nhánh càng tôn lên làn da trắng mịn trong suốt.

"Trẻ rồi còn không ngủ, em có chuyện gì vậy?" Thật ra Chu Diễm đã mơ hồ đoán được mục đích Mạnh Hiểu Diêu sang phòng mình. Nhưng anh không muốn khiến cô xấu hổ cho nên giả vờ không biết.

Mạnh Hiểu Diêu nắm chặt tay, hơi cúi đầu không dám nhìn Chu Diễm, run run hồi hộp nói: "Anh Tiểu Diễm, khi này em đã suy nghĩ kỹ rồi, em cảm thấy lời anh nói rất đúng. Nếu anh cho rằng có thể... Em... Em thích anh!"

Thổ lộ cùng biểu đạt ngưỡng ngừng của cô tựa như một bông hồng mới nở, tỏa hương thơm ngát. Chu Diễm nhú mày, ngập ngừng một chút rồi thở dài hỏi cô: "Vậy em muốn anh trả lời như thế nào?"

Choáng, Chu Diễm lại đem vấn đề đẩy sang cô. Mạnh Hiểu Diêu dĩ nhiên không nghĩ tới Chu Diễm sẽ nói hỏi như vậy, đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ không biết trả lời thế nào. Đột nhiên lá gan cô to lên, phải biết là từ lúc chào đời cho tới nay đây lần đầu tiên cô vất hết mặt mũi tuyên bố một câu: "Em muốn làm bạn gái anh!"

Lúc này Chu Diễm cách giường nhìn cô gái đứng cạnh cửa. Không biết từ khi nào cô cũng nhìn về phía anh, đôi mắt đen to tròn lộ rõ vẻ thành thật cùng cương quyết. Bỗng nhiên Chu Miểu cảm thấy tim mình đập lồi nhịp, giống như cách đây nhiều năm trước, khi Sam Tuyết nói “thích” anh. Anh biết, loại cảm giác này chính là động tâm.

Lập tức khoe miệng Chu Diễm tinh tế cong lên một đường cong khó phát hiện, đôi mắt lộ ra vẻ vui mừng cùng trêu chọc. Anh nhìn Mạnh Hiểu Diêu nói: “Em qua đây.”

Mạnh Hiểu Diêu nghe xong lưỡng lự, nhưng vẫn ngoan ngoãn bước tới, ngồi ở sát mép giường bên người Chu Diễm. Cũng không chờ cô tiếp tục nói, Chu Diễm đã nâng cằm cô lên hôn xuống. Cánh môi ẩm ướt dính sát, mang theo độ ấm của Chu Diễm khiến cho tim cô đập như đánh trống. Thành thật, thành thật!

Chỉ mới một tuần mà thôi nhưng đây đã là lần thứ ba hai người họ hôn môi. Mạnh Hiểu Diêu cảm thấy cảm giác này không hề xa lạ, ngược lại rất đẹp. Lần này, Chu Diễm hôn rất dịu dàng, không bá đạo như lần trước, thậm chí cũng không tham lam đem đầu lưỡi tiến vào miệng cô, chỉ đơn giản liếm qua. Sau đó anh buông ra, nâng đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô, khàn khàn tình tứ hỏi: “Có ghét không?”

Cô lắc đầu, độ ấm khi nãy tựa như còn vương vấn trên môi, nhàn nhạt mềm mại.

Chu Diễm cười, đứng dậy tắt đèn, sau đó quay về giường, ôm cô vào lòng.

**

Vốn nghĩ đã giải quyết được hai anh trai thì vấn đề gặp người lớn trong nhà chẳng khác nào thuận lợi được một nửa. Trong lúc Chu Mông Mông đang mơ mộng về một cuộc sống hôn nhân tốt đẹp cùng Tề Xuyên thì không dưng lại xuất hiện một “Tình địch” ngăn cách giữa hai người.

Thật ra Chu Mông Mông không nghĩ nhiều đến thế, nhưng nhìn đôi nam nữ ngồi ở sofa cách đó không xa cúi đầu thảo luận gì đó, còn cô thì như người lạ bị xa lánh bỏ rơi bên ngoài, qua nhìn nhìn về, một câu cũng chen không lọt. Loại cảm giác này giống như cô là bóng đèn ngăn cản giữa họ, rõ ràng cô và Tề Xuyên mới là một đôi cơ mà.

“Tề giáo sư, thầy xem suy luận này có hợp lý hay không?”

“Ừ, câu này ổn rồi, nhưng em nên...” Tề Xuyên cầm bút chì vẽ mấy vòng lên bản thảo, sau đó đưa cho nữ sinh thanh tú bên cạnh, bổ sung thêm.

Nữ sinh nhìn bản thảo Tề Xuyên đưa, đôi mắt bồ câu lóe sáng, khuôn mặt tràn đầy sùng bái tươi cười: “Bị thầy sửa một ít vậy mà đã thông luôn!”

Tề Xuyên âm thầm cười: “Chẳng qua tôi chỉ gợi ý một chút, chủ yếu do ý tưởng của em đã tốt rồi.”

Từ sau khi Mục giáo sư nằm viện, Tề Xuyên liền phụ trách hướng dẫn luận văn cho bốn học trò của ông, ngoài Tôn Nghiêm Đông, trong đó còn có Mộ Dung Yến.

Mộ Dung Yến ngại ngùng sờ mặt: “Không ngờ em cũng được đại thần Tề giáo sư khích lệ, thật là có chút thụ sủng nhược kinh nha!”

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

Lúc Mộ Dung Yến nói xong câu này, Chu Mông Mông đã hết kiên nhẫn chạy tới giữa hai người, nháy mắt với Tề Xuyên, ngụ ý nói anh mau đuổi cô ấy đi đi.

Cũng không chờ Tề Xuyên nói gì, cô đã quay sang Mộ Dung Yến hỏi: “Chị Mộ Dung, vấn đề giải quyết xong chưa ạ?”

Mộ Dung Yến thấy Mông Mông không chịu nổi nữa liền cười nói: “Lại quấy rầy hai người ăn cơm trưa, ngại quá.” Nói xong cô đứng dậy, sờ đầu Chu Mông Mông: “Xem ra bé Chu Chu đã đói bụng lắm rồi, em đi trước đây. Về sau nếu có gì không rõ em lại phải tới đây làm phiền Tề giáo sư nữa.”

“Không có gì, chỉ cần tôi có tiết thì buổi trưa sẽ nghỉ ngơi ở đây. Dù sao cũng đã nhận sự ủy thác của Mục giáo sư, tôi không thể không biết xấu hổ mà trốn tránh.” Tề Xuyên cũng đứng lên, khuôn mặt hòa nhã thân thiện.

Chu Mông Mông ngồi trên ghế nhìn hai người, cau đôi mày xinh đẹp nhưng không dám phát giận. Chờ Mộ Dung Yến đi rồi cô mới bỏ nhào vào người Tề Xuyên, oán giận nói: “Chú, khi nào thì anh và cô ấy thân thiết tới vậy? Chỉ có mỗi đề tài luận văn mà ngày nào cũng chạy tới hỏi anh, còn nữa, cô ấy dựa vào cái gì mà gọi em là Trư Trư ah! Chẳng qua chỉ gặp nhau vài lần, làm như thân thiết lắm ấy!” Mỗi lần nghĩ đến việc Mộ Dung Yến một mình tới tìm Tề Xuyên, cô lại khó chịu.

Tề Xuyên bị trọng lượng của đề lên có chút khó thở, ôm eo cô đặt lên sô pha, bắt đắc dĩ nói: “Anh chỉ là thay Mục giáo sư hướng dẫn luận văn ấy sinh viên, em cũng không phải là trẻ con, đừng hẹp hòi như vậy.”

“Em mà hẹp hòi á! Vì sao mấy sinh viên kia không đến hỏi mà chỉ có mình cô ấy mỗi ngày đều đến đây la cà!” Chu Mông Mông trừng mắt, nhìn Tề Xuyên căm giận nói: “Huống chi cô ấy biết rõ em ở trong này mà chẳng chút kiêng kị gì cả!”

Đôi khi, đối với việc cố tình gây sự của Chu Mông Mông Tề Xuyên cảm thấy rất là đau đầu. Anh nhíu mày hỏi: “Vậy anh phải làm gì thì em mới hài lòng?”

Bị Tề Xuyên nói như vậy, Chu Mông Mông cúi đầu không lên tiếng. Vì cô biết, Mộ Dung Yến không biết quan hệ của cô và Tề Xuyên, cho nên cô mới tức giận. Huống chi cứ coi như không biết đi, trong trường đều đồn âm việc Tề Xuyên đã kết hôn, cô ấy lại ngày ngày đến tìm người đã có gia đình, không có ý mới là lạ!

Chu Mông Mông càng nghĩ càng giận, ngồi trên sô pha buồn bực hồi lâu, khi Tề Xuyên đưa cơm nóng sang cho cô bỗng đột nhiên đứng dậy, nói với Tề Xuyên: “Em đi nói rõ cho Mộ Dung Yến, anh không phải là chú của em, mà là người đàn ông của em.” Nói xong cô đi ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này khi cô mới đi đến cửa đã có người đứng sẵn bên ngoài. Chu Mông Mông cả kinh, nhìn bên ngoài là Phó Xuân Xuân đang cầm nắm cửa, đứng nhìn cô.

“Xuân Xuân?!” Chu Mông Mông bất ngờ.

Phó Xuân Xuân đứng ở ngoài hiên nhiên đã nghe thấy tất cả, vẻ mặt đề phòng nhìn Chu Mông Mông và Tề Xuyên, sau đó nói: “Mông Mông, mình có việc muốn nói cho cậu.”

Kỳ thật kể từ lần trước sau vụ việc trên diễn đàn trường, Phó Xuân Xuân đã nghi ngờ Chu Mông Mông đang qua lại với một người nào đó, huống chi mấy hôm trước Mông Mông lại đột nhiên chuyển ra khỏi ký túc xá. Giờ thì cô đã hiểu, ra là người đàn ông kia chính là Tề giáo sư nổi tiếng. Hơn nữa Chu Mông Mông lúc ở Mỹ cũng có nhắc tới người chú hơn bốn cô mười lăm tuổi.

Khó trách... Chỉ có người đàn ông như vậy mới có thể lọt vào mắt xanh của tiểu công chúa Chu gia.

Chu Mông Mông không rõ Phó Xuân Xuân bỗng dưng tìm mình để làm gì. Nhưng hai người còn chưa nói gì bỗng Phó Xuân Xuân đột nhiên tát cô một cái, âm thanh sắc nét khiến cô chấn động, cảm giác đau rất bắt đầu lan tỏa.

Che mặt, Chu Mông Mông không thể tin mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn cô bạn đang vô cùng tức giận.

“Biết vì sao mình đánh cậu không?” Phó Xuân Xuân không chờ Mông Mông phản ứng, đứng trước dãy phòng dạy bóng bàn tức giận hỏi.

Chu Mông Mông cau mày, khuôn mặt trắng nõn bị đánh dần dần hiện lên năm dấu ngón tay đỏ chói: “Phó Xuân Xuân, cậu điên rồi à?”

“Cậu có biết thầy Tôn đã bốn ngày không tới trường rồi không, mình vừa nãy mới qua chỗ giáo vụ hỏi, mới biết thầy ấy đã xin nghỉ học!” Phó Xuân Xuân chỉ tay vào mặt Chu Mông Mông, chỉ trích nói: “Chu Mông Mông, cậu sao có thể như thế chứ!”

“Làm sao có thể...” Bị Phó Xuân Xuân hét cùng lửa giận của cô bạn khiến Chu Mông Mông khiếp sợ không thôi.

Phó Xuân Xuân tiếp tục quát: “Còn không phải do cậu! Cho dù thầy ấy không chiếm được cảm tình của cậu thì thôi, cần gì cậu phải đối xử với thầy ấy như thế? Chu Mông Mông, cậu luôn tự mình là đúng, rất ích kỷ! Lúc trước thầy Tôn vì chờ cậu trở về nên mới nhận làm giảng viên ở H đại, với thực lực của thầy ấy có rất nhiều trường tốt hơn muốn cướp mà không được. Huống chi... Huống chi...” Nói tới đây, giọng Phó

Xuân Xuân đã có chút ghen ngào. Hôm nay, cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao Tôn Nghiêm Đông lại đột nhiên rời đi như vậy, thì ra...

Phó Xuân Xuân cắn răng, hừ lạnh nói: “Cho dù trước đây cậu và thầy ấy từng cãi nhau, nhưng cậu cũng không nhất thiết phải dùng thủ đoạn này để tra tấn thầy ấy?”

Lời của Phó Xuân Xuân làm cho Chu Mông Mông nhất thời không hiểu chuyện gì: “Cậu nói cái gì vậy? Mình nghe không hiểu!” Cô căn bản là không làm chuyện gì đối với Tôn Nghiêm Đông, ngược lại là do hôm đó anh ấy hành động quá đáng, chọc giận cô, cho tới bây giờ cô vẫn còn giận không muốn để ý anh.

Trông vẻ mặt Chu Mông Mông hồn nhiên không biết, Phó Xuân Xuân vừa nực cười vừa tức, chỉ vào cánh cửa phía sau Chu Mông Mông hét: “Vậy cậu đi mà hỏi Tề Xuyên, hỏi người đàn ông của cậu, anh ta đã làm cái gì, trong lòng anh ta biết rõ nhất!”

Phút chốc Chu Mông Mông tựa như hiểu được điều gì, xoay người chạy vào bên trong, trong lòng từng đợt sợ hãi. Ngay khi cô mở cửa đi vào, cũng vừa lúc Tề Xuyên tắt điện thoại trong tay.

Tề Xuyên thấy Chu Mông Mông trở về, má trái đỏ bừng, nhú mào bước tới trước mặt cô, đang định giơ tay áp vào mặt cô nhưng cô lại né tránh.

Cô nhìn anh như nhìn một người xa lạ, đầy nghi ngờ và bài xích, ngay cả giọng nói bình thường vui vẻ cũng run run hỏi: “Chú, anh... vì sao anh lại đối xử với anh Nghiêm Đông như vậy?”

“Tiểu Mông, em nói gì thế?” Tề Xuyên siết chặt đôi mày, tựa như không hiểu ý cô muốn nói gì.

Chu Mông Mông lui về phía sau từng bước, đôi mắt bao phủ bởi một tầng nước, hai tay nắm chặt, lắc đầu: “Vừa rồi anh nói chuyện điện thoại em đều nghe thấy rõ! Vì sao lại như vậy? Em không muốn, em thật sự không muốn! Chú, trước kia em luôn cảm thấy mình không thể hiểu nổi anh, vì sao anh luôn làm chuyện em không thể lý giải? Em thật sự không hiểu, rốt cuộc anh nghĩ cái gì!” Nói xong, cô ngồi xuống, hai tay bịt mặt bật khóc: “Em nghĩ chỉ cần có tình yêu, mọi chuyện đều có thể vượt qua! Nhưng tại sao anh luôn muốn như vậy, tại sao...!”

33. Chương 33: Dần Dần Bại Lộ

Buổi sáng, Chu Diễm vừa đưa Mạnh Hiểu Điều đến trường thì nhận được điện thoại của Tống Huyền.

“Diễm thiếu, chuyện chú nhờ anh điều tra anh đã điều tra xong, có thời gian thì chú đến quán bar một chuyến đi?”

“Giờ em tới ngay.”

Tắt điện thoại, Chu Diễm liền lái xe đến quán bar. Ban ngày ở đây không giống như buổi đêm náo nhiệt ồn ào, mà ngược lại là một căn phòng tối om rất yên tĩnh.

Bên ngoài không bật đèn, bên trong chỉ có vài ngọn đèn tường sáng le lói, Chu Diễm đi vào. Tống Huyền dựa vào ghế sofa trong văn phòng nhìn tập tư liệu trong tay, nghe tiếng bước đi vào mới từ từ gấp tập tư liệu lại, ngẩng đầu nhìn ra cửa, thấy Chu Diễm thì đuôi mày khẽ nhếch lên, nói: “Diễm thiếu, chú lái tàu vũ trụ đến à?” Lại liếc đồng hồ treo tường bên cạnh, còn chưa tới 10 phút, chặc, quá nhanh.

Chu Diễm với tay mở đèn lên, không chút để ý hỏi: “Ở đâu?”

Tống Huyền giơ tập tư liệu trong tay lên: “Cả hai người đều ở trong này, mà anh nói Diễm thiếu này, chú không có việc gì hay sao mà nhờ anh điều tra anh ta hả? Mạnh Hiểu Điều thì còn hiểu được, anh biết chú có ý với cô ấy. Nhưng đây là cháu ngoại của Khúc gia giàu nhất thành phố H đó, có chuyện gì xảy ra vậy? Vì điều tra chuyện của anh ta mà anh phải liên hệ với người quen bên Mỹ đấy, mất không ít công sức đâu!”

Tuy nói anh em Tống gia bình thường thích ba hoa chích chòe, nhưng một khi đã làm việc thì rất nghiêm túc. Chu Diễm mất kiên nhẫn giật tư liệu trong tay Tống Kỳ, xem qua vài tờ, đôi mày liễu mấp míu dần díp chặt.

Anh còn chưa mở miệng hỏi Tống Huyền, Tống Huyền đã hăng hái nói: “Chúng ta khoan nói chuyện của Mạnh Hiểu Diêu. Cháu ngoại Khúc gia tên là Tề Xuyên phải không, chuyện của anh ta có thể viết thành tiểu thuyết truyền kỳ được đấy. A đúng rồi, mẹ anh ta ngoài là đại tiểu thư khúc gia Khúc Nghiên Thanh thì năm đó còn là đệ nhất mỹ nhân ở thành phố H, cha anh ta là Tề Mộ, nghe nói hiện đang là dòng dõi quý tộc nước Anh. Hơn nữa cha anh ta còn lập mấy công ty ở Wall Street, giá trị tài sản có thể nói là hơn một trăm tỷ.” Nói tới đây, Tống Huyền cầm chai rượu vang trên bàn rót đầy một ly, sau đó đưa cho Chu Diễm rồi cười nói: “Anh có xem qua, em gái chú chẳng phải cùng anh ta làm giấy chứng nhận kết hôn ở Las Vegas cuối năm ngoái còn gì, xem ra người Chu gia chú cuối cùng cũng có một cuộc hôn nhân tốt ah, một đại gia giàu như thế, Mông Mông xem như cả đời không cần lo ăn lo mặc rồi.”

“Shit, mẹ nó, cho dù Mông Mông không lấy anh ta, cả đời cũng không cần lo ăn lo mặc.” Chu Miểu lạnh lùng liếc Tống Huyền, cầm tư liệu vỗ trên bàn hỏi: “Còn về bạn gái trước của anh ta thì sao?”

Tống Huyền nghe anh hỏi, ‘a’ một tiếng sau đó trả lời: “Nói cũng kỳ, trước kia Tề Xuyên có qua lại với hai cô gái, một là bạn học thời đại học, một là một vị hôn thê được gia đình sắp xếp. Hai người đều rất xinh đẹp, đáng tiếc người đầu thì chết, người sau thì bị điên. Hơn nữa... Lúc hai cô nàng gặp chuyện không may vẫn đang còn qua lại với anh ta.”

Chu Diễm bỗng giật mình, nét mặt lạnh đến cực điểm: “Có điều tra ra nguyên nhân tại sao không?”

“Không có, nhưng xem ra không có liên quan đến Tề Xuyên.” Tống Huyền nói xong bỗng nhớ tới điều, thần sắc quái dị nhìn Chu Diễm: “Chỉ có điều... trong lúc điều tra anh vô tình phát hiện Tề Xuyên có đến gặp bác sĩ tâm lý.”

“Cái gì?” Chu Diễm cả kinh.

**

Tối nay Chu Mông Mông vô cùng bức bối, do vậy quyết định ngủ ở phòng khác.

Tề Xuyên ngồi bên giường, cầm quyển sách mới lật sang trang hai, bỗng thấy Chu Mông Mông lôi áo ngủ hồng nhạt của cô trong tủ xuống rồi đi ra ngoài.

“Tiểu Mông.” Anh bất đắc dĩ gọi cô một tiếng, Chu Mông Mông không quay đầu nói: “Hôm nay em muốn ngủ một mình.”

Nói xong liền bước sang phòng bên cạnh. Tề Xuyên nhìn cánh cửa trống rỗng, nhớ lại khi nãy cô khóc đến sưng cả mắt, đau lòng thở dài.

Không lâu sau Tề Xuyên nhận được một tin nhắn, là em trai thứ tư Tề Mông gửi đến: “Anh, mau vào game.”

Lúc này Chu Mông Mông ở phòng bên cạnh ngồi chéo chân trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn bức tức gõ lạch cạch lên bàn phím laptop.

Trên màn hình là ngoại thành Dương Châu trong game Kiếm Hiệp, một nữ nhân vật phái Đường môn cũng giống như Chu Mông Mông lúc này, ngồi chéo chân trên đất, hai mắt nhắm lại ngồi thiền. Mà bên cạnh cô là nhân vật của Tề Mông trong game, một trang phục màu tím lộ lưng của nam nhân vật phái Ngũ độc, cầm trong tay một cây sáo trúc xinh đẹp màu cam, đứng trước mặt cô, phía sau còn mang theo pet rắn hổ mang cực độc.

[Mông Mông Trư]: (-.-) Em và chú ấy lại cãi nhau!

[Tề Thiên Đại Thánh]: ...

[Mông Mông Trư]: Em cảm thấy giữa em và chú ấy có khoảng cách rất lớn!

[Tề Thiên Đại Thánh]: ...

[Mông Mông Trư]: Sao anh không phản ứng lại!

[Tề Thiên Đại Thánh] : Em muốn anh nói gì? Chẳng lẽ muốn anh chúc phúc hai người đầu giường cãi nhau cuối giường hòa à?

[Mông Mông Trư]: ...

[Tề Thiên Đại Thánh] : Lần này lại là chuyện gì?

Đột nhiên tay Chu Mông Mông dừng lại, sau đó mới gõ tiếp: Anh Nghiêm Đông thôi học rồi, là vì chú ấy.

[Tề Thiên Đại Thánh] : Thôi học? Có nghiêm trọng như vậy hả? Tuy nói anh trai anh có chút thâm hiểm, biến thái nhưng cũng không đến mức bức người ta đến thế? Nhưng mà.. Cũng có thể.

Cô nhìn [Tề Thiên Đại Thánh] mới đó đã lật lọng trên màn hình, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi rối rắm, cũng không muốn nói thêm gì nữa, gõ tiếp: hôm nay em muốn đánh công phòng, anh tới không?

Lúc này ở nước Mỹ xa xôi cách chỗ cô cả một Thái Bình Dương. Tề Mông phiền muộn ngồi trước máy tính, thờ dài, sau đó nhanh chóng trả lời: Em chờ anh một lát, anh gọi đại thần đến cùng đi.

Còn chưa đến một phút, một người Mông Mông không ngờ tới bất ngờ xuất hiện trong đội của họ.

[Mông Mông Trư]: [Người Nuôi Heo] Anh...

[Tề Thiên Đại Thánh] : Anh ta là đại thần trong bang anh, đến đây, hai người bắt tay đi!

[Người Nuôi Heo]: *bắt tay*

[Mông Mông Trư]: ... *bắt tay*

[Tề Thiên Đại Thánh] : Tốt lắm, một nhà hòa thuận!

[Mông Mông Trư]: Sao em có cảm giác không đúng chỗ nào nhỉ!

[Tề Thiên Đại Thánh] : Không đúng chỗ nào? Anh ta không phải bữa trước nhận em làm đồ đệ à? Mọi người đều quen, còn không phải là người một nhà thì là gì?

[Mông Mông Trư]: ...

[Tề Thiên Đại Thánh] : Được rồi, xuất phát đến chiến địa thôi! Để anh bảo vệ cho hai người!

**

Lần này là lần thứ năm Chu Mông Mông đánh công phòng, đơn giản mà nói, công phòng chia làm hai phe đối địch, một phe là bên tốt, một phe là bên ác. Nhiệm vụ công phòng bên tốt chủ yếu tập trung giết BOSS ác ở Côn Luân, mà nhiệm vụ công phòng bên ác cũng chủ yếu tập trung giết BOSS tốt ở Núi Nam Bình. BOSS là NPC trong game (nghĩa là một nhân vật cố định trong game, không điều khiển được).

Đám người[Mông Mông Trư] gia nhập liên minh kẻ ác, đầu tiên là tiến đến Núi Nam Bình, nhiệm vụ là phải giết BOSS tốt, trong liên minh có hai mươi người, nhưng vì không có chỉ huy chỉ đạo nên trên cơ bản là một mớ hỗn loạn. Mà đặc biệt là nhân vật[Mông Mông Trư] cứ xông thẳng về phía trước như thế thì cơ hội sống sót rất khó. Cả đám đi qua đều nằm chết la liệt.

Nhưng [Mông Mông Trư] lại không chết lần nào, thẳng một đường không chỉ có mấy Boss tốt chặn đường bị giết mà thậm chí máu còn không tụt xuống nổi một phần tư. Bởi vì... phía sau cô có hai người bảo vệ.

[Tề Thiên Đại Thánh] : Anh nói này, nhị sư muội ah, một con heo như em chạy nhanh như vậy làm gì? Anh vắt sữa, nhanh đến mức vắt phải không khí rồi này!

[Mông Mông Trư]: Đừng vớ vẩn, hôm nay em sẽ giết giết giết!

[Tề Thiên Đại Thánh] : Sư phụ nàng heo, anh phải nói gì đi chứ?

[Người Nuôi Heo]: Tôi theo cô ấy.

[Tề Thiên Đại Thánh] : ...

Cũng đúng lúc này ba người bọn họ đã chạy tới nơi BOSS tốt tụ tập, một vòng xung quanh cùng trên chữ đầu màu đỏ là BOSS đứng đầu. Đương nhiên, trong mắt BOSS tốt thì một vòng xung quanh bọn họ và chữ trên đầu cũng là màu đỏ (cùng một đội sẽ hiển thị màu xanh).

Trong nháy mắt ba người bọn họ bị mười BOSS trong phe đối địch bao vây.

[Tề Thiên Đại Thánh] : Mẹ ơi! Cho dù anh tự xưng đại thần cũng biết BOSS tốt nhiều như vậy cũng giết không nổi ah! Nhị sư muội, đều tại em, chết rồi chắc chắn sẽ bị chúng nó giẫm xác!

[Mông Mông Trư]: Hừ! Có chết cũng phải chết nặng tựa Thái Sơn! Bà đây hôm nay tâm tình không tốt, cho dù chết bà cũng phải tìm cái đệm lưng!

Cô còn chưa nói xong đột nhiên một tiếng pháo vang lên, sau đó kỹ năng tàng hình của Minh giáo bị phá, máu cô liền tụt xuống hơn một nửa. Không đợi mọi người kịp phản ứng, [Người Nuôi Heo] đã bắn ra ba mũi tên truy sát, nháy mắt ba BOSS tốt chết tại chỗ.

Trong lúc Chu Mông Mông kinh ngạc nhìn màn hình, bên khung tổ đội bỗng có người nói: nhảy lên.

Cô vội vàng dùng kỹ năng bay nhảy, vừa nhảy lên thì một trận tàng kiếm liên vút tới cách cô một bước chân bị một mũi tên lông vũ đánh bay, sau đó tất cả lâm vào mê hồn châm, rồi sau đó... rồi sau đó đã xong.

Trận này bao vây chiến đấu, thật sự đánh đến nhiệt huyết sôi trào, nhưng quá tàn nhẫn! Chu Mông Mông nhìn một đám thi thể đều ngã xuống đất không dậy nổi, lau mồ hôi lạnh trên đầu, lẩm bẩm nói: “Khiếp quá! Nhưng như vậy xong rồi à?”

Giờ phút này bọn họ đã thành công chiếm lĩnh đỉnh núi Nam Bình, nhiệm vụ công phòng lấy một địch mười, hoàn toàn thắng lợi. Lúc đó [Người Nuôi Heo] và [Tề Thiên Đại Thánh] phối hợp đến kinh thiên-động địa-quỷ khiếp-thần sâu. Mà Chu Mông Mông cảm thấy mình ngoài việc cứ đi về trước, tránh công kích, được người ta bảo vệ thì hầu như chẳng có ích lợi gì. Về phần sư phụ [Người Nuôi Heo] của cô, sau khi chiến thắng thì lạnh nhạt đứng bên cạnh cô, bị một đám tổ đội ngưỡng mộ sùng bái.

Đang lúc cô có chút chán nản thì cửa phòng đột nhiên bị người bên ngoài mở ra. Chu Mông Mông giật mình, ngẩng đầu bỗng khoe mắt thoáng thấy [Tề Thiên Đại Thánh] gửi trò chuyện mật cho cô.

Nhìn người đàn ông anh tuấn đứng cạnh cửa, mắt Chu Mông Mông hơi ươn, mím môi gấp laptop lại.

Tề Xuyên thấy cô còn giận, thở dài nhẹ nhàng đi qua, một tay cầm laptop trong lòng cô đặt lên giường rồi khom người bế cô đang ngồi lên, nói: “Buổi tối anh đã quen ngủ hai người, một người anh ngủ không được.”

Nhìn đôi mắt đen luôn bình tĩnh, Chu Mông Mông đổi: “Chú, anh rất bá đạo! Nếu anh không giải thích cho em, cần gì phải...”

“Tiểu Mông, em phải tin anh so với bất kể ai đều quan tâm em nhất.” Giờ khắc này Tề Xuyên không cho Chu Mông Mông cơ hội tức giận, anh nhìn cô, mắt đối mắt. Cô có thể nhìn ra lúc nói lời này, ánh mắt anh rất chân thật và đáng tin.

Tựa như khi nãy [Tề Thiên Đại Thánh] nói : đúng rồi, anh quên nói cho em, đừng nhìn anh trai anh bình thường trông thần nhiên cao thượng, kỳ thật tính chiếm hữu đã trầm trọng đến mức khó hiểu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bây giờ mới là trường hợp đầu tiên, về sau cho dù xảy ra chuyện gì, xin hãy tin tưởng chú của chúng ta là một người đàn ông tốt, được không?

34. Chương 34: Tình Cảm Là Gì

Mấy hôm nay Tôn Nghiêm Đông ngồi chờ nhà trường phê duyệt đơn xin thôi học ỉnh. Thật ra ban giám hiệu phải dành thời gian cân nhắc kỹ lưỡng, vì dù sao anh cũng là một sinh viên xuất sắc, nếu tùy tiện đuổi học thật sự rất đáng tiếc. Tuy anh có viết lý do là muốn đi du học nhưng sau khi làm xong nghiên cứu sinh chẳng phải vẫn đi được mà, sao lại nóng lòng uống phí hai ba năm học như vậy.

Chương Tử- mẹ của Tôn Nghiêm Đông lo lắng khuyên anh mấy ngày, nhưng anh vẫn thờ ơ như trước. Cho đến một ngày, một người nào đó đến tìm anh, ba mẹ Tôn Nghiêm Đông mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Nghiêm Đông mở cửa, em là Mông Mông.”

Chương Tử đứng bên cạnh cô, thở dài: “Mông Mông, cháu tới thật đúng lúc, không biết thằng bé này ở trong trường bị làm sao nữa, hỏi cái gì cũng không nói, cháu mau khuyên nó đi!”

Chu Mông Mông nghiêng đầu nhìn dì Chương Tử, nét mặt có chút lúng túng nhưng vẫn gật đầu: “Dì, dì yên tâm, cháu sẽ cố gắng khuyên anh ấy ...”

“Không cần khuyên nữa, đơn anh đã gửi lên rồi.” Cô còn chưa nói xong thì cánh cửa bỗng được mở ra từ bên trong, Tôn Nghiêm Đông thản nhiên nhìn cô sau đó nói với mẹ mình: “Mẹ, con và Mông Mông đi ra ngoài một lát.”

Chương Tử nghe anh nói, phức nhìn qua Mông Mông, sau đó dặn con trai: “Con và Mông Mông đi nói chuyện đi, đừng có dở chứng.”

“Con biết rồi.” Tôn Nghiêm Đông thấy Chu Mông Mông mím môi không nói, một tay nắm tay cô kéo ra cửa.

Khi hai người ra ngoài sân, Chu Mông Mông mất tự nhiên rút tay về. Tôn Nghiêm Đông thấy bàn tay nhỏ không còn, không khỏi cô đơn cười nói: “Trước kia anh nắm tay em, em chưa bao giờ bài xích như vậy. Quả nhiên khi trong lòng đã có người, sẽ là như thế.”

“Anh Nghiêm Đông, đó là chuyện ngày nhỏ, bây giờ em đã trưởng thành rồi.” Chu Mông Mông nhú mi nhìn Tôn Nghiêm Đông giải thích.

Tôn Nghiêm Đông trông cô thật sự nghiêm túc, trong lòng có chút khó chịu nhưng vẫn duy trì tươi cười nói: “Trước đây em còn nói phải làm vợ anh, xem ra chỉ là câu nói đùa, không thể thành sự thật.”

Chu Mông Mông nhìn Tôn Nghiêm Đông sắc mặt tái nhợt, tựa như so với mấy hôm trước gây hơn rất nhiều, cô cắn môi: “Nhưng... Anh không nhất thiết phải thôi học.”

“Sao lại không thất thiết? Chẳng lẽ phải nhìn cô gái mình thích ở trong trường cùng người đàn ông khác liếc mắt đưa tình?” Tôn Nghiêm Đông giấu cợt nói, sau đó giơ tay sờ đầu Chu Mông Mông: “Võn nghĩ rằng chỉ cần anh cố gắng là có thể cướp em về, nhưng xem ra... đã chậm rồi.”

Tôn Nghiêm Đông vừa nói xong Chu Mông Mông liền thấy anh chuyển tầm mắt xuống bụng mình, rùng mình, cô nhú đôi mày thanh tú lùi lại một bước, tựa như tiềm thức muốn bảo vệ bản thân.

Tôn Nghiêm Đông trông cô lộ ra vẻ mặt cảnh giác, tức giận đau đớn dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng bùng phát, một tay giữ chặt cổ tay Chu Mông Mông, nghiêm trọng nói: “Mông Mông, anh mặc kệ em ở nước Mỹ cùng người đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng em thực sự cảm thấy đáng vì anh ta mà phải trả giá rơi vào tình trạng này sao? Em ngay cả tuổi hợp pháp kết hôn còn chưa tới, anh ta không thể không biết, tại sao còn muốn để em mang thai? Em...” Nói tới đây Tôn Nghiêm Đông bỗng dừng lại, tựa như kiểm chế cái gì, sau đó mới tiếp tục nói: “Em thực sự nghĩ rằng anh ta yêu em hả? Yêu một người tại sao không thay cô ấy lo lắng? Không thay cô ấy suy nghĩ cho tương lai, thậm chí còn không thèm để ý đến người nhà của cô ấy... Anh ta chẳng qua chỉ muốn chiếm giữ, em hiểu không?”

Giờ phút này Chu Mông Mông cảm thấy Tôn Nghiêm Đông toàn nói xằng bậy. Nhưng ngay cả một câu cô cũng không phản bác được, bởi vì trong tiềm thức cô đã bắt đầu mâu thuẫn.

**

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không...” Tề Xuyên day day huyết thái dương, cất điện thoại vào trong túi áo khoác rồi đi ra cửa, bỗng một chiếc màu đen Ranger Rover bất ngờ dừng trước mặt anh, ngăn chặn hết đường đi.

Mọi người xung quanh đều cả kinh, duy chỉ có Tề Xuyên sắc mặt như trước qua kính thủy tinh nhìn người bên trong.

“Lên xe, tôi có việc muốn hỏi anh.”

Chu Diễm trong xe sắc mặt lạnh như băng, Tề Xuyên hơi nhú mày.

Vốn tưởng rằng Chu Diễm lần trước đã đánh đủ. Ai ngờ hôm nay lại tiếp tục, Chu Diễm thẳng thừng đưa găng tay quyền anh cho Tề Xuyên.

Tề Xuyên nhìn dài luyện tập trống rỗng, khe thở dài: “Chu đội, cậu đã tìm người điều tra tôi, còn bắt tôi luyện boxing với cậu làm gì nữa.”

Nghe giọng Tề Xuyên vẫn đậm phong khinh, Chu Diễm nhú mày, trực tiếp cởi áo khoác, một tay chống sàn nhảy lên, sau đó xoay người nhìn xuống Tề Xuyên hỏi: “Tề giáo sư, anh giỏi thật đấy, nếu biết tôi đã điều tra anh, anh còn giả vờ điềm tĩnh làm gì? Đi lên! Không phải trước kia anh từng luyện qua rồi cơ mà? Chẳng lẽ còn sợ tôi ăn anh?”

Tề Xuyên ngẩng đầu nhìn đôi mắt thâm trầm của Chu Diễm: “Khiêu khích tôi cũng vô dụng, có chuyện gì cậu cứ nói thẳng.”

Nghe Tề Xuyên đã nói vậy, Chu Diễm thu hồi nụ cười, rút từ trong túi quần hai tấm ảnh chụp, ngồi xuống gờ ra trước mặt Tề Xuyên, sau đó lạnh lùng hỏi: “Mông Mông có biết chuyện quá khứ của anh không?”

Nhìn gương mặt hai cô quen thuộc trong ảnh, sắc mặt Tề Xuyên khe biến, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: “Đã là chuyện quá khứ, Tiểu Mông không nhất thiết phải biết.”

Bỗng nhiên Chu Diễm nghiêng đầu cười mỉa, vung ảnh ném vào người Tề Xuyên: “Không cần biết? Anh sợ bị lộ mặt thật chứ gì! Tôi mặc kệ trước đây anh và mấy cô gái này từng có quan hệ gì, bây giờ lập tức rời khỏi Mông Mông ngay! Loại bối cảnh phức tạp như anh, Mông Mông không xứng, cũng không cần!”

Nhìn Chu Diễm trừng mắt nhìn mình, Tề Xuyên cố gắng áp chế tức giận trong lòng nói: “Tôi sẽ không buông tay.”

Khi Tề Xuyên nói xong liền nhận một quyền của Chu Diễm. Trước đây Chu Diễm bỏ qua cho Tề Xuyên là bởi vì lo ngại đến cảm nhận của Mông Mông. Nhưng, hiện tại thì sao? Chu Diễm đang muốn đánh tiếp một quyền nhưng bị Tề Xuyên nhanh tay chặn lại, Tề Xuyên nhú mày nói: “Chu đội, một lần là đủ rồi.”

Chu Diễm hừ lạnh, trong mắt hiện ra châm chọc rõ ràng: “Sao nào? Mông Mông không có ở đây, nên cảm thấy mệt?”

Tề Xuyên nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Cậu muốn như thế nào mới chịu tin tình cảm của tôi với Tiểu Mông là thật?”

“Kể lại quá khứ của anh, khai báo rõ ràng rành mạch cho con bé, nếu con bé có thể chấp nhận thì tôi dĩ nhiên sẽ không có lời nào để nói.” Chu Diễm nhìn thẳng Tề Xuyên, nói dứt khoát.

Tề Xuyên do dự một lúc rồi mới đáp: “Tôi hiểu rồi.”

**

Lúc Tề Xuyên trở về, Chu Mông Mông đã làm tổ trên ghế sofa trong nhà.

Anh đi tới, đang muốn cúi đầu hôn trán cô, lại bị cô tránh được. Tề Xuyên có chút bất đắc dĩ: “Ăn cơm chưa?”

Chu Mông Mông lắc đầu, không nhìn anh, bỗng đột nhiên nói: “Bác sĩ nói, sau ba tháng là có thể làm, anh muốn không?”

Bị hỏi bất ngờ khiến Tề Xuyên không khỏi ngẩn người, nhưng một giây sau, đôi mắt bình tĩnh sâu thẳm như hồ không đáy bắt đầu gợn sóng. Lúc này Chu Mông Mông đã quay đầu nhìn Tề Xuyên, đôi mắt to sáng ngời được bảo phủ bởi một lớp sương mù, giống như một đứa bé bối rối.

“Đã ba tháng một tuần ...”

Cô còn chưa nói xong, giọng nói đã bị mắc kẹt giữa hai bờ môi. Tề Xuyên cúi đầu hôn cô, so với ngày xưa khác rất nhiều, cơ hồ muốn nuốt cô vào trong bụng. Loại ham muốn dồn nén lâu ngày giờ đây đã hoàn toàn sụp đổ.

Hai người vội vã kéo quần áo của nhau, Chu Mông Mông thậm chí còn kéo mạnh quần áo Tề Xuyên, vài cúc áo rớt ra. Rồi cô vươn tay mở dây lưng trên quần anh, nhưng hai tay run run không cách nào tháo ra được.

“Mở không ra...” Chu Mông Mông nức nở khóc. Tề Xuyên hôn lên vành tai cô, một tay lần mò dọc theo cánh tay tìm tay cô, bàn tay to áp lên bàn tay nhỏ bé, đè nén tiếng thở dốc nói: “Ngoan, đừng khóc.”

Chu Mông Mông gật đầu, học theo tay anh chợt nghe tiếng dây lưng bật mở, cô nóng vội kéo khóa quần Tề Xuyên xuống, hai chân vòng qua hông anh.

Cảm nhận nụ hôn Tề Xuyên đốt cháy cơ thể, Chu Mông Mông nhẹ giọng ngậm, cách một lớp quần nhỏ mỏng manh, hai nơi tư mật cho nhau an ủi ma sát.

Chu Mông Mông bám theo cánh tay rắn chắc hôn đi lên, cho đến sau gáy tề Xuyên, sau đó tới hai má, ngay lúc sắp dần chìm vào ý loạn tình mê bỗng thoáng thấy bên mặt trái Tề Xuyên có vết bầm tím, cô nhú mi giờ tay chạm nhẹ, thở dốc đau lòng hỏi: “Ai đánh anh?”

Tề Xuyên thoáng sững người, sau đó khẽ cắn một bên mềm mại phía trước của Chu Mông Mông nói: “Anh tự tìm.”

Tề Xuyên khiêu khích khẽ cắn mút khiến cho cô toàn thân phát run. Chu Mông Mông cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mặt Tề Xuyên: “Là anh em đánh?” Cô biết, bây giờ ngoài hai anh trai của cô, chắc chắn sẽ không có ai dám đánh chú ấy.

Tề Xuyên ôm cô không đáp lại, bàn tay dọc theo tấm lưng nhẵn bóng trắng nõn từ phía sau chạy xuống dưới đùi, kéo quần nhỏ cô ra rồi bắt đầu khám phá nơi tư mật.

Có lẽ đã rất lâu chưa làm qua, Chu Mông Mông hôm nay dị thường miễn cảm, vừa cảm nhận ngón tay Tề Xuyên ở trong đùi chạy loạn bụng đã có chút khó nhịn, rồi cảm thấy một dòng ấm nóng ảm ứot từ trong cơ thể trào ra khiến cho cô vừa ngượng vừa hưng phấn.

“Hôm nay chỉ như vậy, được không?” Tề Xuyên chạm nhẹ vào môi cô, đột nhiên nói.

Chu Mông Mông dừng lại, sau đó buông lỏng cánh tay đang ôm vai Tề Xuyên ra: “Chú...”

“Anh không muốn làm em và đứa nhỏ trong bụng bị thương.” Một tay Tề Xuyên gắt gao quăn quanh eo cô, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều là dục vọng chưa tan hết.

Giờ phút này Chu Mông Mông rốt cục đã không thể kìm được, cô chôn đầu trong hõm vai Tề Xuyên, im lặng rơi nước mắt.

Tề Xuyên nhặt áo khoác tán loạn trên mặt đất choàng lên người cô, vuốt ve mái tóc mềm mại, đôi mắt lộ ra chua xót: “Tiểu Mông, có phải em cảm thấy anh cùng em ở chung một chỗ là do lần đó em uống rượu say luống cuống phải không?”

Đột nhiên nghe anh nhắc tới, Chu Mông Mông cắn môi run run nói: “Nếu không phải như thế, anh sẽ không có khả năng đêm đó đồng ý cùng em ở chung một chỗ. Tuy trước đây em luôn làm bộ như không sao cả, hàng ngày cười đùa bám lấy anh. Nhưng mà em biết, trong lòng anh có bao nhiêu chán ghét em.”

“Vậy em cho rằng tình cảm của anh đối với em là gì?” Tề Xuyên xoa lưng cô, cười khổ hỏi.

“Em không biết, em không biết...” Nghe anh hỏi, Chu Mông Mông cật lực lắc đầu, cô lảng tránh không muốn đối mặt với sự thật.

Sắc mặt Tề Xuyên hơi trầm xuống, ôm Mông Mông thật chặt, cúi đầu hôn lên mái tóc lộn xộn trên trán cô, ngửi trong tóc cô tỏa ra một mùi tự nhiên thơm ngát, trong lòng dường như bình tĩnh hơn rất nhiều.

Anh nói: “Tiểu Mông, thật ra ngay cả chính anh cũng không biết, tình cảm của anh đối với em là gì.”

35. Chương 35: Nguyện Ý Hay Không

Một đêm này Tề Xuyên vẫn chưa thực hiện lời hứa với Chu Diễm, về chuyện trước kia anh không hề đề cập với Chu Mông Mông một chữ. Không phải do Tề Xuyên sợ nói ra sự thật, mà vì anh biết Mông Mông bây giờ chưa đủ khả năng để tiếp nhận.

Trên giường to rộng trong phòng ngủ, Chu Mông Mông đưa lưng về phía Tề Xuyên, làm thế nào cũng không ngủ được. Cô khẽ động, định kéo cánh tay Tề Xuyên đặt trên eo cô xuống bỗng cảm thấy eo mình bị gì chặt, sau đó cả người bị lật lại.

Trong bóng tối bao trùm, Chu Mông Mông mơ hồ có thể thấy đôi mắt thâm trầm của Tề Xuyên, phản chiếu chút ánh sáng mờ nhạt, như một hồ sâu lắng đọng ngàn năm, khiến cho cô đoán không ra mà cũng đoán không đúng.

“Tiểu Mông, còn nhớ câu đầu tiên em nói với anh không?”

Chu Mông Mông không biết anh đột nhiên hỏi câu này là có ý gì, nhưng đầu cô chợt nhớ lại lúc trước khi hai người mới gặp nhau, trong lòng chưa xót.

Nhớ ngày đó cô đến nước Mỹ là một ngày đầy nắng, mặt trời chói chang, phơi nắng nhiều nên trán toàn mồ hôi, cô không hợp khí hậu phải đi mua thuốc tiêu chảy, vừa mới đến phố 38 của trường đại học Pennsylvania State University bỗng cô cảm thấy có chút choáng váng, vì thế cô định ngồi trên băng ghế đá nghỉ ngơi một lát. Nhưng cô còn chưa đi đến băng ghế kia đột nhiên cảm thấy mấy người trước mắt bỗng nhiên hóa thành bông tuyết trắng xóa rồi mất thăng bằng.

Ngay giây phút cô ngã xuống đất lúc đó, cô đã gặp duyên phận của mình trong cuộc đời này.

“Bạn học, có cần hỗ trợ không?” Người đó nói tiếng Anh lưu loát trôi chảy, dịu dàng trầm thấp, khiến người nghe cảm thấy rất thoải mái. Lúc ấy Chu Mông Mông không thấy rõ người trước mắt, vốn tưởng là một người bản xứ tóc vàng mắt xanh. Nhưng cô không nghĩ tới khi nhìn rõ lại là một người đàn ông tóc đen mắt đen tuấn tú.

Chu Mông Mông ngồi xuống đất, người đàn ông cũng ngồi xổm trước mặt cô, thần sắc lạnh nhạt, tựa như không tính đỡ cô đứng dậy. Cũng không biết lúc ấy đầu óc có phải do phơi nắng bị hổng hay không mà bỗng dưng cô mở miệng nói bằng tiếng Trung: “Chú, chú có thể đỡ cháu đứng dậy không?”

Người đàn ông thoáng ngần người, sau đó hơi cau mày. Chu Mông Mông nhìn biểu cảm nghi hoặc trên mặt người đối diện bỗng hoàn hồn, thầm nghĩ tự dưng mình lại nói tiếng Trung, không biết anh ta có nghe hiểu hay không nữa?

Khi cô đang muốn dùng tiếng Anh để tránh khó xử thì người đàn ông bỗng giơ bàn tay thon dài rần rần chắc ra trước mặt cô, hỏi: “Tôi có già như vậy hả?”

“Chú...” Chu Mông Mông nhìn bàn tay xinh đẹp, nhất thời giật mình.

“Đứng lên đi.” Giọng nói ấm áp dễ chịu, so với lúc nói tiếng Anh còn động lòng người hơn. Anh cầm tay cô, cảm giác lạnh lạnh khiến đầu óc nhanh chóng thanh tỉnh: “Chú là người Trung Quốc?”

Người đàn ông mỉm cười, không trả lời câu hỏi của cô.

Ấn tượng của Chu Mông Mông đối với Tề Xuyên trong lần gặp mặt đầu tiên tuy không lãng mạn giống như phim truyền hình nhưng lại khắc sâu vào trí nhớ cô, bởi vì một câu nói của anh, một nụ cười, một bàn tay to đẹp đẽ... đều khiến cô lúc ngủ say cũng phải nhớ đến.

Có đôi khi duyên phận chính là phép lạ, nếu như cô không bị bạn cùng phòng Anna rủ đi nghe khóa anh dạy, có lẽ vĩnh viễn cô sẽ không biết anh tên là Tề Xuyên, cũng không biết anh đang là giáo sư của học viện Wharton. Hai quốc gia khác nhau, hai thành phố khác nhau, hai ngôi trường khác nhau, hai chuyên ngành khác nhau... Nếu không dựa vào một chút diệu kỳ mang tên duyên phận, có lẽ cả đời này cô nhiều nhất cũng chỉ có thể là người thoáng qua với anh, không bao giờ cùng nhau xuất hiện.

Nhưng nếu ông trời đã cho họ gặp nhau, cũng sẽ nhất định kéo dài đoạn nhân duyên này.

Kể đó cô chuyển sang học môn của Tề Xuyên. Rồi sau đó cô trở thành một trong những người ái mộ Tề Xuyên nhất, cũng trở thành kẹo cao su duy nhất không biết xấu hổ bám dính Tề Xuyên không buông.

“A, chú Tề, hôm nay chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi?”

“Tề giáo sư, thầy có thể nói cho em biết từ LOVE này phải nói như thế nào thì đối phương mới cảm nhận được ạ?”

“Chú, cháu và chú nói chuyện, chú không cần phải giả vờ như không nghe thấy, cháu nói thật đấy!”

“Tại sao cháu không thể thích chú, thích hay không là chuyện của cháu cơ mà, với lại cháu cũng không làm vướng tới chú!”

...

“Chú, cháu thích chú.”

Chu Mông Mông nghĩ chỉ muốn nói cho anh biết tình cảm của bản thân mà thôi, cho dù anh đồng ý hay không, đều là chuyện của mình. Tuy nhiên mới yêu lần đầu nên cô không biết, rằng trên đời còn có một loại tình cảm nam nữ tên là ‘tình yêu’. Nếu đã yêu, sẽ có đau khổ.

Nếu lúc trước anh không giúp cô, có lẽ... Chu Mông Mông mím môi, chống lại cặp đèn trong đêm tối, chua xót cười nói: “Em không nhớ.”

Buổi sáng hôm sau, Chu Mông Mông dậy còn sớm hơn cả Tề Xuyên, cô làm xong bữa sáng, chờ anh xuống ăn.

Trên bàn cơm, hai người rất yên tĩnh. Sau khi hai người ăn xong, Tề Xuyên giúp cô thu dọn bát đĩa trên bàn, nhưng Chu Mông Mông lại cướp bát sứ trong tay anh: “Để em làm, em không phải là trẻ con!”

“... Tiểu Mông.” Tề Xuyên nhìn cô, hơi nhăn mày.

Chu Mông Mông cố ý tránh ánh mắt quan sát của anh, cầm đồ ăn đi vào bếp: “Về sau mấy việc nhỏ này, cứ để cho em làm.”

Dường như qua một đêm, cô đã trưởng thành lên rất nhiều, nhưng Tề Xuyên không hiểu, anh chỉ cảm thấy Tiểu Mông đang dần dần bắt đầu không ỷ lại vào mình.

**

Sau lần trước Phó Xuân Xuân tát cô một cái, Chu Mông Mông muốn tìm cô nói chuyện cho rõ ràng. Nhưng Phó Xuân Xuân tựa như quên sự tồn tại của cô, mỗi lần thấy cô đều cứ như thấy không khí, chỉ thoáng qua.

Tôn Nghiêm Đông đi rồi, một người phụ nữ trung niên mập mạp thay thế vị trí của anh, trở thành chủ nhiệm mới của lớp các cô. Trước khi Nghiêm Đông rời đi có trở về trường một lần, lúc ấy Chu Mông Mông thấy anh đứng bên ngoài phòng học, đứng cạnh là Phó Xuân Xuân, hai người nói thật lâu, trong quá trình đều cười đùa vui vẻ.

Tôn Nghiêm Đông đi rồi, một tuần Phó Xuân Xuân không để ý tới cô đột nhiên xuất hiện trước bàn học của cô, nói cho cô một câu: “Chu Mông Mông, cậu không biết quý trọng Nghiêm Đông là cậu vô phúc, mình sẽ thay cậu yêu thương anh ấy.”

Nghe Xuân Xuân nói, Chu Mông Mông cúi đầu nhìn hai tay mình, nhớ lại hồi bé cô đi không vững, lúc ấy chính Tôn Nghiêm Đông đã nắm tay cô, dắt cô vượt qua rất nhiều con đường khó đi. Hồi đó trong nhà chẳng ai tuổi xấp xỉ cô, nên cô hàng ngày đều đến nhà Tôn Nghiêm Đông tìm anh cùng chơi. Bởi vì tuổi họ cũng xấp xỉ nhau nên anh rất hiểu cô, giống như là một người anh trai thứ ba của cô vậy. Do đó khi anh rời khỏi cô, cô cảm thấy giống như mất đi một phần quan trọng trong cuộc sống.

Thì ra cô rất ích kỷ luôn muốn giữ mọi thứ cho riêng mình. Nhưng cô đã quên, muốn giữ đồng nghĩa với phải trả giá.

Lúc này cô mới mở miệng: “Là mình không có tư cách.”

Phó Xuân Xuân nhìn Mông Mông như thế cũng không biết nói gì nữa, có lẽ, những người xung quanh nông chiều bảo vệ cô quá kỹ, khiến cô ngây thơ không biết gì mười mấy năm trời. Tuy nhiên bọn họ làm như vậy cũng là gián tiếp hại cô. Đến khi một mình đối mặt, cô so người khác sẽ phải chịu đau đớn hơn, nghiệt ngã hơn, đó là một loại dày xé tâm can, khắc cốt không thể nào quên.

*dày xé tâm can: dày vò, cấu xé tâm can

Chu Mông Mông đau không ai có thể biết, cũng không có ai có thể hiểu, nó ở trong lòng cô lặng lẽ phát đau. Thậm chí cô còn không biết, loại đau này phải nên như thế nào.

Hôm nay Mạnh Hiểu Điều cũng đến tìm Chu Mông Mông, về chuyện Mông Mông và Phó Xuân Xuân cô cũng đã nghe Phó Xuân Xuân đề cập qua. Mạnh Hiểu Điều biết bản thân cô không thể giúp gì cho hai người, loại quan hệ này chỉ có đường sự nghĩ thông mới có thể giải quyết. Tất nhiên cô tìm Chu Mông Mông cũng không phải là vì chuyện này.

“Mông Mông, mình muốn nói cho cậu một chuyện.” Mạnh Hiểu Điều ngồi phía đối diện, rất nghiêm túc nhìn cô.

Chu Mông Mông vốn còn đang suy nghĩ đến câu nói của Phó Xuân Xuân tới mức thất thần, sau khi phản ứng lại thì đã trễ tiết tự học. Chu Mông Mông nhìn cô gái xinh đẹp mới mái tóc dài trước mặt, vô hồn hỏi: “Sao vậy?”

Mạnh Hiểu Điều biết Tôn Nghiêm Đông đi rồi, tâm trạng Mông Mông không được tốt lắm, nhưng cô cũng không muốn giấu diếm chị em tốt, huống chi Mông Mông còn là em gái người đó. Hiểu Điều suy nghĩ tìm từ rồi nói: “Mình và anh Tiểu Diễm đang hẹn hò, hy vọng có thể được cậu chúc phúc.”

Chu Mông Mông sững sốt, sau đó chớp chớp đôi mắt to đen, lắc đầu cười: “Tiểu Yêu, cậu đừng đùa mình.”

“Mình không đùa, là thật.” Thấy Mông Mông không tin, Mạnh Hiểu Điều cau đôi mày thanh tú nói: “Mình và anh Tiểu Diễm đã ở bên nhau một tuần, cậu có thể đi hỏi anh ấy.”

Ánh mắt Hiểu Điều rất chân thật, khiến cho Chu Mông Mông nhất thời trống rỗng.

Thấy Mông Mông không nói gì, Mạnh Hiểu Điều giơ tay chạm nhẹ cô, nét mặt không che dấu được hạnh phúc nói: “Về sau cậu gặp anh Tiểu Diễm, cậu đừng có biểu hiện này nha, là mình thổ lộ trước, anh ấy đồng ý khiến mình cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy...”

“Cậu đừng nói nữa!” Chu Mông Mông đột nhiên đứng dậy, giọng nói vang lên ngay lập tức phá vỡ sự im lặng trong phòng khiến Mạnh Hiểu Điều cùng mấy người đang học xung quanh sợ ngây người.

Mạnh Hiểu Điều kéo tay cô, nghi hoặc hỏi: “Được rồi, sao lại lớn tiếng như vậy?”

Chu Mông Mông cúi đầu nhìn Mạnh Hiểu Điều, mặc kệ bàn tay đang kéo mình: “Cậu không thể cùng anh mình ở cùng một chỗ!”

“Chu Mông Mông!” Mạnh Hiểu Điều thấy ánh mắt tò mò của mọi người đang hướng lại đây, thở dài, kéo tay Mông Mông ra ngoài: “Chúng ta tìm chỗ vắng người rồi nói!”

Hai người đi tới một nơi khá xa dãy phòng học, Mạnh Hiểu Điều mới quay đầu nói với Chu Mông Mông: “Mông Mông, mình biết cũng như hoàn cảnh gia đình mình không xứng với anh Tiểu Diễm, không xứng với nhà cậu. Nhưng cậu là chị em tốt nhất của mình, mình hy vọng có thể được cậu ủng hộ!”

Chu Mông Mông cắn môi, cô không phải ghét bỏ Mạnh Hiểu Điều. Nhưng chuyện trước đây của anh hai... Cô thở dài hỏi: “Tiểu Yêu, anh mình thật sự đồng ý với cậu?”

Mạnh Hiểu Điều bị Mông Mông hỏi có chút giật mình, vốn bị Mông Mông phản đối khiến cô buồn rầu, nay nét mặt có chút xấu hổ gật đầu.

Trông Hiểu Điều như vậy, Chu Mông Mông không khỏi nhú mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vay chuyện anh ấy và chị Sam Tuyết, cậu biết không?”

“... Sam Tuyết?”

Mạnh Hiểu Điều nhìn ánh mắt phức tạp của Mông Mông, một cơn gió đêm thổi qua, có chút lạnh.

**

Từ khi chính thức hẹn hò cùng Chu Diễm tới nay, mặc dù Mạnh Hiểu Diêu không đi làm ở quán bar nhưng vẫn sẽ tới chung cư hai phòng Chu Diễm thuê ở lại. Tuy anh không phải đêm nào cũng tới, nhưng trên cơ bản ba ngày có thể gặp nhau một lần.

Đêm nay Mạnh Hiểu Diêu như thường lệ mua đồ ăn bên ngoài về phòng ăn tối. Cho dù anh chưa bao giờ gọi điện cho cô, nhưng cô biết hôm nay chắc chắn anh sẽ đến.

Vừa cầm chìa khóa mở cửa đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng tivi, cô nắm chặt chìa khóa, sau đó mới mở cửa bước vào.

Mạnh Hiểu Diêu nhìn người con trai anh tuấn cao ngất cạnh cửa, đẹp trai cường tráng mà cô yêu thích. Lúc này miệng anh bất giác nở nụ cười nhẹ, có chút không đứng đắn, nhưng rất quyến rũ.

Chu Diễm cầm túi nylon từ tay cô, hỏi: “Làm sao em biết anh sẽ tới?”

“Vậy sao anh biết em về mà chờ ở cửa?” Mạnh Hiểu Diêu không trả lời, chớp cặp mắt phượng xinh đẹp hỏi ngược lại.

Chu Diễm bắt đầu dỗi sớ đầu cô: “Bởi vì tai anh thính.” Dù sao cũng phải thừa nhận tai thính là bản năng của bộ đội đặc chủng. Huống chi màn sương dày đặc khu vực phía tây nam, mỗi khi thi hành nhiệm vụ đều phải dùng hai tai thay thế hai mắt.

Mạnh Hiểu Diêu không tin “xì” một tiếng, đổi dép đi trong nhà sau đó ôm Chu Diễm, ‘chụt’ lên mặt anh một cái: “Anh Tiểu Diễm, nếu em nói em có thần giao cách cảm biết được anh nghĩ gì, anh tin không?”

“Không tin.” Chu Diễm vươn tay捏 mũi cô sau đó rời khỏi vòng tay cô đi vào bếp. Mạnh Hiểu Diêu nhìn bóng dáng Chu Diễm, nét mặt thoáng chốc thay đổi nhưng ngay khi anh quay lại cô đã khôi phục lại nét mặt vui vẻ ban đầu.

Chu Diễm đi tới vươn tay khoác vai cô nhưng lại bị cô nghiêng người né tránh: “Hôm nay em chạy quanh sân thể dục mấy vòng, cả người toàn là mồ hôi, em đi tắm trước đây.”. Cô nói xong liền vào phòng ngủ lấy quần áo, sau đó đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, Chu Diễm bắt đầu dỗi sớ đầu, cầm hộp thuốc cùng bật lửa đi ra ban công.

Bây giờ khí trời ban đêm có chút ngọt ngào, có vẻ mấy ngày nữa sẽ có mưa to.

Chu Diễm tựa vào lan can, chuẩn bị lấy điều thuốc thứ hai bỗng thất lửng được một vòng tay mềm mại ôm lấy. Cho dù không đối mặt, Chu Diễm vẫn có thể ngửi thấy mùi sữa tắm phía sau tỏa hương thơm ngát.

“Em mua rất nhiều đồ ăn, đều là món anh thích.” Mạnh Hiểu Diêu tựa đầu vào vòm lưng rộng lớn, cọ cọ, tựa như mèo con làm nũng muốn chủ nhân vuốt ve.

Chu Diễm thở ra một làn khói, xoay người ôm cô vào lòng, hôn lên trên trán cô: “Em làm gì anh đều thích, sao cũng được.”

Nghe anh thoải mái nói, Mạnh Hiểu Diêu bỗng ôm chặt hơn, tựa đầu trên vai Chu Diễm rầu rĩ nói: “Có phải cũng bao gồm thích em?”

Khuôn mặt Chu Diễm bỗng cứng đờ, Mạnh Hiểu Diêu ngẩng đầu nhìn anh đang ngạc nhiên, nhón chân hôn lên môi anh: “Nếu không, đêm nay em đem mình cho anh nhé?”

36. Chương 36: Kích Tình Trước Sau

“Nếu không, đêm nay em mang mình cho anh nhé?”

Giọng nói cô mềm mại lướt qua tai, bầu không khí ngọt ngào nóng bỏng khiến đầu óc Chu Diễm nhất thời trống rỗng. Anh nhìn đôi mắt quen thuộc gần trong gang tấc, trái tim như bị hung hăng bóp nghẹt.

Mạnh Hiểu Diêu thấy anh không nói lời nào, mặt hơi nóng, hai tay siết chặt ôm lấy thắt lưng Chu Diễm, tựa như chỉ có như vậy cô mới có đủ dũng khí để nói tiếp: “Kỳ thật, ba mẹ em ly hôn đã để lại cho em bóng ma rất lớn. Nếu khi đó không gặp được anh, có lẽ cuộc đời này em thật sự sẽ chấm hết. Lúc ấy em đã nghĩ, nếu sau khi lớn lên có thể gặp một người con trai như vậy thì thật tốt. Nếu không tìm thấy, em đã chuẩn bị theo mẹ và bà khi qua đời. Nhưng ông trời vẫn còn lưu luyến em, cuối cùng trong độ tuổi đẹp nhất em cũng gặp được anh. Thật sự giống như một giấc mơ vậy. Anh Tiểu Diễm, coi như anh giúp em thực hiện một nguyện vọng cuối cùng này, được không?”

Cô nói xong khiên chân hôn cằm Chu Diễm, Chu Diễm có thể cảm nhận được những giọt nước mắt từ khóe mắt cô chảy theo cổ anh luồn ngực, rất nóng. Tựa như giờ khắc này anh đã quên đi tất cả phiền não, chỉ đơn giản không muốn cô gái này rơi lệ.

Cúi đầu, Chu Diễm hôn lên khóe mắt ướt át, giọng nói khàn khàn có chút bất đắc dĩ: “Em thật sự đã suy nghĩ kỹ?”

Mạnh Hiểu Diêu không trả lời anh, cô nhón chân hôn lên cánh môi lạnh lẽo, học theo lần trước anh hôn cô, khéo léo vươn đầu lưỡi tách hai bờ môi, dọc theo hàm răng cắn thận lần mò vào khoang miệng.

Nháy mắt cơ thể Chu Diễm cứng đờ, mày nhíu lại, vươn tay chế ngự gáy cô, ôm cô chặt hơn, cảm giác thân mình cô run nhè nhẹ, không đợi cô phản ứng lùi lại anh đã công thành đoạt đất.

Trong miệng là vị thuốc lá khiến cho Mạnh Hiểu Diêu có chút choáng váng, chỉ trong chớp mắt, Chu Diễm đã chiếm thế chủ động, kỹ thuật hôn cao siêu khiến cô dần dần trầm luân đến mức không thể tự kiềm chế.

Hai tay cô mềm mại luồn vào áo sơ mi đen mờ mịt, dọc theo thân mình rắn chắc đi lên phía sau, cho đến khi đụng đến một chỗ, đầu ngón tay cô bỗng run run, Chu Diễm mới đành buông môi cô ra.

Mạnh Hiểu Diêu ngạc nhiên: “Trên người anh...”

Chu Diễm cúi đầu nhìn Hiểu Diêu, ban đêm ánh trăng làm cho đôi mắt Chu Diễm càng sâu thẳm, tối đen khiến cô không thể xác định. Ngay sau đó Chu Diễm thoát khỏi vòng tay cô, tự cởi áo mình ném sang một bên.

Trong phòng ánh sáng mờ mờ, Mạnh Hiểu Diêu nhìn đường cong cơ thể cường tráng trước mắt, trên cơ ngực màu đồng có một vết sẹo khá sâu như khảm vào cơ thể, xem chừng mới khép lại không lâu.

Anh kéo tay cô qua đặt trên miệng vết thương, đôi mắt thâm trầm nói: “Đây là vết thương gần đây khi anh làm nhiệm vụ.” Nói xong anh lại kéo đầu ngón tay cô đặt tại ngực trái nơi bị một vết thương do đạn để lại: “Đây là trong một lần chiến đấu tiêu diệt ngoại biên, anh chấn thay cho đồng đội một mạng, lúc ấy anh chỉ cách địa ngục có nửa bước.”

Giọng nói anh rất trầm, cũng rất mạnh mẽ khiến cho Mạnh Hiểu Diêu không biết đáp lại như thế nào, ngây người nhìn Chu Diễm.

Chu Diễm thấy cô có vẻ đã bị dọa, buông tay cô ra, khẽ cười thở dài, khom người nhấc áo mình lên đi ra cửa: “Một người mà ngay cả sinh tử cũng không thể nắm chắc, làm sao có khả năng cho em những thứ em muốn.”

Phút chốc hai mắt Mạnh Hiểu Diêu lại mờ mịt, cô cúi đầu nhìn hai bàn tay mình, vừa rồi xúc cảm vẫn còn lưu lại trên năm đầu ngón tay, anh dừng cảm quên mình, một đường sinh tử như dọc theo dấu vết sẹo thô ráp truyền vào não cô, khiến cô toàn thân run rẩy.

Cô xoay người, nhìn anh đang muốn mở cửa rời đi, cô áp chế giọng nói nghẹn ngào hét lên: “Chu Diễm!”

Chu Diễm dừng lại, phía sau ban công cách đó không Hiểu Diêu sử dụng toàn bộ sức lực gào lên: “Anh là người nhất gan! Anh cho là làm như vậy em sẽ sợ mà lui bước sao? Anh cho là làm như vậy có thể khiến em ngừng yêu anh sao? Hiện tại em nói cho anh, mặc kệ anh như thế nào, em không sợ, em không sợ...”

Giờ khắc này nước mắt đã rơi xuống hai gò má, mỗi khi gió thổi qua khiến cô vừa đau vừa xót. Ngay lúc nghĩ anh sẽ không quay về, đột nhiên Chu Diễm xoay người, bước nhanh tới siết chặt cổ tay cô, cúi đầu chống lại đôi mắt hỗn loạn hét: “Em biết cái gì! Anh không muốn...”

Mạnh Hiểu Diêu không có cho Chu Diễm cơ hội nói tiếp, hai tay ôm chặt gáy anh, dùng miệng chặn miệng anh. Chu Diễm mở to mắt lui lại mấy bước, tựa vào cánh cửa thủy tinh đằng sau.

Nụ hôn nhiệt tình vụng về khiến mày kiếm Chu Diễm nhú chặt, anh đang định đẩy cô ra nhưng Mạnh Hiểu Diêu đã buông môi anh ra, hai mắt đắm lệ lấp lánh lộ ra quyết tâm không lùi bước. Cô nâng tay cởi sơ mi trắng rộng thùng thình trên người, bên trong chỉ mặc bra trắng cùng với làn da tuyết trắng.

Sau khi Chu Diễm nhìn cô cởi áo sơ mi liền kéo bra trên vai cô xuống, khoanh khắc cởi bỏ nút thắt cuối cùng sau lưng cô, dây phòng tuyến kéo căng trong đầu rút cục cũng đứt phụt.

Chu Diễm ôm hai má Hiểu Diêu, hàm trụ cánh môi cô rồi xoay người đặt cô tựa lên cửa kính thủy tinh đằng sau, điên cuồng, liều lĩnh hôn cô đến nơi sâu nhất.

Mạnh Hiểu Diêu vòng tay ôm lấy vai Chu Diễm, cô biết rõ một nụ hôn này lộ ra sự quyến luyến cùng nhớ mong không thuộc về cô, nhưng cô nguyện không buông tay. Cho dù trái tim đau đớn cô cũng chấp nhận, ai bảo cô yêu một người không có khả năng yêu mình, đây là số mệnh của cô, cũng là của người ấy.

Chu Diễm kéo chân cô lên vòng qua thắt lưng mình, dọc theo môi cô một đường hôn xuống, hôn qua gáy, qua vành tai, cho đến nụ hoa mẩn cảm phía trước mới dừng lại.

Cảm nhận được anh cắn mút, Mạnh Hiểu Diêu bất giác khẽ rên nhẹ, trong người tựa như bị vải lụa mềm mại ma sát, kỳ lạ giống như chưa được thỏa mãn. Cô cúi đầu ôm lấy đầu Chu Diễm, dán bên tai anh thở dốc nói: “Anh Tiểu Diễm ...”

“Gọi tên của anh.” Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đã trở nên rất sâu thẳm.

Mạnh Hiểu Diêu cảm nhận tay Chu Diễm bắt đầu vuốt ve đùi cô, cô khẽ rùng mình, cầm tay anh nói: “Chu Diễm... Chúng ta đi vào trong phòng, có cái kia.”

“Được.” Chu Diễm ôm cô, đi vào phòng ngủ.

Chu Diễm đặt cô ngồi trên giường, Mạnh Hiểu Diêu vươn tay lấy ra từ tủ đầu giường một hộp áo mưa Durex. Cô định đưa cho Chu Diễm nhưng anh lại đặt trên người cô, vuốt ve tấm lưng trần, dịu dàng hôn lên vành tai cô, thì thầm: “Em mở đi, giúp anh mang.” (Sốc, Chu Diễm thiết biến thái =.=)

Khuôn mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, ngượng ngùng nói: “... Em sẽ không.”

“Anh dạy cho em.” Anh hôn môi cô cười nói. Sau đó anh nắm hai tay trắng nõn, dạy cô mở hộp ra, lấy ra một cái, xé bao nhựa bên ngoài, rồi lấy ra đặt trên tay cô: “Không phải em nói không sợ mà? Làm mẫu cho anh xem.”

Chu Diễm lúc này so với khi nãy có chút khác biệt, không đứng đắn cùng một chút lưu manh vô lại, nhưng vẫn dịu dàng như trước. Anh dẫn dắt tay cô, mở quần của mình. (Trong bản cv ghi quần xi-líp a =.=)

Ngay lúc đầu ngón tay cô đụng tới cái kia nóng bỏng, sắc mặt vốn trắng bệch nhanh chóng đỏ bừng, trong mắt Chu Diễm, khuôn mặt phấn hồng xinh đẹp cùng đôi mắt to tròn long lánh, quả rất mị hoặc lòng người.

Cúi đầu nhìn động tác cô vụng về nhưng vẫn cố gắng, Chu Diễm bật cười hôn lên trán cô, tay trái đặt cạnh cô nhưng tay phải đã bắt đầu dọc theo hai chân cô thăm dò vào trong.

Mạnh Hiểu Diêu bị anh khiêu khích khiến toàn thân run rẩy, cầm dục vọng kia có chút chặt. Chu Diễm không khỏi kêu rên đau đớn, gỡ tay cô ra rồi nâng đùi cô lên, kề sát lối vào, cọ xát.

Cảm nhận chỗ kia của cô dần ướt át, Chu Diễm hôn môi cô, nói: “Có thể sẽ rất đau, ôm chặt anh.”

Mạnh Hiểu Diêu gật đầu, hai tay ôm chặt lưng Chu Diễm, đè nén tiếng thở dốc, dán tại gáy anh đã ướt đầm mồ hôi nói: “... Được rồi.”

“Không hối hận?” Anh hỏi.

“Không hối hận.” Cô đáp.

Ngay sau tiếng cô nói là một trận đau đớn xé rách bên dưới truyền đến, hai mắt Mạnh Hiểu Diêu ngập trong nước, ôm Chu Diễm rất chặt, móng tay cơ hồ đâm sâu vào lưng anh, bởi vì rất đau. Nhưng cũng rất hạnh phúc.

Cùng anh thông thả tiến vào, tầng khoảng cách mỏng manh kia cuối cùng cũng đứt. Chu Diễm hôn cô càng ngày càng sâu, gần như không cho cô hít thở. Bỗng khoải cảm phía dưới khiến cô dần dần hết đau, tiếp đó sung sướng hưng phấn khiến toàn thân cô run rẩy.

Cho đến khi Chu Diễm vùi toàn bộ vào thân thể cô, loại cảm giác được lấp đầy khiến cô cảm thấy thỏa mãn cùng điên cuồng. Tựa như trong nháy mắt, ngoại trừ Chu Diễm, chính là mây mù.

Từng đợt lên xuống, cả hai cùng nhau đi đến cao trào đầu tiên.

Một đêm này, cô và anh làm hai lần, trong căn phòng kiểu diễm, đưa trái tim hai người đặt cùng một chỗ. Buổi sáng tỉnh lại, Mạnh Hiểu Diêu nhìn người đàn ông tuấn tú ngủ say vẫn ôm cô vào lòng, khóe miệng bất giác nở nụ cười. Bởi vì, cô chưa bao giờ cách hạnh phúc gần như vậy. Chỉ cần gờ tay, có thể chạm vào anh, chân thật như vậy, cô cảm thấy rất hạnh phúc. Cho dù sau này mất đi, cô cũng có thể lưu giữ suốt đời. (Aiz, đoạn này thương MHD quá đi mất T.T)

Mạnh Hiểu Diêu vươn tay chạm vào hai hàng lông mày mũi mác, đôi mắt sâu, sống mũi thẳng, còn có cánh môi mỏng gợi cảm, trước kia cô chưa bao giờ dám tưởng tượng có thể cảm nhận anh như vậy, bất giác ôm hai má anh, lưu luyến đặt xuống môi anh một nụ hôn, vừa muốn lui về bỗng hai tay bị Chu Diễm tỉnh lại bắt được.

Cô giật mình, cả người đã bị anh xoay đặt ở dưới. Chu Diễm hí mắt nhìn cô, sau đó nhắm lại, gặm nhấm môi cô, đầu lưỡi khiêu khích mở hai hàm răng cô ra, chạm lưỡi cô, rồi lại dây dưa quấn quýt cùng một chỗ.

Giờ phút này hai người đều khóa thân, tiểu jj đã dần sưng lên đặt giữa hai chân cô, ma sát nơi mẫn cảm. Trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai thân thể nóng bỏng kết hợp chặt chẽ, tuy hai mà một.

(*tiểu jj : chắc mọi người cũng biết là cái gì =)))

**

Sáng nay, có người yêu cuồng nhiệt, cũng có người chiến tranh lạnh.

Tuy hôm nay là thứ bảy, Tề Xuyên và cô đều không có tiết. Nhưng Chu Mông Mông vẫn dậy sớm, vì cô biết Tề Xuyên có thói quen dậy sớm.

Bữa sáng cũng làm theo thói quen của Tề Xuyên, sandwich chân giò hun khói cùng cà phê. Trong ấn tượng của Chu Mông Mông, Tề Xuyên gần như đều là thói quen, không có thích hay không thích.

Lúc trước cô thấy lúc anh nhàn rỗi thường hay đọc báo. Vốn tưởng anh thích trải qua thời gian như vậy, nhưng khi hỏi anh lại nói: “Anh không thích, chỉ cảm thấy nó là cần thiết.”

Đúng vậy, trong cuộc sống của Tề Xuyên, anh đối xử với bất kỳ ai đều lạnh như băng. Không có yêu thích, không có hứng thú, không có quan tâm, thậm chí không có... tình yêu.

Vậy sao trước kia anh lại quyết định cùng cô ở chung một chỗ ? Chu Mông Mông ngẫm nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, thì ra do mình không biết xấu hổ ah.

Lúc này Chu Mông Mông ngồi đối diện Tề Xuyên, cầm bánh mì ngây ngô cười, nhưng trong mắt lại dày đặc sương mù. Tề Xuyên nhíu mày, nâng tay chạm vào khóe mắt cô, hỏi: “Sao lại khóc rồi?”

Chu Mông Mông giật mình, theo bản năng tránh né, đôi mắt to lộ ra tia chán ghét nhìn Tề Xuyên: “Đừng đụng vào em!”

37. Chương 37: Phát Hiện

Chu Mông Mông hét xong cũng giật mình sững sờ, nhìn Tề Xuyên lúng túng. Ngay sau đó cô liền cười hỏi lỗi: “Chú, anh ăn nhanh đi. Lát nữa chúng ta ra ngoài mua cho em bé mấy thứ nhé.”

Tề Xuyên thấy cô bỗng nhiên khác với mọi ngày như vậy, đôi mắt trở nên trầm lắng.

Ăn sáng xong, Chu Mông Mông như trước dọn dẹp bát đĩa. Tề Xuyên ngồi trên sofa nhìn cô làm việc bận rộn, tảng đá trong người càng lúc càng nặng.

“Dọn dẹp xong rồi, chúng ta đi thôi.” Chu Mông Mông cầm túi đi ra cửa.

Nhìn bóng dáng cô, Tề Xuyên cau mày gọi: “Tiểu Mông.”

“Sao ạ?” Chu Mông Mông quay đầu, nhìn anh đi về phía mình.

Tề Xuyên chống lại ánh mắt cô, vươn tay vòng qua eo cô, cô cả kinh lùi một bước. Tựa như không cho cô thời gian suy nghĩ, anh gần như ôm cô vào lòng, giọng nói vẫn bình tĩnh khó đoán được cảm xúc: “Em quên tháo tạp dề.”

Cô ngạc nhiên, nhìn xuống mới thấy mình còn mang tạp dề nấu ăn. Lúc này anh cũng đã tháo tạp dề khỏi cổ cô, Chu Mông Mông ngẩng đầu nhìn đôi mắt gần trong gang tấc, trong suốt lạnh nhạt, dường như còn mang theo tia bất đắc dĩ.

Ánh mắt này, rõ ràng là lạnh lùng. Vì sao trước kia cô luôn nghĩ anh như vậy là sủng nịch mình. Chu Mông Mông cười thầm, tại sao bây giờ cô mới phát hiện bản thân cỡ nào tự mình đa tình nhỉ.

“Vội ra ngoài nên em quên mất.” Cô xoay người mở cửa, đồng thời nói với Tề Xuyên: “Tối qua em xem mấy quyển tạp chí, cao ốc hoa vũ có mấy cửa hàng chuyên bán đồ trẻ em, em thấy rất dễ thương, hay là chúng ta đến đó đi!”

“Ừ.” Tề Xuyên phức tạp nhìn cô, trả lời.

Nếu trước đây mỗi khi đi ra ngoài Chu Mông Mông thường đi cạnh Tề Xuyên, hoặc là khoác tay hoặc là nắm tay anh. Nhưng hôm nay cô chỉ cầm túi xách, đi trước mặt anh, nhìn qua trông rất vui vẻ. Nhưng thực tế Tề Xuyên biết Tiểu Mông không vui như vẻ bề ngoài.

Bởi vì cô căn bản không giỏi ngụy trang, thậm chí ngay cả lúc nói dối tay cô cũng nắm rất chặt. Mà giờ phút này, hai tay cô đã bất giác nắm chặt quai túi xách.

Tầng 3 là tầng chuyên bán đồ cho trẻ em, cô bước nhẹ nhàng ở trước mặt anh chỉ chỉ trỏ trỏ, nói cái này tốt, cái kia cũng tốt. Tuy nhiên, cô không mua một cái nào. Cho đến khi xem hết đồ dùng trẻ em, hai tay vẫn trống không như trước, cái gì cũng không mua.

Ngay lúc Chu Mông Mông muốn đi lại một vòng thì Tề Xuyên rút cuộc cũng nhận không được, bước tới nắm cánh tay cô hỏi: “Tiểu Mông, nếu em không thoải mái, hãy nói ra được không? Có chuyện gì, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết, đừng giấu ở trong lòng.”

“Không thoải mái á?” Chu Mông Mông quay đầu nhìn bàn tay to nắm tay mình, bỗng nở nụ cười, nhưng trong mắt đã sớm mất đi ánh sáng ngày xưa, nói: “Không có mà, chú có thể cùng đi mua sắm với em, đây vẫn là lần đầu tiên nhỉ! Em vui mừng còn không kịp, sao có thể không thoải mái chứ. Đối với đứa bé trong bụng cũng rất tốt, không phải sao?”

“Tiểu Mông!” Tề Xuyên vốn tưởng cô vì chuyện của Tôn Nghiêm Đông mà giận dữ, sau khi mọi chuyện qua đi sẽ không sao cả. Nhưng bây giờ không hề đơn giản như anh nghĩ đến: “Rốt cuộc anh phải giải thích như thế nào thì em mới chịu tin?”

Chu Mông Mông sững sờ, đây là lần đầu tiên Tề Xuyên lớn tiếng với cô như vậy, hốc mắt không khỏi cay cay. Mọi người xung quanh đi qua tò mò nhìn họ.

Cô nuốt nước bọt, gạt mọi người sang một bên nói: “Không cần giải thích, em hiểu ý của anh.”

“Ý anh là gì?” Tề Xuyên nhăn mày, dây thần kinh bắt đầu trường đau, anh kéo cô lại gần, nhìn thẳng mắt cô, thiếu kiên nhẫn nói: “Tiểu Mông, em đừng suy nghĩ lung tung nữa được không?”

Chu Mông Mông nhìn anh, hai đôi mắt âm trầm không ánh sáng. Lúc này, Tề Xuyên thậm chí có thể thấy rõ cô cố ý dùng kem che khuyết điểm để che hai mắt thâm quầng.

Cô không trả lời mà ngược lại lảng tránh ánh mắt anh, cười nói: “Chú, chúng ta đi lại đi một vòng nữa nhé, vừa rồi em thấy một bộ màu hồng nhạt rất đẹp, siêu đáng yêu. Nhưng lại là bộ của con gái, mà em lại không biết em đang mang thai con trai hay con gái nữa. Nếu không lần kiểm tra sau em sẽ hỏi bác sĩ, là trai hay gái nha?” Cô nói xong, ngẩng đầu nhìn Tề Xuyên, ngây thơ hỏi: “A, mà anh thích con trai hay con gái nhỉ?”

Bây giờ Chu Mông Mông đã có chút không bình thường, Tề Xuyên kéo tay cô, không nói thêm gì, đi xuống bãi đỗ xe.

Chu Mông Mông nhìn bóng dáng Tề Xuyên, không phản kháng, trong sự chú ý của mọi người xung quanh đi theo anh vào thang máy, xuống dưới bãi đỗ xe.

“Đứa bé còn sáu tháng nữa mới sinh, về sau lại đến mua được không? Bây giờ em cần phải nghỉ ngơi.” Tề Xuyên giúp cô mở cửa xe, nét mặt thản nhiên nhưng vẫn mang theo một tia dịu dàng.

Biểu cảm anh như vậy, Chu Mông Mông đã nhìn thấy rất nhiều lần, mỗi lần đều do cô trêu chọc khiến anh không thể làm gì mới như thế. Chu Mông Mông cười có chút gượng gạo: “Em có thể hỏi anh một câu được không?”

Tề Xuyên một tay nắm cửa xe đứng bên cạnh cô, bởi vì chiều cao chênh lệch nên ở góc độ anh vừa vặn có thể thấy được vẻ mặt lúc cô buông lỏng, đó là một loại bất lực, đấu tranh dữ dội.

Tuy nhiên giọng nói cô vẫn sáng ngời trong trẻo như xưa: “Ồ trong lòng anh, cái gì mới là quan trọng nhất?”

Câu hỏi của Mông Mông nhất thời làm cho Tề Xuyên sửng sốt. Bởi vì anh vốn dĩ cũng không biết đáp án kia là gì. Nhưng anh không muốn cho Tiểu Mông nghĩ nhiều, nên ôm cô vào lòng nói: “Em, và đứa bé.”

Đáp án này khiến cô không thể nhịn được cười, chua xót, lặng lẽ cười. Hai tay cô nắm lấy vạt áo anh, đôi mắt mông lung nói: “Thì ra khi thấy rõ một người, thật sự rất khủng khiếp. Chú, anh rất đáng sợ!”

Hôm nay thời tiết thật nóng, tựa như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nóng bức khiến cho người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn.

*tâm phiền ý loạn: khó chịu

**

Buổi tối, Chu Mông Mông thừa dịp Tề Xuyên đi tắm lên vào thư phòng anh. Trước kia cô sẽ không vào, mà Tề Xuyên cũng sẽ không chủ động để cô đi vào.

Nhìn chồng tài liệu diễn thuyết chất cao như núi trên bàn, cô mở ngăn kéo muốn dọn dẹp cho gọn gàng. Bên trong ngăn kéo rất sạch sẽ, ngoại trừ mấy tập tài liệu là một bộ hồ sơ.

Từ nhỏ, giác quan thứ sáu của Mông Mông đã đặc biệt nhạy, trước kia khi cùng các anh chơi trốn tìm, không đến 5 phút cô đã có thể lôi hai người ra khỏi chỗ ẩn nấp. Nhớ một lần anh hai trộm gà xong trốn ở nhà kho, cô đi tới hù anh khiến anh hai ngã đến trật khớp.

Cũng không biết có phải do mệnh lệnh của giác quan thứ sáu hay không, Chu Mông Mông nhìn mãi bộ hồ sơ kia, tiềm thức vươn tay lấy nó lên, mở nếp gấp, rút ra từ bên trong một tập bệnh án.

Cũng đúng lúc này, cửa thư phòng bỗng mở ra.

Chu Mông Mông hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa, cả người nhất thời lạnh thấu xương.

Tề Xuyên nhìn bộ hồ sơ trong tay cô, đáy mắt thoáng hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, cười yếu ớt hỏi: “Tiểu Mông, em sao lại vào được?”

Nghe anh hỏi, toàn thân Chu Mông Mông cứng đờ, lướt qua Tề Xuyên nhìn xuống bàn, lắp bắp trả lời: “Em... Em vào để dọn dẹp một chút.” Nói xong cô vòng qua bàn muốn đi ra ngoài.

Tề Xuyên chặn lối đi của cô, kéo cánh cô lại, mày kiếm nhíu chặt: “Tiểu Mông, em biết cái gì rồi? Có phải hay không?”

Anh đã sớm nhìn ra gần đây Tiểu Mông thật sự rất khác thường, nếu không phải vì thấy cái kia, làm sao có thể như vậy!

Tề Xuyên đột nhiên kích động dọa đến Chu Mông Mông, cô còn chưa kịp phản ứng lại thì bộ hồ sơ đã bị anh lấy đi.

Thật ra mục đích Mông Mông tới đây không phải để tìm ra bí mật của Tề Xuyên, mà giống như cô đã nói, cô chỉ vào dọn dẹp mà thôi. Nhưng cô cũng không biết mình lại phát hiện ra bí mật kia, thậm chí chọc giận người luôn lạnh lùng bình tĩnh như anh. Chợt cô cảm thấy người đàn ông này, thật xa lạ. Tựa như đêm đó nằm mơ, cô căn bản là chưa bao giờ hiểu thấu anh.

Cô muốn thoát khỏi bàn tay anh nhưng Tề Xuyên nắm cánh tay cô rất chặt.

Đột nhiên Chu Mông Mông cảm thấy dây phòng tuyến kéo căng trong đầu đứt phụt, ngực tràn cô duy trì bao ngày qua cuối cùng vỡ tung. Cô vùng tay đánh lên mặt Tề Xuyên, tiếng vang thanh tú khiến người ta kinh hãi.

Nghe thấy âm thanh này, cả người cô run rẩy, hoảng loạn mở to mắt, không thể tin nhìn vết hồng trên má Tề Xuyên, hét lên một tiếng sau đó ôm đầu bật khóc.

Nóng rát khiến Tề Xuyên cau mày, vội ôm Mông Mông vào lòng, tùy ý để cô vùng tay đánh lên người anh.

“Tại sao lại như vậy... Tại sao... Anh rốt cuộc muốn em thế nào... Nói đi...”

Tề Xuyên cắn răng, hai tay cố định vai cô, dùng nhiều lực khiến gân xanh đều nổi lên: “Tiểu Mông, hãy nghe anh nói, anh không cố ý giấu em, anh sợ em không tiếp nhận được!”

Lời nói của Tề Xuyên khiến Chu Mông Mông đang phát điên đột nhiên dừng lại, cô giương đôi mắt tối đen lên nhìn, chống lại ánh mắt anh, nước mắt đầy mặt như một đứa bé phạm lỗi.

“... Tiếp nhận? Anh cho em nhận cái gì? Có cái gì so với anh không yêu em mà vẫn cùng em lên giường càng không thể để em tiếp nhận được? Tề Xuyên, em thừa nhận là em không biết xấu hổ, là em quyến rũ anh không buông, là em thiếu đầu óc, là em cứng đầu... Nhưng anh không thể lừa em! Cuối cùng em đã biết nguyên nhân khiến người luôn chỉ biết đến công việc như anh, tại sao lại đột nhiên chạy tới tìm em! Bởi vì, mục đích của anh đã đạt được, em mang cốt nhục của Tề gia các người, anh cần! Anh không thể buông tay!” Cô đang khóc bỗng bật cười, giờ tay vỗ vỗ lên vị trí trái tim của Tề Xuyên, châm chọc nói: “Em từng nghĩ anh tốt xấu gì cũng có chút thích em. Nhưng bây giờ em mới nghĩ thông, thích chó má gì, còn không bằng tình một đêm!”

Tề Xuyên bị cô vỗ lui sau nửa bước, nhưng không tính buông cô ra. Bởi vì anh tin tưởng mình có yêu Tiểu Mông.

Chu Mông Mông thấy anh không nói lời nào tức là thừa nhận, nhìn anh cau mày quát: “Buông ra! Anh buông ra cho em!”

“Tiểu Mông, em bình tĩnh một chút.” Tề Xuyên cũng quát cô.

Nhưng bây giờ Chu Mông Mông đã mất hết bình tĩnh, anh đều đã thừa nhận, còn ngực tràn để làm gì! Cũng không biết bây giờ Chu Mông Mông nghĩ như thế nào, thấy thoát không được liền cắn lên xương đòn dưới áo sơ mi Tề Xuyên, nháy má, mùi máu tươi xông thẳng vào mũi cô.

Tề Xuyên bất ngờ bị đau, theo bản năng đẩy Chu Mông Mông ra. Sự cố phát sinh đột ngột, hai tay Chu Mông Mông còn dùng sức đè Tề Xuyên, do lực quán tính không đủ đứng vững nên cô ngã ra phía sau đập mạnh vào mép bàn.

Cô hét lớn một tiếng rồi quỳ xuống mặt đất. Tề Xuyên hoảng sợ ngồi xuống ôm cô lên. Nhưng, đã chậm.

Chu Mông Mông ôm bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ đau đớn, nước mắt trào ra, rơi xuống quần áo Tề Xuyên, thấm đẫm vào da thịt anh.

“Em đau bụng quá...”

Nhìn sắc mặt cô càng ngày càng trắng, anh bế cô đứng dậy vội vã chạy xuống dưới tầng. Ngay khi anh đặt cô vào xe, rút tay về bỗng trên tay có cái gì dính dính, dựa vào chút ánh sáng mờ nhạt trong gara, anh nâng tay phải lên, trên đầu ngón tay thon dài là vết máu đỏ tươi.

**

Ngày hôm đó, Chu Diễm và Mạnh Hiểu Diêu dành trọn một ngày để ở bên nhau. Mạnh Hiểu Diêu muốn làm bữa tối cho Chu Diễm, cô mặc áo sơ mi đen của anh, đứng trong phòng bếp nấu ăn. Vừa mới đổ dầu vào chảo bỗng Chu Diễm từ phía sau tới ôm vòng eo nhỏ nhắn, dùng cằm cọ cọ cổ cô: “Vài ngày sau anh phải trở về bộ đội rồi, ngày mai anh đến nhà em một chuyến nhé.”

Mạnh Hiểu Diêu ngạc nhiên, tắt bếp hỏi: “Anh tới nhà em làm gì?”

Chu Diễm hôn một cái sau gáy cô, cười nói: “Gặp mẹ vợ tương lai.”

“Chu Diễm!” Mạnh Hiểu Diêu xoay người muốn chặn cánh tay anh. Nhưng Chu Diễm đã nâng mông cô lên khiến cô sợ tới mức phải ôm lấy vai anh để trụ vững. Anh nhân cơ hội hôn lên cánh môi mềm mại của ai đó.

Thoáng chốc trong căn phòng bếp nồng nặc mùi khói dầu, có hai người nồng nhiệt say sưa hôn môi. Đôi chân thon dài của Mạnh Hiểu Diêu quần quanh thắt lưng Chu Diễm, một tay Chu Diễm nâng mông cô, một tay còn lại đã bắt đầu không yên phận lần mò vào áo cô, dọc theo tấm lưng trắng mịn chạy ra phía trước nhào nặn.

Bị tay Chu Diễm khiêu khích khiến cô thở dốc liên tục, vừa muốn buông môi anh ra chợt nghe tiếng chuông điện thoại từ phòng khách truyền tới.

Nhất thời, cả hai người đều ngẩn ra.

Chu Diễm không tính để cô xuống, Mạnh Hiểu Diêu bị anh hôn có chút khó thở, tựa lên vai Chu Diễm nói: “... Được rồi, nhanh đi nghe điện thoại đi!”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cô ửng đỏ, Chu Diễm mỉm cười, lưu luyến cắn môi dưới của cô, đặt cô xuống rồi mới xoay người đi vào phòng khách. Chu Diễm cúi đầu màn hình di động trên bàn, đôi mắt vốn mang theo ý cười bỗng trở nên lạnh lùng.

Mạnh Hiểu Diêu đang dọn đồ ăn lên bàn bỗng thấy Chu Diễm đã thay xong quần áo, vội vàng giống như muốn đi ra ngoài.

Cô vội hỏi: “Anh định đi đâu vậy?”

Chu Diễm quay đầu nhìn Mạnh Hiểu Diêu nói: “Anh đến bệnh viện, Mông Mông xảy ra chuyện rồi.”

38. Chương 38: Không Còn Sốt Lại Gì

Tối nay ánh trăng bị mây mờ che khuất, thời tiết nóng bức dường như bao trùm toàn thành phố. Đột nhiên một tia chớp xé toạc bầu trời, tách ra thành nhiều tia nhỏ lóe sáng giữa màn đêm u ám. Tiếng sấm từng đợt ầm ầm gào thét như tiếng núi đổ, tựa như tích tụ dồn nén nhiều ngày cuối cùng cũng bộc phát.

Chu Diễm và Mạnh Hiểu Diêu vừa xuống xe thì bên ngoài trời đột nhiên mưa to, cơn mưa xối xả như trút nước. Mạnh Hiểu Diêu lấy ô từ xe ra, đang định che cho Chu Diễm bỗng phát hiện anh đã đi xa rồi.

Nhìn bóng dáng bị mưa thấm ướt, cô cắn răng vội chạy đuổi theo.

“Anh Tiểu Diễm, anh như vậy sẽ bị cảm lạnh!” Lúc này gió to đã nổi lên, ngay cả che ô cũng không ngăn được bị mưa tạt ướt, nửa người Mạnh Hiểu Diêu sớm đã bị mưa thấm ướt, nhưng cô vẫn cố chấp che ô cho Chu Diễm.

Chu Diễm dừng bước, nước mưa thấm đẫm trên khuôn mặt khô ngò hiện ra cái lạnh. Anh quay đầu nhìn cô nói: “Hiểu Diêu, em không nên vào đây.”

Vừa rồi nếu không phải cô nhất quyết phải theo bằng được, có lẽ Chu Diễm sẽ không cho cô đến. Bởi vì cô hiểu tâm trạng của anh lúc này, bây giờ khẳng định anh có thể đánh chết Tề Xuyên.

Lúc hai người bước vào tiền sảnh bệnh viện phụ khoa liền trông thấy người kia. Nháy mắt bốn mắt đối diện, tựa như đã quên Mạnh Hiểu Diêu bên cạnh, Chu Diễm liền nhào tới nắm lấy cổ áo Tề Xuyên, dẫm một cú khiến Tề Xuyên ngã xuống đất.

Tề Xuyên mặc một áo sơ mi trắng cũng bị dính chút bùn, một tay chống trên mặt đất, một tay lau vết máu bên khoe miệng, mái tóc dính nước mưa ướt đẫm, che khuất đôi mắt thâm thúy.

Một Tề Xuyên chật vật như thế khiến Mạnh Hiểu Diêu thấy mà hoảng, lại thấy Chu Diễm chuẩn bị ngồi xuống muốn đánh tiếp, cô rút cuộc nhìn không nổi ôm lấy thắt lưng Chu Diễm, lớn tiếng khuyên nhủ: “Chu Diễm, dừng đánh nữa! Nếu Tề Xuyên xảy ra chuyện gì, Mông Mông làm sao bây giờ?!”

Chu Diễm bị Mạnh Hiểu Diêu ôm chặt, anh sợ khiến cô bị thương, đành cắn răng quát Tề Xuyên: “Mông Mông bây giờ ở đâu?”

Tề Xuyên không nhìn Chu Diễm, đứng dậy vỗ bụi trên người, lạnh lùng nói: “Phòng 304, hiện tại đã không còn nguy hiểm.” Anh nói xong bỗng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Chu Diễm, nét mặt đoán không ra cảm xúc. Nhưng Mạnh Hiểu Diêu biết trong lòng Tề Xuyên chắc chắn rất đau. Bởi vì anh bỗng nói thêm: “Nếu không có đứa bé, tôi và Mông Mông thật sự xong rồi.”

Chạy tới phòng 304, Chu Diễm đứng ngoài cửa nhưng không đi vào, Mạnh Hiểu Diêu ở sau nhìn anh, hỏi: “Anh Tiểu Diễm, sao anh không vào?”

Chu Diễm nâng tay xoa trán đáp: “Em vào trước đi, anh không muốn để Mông Mông nhìn thấy mình lúc này.”

Mạnh Hiểu Diêu và Chu Diễm tiếp xúc không nhiều lắm nhưng cô hiểu được, Chu Diễm nhìn qua trông mạnh mẽ quyết đoán nhưng trái tim lại rất mềm mại ấm áp. Nhớ trước kia lúc cô mới chuyển tới học chung lớp với Chu Mông Mông, hai người khi đó không thân mấy. Bởi vì sắp phải thi lên cấp nên rất nhiều học sinh buổi tối đều ở lại trường tự học. Lúc ấy, Chu Mông Mông cũng là một trong số đó, nhưng, cô chưa từng thấy bạn học này đến nhà ăn lần nào.

Mạnh Hiểu Diêu còn nhớ hàng ngày lúc 5 rưỡi tan học, Chu Diễm đều đứng giờ chờ Chu Mông Mông ngoài cửa, mang cặp lồng nóng hổi đặt lên bàn cho em gái mình. Nửa năm trôi qua, chưa bao giờ dừng lại. Có đôi khi Chu Mông Mông phàn nàn vài câu, hôm sau Chu Diễm liền đổi đồ ăn mới cho cô.

Khi đó cô ngồi bên góc chéo của Chu Mông Mông, mỗi lần đều lên xem Mông Mông mở cặp lồng, một bên xem một bên hâm mộ, cũng có chút ghen tị. Từ khi quen Chu Diễm, cô đã biết anh thương nhất cô em gái độc nhất này. Cho nên lúc này mặc dù trong lòng anh có bao nhiêu lo lắng, những vẫn không muốn để Mông Mông thấy bộ dáng mình tức giận. (Ta cũng ghen tị với CMM T_T)

Khẽ thở dài, Mạnh Hiểu Diêu đi đến bàn y tá, mượn tạm một cái khăn mặt đưa cho Chu Diễm: “Anh tới hỏi bác sĩ xem sao, em vào trong với Mông Mông trước.”

Chu Diễm cầm khăn mặt, nhìn cô cười nói: “Cảm ơn em.”

“Giữa chúng ta...” Mạnh Hiểu Diêu nhìn anh, quay đầu nhỏ giọng đáp: “Không cần cảm ơn.”

Thấy cô đi vào, Chu Diễm mới xoay người. Lúc này Tề Xuyên đứng trên hành lang cách anh không xa, Chu Diễm nhìn Tề Xuyên, ánh mắt lạnh lùng băng giá.

“Tề Xuyên, anh đã gọi cho tôi thì chắc anh đã suy nghĩ cẩn thận về việc tách khỏi Mông Mông rồi phải không?”

Giờ phút này, ban đêm bên ngoài phòng bệnh rất yên tĩnh, trên hành lang ngoài y tá tuần tra cũng chỉ có hai người họ. Giọng nói Chu Diễm tuy có chút khàn khàn nhưng đặc biệt rõ ràng, sắc bén truyền vào tai Tề Xuyên, xuyên qua màng nhĩ, phát ra tiếng ù ù.

Tề Xuyên ngẩng đầu nhìn cậu thanh niên uy nghiêm lạnh lùng, khóe miệng không khỏi cong lên một tia cười khổ, trả lời: “Hết thấy tôi đều nghe theo Tiểu Mông.”

**

“Không, mình sẽ không buông tay!” Chu Mông Mông nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng như giấy, cô hắt cốc nước Mạnh Hiểu Diêu đưa qua rót xuống đất, lớn tiếng nói.

Mạnh Hiểu Diêu nhìn Mông Mông bỗng nhiên lại giận lây sang mình, có chút tức giận nói: “Tình trạng hiện tại cậu không tốt, vì đứa bé trong bụng, cậu có thể bình tĩnh một chút không?”

Chu Mông Mông nghiêng đầu nhìn Mạnh Hiểu Diêu, mím đôi môi không có tí huyết sắc, cảm xúc bất ổn nói: “Mình biết anh mình có đến đây! Cậu nói cho anh ấy, nếu anh ấy dám bức chú ấy ly hôn, mình sẽ chết cho anh ấy xem!”

“Chu Mông Mông! Cậu điên rồi! Tề Xuyên đáng giá để cậu làm như vậy hả?” Mạnh Hiểu Diêu tức giận nhìn Mông Mông, cau mày, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đã giận đến mức nổi gân xanh. Chẳng lẽ, ngay cả anh trai ruột còn không bằng một người đàn ông mới quen hơn một năm!

Chu Mông Mông nghe Hiểu Diêu mắng, đột nhiên nở nụ cười, nước mắt tuôn ra chảy xuống hai gò má, cô ngửa đầu nhìn ánh điện chói mắt trên trần nhà, giống như người điên thì thảo luận lắm: “Dù sao anh ấy cũng nghe theo mình, tại sao mình không được giữ anh ấy? Mình biết, chú ấy không yêu mình, hiện tại không yêu, nhưng không có nghĩa là về sau sẽ không yêu! Mình buông tay, cô gái khác sẽ có cơ hội tiếp cận. Mình không buông tay, ai cũng không chiếm được...”

Mạnh Hiểu Diêu nhận thấy ý cười châm biếm của Chu Mông Mông, trong lòng đau xót, cô cầm lấy tay Mông Mông, lo lắng khuyên bảo: “Mông Mông, nói anh biết, cậu và Tề Xuyên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng dọa mình được không? A?”

Tựa như cảm nhận được hai tay cô run run, Chu Mông Mông ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn Hiểu Diêu, vẻ mặt nghi hoặc nói: “Tiểu Yêu, cậu nói cái gì vậy? Mình và chú ấy có xảy ra chuyện gì đâu? Chẳng qua hôm nay mình ở nhà quét dọn nhà cửa, không cẩn thận đụng vào cái bàn, bác sĩ nói may mà có nước ối bảo vệ đứa bé nên không có gì nguy hiểm, bảo mình nằm viện theo dõi vài ngày. Mình đã nói rồi, cục cưng của mình là viên kim cương đánh không vỡ, làm sao có thể có chuyện xảy ra.” Cô nói xong cong mắt cười, vươn tay xoa bụng dưới chần, sau đó nhìn Hiểu Diêu hỏi: “Đúng rồi, anh hai mình đâu?”

Trong nháy mắt, Chu Mông Mông tựa như thay đổi thành người khác, tia sắc bén vừa rồi sớm biến mất không còn sót lại gì.

39. Chương 39: Nhớ Lại Chuyện Cũ

Về quá khứ của Tề Xuyên, kỳ thật không giống như Tống Kỳ đã nói, ly kỳ quỷ dị như vậy. Tuy cái chết của bạn gái trước hay vị hôn thê bỗng nhiên hóa điên cùng anh không thể thoát khỏi không liên quan. Nhưng anh cũng giống như một người ngoài cuộc, nhìn mọi chuyện xảy ra rồi kết thúc.

Có lẽ, nếu không vì chuyện của hai cô gái ấy, Tề Xuyên vĩnh viễn sẽ không biết bản thân mắc phải một loại tâm bệnh, ép buộc tính cách trở thành khuôn mẫu. Đối với thời gian, anh luôn có thể sắp xếp hợp lý, thậm chí có thể áp chế cảm xúc bản thân, duy trì năng lực khống chế vô cùng tốt, cũng chú ý tới từng chi tiết, lòng kiên nhẫn, làm sao để khiến cho tất cả mọi người đều dựa vào mình. Cuộc sống như vậy bắt đầu từ khi anh còn nhỏ, mỗi một bước đều dẫn anh đến hướng cực đoan. Anh bắt đầu yêu cuộc sống hoàn mỹ, tình cảm cũng trở nên hình thức hóa.

Thoạt đầu anh đã lên kế hoạch hoàn hảo cho cuộc sống tương lai, sự nghiệp thành đạt, kết hôn sinh con, cho đến khi sinh lão bệnh tử. Lúc đó, anh cũng giống cha mình ngày xưa.

Cha Tề Xuyên từng là một thành viên trong dòng dõi hoàng gia Alr nước Anh, Công tước Alr và một người phụ nữ Trung Quốc có con riêng, cũng là đứa con nối dòng duy nhất. Năm đó, Công tước Alr vì muốn Tề Mộ - cha của Tề Xuyên kế thừa sản nghiệp nên đã trời ông lại bên người, nghiêm khắc quản giáo, đồng thời mời các chuyên gia nổi tiếng thế giới về đào tạo ông thành một quý ông hoàn mỹ từ trong ra ngoài.

Lúc ấy, Tề Mộ khổ sở chịu cô độc cùng áp lực, ai cũng không được gặp. Cho đến sau này khi ông lớn lên mới phát hiện bản thân càng ngày càng cực đoan, tính cách ngoan cố, yêu cầu hoàn mỹ, không quan tâm đến cảm xúc người khác, tựa như không có suy nghĩ, máy móc làm việc, trở thành công cụ của Công tước Alr.

Tề Mộ vốn nghĩ cả đời ông sẽ luôn như vậy. Cho đến khi trước đêm đính hôn, ông đã gặp cô gái Trung Hoa đã thay đổi cuộc đời ông, Khúc Nghiên Thanh.

Hiện tại Tề Xuyên so với Tề Mộ năm đó có khá hơn. Khi anh còn nhỏ, cha mẹ đưa anh trở thành người nối dòng cho công tước Alr, cũng là ông nội anh. Bởi vì Công tước Alr tuổi đã cao cần người thừa kế, cho nên, ông đã chọn anh- trời sinh trầm ổn, thiếu niên lão thành.

*thiếu niên lão thành: ông cụ non

Từ ba tuổi đến mười lăm tuổi, mười hai năm trời cuộc sống của anh lập lại giống cha mình ngày xưa, thậm chí còn khắc nghiệt hơn. Hồi đó Tề Xuyên có hứa với Công tước Alr rằng ở đại thọ 80 tuổi của ông anh sẽ kế thừa tước vị.

Hiện tại công tước Alr đã bảy mươi tám tuổi, những tháng ngày tự do của anh cũng chỉ còn hai năm.

Đối với Tề Xuyên, cuộc sống giống như là một cuộc trải nghiệm, không cần để bụng nhiều, bởi vì rất nhanh sẽ qua đi. Năm một đại học, hệ ngoại giao bọn anh có một sinh viên Tây Ban Nha chuyển đến, là một cô gái có mái tóc nâu đỏ, đáng người nóng bỏng, hơn nữa tính cách rất nhiệt tình. Ở trong trường được rất nhiều nam sinh theo đuổi, mền mọt.

Nhưng cô gái ấy lại để ý đến người thích sống nội tâm như Tề Xuyên. Mạnh mẽ theo đuổi, so với Chu Mông Mông sau này còn mãnh liệt điên cuồng hơn. Thật ra Tề Xuyên chấp nhận cô, bởi vì một phần cô còn trẻ, lòng hư vinh cho phép. Một phần khác anh cảm thấy có thể thông qua cô trải nghiệm chút hương vị tình yêu. Đương nhiên, bây giờ nghĩ lại, anh cảm thấy khi đó mình thật ngây thơ.

Nói là yêu đương, chẳng khác nào cô yêu đơn phương một mình yêu thương nhưng nhớ. Không lâu sau đó, bởi vì cô nhiệt tình thái quá khiến Tề Xuyên phát ớn. Ba tháng sau, anh chủ động chia tay. Bốn tháng sau, thi thể cô gái được phát hiện trong một hộp đêm ở Nevada trong trạng thái khảo thân. Phía pháp y giám định nạn nhân do sử dụng quá nhiều MDMA (thuốc lắc) dẫn đến tử vong.

Sau này Tề Xuyên mới được nghe người khác kể lại, cô vì vấn đề học phí nên đã sớm thành gái mại dâm ở Nevada. Tất nhiên, anh cũng cũng không quan tâm trước đó cô làm gì. Dù sao đối với anh mà nói, cô chính là một trải nghiệm cuộc sống, không đi đến đâu, cũng không nhưng nhớ.

Chuyện qua bốn năm, khi Tề Xuyên đang học thạc sĩ, ông nội anh Công tước Alr giới thiệu cho anh một vị hôn thê hiền lành xinh đẹp, tên là Ada, là con gái của một người giàu có nước Anh.

Ada cũng giống như danh hiệu quý phái dành cho cô, khí chất hơn người, thanh lịch dịu dàng. Cùng Tề Xuyên cũng hay nói chuyện, nhưng hai người trong quá trình qua lại vẫn luôn lịch sự tôn trọng nhau.

Nếu Công tước Alr đã an bài như thế, Tề Xuyên cũng không có gì phản đối. Bởi vì anh đã được đào tạo, hôn nhân chẳng qua chỉ là cuộc trao đổi lợi ích hai bên.

Có lẽ ông trời muốn trừng phạt vì anh luôn khinh thường mọi chuyện, sau khi anh và Ada đính hôn một tuần, Ada đột nhiên bị bạn trai cũ bắt cóc, sau đó tên đó tống tiền anh và cha cô, đòi một số tiền lớn.

Số tiền chuộc giá trên trời dường như bằng cả toàn bộ tài sản của nhà Ada. Vì thế, cha Ada yêu cầu Tề Xuyên xuất ra hai phần ba tiền chuộc. Ý là, nếu anh đã có hôn ước với Ada thì phải gánh vác mọi chuyện của cô, bao gồm cả mạng sống.

Nhưng yêu cầu của ông lại bị Tề Xuyên từ chối. Như Công tước Alr đã nói, không có giá trị lợi dụng, bỏ tiền mua chỉ tổ lãng phí. Tuy nhiên Tề Xuyên vẫn hết mình làm tròn trách nhiệm cuối cùng của một vị hôn

phu, bỏ ra một phần ba tiền chuộc.

Kỳ thật Tề Xuyên đã đoán trước Ada khó có thể trở về nguyên vẹn. Khi anh gặp lại cô, cô đã điên điên khùng khùng không giống người thường, cùng cô gái giơ tay nhắc chân đều lộ ra khí chất cao quý nhã nhặn trước kia như hai người khác biệt. Cho nên cuộc hôn nhân gia tộc này, cũng dần chảy về phía đông.

Ada từng bị hành hạ, Tề Xuyên đã nhờ cảnh sát phong tỏa tin tức. Vì thế trong mắt người đời, người ta chỉ biết cô bị rối loạn tâm thần do bị bắt cóc.

Vài tháng sau, Tề Xuyên không tiếp xúc với bất kỳ người phụ nữ nào, toàn tâm toàn ý tập trung vào sự nghiệp. Cho đến khi Chu Mông Mông xuất hiện.

Tề Xuyên nhận ra được, sự xuất hiện Chu Mông Mông trong cuộc sống bình thản phẳng lặng của anh chính là một đóa hoa hướng dương nhỏ nhắn, đến bất ngờ, nhưng lại dị thường rực rỡ chói mắt.

Ngay từ đầu, anh thật không nghĩ tới sẽ có ý nghĩ không nên có với đứa trẻ ngây thơ thích mơ mộng này. Vì vậy anh tránh xa, cùng cô duy trì một khoảng cách nhất định. Anh biết, bản thân anh không thể cho cô bất cứ thứ gì, mà anh cũng không phải là kiểu người hoàn mỹ như cô vẫn thấy.

Bởi vì che dấu quá sâu, Tề Xuyên thậm chí cũng không biết anh rốt cuộc là dạng người như thế nào. Nhiều năm trôi buộc, sớm đã thành thói quen. Không có tình cảm, luôn áp chế bản thân, xoay quanh quỹ đạo cuộc sống đã lên sẵn, chưa bao giờ vượt qua giới hạn.

Nếu không phải do lần đó cô vô tình bị lạc phải gọi điện thoại cầu cứu anh. Anh vĩnh viễn sẽ không biết, bản thân còn có thể có những ý nghĩ khác.

Ngày đó philadelphia dày đặc sương mù, trời bắt đầu mưa phùn, anh cầm chiếc ô đầu ngựa ArcherAdams màu đen đi qua một sườn đồi ngoại ô, dễ dàng phát hiện dưới gốc cây to, tìm thấy Chu Mông Mông toàn thân ướt đẫm.

Trông bộ dáng cô chật vật ướt sũng, Tề Xuyên bắt giác cau mày hỏi: “Lớn tướng như vậy rồi mà còn bị lạc, sao đi ra ngoài không mang theo bản đồ?”

“Cháu có mang, nhưng làm mất.” Cô nâng đôi mắt sáng ngời ướt đẫm, cong mắt nhìn Tề Xuyên cười: “Cháu biết, cho dù lạc đường, chú vẫn sẽ tìm đến cháu.”

Tề Xuyên nghe cô nói, khẽ hừ một tiếng, vươn tay kéo cô vào trong ô, mĩa mai nói: “Tôi chỉ rảnh rồi không có việc gì làm, đừng được một tắc lại muốn tiến một thước.”

*đừng được một tắc lại muốn tiến một thước: được voi đòi tiên, được đằng chân lân đằng đầu.

“Vâng, là chú không có việc gì làm, cho nên mới chạy xe ba tiếng tới tìm cháu.” Chu Mông Mông mỉm cười, vươn tay đội mũ áo phía sau rồi đi ra khỏi ô, xòe tay chạy một vòng dưới mưa phùn, sau đó nhìn anh lớn tiếng nói: “Chú, bề ngoài chú tuy lạnh lùng, nhưng trong lòng rất ấm áp dễ chịu!”

Nhìn đôi mắt cười xinh đẹp, lần đầu tiên Tề Xuyên cảm thấy nơi nào đó trong tim tan chảy, giống như một hạt hoa hướng dương, chậm chậm nảy mầm.

“Cô cứ như vậy mà tin tôi?” Tề Xuyên cảm thấy cô bé này thật hết thuốc chữa, chính anh cũng không tin bản thân mình có thể vì một người mà làm những điều vô nghĩa.

Nhưng Chu Mông Mông lại không do dự trả lời: “Dĩ nhiên!”

Tề Xuyên nghe tiếng mưa tạt ngoài cửa sổ, sự yên tĩnh ban đêm cũng dần dần im lặng. Anh thay một bộ quần áo sạch sẽ, ngồi bên giường bệnh màu trắng, nhìn cô gái xinh đẹp đang ngủ, giơ tay gạt mấy sợi tóc dính trên khóe miệng cô.

Cách đây không lâu, cô còn âm ỉ bắt Chu Diễm trở về, nhưng bây giờ, cô đã chìm vào giấc ngủ. Tựa như bác sĩ từng nói, phụ nữ có thai rất dễ ngủ, cũng không biết bây giờ cô đang mơ những gì. Có lẽ trong mơ oán hận anh lạnh lùng vô tình nhỉ.

Tề Xuyên nghĩ, không khỏi bật cười, chua xót cùng lo lắng.

Anh đứng dậy đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, tựa như nói với cô, cũng như tự nói với chính mình: “Tiểu Mông, cảm ơn em đã cho anh cơ hội.”

Đối với tình yêu, Tề Xuyên biết anh không hiểu rõ bằng Tiểu Mông. Nhưng ít nhất anh vẫn biết anh phải giữ cô, cho dù dùng thủ đoạn gì, anh cũng không nghĩ tới sẽ buông tay. Bởi vì cô là hoa hướng dương, chỉ có thể thuộc về anh, và cũng chỉ có thể nở trong cuộc đời của anh.

**

Qua vài ngày nữa là Chu Diễm phải về bộ đội, mà ngày anh đi cũng là ngày sinh nhật của Mạnh Hiểu Diêu. Bởi vì chuyện của Mông Mông khiến Chu Diễm quên mất cuộc hẹn đến thăm gia đình cô. Mạnh Hiểu Diêu biết, cô và Chu Diễm có mối quan hệ như bây giờ đã là ông trời ban phước lắm rồi, nên cô cũng không cầu nhiều hơn.

Sau khi trao đổi với Chu Diễm, Mạnh Hiểu Diêu bắt đầu nhờ người môi giới tìm hai công việc mới, thứ bảy cuối tuần phát tờ rơi trên đường và làm bán thời gian ở trạm xăng. Cô muốn bỏ việc làm ca sĩ trong quán bar. Cho dù gộp tiền lương làm thêm hai việc sắp tới không thể bằng tiền lương làm ca sĩ, nhưng cô không muốn làm nữa. Bởi vì bây giờ cô đã là người của Chu Diễm. Đây là trách nhiệm đối với anh, cũng là trách nhiệm của bản thân cô.

Vì thế cô viết đơn xin thôi việc đưa cho ông chủ hộp đêm Tống Huyền, cũng là người anh em tốt của Chu Diễm. Tống Huyền mặc dù luyến tiếc không đành lòng để cây hái ra tiền chạy mất. Nhưng vì anh em, Tống Huyền cũng chỉ có thể đau lòng đồng ý.

Hợp đồng với Tống Huyền còn ba ngày nữa là kết thúc, tối hôm cô rời đi, chính là ngày sinh nhật cô hai mươi, mà buổi sáng hôm sau, cũng chính là lúc Chu Diễm cũng phải về lại quân khu Tây Nam.

Tối hôm nay, Chu Diễm lại đến bệnh viện thăm Chu Mông Mông. Mạnh Hiểu Diêu biểu diễn xong liền lui về phía sau thay quần áo, tẩy trang, cầm túi xách đi ra ngoài hộp đêm, bỗng có cảm giác phía sau lạ lạ. Cô dừng bước quay đầu nhìn vài lần, nhưng không thấy ai khả nghi đi theo phía sau, vô vô quả tìm sợ hãi, cô vội chạy nhanh tới trạm xe bus đứng chờ, chuẩn bị tới căn phòng cô và Chu Diễm đang ở.

5 phút sau, Mạnh Hiểu Diêu đang muốn lên xe bus 198 chợt nghe phía sau có người gọi cô: “Tiểu Xa sư muội!”

Mạnh Hiểu Diêu nghe giọng nói có chút quen, quay đầu liền thấy Phùng Hiến đứng ngoài cửa xe, nét mặt tươi cười nhìn cô nói: “Đã lâu không gặp.”

40. Chương 40: Hứa Hẹn Lãng Mạn (pn 2)

Về nguồn gốc của [Người Nuôi Heo].

Từ khi Chu Tiểu Mông và Tề Tiểu Bảo quen nhau, hai người nói chuyện chẳng khác nào hai người bạn thân cùng giới. Thậm chí còn âm thầm nói xấu về trình độ thân mật của Tề giáo sư.

Tất nhiên, sau khi bị Tề giáo sư phát hiện, Tề giáo sư liền nhẹ nhàng tìm cách nói chuyện chiều sâu với Tề Tiểu Bảo. Vì thế Tề Tiểu Bảo đáng thương phải viết ba ngàn chữ tự kiểm điểm. Cũng phải ở bên cạnh Chu Tiểu Mông, lén lút giúp Tề giáo sư thành lập một quân hào thống nhất phục vụ.

Mới đầu Tề Tiểu Bảo vì muốn giúp Tề giáo sư đặt tên cho nhân vật trong trò chơi nên vắt óc suy nghĩ, kiểu như: Thú Gào, Đường Tăng Biến Thái, Cô Gái Làm Hồng Ông Chú... Đợi chút. Anh suy nghĩ cả nửa ngày, nhưng không có một cái tên nào có thể báo cáo lên Tề giáo sư.

Cuối cùng, không thể không nhờ đến sự chỉ bảo Tề giáo sư.

Lúc ấy Tề giáo sư đang ngồi trên sofa đọc báo, nhìn Tề Tiểu Bảo đi tới, lạnh nhạt nói: “Có việc nói mau, nói xong rút đi.”

Tề Tiểu Bảo bấu môi, anh là em trai thứ tư của Tề Xuyên nhưng anh cả luôn mang vẻ mặt lãnh khốc đối với mình. Nhưng lại đối với con heo nhĩ muội kia si tình ôn nhu, cũng không biết con heo kia cho con ngựa này uống thuốc mê gì.

Anh hắng giọng, giả bộ thành đứa trẻ lên tám nói: “Anh, về chuyện đặt tên nhân vật trong game ấy, em thấy vẫn nên tự anh đặt đi.”

“Việc này mà cũng hỏi anh?” Tề giáo sư không đồng ý.

Nghe Tề giáo sư nói, Tề Tiểu Bảo nổi nóng: “Cái gì chỉ việc này ah! Xét theo đủ loại yêu cầu của anh, em không chắc cái tên nào mới có thể hấp dẫn được nhĩ sư muội! Hơn nữa...” Anh định cho gây ông đập lưng ông, đem nội dung viết bản kiểm điểm lần trước chuyển sang đối phó với Tề giáo sư.

Nhưng Tề Tiểu Bảo chính là Tề Tiểu Bảo, anh vĩnh viễn sẽ không thể trở thành Tề Đại Bảo. Cho nên anh nói còn chưa xong, Tề giáo sư đã giơ tay chặn lại, sau đó không ngẩng đầu hỏi: “Tên trong game của Tiểu Mông là gì?”

Tề Tiểu Bảo sững sốt, nhất thời không hiểu ý của ông anh này, ngây ngốc trả lời: “Mông Mông Trư, thì sao?”

“Trư? Quả thật rất hợp với cô ấy.” Tề giáo sư chống má, suy nghĩ nửa giây bỗng hai mắt lóe sáng, quay sang Tề Tiểu Bảo nói dứt khoát: “Vậy gọi là ‘Người Nuôi Heo’ đi.”

“A?” Tề Tiểu Bảo không thể tin nhìn anh cả còn thật sự nghiêm túc: “Anh cả, anh cũng quá...”

“Hử?” Tề giáo sư liếc nhìn anh, Tề Tiểu Bảo đành đem hai chữ “Tùy tiện” nuốt vào trong bụng.

Nhưng Tề Tiểu Bảo không nghĩ tới, Tề giáo sư phúc hắc mưu tính sâu xa đã vượt qua giới hạn con người.

Mấy tháng sau, anh dùng acc mình điều tra được vị trí Mông Mông đang làm nhiệm vụ, liền vào acc mới của Tề giáo sư đi ra ngoài thành Dương Châu. Ngay lúc anh cố tình ra về đợi Mông Mông Trư phía sau, không nghĩ tới cô gái nhỏ vậy mà đi theo anh qua cầu.

Mà lúc đó Tề giáo sư đang nhàn nhã uống cà phê sau bữa tối, hỏi: “Mắc câu?”

Tề Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn anh trai, sau đó phát hiện thấy trong ô chat gần Mông Mông Trư nói chuyện, miệng mở to đến mức có thể nhét hai quả trứng gà. Sau đó anh cẩn thận nhớ lại, liền xác định: quả nhiên heo nào cũng có tiềm chất bị nuôi dưỡng!

41. Chương 41: Ngã Rẽ

Nằm viện rất nhàm chán, xem tivi toàn phim cười hì hì khiến Chu Mông Mông càng cảm thấy buồn ngủ hơn.

Cô nghiêng đầu nhìn chiếc ghế không bên cạnh, kê thở dài, trượt xuống giường, lôi chăn trùm kín mặt mình. Không lâu sau, cô chuẩn bị ngủ bỗng cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, chặn bị một người nào đó kéo xuống.

Sau đó nghe thấy một giọng nam dịu dàng nói: “Trùm chăn ngủ sẽ rất khó thở.”

Chu Mông Mông mở to mắt, nhìn người đàn ông anh tuần dưới ánh đèn, nhíu mày. Cô nhếch môi cười nói: “Có điện, sáng quá em ngủ không được.”

“Vậy sao không tắt đèn?” Tề Xuyên vươn tay nhét góc chăn vào người cô, hỏi.

Cô nhìn rõ trong mắt anh có tia sủng nịch, trong lòng hơi chua xót nhưng vẫn cố duy trì tươi cười nói với anh: “Còn không phải em sợ anh đi vào lại không nhìn thấy? Buổi tối anh đừng ngủ ở sofa nữa, ngủ cùng em ở trên giường đi.”

Lời của cô khiến ánh mắt Tề Xuyên nhìn cô trầm xuống, nháy mắt tựa như chuyển đổi qua rất nhiều loại cung bậc cảm xúc, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Anh vuốt mái tóc mềm mại, khoe miệng giật giật, không nói gì nhiều, chỉ thản nhiên đáp: “Ừ.”

Tề Xuyên cởi áo khoác, giơ tay ấn mở thành giường, nằm xuống chỗ Chu Mông Mông cố ý di chuyển thân mình để chừa một khoảng trống cho anh, anh vòng tay qua ôm Chu Mông Mông chợt nghe cô nói: “Anh cũng đắp chăn đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Trong bóng tối có một cánh tay mảnh khảnh kéo chăn đắp lên người anh, sau đó ôm thắt lưng anh từ từ nhích lại gần. Vài sợi tóc rũ xuống má anh, thoang thoảng mà thơm ngát. Nhất thời tựa như quay về mỗi đêm khi hai người vẫn chưa cãi nhau, anh ôm cô ngủ.

Không biết từ lúc nào, Tề Xuyên vốn có thói quen ngủ một mình bắt đầu quyến luyến vô hạn độ ấm được ai đó dán lên ngực. Loại cảm giác này giống như mảnh đất khô cằn phủ đầy bụi lâu ngày gặp được mưa rơi, khiến cho anh khó mà từ bỏ, lại khó không chế muốn ngày càng nhiều.

Mấy năm trước kia, Tề Xuyên vốn cho rằng tình yêu quá dư thừa không cần thiết. Nhưng đó là vì anh chưa gặp được người sẵn sàng vì anh giao hết tất cả tình cảm. Đúng lúc đó, anh may mắn gặp được Tiểu Mông.

Dây thần kinh chết lặng ngủ quên bị cô đánh thức, bị động, nhưng từng chút từng chút một kéo anh ra khỏi quỹ đạo cuộc sống cứng nhắc.

Cô từng nói, không có anh không được. Cũng như lúc này, anh dường như mới tìm ra được ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Một người có thể sẽ sống tốt, vô ưu vô lo. Nhưng không đầy đủ. Đây là lý do vì sao con người lại tồn tại trên thế giới này.

Trước kia, anh một người cô độc, cảm thấy cuộc sống chính là một mô hình kế hoạch, chỉ cần thực hiện đầy đủ các nghĩa vụ và trách nhiệm mà thôi. Nhưng nay, anh dần bắt đầu nghi ngờ về nhận thức lúc đó.

Tề Xuyên ôm cô vào lòng, dèm lại chăn rồi hôn lên trán cô. Nụ hôn này, từ khi cùng cô ngủ cùng một giường đã trở thành một thói quen trong cuộc sống anh.

Lúc này Chu Mông Mông cũng tựa lên cổ anh, hơi thở ấm áp phả lên lồng ngực, tựa như nói mớ, thì thào hỏi: “Chú, anh có biết câu chuyện “Công chúa và hạt đậu” không?”

Tề Xuyên gật đầu, nhẹ giọng trả lời: “Từng nghe.”

“Vậy anh có kết kết thúc của “Công chúa và hạt đậu” không?” Cô giương mắt nhìn vào đôi mắt thâm trầm gần trong gang tấc, nhỏ giọng hỏi.

Cũng không biết cô có ý gì, Tề Xuyên ôm cô thật chặt nói: “Sao lại hỏi vậy?”

Chu Mông Mông nghiêng đầu tựa vào cổ anh, lẳng lặng nghe nhịp đập trái tim anh, khoe môi thoáng cong lên cười, đôi mắt đen hiện ra một tia cảm xúc khác thường: “Tại sao chỉ có công chúa chân chính mới có thể ở cùng một chỗ với hoàng tử? Em cảm thấy, thực tế hoàng tử chỉ thích thân phận công chúa, chứ không phải thích con người của cô ấy, anh thấy em nói đúng không?”

“...” Nhất thời đôi tay Tề Xuyên run lên, không biết nên đáp lại như thế nào.

Cô thấy anh không nói nữa, nắm quần áo anh, miết lại tạo thành nếp gấp: “Tựa như anh đối với em.”

Tề Xuyên mím môi, vẻ mặt có chút đông cứng nói: “Tiểu Mông, cũng không hẳn như em nghĩ... Anh có để ý đến em.” Anh không biết nên hình dung cảm tình của mình lúc này như thế nào. Đánh lặp lại câu trước kia.

Chu Mông Mông di chuyển cánh tay phải tê rần, thoáng trầm mặc. Ngay lúc Tề Xuyên nghĩ cô đã ngủ bỗng cô nhẹ nhàng cất tiếng, không quan tâm nói: “Em biết, cho nên em quyết định đánh lấy anh cả đời.” Nói xong cô ngáp dài, vỗ vỗ bụng anh: “Anh ngủ đi, mai anh còn phải đi dạy.”

Phút chốc Tề Xuyên cảm thấy Chu Mông Mông dường như thay đổi trở nên trưởng thành hơn rất nhiều. Giống như diễn viên Broadway mỗi ngày đều nhập vai diễn thành nhiều người khác, Chu Mông Mông đã diễn, diễn vai một người vợ tốt hiểu lý lẽ. Từ khi suýt bị mất đứa bé của hai người cho tới nay, cô giống

như bị thiên thần điểm chỉ đột nhiên tỉnh ngộ. Mà cũng chỉ còn cách đó cô mới có thể lại tin rằng anh yêu thương mình.

Có lẽ, Tề Xuyên không hiểu vì sao cô lại làm như vậy. Nhưng xem ra thứ Chu Mông Mông muốn không chỉ một mình con người Tề Xuyên, mà là suốt cuộc đời của anh.

Tuy nhiên, bất cứ khi nào hi vọng một cái gì đó thay đổi hoàn toàn, thường sẽ xuất hiện một ngã ba khác.

Sáng hôm sau, Tề Xuyên vừa đi, Chu Mông Mông không có việc gì làm liền mang một cái áo len mỏng đi dạo xung quanh hoa viên phía sau bệnh viện. Vừa rảo bước xung quanh hoa viên nhỏ một vòng, đang chuẩn bị ngồi nghỉ trong đình chợt nghe thấy một giọng nói mạnh mẽ vang lên từ phía sau.

“Chu Mông Mông!”

Chu Mông Mông rùng mình, không dám quay đầu nhìn lại, dựa vào năng lực phản ứng nhanh nhạy của Chu gia bắt đầu bỏ chạy. Nhưng đã muộn, cô vừa nhấc chân lên bả vai đã bị ghì xuống.

Cô quay đầu, nhìn ông nội Chu Kiến Nghiệp nét mặt già nua chuẩn bị quát mắng: “Con bé này, chạy làm gì? Sao sợ đến thế?”

Khuôn mặt Chu Mông Mông trầm xuống, hắc hắc cười khan vài tiếng rồi gọi: “Ông nội.”

Chu Kiến Nghiệp xuất hiện tại bệnh viện tư nhân này để kiểm tra sức khỏe định kỳ. Kỳ thật loại này kiểm tra sức khỏe này ông có thể làm ở bệnh viện thành phố. Nhưng lãnh đạo bệnh viện thành phố khá thân với con trai ông Chu Bồi Sinh. Mà Chu Kiến Nghiệp cả đời là người trọng sĩ diện, cơ thể mắc bệnh nặng ông không muốn để cho người thân biết. Hơn nữa...

Ông nhìn bệnh án, nghĩ thầm loại bệnh này làm sao có thể để ấy đưa biết. Sau khi ông nói chuyện xong với bác sĩ, đang chuẩn bị rời đi bỗng vô tình thấy từ cửa sổ tầng 3 một bóng dáng quen thuộc dưới sân.

Chu Kiến Nghiệp nhìn Chu Mông Mông mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, hừ một tiếng nói: “Nằm viện?”

Thấy ông nội cao giọng cô liền biết ông sắp chuẩn bị giáo huấn, đây là bệnh cũ lúc trước ở bộ đội ông nội còn lưu lại. Chu Mông Mông không dám nói dối, vì thế cúi đầu “Dạ”.

Chu Kiến Nghiệp thấy cô áy náy, trong lòng tuy nghi hoặc nhưng vẫn cố ý không rõ hỏi: “Cháu thành thật khai báo, có phải gây chuyện gì rồi không?”

“Ông nội, cháu không gây chuyện.” Chu Mông Mông bĩu môi, lẩm bẩm trả lời.

Chu Kiến Nghiệp thấy cô không thừa nhận, vỗ tay xuống bàn đá trong đình, tức giận nói: “Không có việc gì? Không có việc gì mà lại gạt ông nằm viện! Hừ, chắc chắn cháu và hai thằng đó lại giấu ông chuyện gì chứ gì, để bây giờ ông gọi hai đứa đó đến đây nói chuyện cho rõ ràng!” Lại nói, từ nhỏ Chu Mông Mông hề gặp chuyện gì thì hai anh trai đều không thoát khỏi không liên quan, tựa như trước kia cô ngã đến trật khớp, cánh tay chảy máu, cái trán bị đụng ... Hầu như đều vì hai thằng anh nghịch ngợm.

Nhưng bây giờ họ đều đã trưởng thành, làm sao còn giống như lúc nhỏ thích gây chuyện như thế. Tuy nhiên Chu Kiến Nghiệp vẫn xem họ như những đứa trẻ, nghĩ Chu Mông Mông giống như trước đây bị hai anh trai bắt nạt nên mới phải vào bệnh viện.

Chu Mông Mông ngăn cản bàn tay gầy gò nhăn nheo của Chu Kiến Nghiệp đang chuẩn bị lấy điện thoại ra, nói: “Ông nội, ông đừng gọi cho hai anh ấy, lần này là cháu tự mình làm.”

“Cái gì?” Chu Kiến Nghiệp thấy nét mặt cô rối rắm, không khỏi sửng sốt.

Sau đó Chu Mông Mông giương mắt nhìn Chu Kiến Nghiệp, xấu hổ cười: “Cháu mang thai, ông đã thành cụ ngoại rồi!”

Nhất thời Chu Kiến Nghiệp giống như nghe được câu chuyện đùa cổ quái, chết lặng tại chỗ. Tựa như lãng tai nghe nhầm, lớn tiếng hỏi lại: “Cháu nói cái gì?!”

Chu Mông Mông cắn răng, nhắm hai mắt, cũng trả lời rất to: “Ông nội, cháu đã kết hôn, hơn nữa đã mang thai!”

Ngay lập tức giọng nói của cô vang vọng khắp hoa viên, mấy người tản bộ xung quanh đều nhìn sang họ. Mà giờ phút này, Chu Kiến Nghiệp tâm tình phức tạp nhìn đứa cháu mình đã nuôi nấng hai mươi năm trời, vẻ mặt không thể tin. Cuối cùng cũng không đợi Chu Mông Mông nói thêm Chu Kiến Nghiệp đã quát: “Hoang đường!”

Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Mạnh Hiểu Diêu, nhưng cô không có nói cho Chu Diễm.

Kỳ thật lúc Chu Diễm nhờ Tống Huyền điều tra hoàn cảnh gia đình Mạnh Hiểu Diêu đã biết, ngày 25 tháng 4, là ngày sinh dương lịch của cô.

Ba ngày trước Tống Huyền gọi điện thoại cho anh, bảo Mạnh Hiểu Diêu đã xin nghỉ việc ở quán bar. Lúc ấy Chu Diễm liền cảm thấy anh không thể phụ lòng cô gái tốt này, muốn trước khi rời đi tạo cho cô một sự ngạc nhiên bất ngờ.

Nhưng hôm nay không biết làm sao, trời cao trong xanh đột nhiên bắt đầu mưa phùn, anh lái xe đến tất cả các cửa hàng trang sức lớn nhất thành phố H, chuẩn bị chọn cho Mạnh Hiểu Diêu một món quà sinh nhật đẹp nhất.

Anh đỗ xe, vào thang máy đi lên tầng cao nhất. Thang máy mở ra, anh chuẩn bị đi ra ngoài bỗng bên ngoài thang máy xuất hiện một người anh không nghĩ là sẽ gặp lại.

Bên ngoài là một người phụ nữ mặc quần trắng tóc dài xinh đẹp, tay cô đang cầm tay một cô bé khoảng bốn năm tuổi, hai người cũng thấy Chu Diễm đứng trong thang máy.

Người phụ nữ xinh đẹp ngay lập tức nhận ra Chu Diễm, vô cùng kinh ngạc mở to đôi mắt phượng nhìn Chu Diễm. Chu Diễm thu hồi ngạc nhiên, khóe miệng mỉm cười, gọi ra cái tên đã phủ đầy bụi trong lòng anh đã hơn mười năm: “Sam Tuyết.”

Cô bé bên cạnh thấy chú đẹp trai trong thang máy đột nhiên gọi tên mẹ mình, giương đôi mắt to tròn nghi hoặc khó hiểu nhìn hai người, giọng nói trong trẻo cất lên: “Mẹ, mẹ quen chú này ă?”

42. Chương 42: Mối Tình Đầu

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh mưa phùn trắng xóa. Vốn buổi sáng trời cao trong xanh nhưng nay đã bị một tầng mây mù che khuất, tựa như tâm trạng Chu Diễm lúc này. Tuy mặt ngoài anh trông rất bình tĩnh, nhưng lồng ngực đã bắt đầu phập phồng. Cho dù là ai khi đã quên đi mối tình đầu say đắm cay đắng vốn khắc sâu trong lòng, đột nhiên gặp lại đối phương đều sẽ như vậy. Bởi vì Chu Diễm không phải thần, không thể vô dục vô cầu, anh cũng có trái tim biết rung động.

*vô dục vô cầu: không ham muốn không có nhu cầu

Nhìn người con gái càng ngày càng xinh đẹp, Chu Diễm cố gắng kiềm chế ngọn lửa trong lòng đột nhiên lại nảy sinh một lần nữa. Anh có thể khắc chế cảm xúc biểu hiện trên khuôn mặt, như Chu Miểu từng nói, anh và ông nội giống nhau đều là loại người thích sĩ diện tự rước khổ vào thân. Dĩ nhiên, anh cảm thấy phải chịu nổi khổ này quả xứng đáng, mẹ nó tất cả đều do anh tự tìm.

Sam Tuyết cầm ly trà sữa nóng, tựa như cố ý lãnh tránh ánh mắt Chu Diễm, cô nghiêng nhìn cô bé cách đó không xa, ngồi xổm dưới đất nghịch xe hơi đồ chơi, giống như vô tình kể chuyện: “Anh xem Đóa Đóa kìa, từ nhỏ con bé đã thích chơi đồ chơi con trai, cũng không biết lớn lên tính cách có giống con trai không nữa. Nhưng mà như vậy cũng tốt, con gái đĩnh đạc trưởng thành sẽ không dễ bị bắt nạt.”

Cô nói xong dùng tay lắc lắc quả Pearl trong ly, sau đó cắn ống hút, mỉm cười. Bỗng Chu Diễm tựa như lại thấy cô gái từng ngồi bên cạnh anh, cười hồn nhiên rực rỡ. Cô vẫn giống như trong trí nhớ anh, thích ăn quả Pearl trong trà sữa rồi mới uống, cho nên khi đang nói chuyện cô thường lắc cho quả Pearl tụt lại một chỗ, sau đó dùng ống hút hút một đám cho vào miệng ăn.

Nhớ một lần Chu Diễm cố ý hỏi cô ‘ăn quả Pearl có ngon không?’. Cô liền cười đưa ly trà sữa ra trước mặt anh, nói: “Cho phép anh hút một ngụm, nếm thử xem ngon không.” Cô biết anh không thích uống đồ ngọt nên cố ý chọc anh.

Thật ra mục đích Chu Diễm lúc ấy không ở quả Pearl trong ly trà sữa. Anh nhìn cô đang nhai nói: “Quả Pearl đều bị em ăn, anh còn ăn cái rằm à!”

“VẬY anh mua ly khác đi!” Cô trừng mắt vươn tay đem ly về, bỗng Chu Diễm nắm cổ tay mảnh khảnh kéo cô vào lòng, hôn lên miệng cô.

Sau đó Sam Tuyết liền nhận định anh là người quá ghê tởm, mua ly mới không mua lại còn ăn miệng cô. Lúc ấy Chu Diễm cười đến tà khí, thậm chí không ngại ánh mắt bài xích của cô, gắp bội ghê tởm nói: “Là em nói, hương vị cũng không tệ.”

Cũng bởi chuyện này mà hai ngày sau Sam Tuyết không thèm để ý tới anh. Dù sao đều đã là chuyện rất lâu trước đây, bây giờ Chu Diễm nhớ lại tựa như mới ngày hôm qua, hình ảnh mơ hồ đột nhiên trở nên rõ ràng khiến cho lòng anh thật phiền muộn.

Trong lúc Chu Diễm nghe Sam Tuyết nói chuyện, có khi anh phối hợp gật đầu hoặc là ừ một tiếng, nhưng không biết phải nói gì. Bao nhiêu lời muốn nói tựa như vỡ nát trong bụng trở thành một làn khói, không hiểu sao hoàn toàn tan biến.

Hai người cứ ngồi như vậy tầm 15 phút. Bấy giờ Sam Tuyết mới đột nhiên nhận thấy đầu mình cô kể chuyện bản thân, do dự ngẩng đầu nhìn Chu Diễm, đôi mắt sáng có chút dao động hỏi: “Em toàn kể chuyện của mình, quên hỏi anh, mấy năm qua anh sống thế nào?”

Câu “Sống thế nào” này bao gồm rất nhiều hàm ý, trong đó có công việc, kết hôn, sinh con, vân vân. Đương nhiên Chu Diễm biết, cũng hiểu cô muốn hỏi cái gì.

“Cũng không tệ lắm, tốt nghiệp đại học thì đi làm lính cho tới bây giờ. Đợt này nghỉ đông nên bọn anh được lãnh đạo cho về nhà, ngày mai phải trở về.” Chu Diễm cười nhạt trả lời.

Sam Tuyết cắn môi, như hiểu ra mỉm cười. Bởi vậy đề tài lại dừng nửa phút. Cho đến khi di động Chu Diễm vang lên, cô mới giật mình.

Cúi đầu nhìn màn hình di động, thần sắc Chu Diễm có chút khác thường nhìn sang Sam Tuyết nói: “Anh còn có việc phải đi trước, lần sau nếu có cơ hội thì cùng nhau ăn một bữa cơm.” Nói xong anh tắt điện thoại, đứng dậy.

“Chu Diễm...” Gần 20 phút, cô mới gọi ra tên của anh, tựa như muốn nói lại thôi.

Chu Diễm nghiêng đầu, nhìn sang cô gái từng khiến anh cam tâm tự nguyện vượt qua núi cao biển lửa, khe cong miệng, giống như trở lại thành cậu thiếu niên mười năm trước, tà khí cười nói: “Còn có chuyện gì sao?”

Sam Tuyết cúi đầu, nhìn hai tay quấn chặt nhau, cắn môi nói: “Anh không cho em số điện thoại, về sau phải liên lạc như thế nào?”

Nghe cô nói, Chu Diễm dừng một chút, từ túi quần lấy ra một tấm danh thiếp bên ngoài được khảm bạc, đưa ra trước mặt Sam Tuyết.

Cô giơ hai tay tiếp nhận, nhưng khi nhìn tên trên tấm thẻ bỗng nhiên ngẩn người, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Chu Diễm: “Đây... Không phải của anh.”

“Là của Tống Huyền, ở bộ đội không tiện dùng di động, nếu em muốn tìm anh cứ gọi đến số này, anh ấy sẽ nhắn lại với anh.” Chu Diễm dứt hai tay vào túi quần đáp.

Sam Tuyết nhìn danh thiếp trong tay, rũ mắt, không biết suy nghĩ cái gì. Đóa Đóa vẫn đang ngồi chơi thấy mẹ và chú đều đứng lên, cũng vội vàng cầm ô tô nhỏ chạy tới, ngẩng đầu nhỏ nhắn nhìn Chu Diễm, cao giọng hỏi: “Chú, chú phải đi rồi à?”

Kỳ thật tính cách Đóa Đóa khá hướng nội, bình thường sẽ không đến gần người lạ. Nhưng cô bé lại đặc biệt có hảo cảm với Chu Diễm, một chút cũng không trốn tránh, hay lảng tránh, thoải mái công khai sự yêu mến.

Chu Diễm rút một tay ra xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại, khom người nhìn cô bé cười nói: “Đúng vậy, lần sau chú sẽ mời Đóa Đóa đi ăn thỏa thích, được chứ?”

Trẻ em bình thường có đồ ăn ngon đều đặc biệt mong đợi, Đóa Đóa cũng như vậy, cô bé gật đầu liên tục, mở to đôi mắt rất giống mẹ, vậy tay nói: “Vâng ạ! Tạm biệt chú!”

“Tạm biệt.” Anh thu tay về, thoáng nhìn qua Sam Tuyết rồi xoay người đi ra khỏi cửa.

Sắc mặt Sam Tuyết nhợt nhạt, dắt Đóa Đóa đi nhanh theo anh đến cửa, ở phía sau anh hô to: “Chu Diễm, đi đường cẩn thận!”

Mưa lâm thâm làm ướt mái tóc ngắn Chu Diễm, xa xa nhìn lại giống như toàn thân anh được bao phủ một tầng sương mù, nhìn không rõ. Anh đưa lưng về phía Sam Tuyết vẫy tay tạm biệt, rồi cứ như vậy rời đi.

Giờ đây Sam Tuyết nhìn Chu Diễm dần biến mất trên con đường, trái tim đau nhói. Khi này thật ra đó không phải những lời trong lòng cô muốn nói, cô vốn muốn nói cho anh: “Chu Diễm, năm đó là em có lỗi với anh, em xin lỗi.”

Đóa Đóa thấy mẹ đứng ở cửa bất động, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn mẹ, bỗng thấy dưới cằm mẹ rơi mấy giọt nước liền nhú đôi mày nhỏ hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại khóc? Mẹ không nỡ để chú đi à?”

Sam Tuyết và chồng cũ đã ly hôn nửa năm, cô không bao giờ nghĩ rằng mình còn có thể gặp được người con trai đã chế ngự trái tim mình mười mấy năm lại xuất hiện trước mắt mình. Có lẽ, đây là ông trời cố ý an bài cuộc gặp gỡ bất ngờ này.

Chu Diễm lên xe, một tay phẩy phẩy nước mưa trên đầu, một tay cầm di động gọi lại dãy số vừa này.

Điện thoại vang rất lâu mới có người nhận.

“Anh hai, em bị ông nội nhốt ở nhà rồi! Anh đi tìm chú ấy đừng cho chú ấy đền đây, ông nội bây giờ đang rất tức giận, không biết có hay không...”

Nghe giọng Chu Mông Mông khàn khàn nức nở khóc, da đầu Chu Diễm tê rần, ý nghĩ duy nhất trong đầu lúc này là mọi chuyện đã bị lộ. Anh cắn răng hỏi: “Tề Xuyên hiện tại ở đâu?”

“Em không biết... Em vừa rồi gọi điện nhưng chú ấy không nhận, chắc chắn anh cả đã liên lạc với chú ấy! Làm sao bây giờ hả anh?” Chu Mông Mông đang vô cùng lo lắng nên nhất thời đầu óc trống rỗng, bị Chu Kiến Nghiệp khóa trong phòng, ngay cả một biện pháp thoát ra cũng không có.

Ánh mắt Chu Diễm thâm trầm, nói: “Mông Mông, em đừng vội. Bây giờ anh đi ra cổng chặn anh ta, lúc này không thể hành động theo cảm xúc, em trước cứ thuận theo ông nội, ông hỏi cái gì thì em cứ trả lời cái đó.”

“Anh hai...”

“Được rồi, em cứ yên tâm ở trong nhà, anh tìm được Tề Xuyên sẽ gọi điện thoại cho em, đừng lo lắng.”

Trần an Chu Mông Mông xong Chu Diễm mới tắt di động, lái xe đến thẳng cổng quân khu.

Vừa khéo, mới dừng xe trước cổng anh liền thấy một chiếc cayenne màu đen đang muốn đi vào bên trong. Chu Diễm vội vàng xuống xe, đứng trước xe ngăn cản đường đi của nó.

Người trên xe vốn đang sốt ruột đột nhiên có người xuất hiện chắn đường, mày kiếm nhíu lại. Chu Diễm đi đến gõ cửa, lạnh lùng nói: “Xuống xe, tôi có việc muốn nói cho anh.”

Cửa kính xe tụt xuống, ngồi trong xe quả nhiên là Tề Xuyên, anh lạnh nhạt nói với Chu Diễm: “Chu đội, nếu ông nội bảo cậu ở đây chờ tôi thì tôi không còn lời nào để nói. Nhưng nếu đây là theo cảm tính của Tiểu Mông, tôi cảm thấy không cần thiết.”

“Tề Xuyên, nào anh toàn chứa phân heo à? Anh con mẹ nó không nhìn xem hiện tại là lúc nào, vào có tác dụng sao? Anh có hiểu ông nội nhà chúng tôi không? Có biết nói sao để ứng phó không? Không biết thì đừng có mà điếc không sợ súng! Ngay cả Mông Mông còn hiểu rõ hơn anh, một khi ông già đã tức giận, mặc kệ anh làm cái gì, nói cái gì ông cũng không thèm nghe!”

Bị Chu Diễm mắng như vậy, đôi mày Tề Xuyên nhú lại càng chặt. Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên anh bị người khác mắng như vậy... Mắng té tát vào mặt.

Hiển nhiên Chu Diễm cũng không phải là người nhả nhận gì, ở bộ đội thường xuyên như thế. Cho nên thái độ trước kia của anh đối với Tề Xuyên cũng coi như không tồi rồi, tuy rằng có chút bạo lực.

Tựa như bị mắng cũng khiến Tề Xuyên thanh tỉnh vài phần. Đương nhiên, anh sẽ không cảm ơn Chu Diễm, ngược lại cười lạnh đáp lễ hỏi: “Vậy là cậu muốn tôi ngồi chờ chết? Hay là, cậu đã có kế hoạch tốt hơn?”

Chu Diễm biết Tề Xuyên không phải là người dễ chọc, hừ lạnh nói: “Anh cảm thấy vì vết xe đổ, lý do này đã đủ chưa?”

**

Trong phòng ngủ, Chu Mông Mông rút cuộc cũng đợi được điện thoại của Chu Diễm. Cũng đúng lúc này cửa phòng ngủ ‘két’ một tiếng đột nhiên được mở ra, cô giật mình, ngồi trên giường nhìn Chu Miểu đang đứng ở cửa.

Khuôn mặt anh ủ rũ, nhìn Chu Mông Mông thở dài nói: “Em ra ngoài đi, ông nội cho gọi em.”

Chu Mông Mông cắn răng đi theo Chu Miểu ra ngoài. Lúc này, ông nội và ba cô đều xụ mặt ngồi trên sofa phòng khách, bây giờ ngoài anh hai bên ngoài, tất cả đều có mặt trong nhà.

Cô biết cô phạm lỗi nặng, cô cũng không nghĩ họ sẽ nhanh chóng tha thứ cho cô. Vì thế cô cúi đầu quỳ trước mặt hai người nói: “Ông nội, ba, là cháu tự mình làm, không liên quan đến chú ấy, muốn phạt thì hãy phạt một mình cháu thôi.”

“Phạt cháu? Hay nhỉ! Một cô gái mới lớn mà nháy mắt sẽ làm mẹ? Ông phạt cháu, vậy ai phạt ông? Là ông không biết cách dạy cháu, là ông có mắt không trông!” Sắc mặt Chu Kiến Nghiệp đen xì, tức giận đến mức đập mạnh vào tay dựa sofa bên cạnh.

Chu Miểu thấy em gái quỳ xuống, sắc mặt có chút rối rắm.

Lại nói Chu Bồi Sinh luôn bình tĩnh nhất, giờ cũng bất lực. Ông nhìn đứa con gái từ nhỏ ông đã nâng niu che chở trong lòng bàn tay, thở dài, sau đó đau lòng nói: “Mông Mông, chuyện của anh hai con, vẫn chưa đủ để con rút ra bài học sao? Sao lại...”

“Ba, anh hai và chị Sam Tuyết đều yêu nhau, con và chú ấy cũng giống vậy, vì sao mọi người không thể dùng thái độ khoan dung đối xử với chúng con?” Chu Mông Mông phủ định hoàn toàn lời nói của Chu Bồi Sinh, phản bác nói.

Chu Kiến Nghiệp tựa như nghe được chuyện đùa quái lạ, bật cười, sau đó nghiêm mặt lạnh lùng chỉ ra bên ngoài cửa sổ quát: “Nếu cháu đã nhắc lại chuyện của Chu Diễm năm đó, được! Con bé xấu xa, bây giờ ông nói rõ cho cháu, Chu Diễm năm đó bị người khác úp thùng phân lên đầu cũng không biết, còn khăng khăng cảm thấy người ta tốt tận trời đây! Cháu có biết năm đó vì thằng đó, ông...”

43. Chương 43: Chịu Trách Nhiệm

Mưa cuối xuân, hơi đất đặc trưng nồng đậm, bao trùm khắp thành phố.

Ở bãi đỗ xe bên ngoài trước cổng quân khu, bên trong xe cayenne màu đen, hai người đàn ông anh tuấn đang giằng co lẫn nhau. Cho đến khi Chu Diễm ngồi phía sau mở miệng nói chuyện, Tề Xuyên mới nhìn đến Chu Diễm qua gương chiếu hậu.

“Anh không cần lo lắng cho Mông Mông, ông nội rất thương con bé, sẽ không làm chuyện gì đâu. Thay vào đó là anh thật sự nguyện ý vì Mông Mông chịu tất cả mọi chuyện?” Chu Diễm vắt chéo chân trên ghế sau, tựa như nói về chuyện thường ngày trong nhà.

Tề Xuyên nghi hoặc thu hồi ánh mắt, không muốn bị Chu Diễm xem thường, anh lạnh lùng hỏi: “Cậu có ý gì?”

Chu Diễm khe cong khóe miệng, đôi mắt thâm thúy lộ ra tia khinh thường: “Với thân thể của anh, làm vậy có đáng không?” Lời của Chu Diễm không giống như đang lo lắng cho em gái mình, mà ngược lại tựa như đang lo ngại cho Tề Xuyên.

Nhưng Tề Xuyên biết Chu Diễm đang thử anh. Kỳ thật anh có thể nói ra những lời hứa hẹn cảm động vô cùng. Nhưng Tề Xuyên anh sẽ không nói dối, giống như quen Chu Mông Mông gần một năm qua, anh cũng chưa từng nói câu mà cô muốn nghe nhất.

Với thân thể của anh, mọi thứ đang phải đối mặt thực sự khó khăn hơn những gia đình bình thường. Tỷ như, hai năm sau anh nhất định phải trở về nước Anh, kế thừa cái tước vị hư danh kia. Nếu Chu Mông Mông cùng anh trở về thì phải chấp nhận sống nơi xa xứ hiu quạnh. Mà hai người mới trải qua xung đột mâu thuẫn, Tề Xuyên khó có thể đảm bảo rằng bản thân mình còn có thể khiến cô cả đời luôn vui vẻ hạnh phúc.

“Đó chỉ là một tước vị hư danh, sẽ không ảnh hưởng đến việc tôi và Mông ở cùng một chỗ.” Câu trả lời của anh tựa như các nghệ sĩ đối phó với các tạp chí lớn, hoàn toàn đi theo con đường an toàn. Chu Diễm nghe xong nhú mày, rút chân về, khoác tay lên lưng ghế dựa của Tề Xuyên, dường như có chút đâm chiêu nhìn Tề Xuyên, rồi lùi lại, cũng không hỏi đến cùng, chỉ nói: “Nhưng mà, trường hợp của anh và tôi khi đó khác nhau.”

Chu Diễm bỗng nhiên thay đổi thái độ, Tề Xuyên đoán Chu Diễm hẳn có hàm ý khác.

Nhưng Chu Diễm đâu dễ dàng kể ra chuyện của mình cho người khác nghe, anh thở dài, nhắm mắt nói: “Anh trước cứ đợi qua vài tiếng đã, để ông nội dạy dỗ Mông Mông xong rồi hẵng đi vào, như vậy cũng đỡ phải rước lấy những phiền phức không cần thiết.”

Lúc này Tề Xuyên cảm thấy Chu Diễm nhất định là có chuyện muốn giấu diếm. Sau đó khi nghe Chu Mông Mông kể lại, anh quả nhiên đoán không sai. Mặt khác chẳng ai lại muốn kể chuyện đau khổ ngày xưa ra cho người ngoài biết. Hơn nữa, Chu Diễm vốn là loại người cứng như xi-măng cốt thép.

Trong quân khu, Chu gia.

Chu Mông Mông quỳ trên mặt đất, nghe ông nội nghiêm túc kể về chuyện anh hai, vẻ mặt của cô chuyển dần từ kinh ngạc đến không thể tin. Cuối cùng, cô cũng không biết mình có nên cảm thông bất bình thay anh hai không nữa.

Chu Kiến Nghiệp kể hết từ đầu tới cuối, chợt Chu Mông Mông cảm thấy ông nội tựa như già đi rất nhiều, cô nghiêng đầu nhìn cha mình Chu Bồi Sinh bên cạnh, trong mắt cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Năm đó, anh hai con vì thanh danh của Sam Tuyết mà cố ý giấu sự thật không cho chúng ta biết.” Chu Bồi Sinh thở dài, tiếp tục nói: “Sau đó ba nhờ người điều tra, mới biết được chân tướng sự việc.”

Chu Mông Mông cắn môi, thấy anh hai thật sự quá ngốc nghếch, ngốc đến mức hết thuốc chữa! Chu Miểu thấy khuôn mặt cô tái nhợt, đi đến bên cạnh cô, khuyên ông: “Ông nội, chuyện của Mông Mông không giống của Chu Diễm, con bé giờ còn mang thai, ông có thể cho con bé đứng lên rồi nói tiếp được không?”

Chu Miểu thấy vẻ mặt của Chu Kiến Nghiệp dịu đi chút mới dám nâng Chu Mông Mông dậy. Giờ phút này hai chân Chu Mông Mông bị tê liệt do máu khó lưu thông khi quỳ quá lâu, cô có chút đứng không vững phải dựa vào Chu Miểu, đối mặt với mọi người Chu gia đề nghị: “Ông nội, cháu biết chuyện của anh hai làm cho ông đau lòng. Nhưng cháu không phải là anh hai, cháu sẽ không làm theo cách đó, xin ông hãy tin tưởng cháu...”

Cô nói còn chưa xong bỗng cánh cửa đột nhiên bị mở ra, những tiếng bước chân di chuyển tới gần, đi tới bên cạnh Chu Mông Mông.

Mọi người trong Chu gia ai nấy đều bất ngờ, chỉ có Chu Mông Mông cảm thấy trên tay căng thẳng, rồi nghe người bên cạnh trầm giọng lịch sự nói: “Lão thủ trưởng, xin ông đừng gây khó dễ cho Tiểu Mông nữa, mọi lỗi sai là đều do cháu.”

Bỗng nhiên Tề Xuyên đến khiến Chu Mông Mông hoảng sợ, cho đến khi cảm nhận sự lạnh lạnh của lòng bàn tay khác cô mới phản ứng lại: “Chú, anh sao...”

“Ông nội, ông đã nói xong chưa? Cho phép cháu nói vài câu được chứ?” Chu Diễm thuận thời đi vào, tựa vào một góc phòng khách, hai tay anh đút trong túi quần, vẻ mặt nghiêm túc không giống như đang giỡn.

Chu Kiến Nghiệp nhìn nhân vật chính của câu chuyện vừa nảy xuất hiện, cánh môi mím lại, nếp nhăn khóe mắt cũng dần hiện rõ và sâu hơn. Rõ ràng, đây là khúc nhạc dạo trước khi nổi bão của ông.

Chu Diễm tựa như không thấy tiếp tục nói: “Chuyện trước kia là cháu đáng đời, giờ ông đã biết rõ người trước mắt rồi chứ, nếu vậy đừng cái gì cũng đổ lên người cháu.” Nói xong, anh nâng tầm mắt, nhìn về phía Tề Xuyên đang bảo vệ Chu Mông Mông phía sau, tư thế tựa như gà mẹ bảo vệ gà con khỏi điều hâu.

Thật ra Chu Kiến Nghiệp và Chu Bồi Sinh đều không ngờ người Mông Mông nhà họ thích lại là Tề giáo sư lần trước được Chu Miểu mời đến ăn cơm, một người đàn ông bình tĩnh và thâm trầm.

Chu Kiến Nghiệp cảm thấy mọi chuyện ngày càng vô lý, lời nói ra cũng càng gay gắt hơn: “Thật là một vị giáo sư tốt, một tấm gương sáng quá nhỉ?”

Chu Kiến Nghiệp nói xong, ánh mắt Tề Xuyên hơi hạ xuống, Chu Mông Mông ở phía sau có thể cảm nhận được ngón tay anh cứng lại. Nhưng anh vẫn lịch sự đáp: “Ông nghi ngờ cháu, cháu có thể hiểu. Nhưng xin ông đừng nghi ngờ tình cảm của cháu đối với Tiểu Mông. Cháu thừa nhận, mọi chuyện với Tiểu Mông đều là cháu có chút nóng lòng muốn giữ. Nhưng không có nghĩa là cháu không thể thay mọi người chăm sóc cô ấy cả đời.”

Nói tới đây, Tề Xuyên cúi đầu trước Chu Kiến Nghiệp và Chu Bồi Sinh: “Xin mọi người hãy giao Tiểu Mông lại cho cháu, cháu sẽ dùng hết sức mình để chăm sóc cô ấy.”

Cha con Chu Kiến Nghiệp nhìn sự chân thành của người đàn ông trước mặt, nhất thời không biết nói cái gì. Hai bên căng thẳng hồi lâu, sắc mặt Chu Kiến Nghiệp càng ngày càng tái, khi mọi người còn chưa phát hiện được sự khác thường bỗng Chu Kiến Nghiệp đứng dậy, không nói câu nào trở về phòng.

‘Rầm’ cánh cửa phòng đóng lại, mọi người đều ngạc nhiên. Chu Miểu thấy ông nội đột nhiên về phòng, quay người hỏi cha mình: “Ba, ông nội như vậy là...”

Chu Bồi Sinh khẽ thở dài, cũng không trả lời Chu Miểu, nhìn Tề Xuyên nói: “Tề Xuyên, có thể một mình vào đây một chút không?” Ông nói xong, cũng đứng dậy đi vào thư phòng.

Lúc này, ba đứa nhỏ Chu gia nhìn nhau, hiển nhiên bọn họ đã tạo thành một mặt trận thống nhất. Chu Miểu vỗ bả vai Tề Xuyên an ủi: “Ba tôi là người biết rõ phải trái, sẽ không làm khó anh.”

Chu Mông Mông cũng biết cha mình là người dễ tính, sẽ không để ý chuyện trước kia. Nhưng cô vẫn lo lắng, nắm tay Tề Xuyên do dự, sau đó mới buông ra. Tề Xuyên thấy cô lo lắng, theo thói quen đưa tay xoa đầu cô, cũng không nói gì, theo sau Chu Bồi Sinh đi vào thư phòng.

Nhìn bóng dáng Tề Xuyên biến mất ở cửa, Chu Mông Mông mới thu hồi tầm mắt, đi về phía anh hai. Chu Diễm cũng ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt bình thản nói: “Con bé xấu xa, đừng có trưng cái bộ mặt như nhìn con chó nhỏ đáng thương nhìn anh.” Sau đó vươn tay kéo cô, hai người cùng ngồi lên sofa.

Chu Mông Mông nghiêng người nhìn Chu Diễm, tựa như có chuyện muốn nói, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Chu Diễm không chịu nổi thái độ ấp úng này, vì thế một tay khoác vai Chu Mông, xoa mái tóc ngắn của cô, một tay khoác lên sofa.

Anh cả Chu Miểu nhìn thấy cảnh hai anh em thắm thiết như người thân lưu lạc lâu ngày gặp lại, bỗng thấy mí mắt giật giật, sau đó nói: “Nói chung cũng không tới mức vỡ tan hết, trước hết cứ như vậy đi! Buổi tối sở cảnh sát còn có việc, anh đi trước, có việc thì gọi anh.” Xế chiều Chu Miểu bị cha Chu Kiến Nghiệp gọi về gấp, công việc cần xử lý còn đang chất thành đống, anh cầm cặp tài liệu, cũng không đợi hai người em chào tạm biệt liền bước đi.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn hai anh em Chu Diễm và Chu Mông Mông.

Chu Mông Mông tựa vào vai Chu Diễm, nhìn trần nhà phòng khách nói: “Kỳ thật đây là lần đầu tiên em thấy chú ấy như vậy. Anh hai, anh ấy sẵn sàng cúi đầu nhận sai với ông nội và ba, em cảm thấy anh ấy hẳn là có yêu em, phải không?”

“Có lẽ vậy.” Chu Diễm khẽ cười xoa đầu cô.

Mười năm trước Chu Diễm đã hiểu ra một điều, nếu một người đàn ông sẵn sàng làm mọi điều vì một người phụ nữ thì đó là bởi vì anh ta thực sự muốn giữ cô gái ấy. Mà Tề Xuyên tuy rằng mặt ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng anh ta rất thương Mông Mông, Chu Diễm có thể nhìn ra được.

Khi Tề Xuyên từ thư phòng đi ra, đã gần hai tiếng rưỡi. Chu Mông Mông nhìn khuôn mặt anh thần nhiên tựa như không có chuyện gì, cũng không biết anh và ba cô nói những gì. Vì thế cô liền đứng dậy nhào vào lòng Tề Xuyên, ngửa đầu nhìn mặt anh hỏi: “Chú, ba em nói thế nào?”

Tề Xuyên nhìn người con gái đang lo lắng ình, vòng tay qua ôm vai cô, hỏi ngược lại: “Tiểu Mông, em có đồng ý trở về cùng anh không?”

**

Buổi tối hôm đó Chu Diễm cũng không ở nhà ăn cơm, anh vốn tính tặng quà cho Mạnh Hiểu Diêu ngay khi cô tan làm. Nhưng một loạt chuyện ngoài ý muốn xảy ra khiến anh không chỉ có mua quà không thành mà còn thiếu chút nữa quên luôn sinh nhật Hiểu Diêu.

Lúc này anh đang lái xe, chuẩn bị tới tiệm trang sức mua quà tặng bạn gái. Nhưng khi gần đến đột nhiên anh lại nhận được một cuộc điện thoại.

Nửa đêm ca diễn kết thúc, Mạnh Hiểu Diêu bước xuống đài, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên người cô, cô nhìn một góc phía quầy bar, chỗ đó vốn là nơi Chu Diễm thường ngồi, lúc này đã bị một người khác chiếm giữ. Chu Diễm không đến, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại anh cũng không gọi tới.

Buổi trưa cô đến bệnh viện, cùng bà ngoại và mẹ đón sinh nhật tuổi hai mươi, mẹ cô hỏi cô muốn gì trong năm nay, lúc đó Mạnh Hiểu Diêu nghĩ đến Chu Diễm, cô hy vọng anh có thể cùng cô đón sinh nhật tuổi hai mươi này. Cho nên sau bữa trưa, cô đi đến cửa hàng bánh đặt một chiếc bánh kem không ngọt, bởi vì cô biết Chu Diễm không thích đồ ngọt.

Trở lại hậu trường, Mạnh Hiểu Diêu nhìn hộp bánh kem màu hồng trên giá, thoảnh do dự một chút nhưng cô vẫn lấy điện thoại nhắn tin cho Chu Diễm. Đúng lúc này bỗng có người bước tới sau lưng cô.

Mạnh Hiểu Diêu nghe tiếng bước chân, giật mình, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy ông chủ Tống Huyền núp trong bóng đêm nhoèn miệng cười, cầm một hộp quà nhỏ nhắn đưa ra trước mặt cô rồi nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

“Ông chủ... Đây là?” Mạnh Hiểu Diêu nhìn hộp màu tím xinh đẹp trong tay anh ta, có chút ngạc nhiên.

Tống Huyền kéo tay cô sang, nhét hộp quà vào nói: “Đây là quà sinh nhật. Dù sao cô cũng đã công tác ở đây hơn nửa năm, tôi làm ông chủ cũng nên cảm ơn chứ.”

Hiển nhiên đối với việc nhận quà không phải là sở trường của Mạnh Hiểu Diêu, cô xấu hổ trả món quà lại cho Tống Huyền, từ chối nói: “Anh quá khách khí rồi, món quà này tôi không thể nhận.”

Tống Huyền thấy cô đỏ mặt, có vẻ như rất xấu hổ nên cố ý cười nói: “Quà của tôi cô không nhận, vậy nếu là của Chu Diễm thì cô có nhận không?”

“...” Mạnh Hiểu Diêu nghe xong sửng sốt, động tác tay dừng lại.

Thấy cô như vậy Tống Huyền buồn cười vỗ vai cô, cúi xuống nhìn hộp quà trong tay cô nói: “Tôi thật sự không phải là người am hiểu việc mua quà tặng này nọ đâu, quà của cô tôi đều chuyển hết sang tiền lương cho cô rồi. Nếu ngày nào đó cô chia tay với Chu Diễm gia thì đừng quên tôi ở nơi này chờ cô đấy.” Tống Huyền nói xong mỉm cười rồi quay người đi ra ngoài.

Thường nói vật hợp theo loài, bạn bè của Chu Diễm thật có tính cách rất giống anh, tựa như Tống Huyền này, mặc dù diện mạo nhã nhặn thanh tú nhưng cũng là một nhân vật có tiếng. Đương nhiên cũng có lúc giống Chu Diễm, cũng thích làm mấy chuyện xấu.

Mạnh Hiểu Diêu vừa định hỏi món quà này tốt cuộc là ai đưa nhưng Tống Huyền đã biến mất ở cửa, để cô một mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn xuống hộp quà, Mạnh Hiểu Diêu khó mà tưởng tượng được Chu Diễm sẽ mua nó? Tống Huyền biết sinh nhật cô là vì có giữ bản sao chứng minh nhân dân của cô, còn tại sao Chu Diễm biết, có lẽ do anh ta nói cho anh. Nhưng tại sao Chu Diễm không tự mình đưa cho cô mà lại phải nhờ đến Tống Huyền? Chẳng lẽ buổi tối anh ấy sẽ không tới?

Nghĩ đến đây Mạnh Hiểu Diêu cảm thấy thật rắc rối, nhìn hộp thư tin nhắn trống không, cô quyết định gọi cho Chu Diễm trước.

Điện thoại reo rất lâu, ngay lúc cô nghĩ sẽ không có ai trả lời bỗng bên kia đầu dây truyền tới một giọng nữ, nhẹ nhàng dịu dàng, rất dễ nghe.

Cô ấy lịch sự nói: “Xin lỗi, Chu Diễm hiện không có ở đây, bạn có thể đợi lát nữa rồi gọi lại không?”

Nháy mắt Mạnh Hiểu Diêu cảm thấy lồng ngực căng thẳng, thoáng dừng một chút rồi nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi, cô là?”

Đầu kia cũng nghe thấy được giọng của Mạnh Hiểu Diêu, do dự một chút rồi mới trả lời: “Tôi họ Sam, là bạn học cấp ba của Chu Diễm...”

Bên kia chưa nói xong Mạnh Hiểu Diêu đã tắt điện thoại. Giờ khắc này, cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo, có một dự cảm bất an bắt đầu xuất hiện.

Những lời nói ngày trước Chu Mông Mông từng nói cho cô bỗng nhiên vang vọng lại. Cô kiểm chế sự nghi ngờ, vội vàng thay quần áo, thu thập mọi thứ, chào tạm biệt các đồng nghiệp rồi cầm bánh ngọt đi về.

Vừa trở lại nơi hai người ở Mạnh Hiểu Diêu liền cố ý lảng tránh nghĩ ngợi lung tung, cô thay quần áo ở nhà xong bắt đầu chuẩn bị buổi tối. Cô cũng cố ý lảng tránh khả năng Chu Diễm sẽ không trở về đêm nay.

Một lúc sau, trên bàn đã tràn ngập thức ăn cô làm, lúc này cô mới phản ứng lại, không biết cô đã làm gì? Mạnh Hiểu Diêu cúi đầu nhìn món ăn mình đang bưng trên tay, cũng không biết là vừa rồi đã hun khói chưa? Khóe mắt cô cay cay, lồng ngực tựa như bị ai bóp nghẹt, rất khó chịu.

Cô cười, sau đó tự nói với mình: “Nhiều đồ ăn như vậy, một mình mình ăn sao cho hết?” Rồi cô lại vào tủ bếp lấy ra vài hộp sạch, bỏ toàn bộ thức ăn trên bàn đem cất. Giống như bình thường, cô cởi tạp dề, quay lại và ngồi trên sofa mở tivi.

5 phút sau, trong phòng khách vang lên tiếng cười gượng của Mạnh Hiểu Diêu. Mà lúc này trong tv đang phát bộ phim ‘Đông Tây Thành’, vương gia nhìn Hoàng được sư lưu luyện nói “Anh yêu em”.

Bộ phim này Mạnh Hiểu Diêu đã xem trên năm lần, nhưng nay xem lại không thấy hay bằng ngày trước. Ngay đoạn vương gia nói “Anh yêu em”, cô cười đến mức không thể ngừng lại.

Cũng ngay lúc cô cười đến mỗi một thì chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô giật mình, nhìn ra phía cửa.

Tâm trí Mạnh Hiểu Diêu bỗng trống rỗng, hoang mang đứng dậy chạy ra ngoài. Thậm chí còn chưa mở cửa cô đã hô to: “Anh Tiểu Diễm, anh đã về?”

Nhưng khi nhìn thấy được người đàn ông đứng ngoài, máu toàn thân cô như chảy ngược lại khiến cô không khỏi run lên. Bởi vì lúc này, người đứng bên ngoài không phải là Chu Diễm.

44. Chương 44: Chia Tay

Vào đêm, xe cô trên cầu vượt chạy nhanh như bay, Chu Diễm liếc nhìn đồng hồ trong xe, đã là 11h45’, thêm 15’ nữa là qua sinh nhật tuổi hai mươi của Hiểu Diêu.

Lúc này cách nơi hai người ở còn 10 phút nữa, Chu Diễm hy vọng có thể về kịp phút cuối để nói đến cô một câu “Sinh nhật vui vẻ”. Hôm nay hết chuyện Mông Mông rồi thì đến chuyện thầy chủ nhiệm cấp ba của anh xảy ra chuyện, ông mới qua tuổi sáu mươi không lâu nay bỗng phát hiện ra mình mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối.

Vì thế anh đành nhờ Tống Huyền giúp anh đi lấy món quà, cũng dặn nếu anh không đến kịp lúc Hiếu Diêu tan làm thì thay anh đưa cho cô ấy. Mới đầu Tống Huyền không biết anh muốn làm gì, trêu chọc anh vài câu, bảo là có giai nhân ở bên như cây xanh có gió, thật vất vả có một ngày sinh nhật mà cũng vắng mặt... Chu Diễm lười nghe cậu ta dài dòng lải nhải, giải thích hai ba câu rồi gác máy.

Kỳ thật Tống Huyền cũng biết Chu Diễm rất tôn kính chủ nhiệm lớp trước đây, dù sao trước kia thầy Uông đã rất quan tâm anh, vì chuyện của anh và Sam Tuyết mà giúp không ít việc. Nếu không Chu nhị thiếu gia sẽ không thuận lợi tốt nghiệp cấp ba như vậy. Nhưng mà anh lại quên nói chuyện này cho Mạnh Hiếu Diêu biết.

Dĩ nhiên Chu Diễm không biết ngoài anh ra thầy còn gọi thêm Sam Tuyết đến. Nói thật thành tích hai người ngày xưa rất tốt, lúc trước, thầy chủ nhiệm lớp còn đặc biệt khuyến khích hai người thi vào trường đại học tốt nhất cả nước. Nhưng sau này, khi học hết cấp ba Sam Tuyết liền nghỉ học. Bây giờ thầy chủ nhiệm thấy hai người bọn họ khó có thể gặp lại, cho nên mới tìm cái cớ để cho hai người gặp lại lần cuối.

Buổi nói chuyện kéo dài vài giờ. Tâm tình Chu Diễm có chút nặng nề đeo tai nghe Bluetooth, bấm số gọi điện thoại cho Mạnh Hiếu Diêu. Cũng không biết cô bé này có tức giận hay không mà cả đêm cũng không thấy cô nhắn tin hay gọi điện.

Tiếng chuông vang hồi lâu cho đến khi có giọng nói nhắc nhở, Mạnh Hiếu Diêu vẫn chưa bắt máy. Chu Diễm mím môi, gọi lại một lần nữa nhưng vẫn cứ như trước đều không có người nhận. Anh ném điện thoại ra ghế, nhấn ga tăng tốc về nhà.

Đến nơi hai người ở, Chu Diễm ấn chuông vài lần nhưng không có người ra mở. Tuy quen biết Mạnh Hiếu Diêu chưa lâu nhưng Chu Diễm biết cô không phải là người tùy tiện giận dỗi như trẻ con. Giờ anh cảm thấy rất bất an, mày kiếm nhíu chặt.

Chu Diễm lấy chìa khóa mở cửa, bước vào. Hình ảnh đập vào mắt đầu tiên là chiếc gối ôm nằm trên sàn, nheo mắt, anh vội vàng quét mắt khắp phòng khách, sau đó phòng ngủ... Không đến 1 phút anh gần như tìm hết mọi chỗ của phòng chưa đến 100m2 này, nhưng Mạnh Hiếu Diêu tựa như đã bốc hơi, anh tìm không thấy.

Lướt trên bàn ăn phát hiện có một hộp bánh gato còn chưa mở, lòng Chu Diễm chột trâm xuống. Anh không nghĩ nhiều, tay nắm chìa khóa chặt đến mức lộ ra gân xanh, anh chờ thềm một tiếng rồi đi ra ngoài.

Khóa cửa vào xe anh liền gọi cho Chu Mông Mông.

Đối với phụ nữ có thai như Chu Mông Mông mà nói, hôm nay đã đủ khiến cô mệt mỏi, nay vừa muốn rúc vào lòng Tề Xuyên ngủ bù một lúc thì đột nhiên bị tiếng di động đánh thức.

Cô thở dài ngẩng đầu nhìn Tề Xuyên, Tề Xuyên cúi đầu nhìn cô nhắc nhở: “Em có muốn trả lời không?”

Giờ phút này đôi mắt to Chu Mông Mông đã lộ ra vẻ mệt mỏi, cầm điện thoại trong tay Tề Xuyên, cúi đầu tựa vào lòng anh, ấn phím trả lời.

“Anh hai, đã trễ thế này còn có chuyện gì sao ạ?”

Chu Diễm nghe giọng em gái lộ ra tia mệt mỏi, có chút không đành lòng nhưng vẫn phải hỏi: “Mông Mông, Hiếu Diêu có liên lạc với em không?”

Giống như Chu Mông Mông đoán, Chu Diễm gọi điện cho cô đúng là vì Mạnh Hiếu Diêu. Vì thế, cô thở dài, nói ngắn gọn: “Hiếu Diêu đang ở chỗ em, anh không cần lo lắng.”

Nghe cô nói như vậy, lòng Chu Diễm lúc này bớt chút căng thẳng: “Vậy anh sẽ đến đón cô ấy...” Anh còn chưa nói xong Chu Mông Mông đã cản: “Hiếu Diêu bây giờ chắc đã ngủ. Cô ấy nhờ em nói với anh, ngày mai anh đi cô ấy sẽ đến tiễn.”

Nhất thời Chu Diễm nhận ra có chút khác lạ. Nhưng Chu Mông Mông lại không đợi anh tiếp tục suy nghĩ, nói tiếp: “Anh hai, hôm nay đã muộn, em đi ngủ trước đây, sáng mai gặp anh sau nhé.”

“Mông...”

Chu Diễm chưa kịp nói xong cô đã gác máy. Lúc này đêm tối mù mịt, ánh sáng điện thoại mờ mờ chiếu rõ ánh mắt Chu Diễm, cặp mắt vốn đã thâm trầm nay càng thêm thâm trầm hơn.

Chu Mông Mông cất di động, vòng tay ôm lấy Tề Xuyên, chôn mặt vào lòng anh, mệt mỏi nói: “Chú, đêm nay anh có thấy vẻ mặt Hiểu Diêu có chút lạ không? Không biết có phải Hiểu Diêu cãi nhau với anh hai không nữa?”

Nhớ tới lần trước Mạnh Hiểu Diêu kể chuyện của cô ấy cho cô, về sau cô bỗng ý thức được, chuyện này rất nghiêm trọng. Cô biết anh hai năm đó rất yêu chị Sam Tuyết, làm sao có thể đáp ứng ở cùng một chỗ với Hiểu Diêu nhanh như vậy? Chuyện xảy ra bất ngờ khiến cô không thể tin được.

Lại nói quan hệ của cô và hai người đó quá mức thân thiết, họ đều khiến cô lo lắng. Nhưng Mông Mông biết, cô luôn hy vọng không một ai bị tổn thương trong chuyện này.

Hôm nay cô thật sự mệt chết được, không khỏi tiếp tục thở dài chợt nghe Tề Xuyên nói: “Có một số việc không nên hiểu rõ là được rồi, bây giờ thân thể em mang tính đặc thù, đừng suy nghĩ nữa, ngủ sớm đi em.” Anh ôm cô vươn tay tắt đèn ngủ, sau đó đắp chăn lên cho cô rồi vỗ vỗ vai cô, giống như vỗ về đứa trẻ, an ủi: “Nay quan trọng nhất là em và đứa bé, chuyện của anh em, anh sẽ nghĩ cách giúp em sau.”

Nghe anh nói như vậy bỗng Chu Mông Mông giật mình nhớ lúc tối anh và ba cô nói chuyện hơn hai giờ. Nhưng về sau Tề Xuyên lại thuật lại rất đơn giản: “Điều tra hộ khẩu, không có gì quan trọng.”

Chu Mông Mông tin mới là lạ, ba cô không phải người như vậy, cô cũng hiểu được do anh không cô nghĩ nhiều nên mới nói thế.

Dưới chăn, cô cầm tay Tề Xuyên rồi ngẩng đầu ngay tại môi anh hôn chụt một cái: “Hôn chúc ngủ ngon, goodnight.” Sau đó cô chôn đầu vào cổ Tề Xuyên, giống như con mèo nhỏ cuộn vào người anh ngủ.

Cho đến khi nghe thấy tiếng cô hít thở đều đặn, Tề Xuyên mới đặt một nụ hôn dài trên trán cô, nhẹ giọng nói: “Goodnight, tình yêu của anh.”

Đêm đó cách vách phòng hai người, Mạnh Hiểu Diêu nằm trên giường rộng nhìn chiếc nhẫn nhỏ trên tay, nước mắt lại theo khóe mắt chảy xuống ướt đầm gối bên dưới.

Nhìn một hồi lâu, đột nhiên cô lại tháo nhẫn ra, cất vào chiếc hộp nhỏ nhẫn xinh đẹp, không hề lưu luyến.

Một đêm này quá dài, giống như trải qua cả nửa thế kỷ. Thật vất vả mới đến sáng hôm sau, mặt trời còn chưa ló dạng cô đã dọn dẹp hết đồ của mình, lặng lẽ đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới đi ra cửa phòng cô đã thấy Tề Xuyên đứng trên lầu nói xuống: “Sinh viên Mạnh, Tiểu Mông nhờ tôi chuyển lời tới em, chín giờ Chu Diễm sẽ lên máy bay, đừng đến muộn.”

Mạnh Hiểu Diêu giật mình, ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng trên cầu thang, anh ta không có ý muốn giữ cô lại, chỉ bình thản nhìn cô. Mạnh Hiểu Diêu đột nhiên sững sờ, thiếu chút nữa thì quên, người này vốn là vị giáo sư nổi tiếng lạnh lùng trường cô.

Chắc bởi vì bị Mông Mông ảnh hưởng nên cô mới cho rằng anh ta cũng là người dịu dàng hiền lành. Nhưng cô sai rồi, Tề Xuyên và Chu Diễm giống nhau, đều ở trên cao không thể với, trừ khi anh ta nguyện ý nếu không thì đừng mơ được một chút dịu dàng của anh ta.

Nghĩ vậy, Mạnh Hiểu Diêu đột nhiên nở nụ cười, cô nhìn Tề Xuyên lịch sự gật đầu: “Em đã biết, cảm ơn thầy.” Sau đó cũng không quay đầu liền bước ra ngoài.

Tề Xuyên nhìn bóng dáng xinh đẹp biến mất sau cánh cửa, đôi mắt thoáng lóe lên tia suy nghĩ. Chiều đó, lúc người giúp việc tới dọn phòng Mạnh Hiểu Diêu đã ngủ bỗng nhận được một hộp trang sức, sau đó liền đưa Tề Xuyên. Tề Xuyên mở ra, đột nhiên hiểu được mọi chuyện, nhưng anh không muốn nói cho Chu Mông Mông, chỉ đem hộp nhỏ này cất vào ngăn kéo của mình.

Sáng sớm Chu Diễm vội vàng rời đi, máy bay vẫn chưa tới nhưng anh đã trước, bỏ lại Tống Kỳ còn đang ngủ trên giường.

Lúc này Chu Diễm đã mặc lại quân trang. Chu Kiến Nghiệp nhìn người cháu đẹp trai cao to trước mắt, nhất thời nhớ lại cuộc sống quân đội trước kia. Ông khẽ thở dài, vỗ bả vai anh nói: “Tiểu Diễm, lên đường bình an, ông nội chờ tin tốt của cháu.”

Chu Diễm là quân nhân, còn Chu Kiến Nghiệp ngoài là người thân của anh thì vẫn là lãnh đạo. Vì vậy anh dùng tiêu chuẩn quân đội đồng dục trả lời: “Báo cáo, cháu sẽ vì tổ quốc hy sinh vì nhân dân phục vụ cố gắng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.”

“Tốt lắm!” Chu Kiến Nghiệp cũng đáp trả bằng quân lễ.

Chu Mông Mông đứng ở cách đó không xa nhìn một màn này, có chút không đành lòng, cô đảo mắt liếc nhìn xung quanh tìm người, gần tới giờ rồi sao Tiểu Yêu còn chưa tới? Cũng không biết có kịp đến tiền không nữa?

Cô quay đầu nhỏ giọng hỏi Tề Xuyên: “Chú, anh có chắc nói không sai giờ chứ?” Đây là lần thứ mười cô hỏi anh câu này.

Tề Xuyên bắt đầu dĩ sờ đầu cô: “Em thấy anh đã già đến mức lú lẫn rồi ư?”

“Không phải. Nhưng sao Tiểu Yêu vẫn còn chưa đến?” Chu Mông Mông nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt, nói già còn sớm một trăm năm ấy!

Chu Miểu cũng chán, lắng nghe hai người to nhỏ bỗng hỏi: “Tiểu Yêu là ai?”

Anh cả đột nhiên lên tiếng khiến Chu Mông Mông giật mình, cô vội vàng thu hồi cảm xúc, nói dối Chu Miểu: “Tiểu Yêu là bạn học của em, bọn em hẹn nhau sáng nay thảo luận về mấy bài tập hôm trước.”

Chu Miểu “Ừ” một tiếng, xem như là tin.

Sau đó Chu Diễm tạm biệt mọi người, ở trước khi đi kéo Chu Mông Mông sang một bên rồi hỏi tình hình Mạnh Hiểu Diêu đêm qua, cô cũng không biết nên nói cái gì, vì thế hỏi xem có phải anh và Tiểu Yêu cãi nhau không? Chu Diễm không trả lời, hai anh em ngay cả nửa câu cuối cùng cũng không nói rõ ràng, cố gắng kéo dài tới thời gian đăng ký.

Cho đến khi nhìn Chu Diễm đi vào cửa lên máy bay thì mọi người mới xoay người rời đi, nhưng toàn bộ quá trình Chu Kiến Nghiệp đều xem Chu Mông Mông và Tề Xuyên như không hề tồn tại.

Chu Mông Mông bị ông nội ngó lơ cũng không biết phải làm gì. Lúc này Chu Miểu lại nói: “Em cũng biết tính ông rồi, đợi nửa tháng nữa em lại xin ông tha thứ, bảo đảm sẽ không có chuyện gì.”

Chu Miểu nói rất có lý, Chu Mông Mông biết ông nội đã rất khoan dung với cô. Vì thế cô khẽ thở dài, không nói gì.

Sau khi chờ mọi người ra ngoài, Chu Diễm đứng ở cửa mới đi ra. Anh vừa định lấy di động ra gọi điện bỗng có một người đứng ở phía sau anh hỏi: “Anh lính này, có phải anh đang định gọi điện thoại cho em không?”

Giọng nói ngọt ngào say đắm, Chu Diễm cả đời sẽ không quên, tiếng cười khẽ êm ái luôn quanh quẩn bên tai anh.

Chu Diễm quay đầu liền thấy một cô gái xinh đẹp cười tươi như hoa, cô cầm một túi đen trong tay, bước đến trước mặt anh, đưa cho anh: “Tuy rằng sắp tới mùa hè rồi, nhưng hân là tết năm sau anh mới về lại phải không? Vì vậy em nua tặng anh một đôi bao tay. Mùa đông ở đó rất lạnh, nên anh phải nhớ rõ luôn đem theo bên người, nó siêu cấp ấm áp...” Cô còn chưa nói xong đã bị Chu Diễm kéo vào ôm cô trong lòng.

Nhất thời các nhân viên ở cửa và hành khách đều nhìn bọn họ, Chu Diễm mặc kệ gấu ôm chặt cô vào lòng nói: “Cô bé ngốc, tối hôm qua lúc anh về phát hiện em không có ở nhà, cơ hồ lo lắng sắp phát điên!”

“...” Lời nói của Chu Diễm khiến cho Mạnh Hiểu Diêu bất giác cắn chặt môi, hai tay cô run run nắm vạt áo Chu Diễm, kiềm chế một lúc mới miễn cưỡng cười nói: “Em tưởng tối hôm qua anh không về cho nên mới đi tìm Mông Mông, khiến anh lo lắng rồi, em xin lỗi.”

“Hiếu Diêu, em không cần xin lỗi anh.” Anh đỡ vai cô, tách hai người ra một chút, nhìn đôi mắt sắp ướt của cô, cười khổ nói: “Chúng ta không ai nợ ai, biết không?”

Nhìn vào đôi mắt chân thật của anh, Mạnh Hiếu Diêu bỗng mở lời: “Chu Diễm, có thể trước khi đi hôn em một lần cuối được không?”

Chu Diễm không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn ở trước mặt mọi người đứng xem cúi đầu hôn cô, đôi môi quần quýt tựa như lúc hai người lần đầu tiên hôn môi.

Cho đến khi đài radio thúc giục lần thứ năm Chu Diễm mới buông lỏng Mạnh Hiếu Diêu ra, anh giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay, trán kề trán, cô mỉm cười trêu chọc: “Trước kia em luôn tưởng tượng ra bộ dáng trông anh mặc quân trang như thế nào, không nghĩ tới so với trong tưởng tượng còn đẹp trai tuần tú hơn, bây giờ xem như em đã thỏa mãn.”

“Mới vậy đã cảm thấy thỏa mãn?” Chu Diễm mỉm cười hôn lên trán cô: “Quà anh đưa em đã thấy chưa?”

Bất giác cô hoảng sợ, chỉ trả lời một tiếng ‘ạ rồi’.

Chu Diễm nói tiếp: “Chờ anh về, anh sẽ để chiếc nhẫn thực hiện nghĩa vụ của nó.”

Lời hẹn này cả đời Mạnh Hiếu Diêu cũng không dám nghĩ tới. Nhất thời lòng cô tràn đầy cảm động, hai tay nắm góc áo gấu gạo, chỉ sợ một giây sau cô sẽ nhận không được mà để anh đi.

Mạnh Hiếu Diêu muốn mình ở trước mặt Chu Diễm phải kiên cường, vì thế cô chỉ có thể cười nói: “Vậy anh cũng phải nhớ rõ, phải giữ gìn sức khỏe thật tốt.”

“Được.” Hai tay ngón cái Chu Diễm vuốt ve sườn mặt của cô: “Cho em, và cũng cho tương lai chúng ta.”

Không quá 1 phút sau khi Chu Diễm đã lên máy bay. Mạnh Hiếu Diêu nhìn nơi Chu Diễm biến mất ngây ngốc, cô không biết lúc này sẽ ly biệt bao lâu, có lẽ sẽ rất lâu.

Nháy mắt đau đớn trong cô hóa thành nước mắt, theo khóe mắt tí tách rơi xuống.

45. Chương 45: Anh Nghĩ Anh Muốn Em

Chu Diễm đi rồi, Mạnh Hiếu Diêu lại khôi phục cuộc sống hàng ngày. Nhưng có khi cô vẫn tới căn hộ Chu Diễm thuê, dọn dẹp một chút. Tuy rằng không ở thường xuyên nhưng căn phòng rất sạch sẽ.

Cho đến một ngày phải trả tiền điện nước, cô mới nhớ tới hợp đồng nhà ở trong tay Chu Diễm. Cô nhớ Chu Diễm nói là anh đặt nó trong tủ đầu giường. Cô vào phòng ngủ, ngồi xuống mở ngăn kéo, lấy ra một bộ hồ sơ, đang định đứng dậy chợt nhìn thấy tên trên đó. Nhất thời cả người Mạnh Hiếu Diêu sững sờ, cảm giác như máu trong người đều ngừng chảy.

Mạnh Hiếu Diêu cau mày, ngón tay cái ấn chặt chỗ kí tên, sắc mặt của cô dần tái nhợt, cắn cánh môi sưng đỏ, cúi đầu mắng: “Chu Diễm, anh là kẻ lừa đảo...”

Thì ra Chu Diễm gạt cô mua căn phòng này, lại còn lấy tên của cô để mua. Anh đã nói rõ hai người không ai nợ ai cơ mà, nhưng, sao anh lại có thể làm thế này.

Ngày sinh nhật hôm đó, Mạnh Hiếu Diêu không kể lại chuyện cho Chu Diễm, không phải cô sợ anh lo lắng, mà là cô cảm thấy không nên ép anh, cô biết trong lòng anh có người, cũng biết người kia vĩnh viễn sẽ không thể là cô.

Ổn định tâm trạng, Mạnh Hiếu Diêu đặt lại hợp đồng vào ngăn kéo. Cô đưa tay lên vỗ vỗ mặt mình, thở dài, chuyện còn lâu, bây giờ không nên suy nghĩ nhiều tránh rắc rối thêm phiền não.

Đúng rồi, cô còn phải đến trường học, đến thư viện giúp Chu Mông Mông mượn sách, buổi tối còn đi dạy, ngày mai còn phải vào bệnh viện thay mẹ chăm sóc bà ngoại...

Từ khi Tề Xuyên gặp mọi người Chu gia đã rất lâu rồi Chu Mông Mông chưa về nhà. Không phải cô không muốn về mà có mấy lần chạm mặt ông nội, cô đều cố tình giải thích cho ông hiểu không phải cô nhất thời nổi hứng, cũng không phải vì Tề Xuyên dùng thủ đoạn nên hai người mới ở cùng một chỗ, nhưng mà hai người chưa nói được vài câu liền nổi lên xung đột, cuối cùng kết thúc luôn là cãi nhau. Nếu không phải ba cô nói ông nội gần đây sức khỏe không tốt, nói cô đừng về làm ông tức, cô cũng sẽ không biết ông nội bị ung thư dạ dày.

Nhưng cũng bởi vì ông nội gần đây luôn đến bệnh viện, dì giúp việc trong lúc lau dọn nhà cửa vô tình phát hiện lọ thuốc mới báo lại cho ba cô biết. Bằng không, với cá tính như ông nội tuyệt đối sẽ giấu hẳn tất cả mọi người.

Chu Mông Mông nghe xong vô cùng lo lắng, Chu Bồi Sinh trấn an cô bảo, ông đã gặp ông nội nói chuyện, đồng thời cũng đã tham khảo ý kiến của chuyên gia ung thư. Bác sĩ bảo, chờ kết quả kiểm tra ra sao đã, không nên quá bi quan. Dù sao thân thể ông nội luôn luôn khỏe mạnh, rất có thể là u lành.

Bệnh của Chu Kiến Nghiệp Chu Mông Mông không nghĩ sẽ nói cho Tề Xuyên. Nhưng Tề Xuyên liếc mắt một cái liền nhận ra tâm tư của cô.

Nay bụng của Chu Mông Mông đã bốn tháng. Mấy hôm trước cũng không biết Tề Xuyên dùng quan hệ gì liền giúp cô làm thủ tục tạm nghỉ một kỳ. Dù sao chuyện hai người đã bị phát hiện, Tề Xuyên cũng muốn Chu Mông Mông ở nhà dưỡng thai cho tốt.

Hơn nữa hai người cũng đã dần hình thành cuộc sống ổn định. Tề Xuyên cơ bản mỗi ngày đứng giờ về nhà cùng cô ăn cơm, dù sao công việc của anh cũng không cần ra ngoài xã giao. Hai người giống như một đôi vợ chồng bình thường, sau khi ăn xong thì đi dạo, thứ bảy chủ nhật đi đến các lớp dạy làm cha mẹ, khám thai. Sau đó, buổi tối trước khi ngủ Tề Xuyên sẽ đọc La Pucelle d'Orléans của Voltaire bằng tiếng Pháp cho cô nghe. Đây là mong muốn của Chu Mông Mông, bởi vì trong một lần tình cờ khi cô nghe thấy anh dùng tiếng Pháp trả lời câu hỏi của một sinh viên Pháp, Chu Mông Mông liền mê mẩn giọng nói của anh.

Không, phải nói mọi thứ của Tề Xuyên đều khiến cô say mê. Cô thích cách anh trầm giọng chậm rãi kể cho cô nghe những câu chuyện cổ, đặc biệt là tiếng Pháp, tuy rằng cô nghe không hiểu. Nhưng sau khi anh đọc xong một đoạn, cô có thể hỏi anh đoạn có nghĩa là gì, như vậy hai người sẽ nói chuyện nhiều hơn một chút và cô không còn phải suy nghĩ miên man nữa.

Hôm nay, Chu Mông Mông bởi vì chuyện của ông nội nên có chút mất tập trung, gối đầu lên đùi Tề Xuyên, đến khi giọng anh dừng lại cô cũng không giống như trước đặt câu hỏi.

Tề Xuyên đặt quyển sách xuống, bởi vì cô nằm nghiêng nên anh không thấy được nét mặt cô, tay anh nhẹ xoa vai cô, dịu dàng hỏi: “Tiểu Mông, sao vậy?”

Nghe anh hỏi, Chu Mông Mông bỗng ngồi dậy, nhìn anh nói: “Chú, nếu ông nội cả đời không ủng hộ chúng ta, thì anh sẽ làm sao bây giờ? Sẽ mang em về Mỹ ư?”

Lo lắng của cô Tề Xuyên biết, anh quả thật đã suy nghĩ kỹ, nếu người nhà Tiểu Mông không đồng ý, anh vẫn sẽ mang cô đi. Nhưng lúc này, anh biết làm như vậy sẽ lưu lại cho cô rất nhiều vết thương.

Tề Xuyên thở dài, đan tay cô vào tay anh: “Nếu em không muốn như vậy, anh có thể chờ, đợi cho người nhà em đáp ứng mới thôi. Còn nhớ những gì hai ta đã hứa ở trong nhà thờ chứ?”

Chu Mông Mông đương nhiên nhớ rõ, cả đời cô cũng không có khả năng quên lần đầu tiên cô bước vào giáo đường. Ngày đó, hai người sau khi làm giấy chứng nhận kết hôn liền tới nhà thờ đối diện, mời một vị mục sư chứng giám, tiến hành nghi thức hôn lễ nho nhỏ, không có áo cưới, không có lễ phục, cũng không có khách quý. Lúc ấy, chỉ có một nhân chứng là Tề Mông, một đôi nhẫn và một đóa hoa hồng trắng tinh tẽ.

Hôn lễ đơn giản như thế, không phải vì Tề Xuyên không chuẩn bị tốt mà là anh cảm thấy không có người nhà Tiểu Mông tham dự, toàn bộ hôn lễ không thể xem là đầy đủ. Kết quả tiên trăm hậu tấu anh cũng đã dự liệu trước, mà chính anh cũng không biết vì sao, lúc ấy trong lòng anh chỉ nghĩ đến Tiểu Mông mấy tháng nữa sẽ về nước, thế nên anh liền lên kế hoạch kết hôn.

Cô cũng ôm lại anh: “Chú, anh đừng nói lời này làm em sợ, em biết anh là người vô thần, nếu có một ngày anh không muốn em, em cũng không cảm thấy lạ.”

“ ... ”

Lời nói của Tiểu Mông tựa như quả bom hẹn giờ trong lòng Tề Xuyên, có thể phát nổ bất cứ lúc nào. Tình yêu, không phải nói hai ba câu là có thể nói rõ ràng, hiện tại Tề Xuyên cũng không biết bản thân có phải hay không có thể thật sự nắm chắc được Tiểu Mông hết thủy, thậm chí cả tương lai của cô.

Chu Mông Mông thấy Tề Xuyên không nói lời nào, cô cũng không muốn nói thêm, buông anh ra rồi ngoan ngoãn chui vào trong chăn nằm.

Bỗng Tề Xuyên lại đột nhiên khom người thì thầm vào tai cô: “Hôm nay có thể làm không?”

Hơi thở ấm áp thổi vào tai, Chu Mông Mông cảm giác được tay anh dọc áo ngủ hướng lên trên, khớp xương mạnh mẽ khiến cô ngứa ngáy, tim cô loạn nhịp, xoay người ôm mặt anh, hôn lên.

Một tay Tề Xuyên tỳ trên gối, nghiêng người đè lên cô. Mới đầu còn lý trí hôn môi, cho đến khi một tay Chu Mông Mông ôm gáy anh, một tay bắt đầu cởi áo ngủ, bàn tay mềm ấm áp mở áo ra. Cả người Tề Xuyên cứng đờ, nắm lấy tay cô.

Chu Mông Mông mở to mắt nhìn anh, dưới ánh đèn như sẫm như gra-phot, đáy mắt kia đang kiểm chế dục vọng nhưng lại bị cô dễ dàng nhìn thấu. Cô thở nhẹ, cắn môi ngồi dậy, ngồi lên eo Tề Xuyên, hai gò má ửng hồng, đôi mắt đen thoáng ngại ngừng bắt đầu cởi áo mình.

Tề Xuyên bị cô áp nằm dưới, nét mặt thâm ý, hai tay vòng qua ôm eo cô, tựa lên đầu giường. Không khí từ ái muội trực tiếp thăng lên thành khiêu khích và hưởng thụ.

Anh cứ như vậy nhìn vào cô gái xinh đẹp ngồi trên người mình trút bỏ miếng nội y cuối cùng, da thịt tuyết trắng như khối bạch ngọc hiện ra trước mắt anh.

Chu Mông Mông bị anh nhìn chằm chằm khiến toàn thân nóng như lửa, cúi đầu nhìn bụng mình nói: “Không phải anh nói em bé sẽ nghe được à? Còn làm nữa không?”

Giọng nói của cô lúc này rất mềm mại, như tiếng nước chảy róc rách. Tề Xuyên rõ ràng cảm thấy cổ họng mình khô rát, ngồi dậy kéo cô vào lòng, hơi thở nóng bỏng thổi vào tai cô: “Em bé bây giờ đã ngủ, anh nghĩ muốn em.”

Trước kia cô đã biết cô không thể trốn thoát được sự mê hoặc Tề Xuyên, không nghĩ tới nay cô trúng độc càng nặng. Giờ phút này, dưới thân đã bồn chồn xao động, cô nhanh nhẹn cởi bỏ áo ngủ đã cởi một nửa của anh.

Tề Xuyên nhìn cô làm xằng làm bậy trên người mình, với tay kéo chăn lên, cúi đầu hôn xương quai xanh của cô, nói: “Chúng ta vận động nhỏ thôi, đừng đánh động đến đứa nhỏ .”

“Anh thật là...”

Đột nhiên Tề Xuyên nhớ tới cô bé ngày trước thích chọc ghẹo anh làm niềm vui, anh vuốt ve tấm lưng trần mềm mại, tay bắt đầu tham lam tiến vào trong quần, khẽ cắn lên gáy cô. Miệng anh bất giác mỉm cười nói: “Tiểu Mông, anh thích mùi trên người em, nó làm cho anh kìm lòng không nổi.”

Chu Mông Mông nghe anh đột nhiên cảm thán, có chút không hiểu, hai tay cởi quần anh, sau đó sờ chỗ kia vài cái, thở hổn hển nói: “Em và anh dùng chung bồn tắm sữa tắm, còn có mùi gì?”

“Một mùi chỉ có trên người em, rất đặc biệt.” Tề Xuyên muốn nói, ngày đầu gặp cô anh đã nhận ra hương vị của cô, đó là một loại hương hoa mang theo hơi thở mặt trời, dịu nhẹ, nhưng cả đời khó quên.

Anh nói xong, Chu Mông Mông theo bản năng ngửi mùi trên người anh, sau đó lại ngửi mùi trên tay mình, mùi đều giống nhau, nóng bỏng cùng mùi sữa tắm thơm ngát, nhiều nhất thì cô còn có mùi sữa tắm socola, không có gì đặc biệt cho lắm. Cũng không biết mũi Tề Xuyên có phải quá nhạy cảm không.

Cô hai tay đè anh xuống giường, nghiêm túc nhìn xuống nói: “Chú, trước kia em chưa phát hiện , thì ra anh còn có 1 điểm rất đặc biệt!”

“Cái gì?” Mí mắt Tề Xuyên giật giật, nhìn vẻ mặt cô đầy tình nghịch.

Chu Mông Mông nhoẻn miệng cười, cắn sau vai anh, sau đó kêu hai tiếng gâu gâu.

Bỗng nhiên Tề Xuyên sững sốt, nhìn cún con trước mắt này đáng yêu vô cùng, vì thế xoay người đặt cô dưới thân, cố ý tránh cái bụng nhô ra, rồi thẳng tay cởi quần cô sau đó hôn đi xuống. Dọc theo bụng đi xuống, Chu Mông Mông bị anh hôn đến ngứa ngáy, cả người giống như bị vạn con kiến bò lên.

Cho đến khi đầu ngón tay anh cố ý vô tình sờ trong bắp đùi, chiếm lĩnh khu căn cứ bí mật của cô, cô mới thở mạnh ngẩng đầu nhìn anh: “Chú, em sai rồi, đừng làm nữa? Em thấy khó chịu...”

Tề Xuyên nâng mắt nhìn cô, mỉm cười: “Nhận sai rồi?”

Chu Mông Mông đã biết, anh vốn là giáo sư đội lột sói, tâm can đều phức tạp. Cô cự quạ thân mình, cười nói: “Dạ, vẫn là để bé ngoan tới hầu hạ chú đi!” Nói xong kéo quần Tề Xuyên xuống.

Tề Xuyên nhanh tay lẹ mắt, đè lại hai tay của cô, trêu đùa nói: “Chân tay em vụng về quá.”

“...”

Hôm nay Tề Xuyên so với thường ngày dịu dàng hơn rất nhiều, giống như sợ làm đau cô, đi vào rất cẩn thận, cử động cũng rất chậm. Cô nhìn anh đầm đìa mồ hôi, sắc mặt tuy vẫn không nhìn ra gì cảm xúc gì như cũ nhưng đôi mắt đen đã nói lên tất cả.

Chu Mông Mông khẽ cắn môi, cảm giác ở trong chăn anh lại nhẹ nhàng động, khó nhịn hưng phấn cô vòng tay ôm lấy anh, theo nhịp cùng anh phập phồng, từng đợt tiến vào cao trào.

Cũng không biết là mang thai hay không mà sau khi làm xong Chu Mông Mông rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Tề Xuyên một tay chống đầu nằm bên cạnh, giúp cô cài áo ngủ rồi kéo chăn lên đắp cho cô.

Giờ phút này nhìn cô đang yên tĩnh ngủ say bỗng Tề Xuyên có loại cảm giác rất lạ, một loại cảm giác đầy mỹ mãn, và anh muốn có cảm giác này suốt đời. Anh vươn tay gạt nhẹ sợi tóc mai trên má cô, cúi đầu nhẹ nhàng chạm vào môi cô, sau đó tắt đèn.

Nếu anh không gặp cô, có lẽ cả đời anh cũng sẽ không hiểu được tình yêu có thể có nhiều ma lực đến thế. Nhưng, bây giờ đã khác.

46. Chương 46: Không Thể Buông Tha

Lúc Chu Mông Mông mang thai năm tháng thì Chu Kiến Nghiệp cũng làm xong xét nghiệm kiểm tra, kết quả nhận về không được lạc quan là mấy. Chu Bồi không kể chuyện này cho cô, bởi vì Chu Kiến Nghiệp ngăn không cho ông nói.

Không lâu sau Chu Bồi Sinh đột nhiên gọi điện thoại hỏi Chu Mông Mông, có phải cô kể chuyện này cho Tề Xuyên biết không? Chu Mông Mông thoáng nghi hoặc, sau mới biết lúc cô còn chưa biết, Tề Xuyên đã vì ông nội cô mời nhóm chuyên gia ung thư nổi tiếng nhất quốc gia đến.

Ngày Chu Kiến Nghiệp phải mổ, dự kiến là hai tuần sau.

Nói ra mới nhớ, Chu Mông Mông thiếu chút nữa quên, anh cả cô Chu Miểu còn có vụ xử án chưa kịp điều tra. Vừa hay hôm nay ở nhà buồn chán, vì vậy cô một mình đi dạo phố.

Cô đi vào một cửa hàng trời trang nam, thoáng nhìn liền chăm một chiếc áo sơ mi màu trắng ngắn tay, cảm thấy rất hợp với Tề Xuyên, đang định đi qua cầm xem bỗng bị một người đoạt trước. Rồi nghe người đó nói: “Em ơi, cho chị áo này size XXL nhé.”

Chu Mông Mông nghiêng đầu, trông thấy một người phụ nữ mang thai, người đó cũng nhìn về phía cô, ngay lập tức hai người đều sững sốt.

“A, thật khéo!” Sau một lúc Diệp Viện mỉm cười chào cô.

Chu Mông Mông không thể quên người phụ nữ này, tốt xấu gì cũng là chị dâu tương lai của cô. Cô miễn cưỡng cười, cũng chào đáp lại.

Lúc này người bán hàng đã lấy size Diệp Viện muốn, thấy Chu Mông Mông luôn nhìn chăm chăm vào áo này nên lễ phép hỏi: “Xin hỏi, chị muốn mua gì?”

Chu Mông Mông liếc nhìn Diệp Viện bên cạnh, cười nói: “Không cần đâu, cứ để tự tôi.” Sau đó xoay người nhìn dây quần áo khác.

Diệp Viện Viện nhận áo rồi nhìn Chu Mông Mông chọn áo. Chu Mông Mông cũng chọn vài cái nhưng không thích bằng cái đầu tiên, tuy vậy còn hơn mua giống người ta.

Cô cầm áo đến tính tiền, Diệp Viện đứng cạnh cười hỏi: “Cũng trưa rồi, cùng ăn một bữa cơm đi?”

Hôm nay Diệp Viện trang điểm nhã nhặn, so với lần đầu tiên gặp trông trẻ hơn rất nhiều, cũng hiền lành không ít. Nhưng Chu Mông Mông vẫn cảm thấy mỗi khi nhìn Diệp Viện cười đều khiến cô không thoải mái.

Đáng lẽ Chu Mông Mông muốn từ chối nhưng Diệp Viện liếc mắt liền nhận ra Mông Mông không thích mình, vì vậy nói thêm: “Tôi thấy cô hôm nay cũng giống tôi, nếu không hôm nay tôi mời, chúng ta có lẽ sẽ có thể hiểu về nhau hơn đây.”

“Hiểu nhau cái quỷ gì a!” Chu Mông Mông nghĩ thầm, nhưng mà cô gái này cũng liên quan tới anh trai cô, cô cũng không nên quá khắt khe, vì thế cô đồng ý.

Hai người đi tới một nhà hàng cay Tứ Xuyên, ở tầng 10 khu mua sắm.

Lúc gọi món, Chu Mông Mông bỗng phát hiện người phục vụ sinh luôn nhìn hai người bằng ánh mắt tò mò, sau đó hỏi: “Xin hỏi hai vị có ăn kiêng gì không?”

Diệp Viện cười nói: “Tôi không có.” Rồi nhìn Chu Mông Mông đối diện hỏi: “Mông Mông, cô có không?”

Chu Mông Mông nhìn người phụ nữ đối diện luôn luôn tươi cười, cũng không biết có phải do bệnh nghề nghiệp của cô ấy hay không mà nụ cười này dường như chưa hề biến mất.

“Tôi không ăn cà rốt, còn có, cho cay cay một chút.” Cũng không biết có phải do mang thai hay không mà dạo gần đây cô đặc biệt thích cay.

Người phục vụ lại nhìn Diệp Viện rồi mới đi ra.

Diệp Viện mỉm cười đưa cho Chu Mông Mông một cốc nước ấm, nói: “Tôi gần đây cũng thích ăn cay. Đáng tiếc Chu Miểu không thích, cho nên ở đây vài món tôi cũng chưa ăn, thật vui vì hôm nay có cô ăn cùng.”

“Một người cũng có thể đến mà.” Chu Mông Mông nhận cốc nước.

“Đúng vậy, một người cũng có thể đến.” Diệp Viện Viện bỗng đột nhiên nghĩ tới cái gì, nụ cười trôi môi nhạt dần. Ngay sau đó lại đột nhiên khôi phục nét mặt ban đầu, nhìn về phía Chu Mông Mông hỏi: “Mông Mông, kết hôn xong cô có hạnh phúc không?”

Câu này có chút đường đột, Chu Mông Mông còn chưa nghĩ nên trả lời thế nào thì Diệp Viện đã đổi đề tài, nói: “Ngại quá, tôi chỉ muốn hỏi một chút mà thôi.”

Chu Mông Mông không biết Diệp Viện có ý gì, chỉ là nháy mắt cô bỗng thấy trong mắt cô ấy thoáng sợ hãi, như kiểu lo sợ bất an.

“Kết hôn không phải là hai người cùng ở chung một chỗ sao? Có cái gì để nói đâu chứ?” Chu Mông Mông không hề có ác ý. Trước kia Chu Miểu từng nói Chu Mông Mông quá kiêu ngạo, nhất là lúc ở chung với người mà cô không thích. Đương nhiên, tính nết này cũng là do bị bọn họ tạo thành!

Nhưng so với Diệp Viện cô vẫn còn rất non nớt. Diệp Viện bật cười: “Đúng vậy. Kết hôn chính là cùng chung một cuộc sống, hai người ở cùng nhau, không có gì đặc biệt.”

Lời này nói ra khiến Chu Mông Mông có chút mất tự nhiên, Diệp Viện tựa như biến thành người khác, còn mình thì như bắt nạt cô ấy không bằng. Vì thế cô bĩu môi, hỏi: “Cô và anh tôi quen nhau thế nào?” Nếu đã cùng nhau ăn cơm, cô cũng không nên bỏ qua cơ hội bắt quái tốt này.

Diệp Viện thu lại nét mặt, mỉm cười cứng nhắc, sau lại như không có việc gì nói: “Nói ra cô đừng mắng tôi.”

“... Cô có ý gì?” Chu Mông Mông ngửi được mùi không tốt, đôi mày thanh tú bất giác chau lại.

Diệp Viện Viện cầm cốc nước lên uống một ngụm, sau đó mới nâng mắt nhìn Chu Mông Mông nói: “Lúc tôi quen anh ấy, anh ấy vẫn chưa ly hôn, khi đó tôi chỉ là tình nhân anh ấy bao dưỡng bên ngoài mà thôi.”

“...” Chu Mông Mông bật dậy khỏi ghế, cánh tay không cẩn thận đụng vào cốc nước Diệp Viện vừa đưa khi này, ‘loảng xoảng’ vỡ nát, nước văng tung tóe.

Diệp Viện Viện tựa như đã biết cô sẽ phản ứng lớn như vậy, không nhanh không chậm dùng giấy ăn lau khô trên bàn, sau đó đưa khăn tay cho cô.

Trong lòng Chu Mông Mông giống như bị dội một gáo nước lạnh, sắc mặt trắng bệch, có thể tưởng tượng ra vô số câu mắng nhưng lại cố nuốt vào bụng, vội vàng cầm túi xách đi ra ngoài.

“Mông Mông, cô còn quên cái này!” Diệp Viện Viện cũng đột nhiên đứng lên, nhét mấy túi áo vào tay cô: “Cô về đừng kể lại chuyện này cho anh trai cô nhé, nếu không anh ấy sẽ rất mất mặt.”

“Cô...” Chu Mông Mông quay đầu nhìn người phụ nữ cười quyến rũ, cắn răng mắng: “Không biết xấu hổ!” Sau đó gạt tay Diệp Viện ra, vội đi ra ngoài.

Nhìn Mông Mông nổi giận đùng đùng rời khỏi, Diệp Viện Viện lập tức thu hồi nụ cười, giơ tay sờ mặt mình, thở dài: “Da mặt sớm đã dày rồi, không sao cả.”

Chu Mông Mông gọi taxi về nhà, dọc theo đường đi cô nghĩ có nên gọi điện thoại cho Chu Miểu không. Nhưng, cô sẽ phải nói gì đây? Chợt Chu Mông Mông cảm thấy mình quá ngây thơ, bây giờ anh cả và chị dâu đều đã ly hôn, không còn gì nữa thì cô tức giận làm cái gì chứ?

Sau khi trở về, vừa nấu cơm tối cô vừa nghĩ đến chuyện anh cả, không để ý bị dầu nóng bắn lên tay. Cô giật mình, tắt bếp.

Lúc anh cả và chị dâu ly hôn cô có ở đó, năm đó hai người cãi nhau âm ỹ trước mặt ông nội. Khi ấy anh cả kiên quyết ly hôn với chị dâu, còn nói cả nhà xe đều cho chị ấy, anh ấy muốn yên tĩnh một thời gian.

Thật ra Chu Mông Mông vốn nghĩ chắc tại chị dâu ở ngoài có người đàn ông khác nên anh cả mới có thể quyết liệt như vậy. Nhưng nay nghe Diệp Viện nói, cô cũng không biết anh cả làm sao nữa.

Đúng lúc này điện thoại của cô reo lên. Cô nhìn màn hình, là anh cả Chu Miểu.

Nhận điện, cô còn chưa nói Chu Miểu đã nghiêm túc hỏi: “Hôm nay em và Diệp Viện Viện gặp nhau sao?”

Chu Mông Mông bị anh cả quát, cau mày nói: “Anh cả, anh ăn hỏa dược (thuốc súng) à!”

Dường như cũng phát hiện ra mình hơi lớn tiếng, Chu Miểu hít vào một hơi, chậm chậm hỏi: “Cô ấy có nói cho em những chuyện không nên nói không?”

Chu Mông Mông vốn còn do dự có nên tin lời Diệp Viện nói không, nhưng giờ phút này, sau khi nghe những lời này thì cô thật thất vọng về anh trai mình: “Diệp Viện mà không nói thì em chắc sẽ không biết người anh đang hoàng đường dẫn của em cũng bao dưỡng nhân tình cơ đấy!”

“Đủ rồi! Quan hệ của anh và cô ấy căn bản không như em nghĩ!” Chu Miểu ở bên kia điện thoại cau mày, anh thực mẹ nó nên sớm nghĩ, người phụ nữ Diệp Viện kia không dễ chọc mới phải.

Chu Mông Mông bị Chu Miểu quát tiếp, trái tim đau đớn, cũng lớn tiếng nói: “Vậy anh nói đi, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?”

“Dù sao cũng không phải như em nghĩ.” Chu Miểu thở dài, anh vốn nghĩ chờ ông nội hết bệnh anh sẽ đưa Diệp Viện về nhà, giờ thì hay rồi, lời ra lỗ hồng to như vậy, anh sẽ phải giải thích thế nào đây?

Chu Mông Mông thấy anh cả chỉ trả lời cho có lệ, buồn bực gác điện thoại. Sau đó cô sắp xếp lại áo quần mới mua, bỗng phát hiện ra dư một cái áo, là cái áo đầu tiên cô định mua cho Tề Xuyên.

Ra là anh cả không muốn nói chuyện này cho ba và ông nội biết, mỗi ngày đều giống như đề phòng trộm cắp, vừa nhìn thấy Chu Mông Mông là bắt đầu cảnh báo.

Không quá vài ngày Tề Xuyên cũng biết chuyện, cô ủy khuất than phiền, nói anh cả không có tính người, toàn đóng cửa không cho cô vào, nếu còn như vậy cô sẽ tố giác cho ba biết.

Ai ngờ Tề Xuyên vẫn đứng về phía Chu Miểu, vuốt tóc cô thờ dài: Thật ra anh trai em cũng có nỗi khổ riêng, đừng trẻ con như thế.”

Chu Mông Mông không biết làm sao, nhìn Tề Xuyên chớp mắt, vươn tay ôm lấy mặt anh: “Anh không phải là chú của em phải không? Sao cánh tay lại bẻ ra bên ngoài thế này?”

Tề Xuyên ngồi trên sofa bị cô ôm mặt, bất đắc dĩ kéo tay cô ra hỏi: “Tiểu Mông, môn ngữ văn em được bao nhiêu điểm?”

“Chín mươi lăm điểm, cao nhất lớp! Mà sao nào?” Chu Mông Mông tràn đầy tự hào khoe mà hoàn toàn không biết mình đang nhảy vào bẫy của Tề Xuyên. Chỉ thấy Tề Xuyên vẻ mặt không thể tin ôm cô vào lòng, xoa bàn tay nhỏ bé, thờ dài nói: “Em chắc chắn lúc thi không sử dụng tài liệu chứ?”

“...”

Tề Xuyên xoay tay cô ra, lắc đầu: “Ngay cả cánh tay hay khuỷu tay hướng ra ngoài em cũng không phân biệt được, làm sao cả năm em có thể đứng nhất?”

“Chú!” Nhất thời Chu Mông Mông nhận ra Tề Xuyên là cố ý muốn chọc cô, thế nên cô ‘a’ một tiếng hạ gục anh, cầm cánh tay anh lên cắn.

Tề Xuyên nhìn mắt trong phòng khách trần nhà thượng đẳng, bên tai đột nhiên vọng lại bài hát hai con hổ mà trước đó không lâu Chu Mông Mông đã hát cho anh nghe. Chao ôi, hổ con của anh giờ mới tới giai đoạn mài răng thôi.

47. Chương 47: Đi Thẳng Vào Vấn Đề

Hôm nay thời tiết bắt đầu ấm lên, khô nóng làm Chu Mông Mông bức bối khó chịu. Lúc đi ra ngoài cô mặc một chiếc váy ngắn, nhưng lại bị Tề Xuyên ngăn cản.

“Hôm nay gió mạnh, em không sợ bị trúng gió à?” Tề Xuyên nhìn cô mặc một chiếc váy ngắn bước xuống cầu thang, hỏi.

Chu Mông Mông nhướn mày, nhìn bên ngoài ánh nắng chói chang, đáp: “Đâu có, trời nóng không mặc thế này, chẳng lẽ bắt em mặc áo bà bầu cổ hở kín mít kia à?”

Thấy cô chẳng hề để ý, Tề Xuyên hít sâu một hơi, sau đó lên lầu. Không quá vài phút Chu Mông Mông thấy anh cầm một chiếc áo khoác tay dài đi xuống.

Chu Mông Mông nhướn mày, bất mãn nói: “Trời nóng như vậy, ai lại mặc áo tay dài?”

“Nhiệt độ bên ngoài mới có hai mươi độ, em bây giờ đang mang thai, khả năng miễn dịch không bằng người thường được.” Nói xong Tề Xuyên choàng áo lên vai Chu Mông Mông, mặc cho cô. Chu Mông Mông nghiêng đầu trừng mắt với anh, oán thán: “Chỉ có người già mới như vậy!”

Bỗng nhiên động tác Tề Xuyên ngừng lại, hơi thả lỏng hỏi: “Tiểu Mông, có phải em cảm thấy anh không nên quần em phải không?”

Chu Mông Mông ngạc nhiên: “Không phải, em chỉ nói vậy thôi, anh nghĩ đi đâu thế?” Nói xong cô xách túi đi ra cửa. Hôm nay là ngày ông cô mỗ, cô không muốn chỉ vì chút việc mà cô và Tề Xuyên lại cãi nhau. Trước đó hai người đã vì chuyện đến gặp ông nội hay không cãi nhau một lần. Chu Mông Mông thấy nếu Tề Xuyên đi chắc chắn sẽ khiến ông tức giận. Nhưng Tề Xuyên không nghĩ thế, anh nói cô không hiểu chuyện.

Dọc đường đi, Tề Xuyên lái xe còn cô ngồi bên cạnh, hai người vẫn chưa hề nói một câu nào.

Chu Bồi Sinh đến khá sớm, ngồi trong phòng bệnh cùng Chu Kiến Nghiệp trò chuyện, thấy Tề Xuyên và Chu Mông Mông tới mới dừng lại.

Trải qua mấy ngày, Chu Kiến Nghiệp đã thay đổi cái nhìn về Tề Xuyên, một phần do có Chu Bồi Sinh nói đỡ, một phần vì ông cũng biết cả nhân phẩm và học thức của Tề Xuyên đều không thể chê, nhưng ông vẫn không rõ, vì sao cậu ta lại coi trọng Mông Mông ngốc nghếch nhà họ?

Lúc này Chu Mông Mông lên tiếng chào ba và ông, không thêm để ý đến Tề Xuyên đang đứng phía sau ngồi xuống, đột nhiên Chu Kiến Nghiệp nói với cô: “Mông Mông, cháu và ba cháu ra ngoài một chút, ông có lời muốn nói với Tề Xuyên.”

Chu Mông Mông ngẩn ra, quay đầu nhìn Tề Xuyên, sắc mặt hơi tái, lại nhìn về phía ông nội Chu Kiến Nghiệp đang nằm trên giường hỏi: “Ông nội, lát nữa là phẫu thuật rồi, ông cần phải nghỉ ngơi chứ?”

Thật ra lúc hai người đi vào Chu Kiến Nghiệp đã phát hiện con bé này đang giận Tề Xuyên, từ nhỏ cảm xúc trên mặt đã không giấu được, chắc hẳn là có liên quan tới ông.

Chu Kiến Nghiệp cố ý mỉa mai nói: “Ông nội cháu đã bệnh thể này rồi mà cháu còn sợ ông ăn tươi nuốt sống anh ta à? Thật sự là hẹp hòi!”

Chu Mông Mông bị ông nội nói như vậy, bối rối đi ra ngoài. Chu Bồi Sinh đi theo sau cô, trước khi đi còn vỗ vỗ vai Tề Xuyên.

Tề Xuyên thấy hai người mới bước đến bên giường của Chu Kiến Nghiệp, không dám ngồi xuống, chờ ông lên tiếng.

Mũi cao anh tuấn, mắt đen thâm trầm, trong đầu Chu Kiến Nghiệp bỗng xuất hiện 4 từ “Tướng mạo đường đường”, khó trách con bé nhà ông mê luyến đến thế.

Chu Kiến Nghiệp nhìn Tề Xuyên nói: “Ngồi xuống đi, đứng làm gì?”

Tề Xuyên thấy ông vẫn thích lên giọng có chút bất đắc dĩ, kéo một cái ghế, ngồi cạnh bên giường. Chu Kiến Nghiệp thấy Tề Xuyên im lặng, vẻ mặt dăm chiêu liền hừ lạnh: “Hừ! Đừng tưởng rằng tôi không biết cậu giỏi trò sau lưng, chuyện cậu và Mông Mông, tôi không đồng ý!”

Nhìn Chu Kiến Nghiệp phụng phịu, Tề Xuyên đoán là ông sắp nổi giận, nhưng nếu ông đã muốn một mình nói chuyện với anh thì hẳn ông đang dần chấp nhận anh. Vì thế anh cố ý chậm rãi nói: “Nếu lão thủ trưởng không chấp nhận, vậy cháu liền mang Tiểu Mông về Mỹ.”

“Cậu dám!” Chu Kiến Nghiệp tức giận ngồi bật dậy: “Mông Mông nhà tôi để cậu nói mang là có thể mang đi được sao?”

Tề Xuyên thấy Chu Kiến Nghiệp bệnh nặng mà vẫn tức giận được, khẽ cười nói: “Từ sau khi gặp ông, cháu liền hiểu thì ra tính cách ngoan cố Tiểu Mông là từ đâu mà có. Lão thủ trưởng, ông cũng biết, nếu cháu không đưa Tiểu Mông đi, cô ấy cũng sẽ theo cháu rồi đi thôi.”

“Cậu...” Chu Kiến Nghiệp bị anh chọc giận, nhưng vài giây sau bình tĩnh lại, nói thế nào thì ông cũng là người từng trải, bị một đứa oắt con như Tề Xuyên trêu đùa thì thật sự quá thẹn với mấy chục năm đạo hạnh của ông.

“Nếu cậu thật sự muốn mang Mông Mông đi, còn ở đây là gì?.” Nói đến đây, Chu Kiến Nghiệp hắng giọng, ý bảo Tề Xuyên rút mình cốc nước. Tề Xuyên thấy vậy cũng không nói gì, đứng dậy rót cốc nước ấm, cung kính đưa tới trước mặt Chu Kiến Nghiệp: “Ông nói đúng, nhưng cháu không muốn Tiểu Mông phải tiếc nuối khi đi. Cũng bởi thế, nên cháu mới cần ông tán thành.”

Đột nhiên Tề Xuyên thay đổi thái độ, Chu Kiến Nghiệp cau mày, nhận cốc nước, uống một ngụm, hai người lặng im một lúc.

Tề Xuyên nhẫn nại đợi 1 phút, Chu Kiến Nghiệp mới chậm rãi buông cốc, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Cậu cũng biết Mông Mông từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh mọi người. Trong nhà ai cũng yêu thương chiều chuộng con bé, sớm hình thành cho con bé rất nhiều tật xấu, nếu con bé cùng cậu đi Mỹ, cậu có thể chịu được nó ư?”

Tính tình Tiểu Mông, mấy tháng gần đây Tề Xuyên đã nắm rõ. Bướng bỉnh, không phân rõ phải trái, và nhiều hơn nữa... Nhưng, thế thì sao?

Tề Xuyên lắc đầu cười: “Ông lo lắng quá rồi, nếu cháu thật không thể chịu nổi cô ấy thì cháu đã không còn ngồi đây.” Tề Xuyên đem toàn bộ câu của Chu Kiến Nghiệp trả lại nguyên vẹn cho ông.

Chu Kiến Nghiệp nhìn đôi mắt đen thâm trầm, bên trong không dư thừa cảm xúc nào, an tĩnh tựa như đã sớm thấy rõ con đường phía trước. Một người đàn ông như vậy ở cùng Mông Mông, Chu Kiến Nghiệp luôn cảm thấy bất an. Nhưng bây giờ ông còn có thể ngăn cản ư? Con cũng đã có, chẳng lẽ muốn ông tách đôi duyên ương rồi rơi vào cảnh tan rã không vui?

Tuy rằng Chu Kiến Nghiệp trong mắt người đời là người vừa nghiêm khắc vừa cổ hủ. Nhưng cũng có lúc ông cũng mềm lòng. Sau khi mọi chuyện xảy ra, Chu Kiến Nghiệp đã suy nghĩ rất nhiều, chưa kể đến giờ ông lại đột nhiên bị ung thư, nếu có gì bất trắc, Mông Mông phải làm sao bây giờ? Ông không có khả năng che chở cho con bé cả đời.

Tề Xuyên này tuy không giống với Nghiêm Đông trong sáng hiền lành. Nhưng cậu ta đã cố gắng bù đắp tất cả những thiếu sót. Chu Kiến Nghiệp thở dài, đây là mệnh của Mông Mông.

Nghĩ lại con bé Mông Mông kiêu ngạo nhà ông, cũng chỉ có người không tầm thường mới lọt được vào mắt nó.

“Hôm nay cãi nhau với Mông Mông à?” Chu Kiến Nghiệp cố ý giảm bớt xấu hổ hỏi.

Tề Xuyên sắc mặt hơi thay đổi, nháy mắt thoáng cười: “Dạ không có.”

Chu Kiến Nghiệp hừ một tiếng: “Cậu cũng đâu phải người dễ bắt nạt!”

Đối với đánh giá của lão thủ trưởng, Tề Xuyên vui vẻ nhận, anh tiện tay cầm quả táo cùng con dao trên bàn, cúi đầu gọt táo: “Thật ra cháu có một việc, muốn cùng ông thương lượng.”

“Cái gì?” Nét mặt già nua của Chu Kiến Nghiệp ngẩn ra, không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên hỏi như thế.

Bàn tay trắng trẻo thon dài lưu loát gọt táo, anh không ngừng đầu lên, chỉ hỏi: “Bệnh tình của ông, chuẩn bị khi nào mới nói cho Tiểu Mông biết?”

Nháy mắt tình trạng gương cung bật kiếm vừa rồi đột nhiên dịu đi. Chu Kiến Nghiệp nhìn người đàn ông dịu dàng lạnh nhạt cạnh giường, sưng sốt một chút sau đó đột nhiên nở nụ cười: “Thằng nhóc này, Mông Mông rơi vào tay cậu, thật sự là...” Ông còn chưa dứt lời Tề Xuyên đã đem quả táo gọt sạch vỏ đưa ra trước mặt ông.

“Lão thủ trưởng, ông nói ngược rồi.” Khuôn mặt lạnh lùng mang theo nụ cười, khiến cho Chu Kiến Nghiệp nhìn thấy không khỏi ngẩn ngơ.

**

Hành lang bệnh viện yên tĩnh quá mức dễ gây buồn ngủ, Chu Mông Mông đưa cho ba cô một ly trà nóng rồi ngồi xuống bên cạnh ông.

Đã rất lâu Chu Bồi Sinh chưa ngồi cạnh con gái mình như vậy. Ông nhìn sang Chu Mông Mông, đột nhiên cảm thấy cô đã trưởng thành hơn rất nhiều, thậm chí còn sắp làm mẹ.

Ban đầu ông cũng khó mà chấp nhận được, nhưng cũng bất lực, ông thở dài nhìn bụng con gái, hỏi: “Mông Mông, con thật sự suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Chu Mông Mông bỗng nghe ba cô hỏi, thoáng giật mình sau đó mới trả lời: “Dạ vâng, con đã quyết cùng Tề Xuyên đi tới chân trời góc bể. Ba, con xin lỗi, con đã không nói trước ọi người, khiến ba và ông phải lo lắng cho con.”

“Aiz, con từ nhỏ đã như vậy, là chúng ta đã thiếu quan tâm tới...” Ông nói còn chưa xong bỗng cuối hành lang truyền tới tiếng cãi nhau.

“Vì sao em không thể tới? Anh sợ cái gì?” Chu Mông Mông nghe giọng nói này có chút quen tai, cô quay đầu nhìn lại, nhìn thấy cuối hành lang có hai dáng người quen thuộc, một nam một nữ, là anh cả cô và Diệp Viện.

Chu Miếu dường như rất thiếu kiên nhẫn, kéo cánh tay Diệp Viện ra ngoài: “Cô muốn tới không thể chọn lúc khác à? Đầu óc bị úng nước hả, sao không biết rõ nặng nhẹ thế?!”

Diệp Viện nghe xong cười to, hất tay Chu Miếu ra, giọng cũng càng lúc càng lớn: “Chu Miếu, đầu óc anh con mẹ nó mới bị úng nước! Nặng nhẹ cái gì! Lúc anh ở trên tôi sao không phân rõ nặng nhẹ đi!”

Hai người cãi nhau thu hút ánh mắt của không ít người xung quanh, Chu Mông Mông quay đầu nhìn liền thấy ba cô mặt mày tái mét, cô vội vàng đứng dậy đi đến hai người đó, cũng ngay lúc cô cách họ hai bước chân bỗng một âm thanh sắc nhọn vang vọng khắp hành lang.

Chu Mông Mông nhìn tay anh cả, nhất thời sợ ngây người. Giờ phút này, Diệp Viện nghiêng đầu, không thể tin ôm chặt má trái, tai đỏ bừng.

Từ góc độ Mông Mông vừa vặn có thể thấy đôi môi cô ấy run run. Nhưng lúc này Diệp Viện không hề giống với những gì Chu Mông Mông từng nghĩ, cô ấy thậm chí không nói một câu, xoay người đẩy cửa thủy tinh, xông ra ngoài.

Phút chốc Chu Mông Mông thấy Diệp Viện thật mỏng manh yếu đuối. Chu Miếu quay đầu nhìn thấy Chu Mông Mông và Chu Bồi Sinh, sắc mặt khó coi đến cực điểm, cũng không chào một tiếng liền đuổi theo.

48. Chương 48: Nguy Rồi.

Lúc Chu Kiến Nghiệp bị đẩy vào phòng mổ, Chu Mông Mông lo lắng không thôi. Cô quay sang nhìn cha mình. Lúc này Chu Bồi Sinh bình tĩnh nhìn không ra gì cảm xúc gì, cứ như vừa rồi Chu Miếu và Diệp Viện đều chưa tới.

“Tiểu Tề, cậu lại đây một chút.” Cửa phòng mổ vừa mở, Chu Bồi Sinh đột nhiên gọi Tề Xuyên.

Chu Mông Mông ngạc nhiên, quay đầu nhìn sang Tề Xuyên, khi nào thì ba cô đã gọi Tề Xuyên thân thiết như vậy? Trước đó không phải vẫn luôn gọi là “Tề giáo sư” ư?

Tề Xuyên lên tiếng rồi đi đến bên cạnh Chu Bồi Sinh, hai người cúi đầu nói cái gì đó. Chu Mông Mông tự dưng bị bỏ rơi bên ngoài, vẻ mặt hoang mang, chú nhà cô và ba cô thân nhau khi nào vậy, ngay cả nói chuyện cũng không cho cô nghe?

Cô đang định đi qua nghe xem hai người nói gì, bỗng Tề Xuyên giương mắt nhìn cô, cô vội vàng ho nhẹ một tiếng, ý bảo em còn tồn tại đấy.

Lúc này Chu Bồi Sinh cũng nhìn sang đứa con gái không hiểu chuyện hỏi: “Con làm sao vậy?”

Chu Mông Mông gãi đầu, nói: “Ba, hai người nói gì vậy? Con cũng muốn nghe.”

“Khi này con quên mua nước cho Tiểu Tề uống kìa, giờ giúp cậu ấy mua một chai đi.” Chu Bồi Sinh nói chuyện luôn rất thoải mái, nhưng giọng nói luôn khiến người ta sinh ra cảm giác kính sợ. Chu Mông Mông biết cha mình rất nghiêm khắc, cho nên cô không dám không nghe, cô lẩm bẩm ‘ạ’ rồi ngoan ngoãn đi mua đồ uống.

Cô đi rồi, Chu Bồi mới tiếp tục hỏi về chuyện phẫu thuật, Tề Xuyên an ủi: “Bác trai, bác không cần lo lắng quá, con đã hỏi qua bác sĩ, họ nói rủi ro đợt này không quá lớn.”

Chu Bồi Sinh gật đầu, ông cũng biết rủi ro của cuộc phẫu thuật này, khê thở dài, vẻ mặt càng thêm mệt mỏi: “Tiểu Tề, lần này quả thực rất cần sự trợ giúp của cậu.”

“Không sao ạ, đây là những gì con nên làm.” Tề Xuyên thoáng nở nụ cười nói: “Hôm kia con đã nói với ba mẹ con về bệnh tình của lão thủ trưởng, ngày mai họ sẽ bay về thăm ông.”

Nghe Tề Xuyên nói vậy, Chu Bồi Sinh gật đầu: “Cũng tốt, bệnh của ông càng ngày càng xấu, nhân tiện gặp mặt hai nhà luôn.”

Bên ngoài tầng 3 phòng mổ, cha vợ và con rể đang nghiêm túc nói chuyện, còn cô vợ Chu Mông Mông đang đứng trước máy bán hàng tự động, cổ cúi xuống lượm đồng xu rơi trên mặt đất.

Tuy rằng bụng cô giờ chưa lớn lắm nhưng đây là mang thai lần đầu, vả lại vừa trải qua hai lần động thai, thành ra bây giờ cô phải thật cẩn thận. Chu Mông Mông chống một tay lên máy bán hàng tự động, vừa định cúi xuống nhặt đồng xu bỗng trước mắt xuất hiện một cánh tay thon dài.

Đồng xu được nhặt lên, Chu Mông Mông ngẩng đầu, không khỏi ngạc nhiên, xấu hổ cười: “Anh Nghiêm Đông.”

Tôn Nghiêm Đông vẫn phong độ dịu dàng như trước, quần jean với áo tay ngắn sáng màu, tóc cũng cắt ngắn đi rất nhiều.

Anh một tay đỡ Chu Mông Mông dậy, mỉm cười: “Đã lâu không gặp, hôm qua anh mới từ Mỹ về. Nghe ba mẹ anh nói ông nội Chu nhập viện nên anh vào thăm ông.”

Chu Mông Mông nghe anh nói xong liền ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Một mình anh đến?”

“Ba mẹ anh còn phải đi làm, buổi tối sẽ ghé qua.” Tôn Nghiêm Đông buông cô ra, đặt đồng xu vào tay cô nói.

Chu Mông Mông gật đầu, sau đó chợt nghe Tôn Nghiêm Đông hỏi: “Mấy tháng rồi?”

“... Dạ, hơn năm tháng.”

Chu Mông Mông nhét đồng xu vào máy bán hàng tự động, chọn một chai nước khoáng bởi vì cô biết Tề Xuyên ngoài cà phê cũng chỉ uống nước lọc. Sau đó quay sang hỏi Tôn Nghiêm Đông: “Anh uống trà xanh nhé?”

“Ừ.” Tôn Nghiêm Đông mỉm cười.

Khi hai người đi lên cầu thang Chu Mông Mông dường như mới nhớ Tề Xuyên đang ở đây. Đột nhiên cô có dự cảm bất an. Nhưng Nghiêm Đông đã chạm mặt Tề Xuyên.

Tề Xuyên muốn đi xuống đón cô, để cho cô vợ mang thai đi mua đồ uống ỉnh, trở về thể nào cô cũng cần nhần. Nhưng vừa mới đi đến cầu thang đã thấy cô đi cùng người đàn ông kia.

Tôn Nghiêm Đông cũng ngẩng đầu nhìn Tề Xuyên, Chu Mông Mông bên cạnh chú ý đến nét mặt của hai bên, thấy hai bên không có hành động gì đặc biệt mới cười hắc hắc nói: “Chú, sao anh lại xuống đây? Hai người nói chuyện xong rồi ư?”

Anh ‘ừ’ một tiếng đáp lại Mông Mông, sau đó đi đến cạnh cô rồi mới chào Tôn Nghiêm Đông bên cạnh: “Đã lâu không gặp.”

“Là rất lâu không gặp mới đúng.” Tôn Nghiêm Đông khẽ cười, lịch sự trả lời. Sau hai người đều giống nhau, im lặng không nói gì.

Cứ như vậy bốn người ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ hơn ba giờ. Lúc Chu Kiến Nghiệp bị đẩy ra vẫn hôn mê bất tỉnh, Chu Bồi Sinh bảo Mông Mông và Nghiêm Đông đưa ông nội vào phòng bệnh trước, còn ông và Tề Xuyên ở lại nói chuyện với bác sĩ.

Khi Chu Kiến Nghiệp đã có chút ý thức Chu Bồi Sinh liền bảo cô về nhà với lý do rất đơn giản, phụ nữ có thai không nên làm việc quá sức.

Vì thế Tề Xuyên dắt cô chào tạm biệt Chu Kiến Nghiệp và Tôn Nghiêm Đông, đi về nhà.

Trên đường, Chu Mông Mông mới hỏi Tề Xuyên: “Khối u của ông là u lành hả anh?”

Tề Xuyên không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà chỉ nhìn cô trấn an nói: “Ca mổ của ông rất thành công, qua hai ngày nữa ông sẽ khỏe lên thôi.”

Nghe anh nói vậy nhưng Chu Mông Mông vẫn thấy có loại cảm giác rất khó diễn tả.

Giờ phút này ánh hoàng hôn tà tà chiếu vào trong xe, lan tỏa khắp sườn mặt dịu dàng mà mạnh mẽ của người ngồi cạnh cô. Hai mắt anh vốn đen như mực nhưng giờ lại mở nhạt, làm nổi bật màu xanh thâm khó thấy, chính là một nửa dòng máu Châu u. Lúc quen anh, Chu Mông Mông luôn nghĩ Tề Xuyên là người Trung Quốc, cho đến khi tìm hiểu cô mới kinh ngạc phát hiện ra thân phận quý tộc của anh. Có đôi khi,

Chu Mông Mông nằm mơ đều cảm thấy may mắn cả đời cô dường như đều đặt lên người anh, nếu không, làm sao cô có thể may mắn đến thế.

Tề Xuyên thấy cô hồi lâu vẫn không lên tiếng, không khỏi nghiêng đầu nhìn sang cô, phát hiện Tiểu Mông đáng yêu của anh đang nhìn mình chăm chăm đến xuất thần.

Bất đắc dĩ, anh đưa tay xoa mái tóc mềm mại của cô, đây là một động tác thể hiện sự yêu chiều của anh. Chu Mông Mông bị anh xoa đầu hoàn hồn, bĩu môi nói: “Chú, hôm nay ông nội nói, chờ ông xuất viện ông muốn tự đặt tên cho cháu.”

Lúc nói chuyện Chu Kiến Nghiệp không nhắc chuyện này với anh. Tề Xuyên khẽ cau mày, lão thủ trưởng thế mà cũng ra chiêu này, không khỏi thở dài: “Ba mẹ anh ngày kia sẽ tới đây.”

“A! ?” Chu Mông Mông giật mình: “Thế thì nguy rồi!”

Tề Xuyên thấy cô bất an lo sợ, nắm tay cô cười nói: “Đừng khẩn trương, họ đến đây sẽ không đánh nhau với ông nội em đâu.”

Nghe anh nói giỡn, Chu Mông Mông cúi đầu nhìn bàn tay to đang nắm tay mình, tựa như mọi lo lắng trong lòng đều bị anh liếc mắt một cái nhìn thấu.

Cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay anh, cô thở dài nói: “Em sợ ba mẹ anh đến đây, chắc chắn họ sẽ nhắc tới chuyện về Mỹ, đến lúc đó làm sao bây giờ?”

Tề Xuyên nhìn đường bên ngoài, đứng lúc đèn đỏ. Anh phanh lại, nghiêng đầu nói với cô: “Bây giờ chúng ta sẽ không đề cập tới chuyện về Mỹ, chờ ông nội em hết bệnh rồi nói sau.”

“Thật sự?” Nét mặt Chu Mông Mông không giấu được sự vui mừng, ngửa đầu hôn lên mặt Tề Xuyên một cái: “Chú à, anh tuyệt nhất!”

Tề Xuyên cười tươi, đôi mắt thâm thúy ngập tràn tình cảm, anh cúi đầu nhìn cô nói: “Lòng biết ơn của em chỉ như vậy thôi ư?”

Thấy anh cười mình, Chu Mông Mông cũng bật cười, vươn tay ôm lấy cổ Tề Xuyên nói: “Thế này được chưa?” Nói xong hai người đã môi kề môi, triền miên quấn quýt.

Cuộc tranh cãi trước đó tan thành mây khói.

Nhưng mọi thứ không hề đơn giản như Chu Mông Mông nghĩ. Thậm chí Tề Xuyên cũng không đoán được rằng người đó đột nhiên lại nổi hứng tới Trung Quốc. Hơn nữa, lại đến cùng cha mẹ anh.

Chu Mông Mông và Tề Xuyên ở sân bay đợi nửa giờ, sau đó nhìn thấy cha mẹ Tề Xuyên cùng một quý ông khoảng sáu bảy mươi tuổi ăn mặc như trong phim nước ngoài áo trắng vest đen, tay cầm một chiếc mũ dạ tinh thể, mái tóc bạc lấp lánh.

Càng khoa trương hơn là phía sau ông còn có hai vệ sĩ, đều vest đen giày da, khuôn mặt nghiêm túc, mang găng tay trắng xách một cái vali lớn. Chu Mông Mông ngạc nhiên nhìn, quay đầu nhỏ giọng hỏi Tề Xuyên: “Ba mẹ anh quen người này à?”

Tề Xuyên cũng thu hồi ánh mắt kinh ngạc, cúi đầu nhìn vợ mình, anh nắm lấy tay cô, nói: “Có quen, ông ấy là ông nội anh, công tước Alr.”

49. Chương 49: Chuyển Biến

Về ông nội của Tề Xuyên, Chu Mông Mông có nghe Tề Mông nhắc tới một lần, nghe đồn là một người cực kì hung hãn, cẩn thận tí mĩ khủng bố không chịu nổi. Dĩ nhiên Tề Mông nói như vậy là bởi vì thành kiến cá nhân, cách không lâu anh mới bị người ông này “Hành hạ”.

Mà lời nói Tề Mông rất thành công đi vào não bộ của Mông Mông, khiến tiềm thức của người nào đó hình thành phản ứng sợ hãi. Cô nhìn công tước Alr tới gần, bất giác lui ra phía sau Tề Xuyên đứng.

“Cháu trai yêu dấu của ta, lâu rồi không gặp.” Công tước Alr đi tới vươn tay ôm Tề Xuyên, Tề Xuyên cũng thân thiết chào hỏi: “Ông nội, nhìn thấy thân thể ông vẫn khỏe mạnh cường tráng như trước, cháu thực sự rất vui.”

Nghe hai người dùng tiếng anh lưu loát nói chuyện, Chu Mông Mông lo lắng không yên. Khi hai người nói xong bỗng công tước Alr đột nhiên chuyển tầm mắt sang người cô, lúc này cha mẹ Tề Xuyên cũng đi tới.

Ông quay đầu nhìn Tề Mộ nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Ai có thể nói cho ta biết, tại sao lễ cưới cháu trai yêu dấu của ta lại không thông báo cho ông nội ta đây một tiếng thế. Frankie, con thật muốn xa lánh cha của con như vậy sao?”

Frankie là tên tiếng Anh của cha Tề Xuyên. Lúc này đột nhiên bùng phát chiến tranh khiến cô nhất thời luống cuống. Mà mẹ chồng của cô, cũng chính là vợ của ngài Frankie lại chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, thích thú nhìn cảnh cha con đại chiến.

Giữa lúc gay cấn bỗng Tề Xuyên nói: “Ông nội, cháu và Mông Mông vẫn chưa tổ chức lễ cưới.”

Bị con trai phá vỡ cảnh hay, Khúc Vân Thanh bất mãn nghiêng đầu thở dài, đi tới kéo tay Chu Mông Mông hỏi: “Mông Mông, bụng con lớn như vậy rồi ư? Bác sĩ có nói là trai hay gái không?”

Chu Mông Mông đang nghe mẹ chồng hỏi đột nhiên thấy công tước Alr đưa tay phải ra.

Cô lo lắng nuốt nước miếng, giơ tay đặt lên tay ông sau đó nhìn hân lên tay mình: “Xin chào cô gái xinh đẹp, tôi là ông nội của Tề Xuyên Alberto Diaz, xin cứ gọi tôi là Alr .”

“Alr tiên sinh, xin chào.” Chu Mông Mông cũng dùng tiếng Anh lịch sự đáp lại.

Công tước Alr buông ra tay cô ra, nhìn cô một lúc sau đó nói đùa với Tề Xuyên: “Xuyên, cô dâu của cháu đã dậy thì chưa đấy?”

“...” Tề Xuyên dường như không thích câu này của ông lắm. Chu Mông Mông sợ không khí xấu hổ, vội vàng giải thích: “Alr tiên sinh, cháu đã hai mươi tuổi.”

“Phải không?” Công tước Alr khẽ cong khóe miệng.

Sau đó công tước Alr và vệ sĩ của ông đi tới ở tại biệt thự của Tề Mộ trong thành phố H, còn vợ chồng Khúc Vân Thanh thì lại cố ý dọn đến ở chung với vợ chồng Tề Xuyên.

Chu Mông Mông đối với việc cha mẹ chồng đột nhiên đến ở cùng không hề cảm thấy khó chịu, nhưng có vấn đề xảy ra, đó là mỗi ngày mẹ chồng cô- Khúc Nghiên Thanh đều tự mình hầm canh gà cho cô uống. Vì thế, bây giờ chỉ cần nghĩ tới canh gà là cô đã buồn nôn.

Trong lúc ông nội cô nằm viện, cha mẹ Tề Xuyên có đi thăm vài lần, hai bên gặp mặt đều rất khách sáo. Đúng rồi, lúc ấy Chu Mông Mông mới biết thì ra ông và ba cô chấp nhận Tề Xuyên nhanh như vậy không phải tại anh dùng siêu cấp tuyệt chiêu gì, mà là nhà mẹ đẻ của mẹ chồng cô Khúc Vân Thanh và ông nội cô vốn là chỗ quen biết. Nhiều năm trước ba cô có dẫn cô đến Khúc gia chơi, lúc đó do còn quá nhỏ nên cô đã sớm quên .

Đêm nay Chu Mông Mông uống xong ly sữa liền ngoan ngoãn giúp Tề Xuyên pha một ly cà phê Blue Moun, đem vào thư phòng cho anh. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào bỗng nghe tiếng Tề Xuyên đang nói chuyện điện thoại.

“Năm đó ba làm thế nào?” Tề Xuyên ngồi đối diện cửa, dựa vào bàn làm việc, nhìn tư liệu trên tay nhưng lại nói về một chuyện khác.

“Con biết, từ trước tới nay ba luôn máu lạnh vô tình, không có tình cảm, nhưng ba cũng phải ngẫm lại, chẳng phải bây giờ con đang gánh vác trách nhiệm do ba để lại ư..”

Nghe giọng Tề Xuyên hình như là đang nói chuyện với cha anh. Cha Tề Xuyên chỉ sang hai ngày thăm ông nội cô rồi vội vã bay về Mỹ, nghe nói công việc ở Mỹ rất nhiều, vất vả lắm mới dành ra vài ngày tới thăm ông nội cô.

Về phần mẹ của Tề Xuyên Khúc Vân Thanh, với lý do chăm con dâu mang thai nên bà ở lại không đi. Tựa như cố ý bảo vệ trận địa, đề phòng công tước Alr. Chu Mông Mông từng nghe Tề Mông kể về lịch sử hào hùng của mẹ anh, năm đó bà đã dùng mọi cách để cứu chồng mình ra khỏi bàn tay của công tước Alr. Chính vì vậy bà được công tước Alr trao tặng cho danh hiệu “Nữ nhân tàn ác”. Trong đó, bị trúng độc còn có con trai đầu của bà- Tề Xuyên.

Nhìn Tề Xuyên đặt điện thoại xuống Chu Mông Mông mới bước tới, đặt cả phê lên bàn, đứng ở sau như con chó nhỏ nịnh bợ xoa bóp vai giúp anh: “Chú, anh vừa nói chuyện với ai thế?” Đây là cô biết rõ mà còn cố hỏi.

Tề Xuyên thấy cô đột nhiên phá lệ ân cần, khoe miệng vốn lạnh lùng thoáng mỉm cười, nắm bàn tay nhỏ bé đang xoa bóp vai mình nói: “Tiểu Mông, em có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

Chu Mông Mông bị anh nhìn thấu, bĩu môi, xoay người ôm lấy cổ Tề Xuyên, thở dài: “Mỗi ngày ba bữa em đều phải uống canh gà của mẹ anh, em cảm thấy em bé trong bụng sắp hóa thành heo con rồi.”

“Mẹ anh ở nhà không bao giờ nấu ăn, đây là đặc quyền của em.” Tề Xuyên nghiêng người kéo cô vào lòng, trấn an xoa tay cô.

Chu Mông Mông biết mẹ của Tề Xuyên đối với cô rất tốt nên anh khó mà nói gì, nhưng..., cô rúc vào lòng anh than thở: “VẬY về sau anh giúp em uống một nửa nhé.”

“Ừm.” Tề Xuyên nâng eo cô lên rồi hôn lên trán cô, đối với tài nấu ăn của mẹ mình, anh hoàn toàn có thể hiểu được cảm xúc của Tiểu Mông.

Nói xong chuyện này Chu Mông Mông mới nhớ tới một chuyện, cô vốn không biết nên nói ra như thế nào nhưng Tề Xuyên lại đi trước một bước hỏi: “Tiểu Mông, em có nguyện ý đi theo anh trở về Anh không?”

“...” Chu Mông Mông ngẩng đầu nhìn ánh đèn phản chiếu trong mắt anh, tối đen, không lẫn một chút tạp chất. Từ sau khi công tước Alr đến thành phố H, cô đã hiểu, Tề Xuyên không có khả năng cùng sống với cô ở đây.

“Không phải em đã từng nói rồi ư, về sau anh đi đâu em liền theo đó, đến chết cũng không buông tay.” Tuy rằng cô rất nhớ nhà, nhưng không phải cổ ngữ có câu: lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó sao? Cô đã gả cho anh thì sẽ theo anh, tuyệt đối không thể nuốt lời .

Tề Xuyên ôm chặt cô, hai người ngăn cách bởi một bụng bầu, bên trong là kết tinh của họ, liệu có chuyện gì so với chuyện hai người ôm nhau ở cùng một chỗ hạnh phúc hơn?

“Anh có thể đồng ý với em một chuyện không?” Chu Mông Mông tựa đầu tựa lên vai anh, hỏi.

Anh đưa tay vuốt ve tóc mái của cô, trả lời: “Đều do em quyết định.”

Chu Mông Mông thấy Tề Xuyên chưa hỏi mà đã đồng ý, nghi hoặc nói: “Lại bị anh đoán được rồi?”

Tề Xuyên nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: “Thật ra anh đã sớm cùng ông nội em bàn bạc qua, anh biết em rất coi trọng ý kiến của mọi người, và đương nhiên, anh cũng muốn ba vợ tự mình trao cô vợ nhỏ vào tay anh.”

Nghe Tề Xuyên nói như vậy, Chu Mông Mông chợt cảm thấy sống mũi cay cay, ôm chặt cổ anh, giả bộ không vui nói: “Mỗi lần đều nhìn thấu em, anh không ngáy sao? Em thực sự đơn giản như vậy?”

“Đúng vậy.” Tề Xuyên nghiêng đầu thì thầm vào tai cô: “Đơn giản tựa như chú heo nhỏ.”

Cô quay lại nhìn anh phồng má, giả bộ tức giận nói: “Em không phải là con heo ngốc nghếch...” Cô nói còn chưa xong Tề Xuyên đã cúi đầu hôn lên môi cô: “Anh luôn nghĩ là heo con thì rất dễ chăm sóc. Tiểu Mông, đơn giản là phúc, em phải tích phúc.”

Nháy mắt Chu Mông Mông lại bị anh đùa giỡn, cái gọi là heo con đại chiến với sói xám có lẽ cũng không bằng thế này. Hai người ở cùng một chỗ gần một năm, vậy mà bây giờ cô mới phát hiện, Tề Xuyên là một người vô cùng hẹp hòi luôn tìm cơ hội chiếm tiện nghi của cô. Trước đây Tề Tiểu Bảo đã cảnh cáo, trong bụng Tề Xuyên không thể giữ được thuyền, bởi vì sớm đã bị đen tối nhồi nhét vào!

Về phần tính cách Tề Xuyên giống ai trong nhà Chu Mông Mông đã không muốn tìm hiểu, bởi vì cô biết, trong ngôi nhà đó ai cũng đều là yêu quái thành tinh, ngay cả Tề Tiểu Bảo trông đơn thuần nhất cũng không ngoại lệ.

Vài ngày sau Chu Mông Mông tới bệnh viện kiểm tra, thuận đường sang thăm ông nội. Sau khi phẫu thuật xong tinh thần ông khôi phục rất nhanh, Chu Mông Mông thấy nếu giờ ông xuất viện hẳn cũng không có vấn đề gì. Chu Kiến Nghiệp cũng muốn xuất viện về nhà, ở trong bệnh viện chỉ khiến ông càng mệt mỏi thêm. Hai ông cháu đồng thời dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Tề Xuyên đang chăm chú gọt táo, nhưng anh chỉ thản nhiên nói: “Xuất viện còn quá sớm, và lại miệng vết thương cũng chưa hoàn toàn khép lại, chỉ nên đi dạo bên ngoài thôi.”

Từ lần Tề Xuyên và Chu Kiến Nghiệp nói chuyện đợt trước, Chu Mông Mông cảm thấy anh càng ngày càng không lễ phép. Hơn nữa, bây giờ lại hình thành một thói quen rất đáng sợ, đó là mỗi lần đến bệnh viện anh sẽ gọt hai quả táo, một đưa cho Chu Kiến Nghiệp, một đưa cho cô. Lý do rất đơn giản, ăn nhiều hoa quả sẽ khiến cho thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh. Huống chi, người đến thăm Chu Kiến Nghiệp rất nhiều, một đồng giò trái cây, không ăn thì thật lãng phí. Cho nên Tề Xuyên biến hai ông cháu thành máy tiêu thụ thực phẩm.

Tề Xuyên cắt quả táo thành những miếng nhỏ, bỏ vào đĩa rồi đặt lên giường: “Hai người mau ăn đi.”

Hai ông cháu nhẩn mặt, cái này so với việc mỗi ngày đều uống canh gà của Khúc Vân Thanh có gì khác nhau đâu? Đúng rồi, Chu Kiến Nghiệp cũng được mẹ chồng cô Khúc Vân Thanh đối đãi đặc biệt, với lý do “đều là người trong nhà cả”.

Ngay lúc hai ông cháu cố nghĩ ra biện pháp tránh bữa ăn này thì bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa. Cửa phòng mở ra, mọi người quay đầu nhìn liền thấy một lẵng hoa siêu lớn đi vào.

Chu Mông Mông ngạc nhiên, che miệng nói: “Oa, lẵng hoa biết đi!”

Thấy cháu gái ngạc nhiên như thế Chu Kiến Nghiệp có chút mất mặt, còn Tề Xuyên tựa như đã quen, xoa xoa đầu cô: “Lẵng hoa sẽ không biết đi, là người phía sau mang nó đi.”

Hả, mặt Chu Kiến Nghiệp đỏ ra, hành động này giống như ở trường mẫu giáo phải không?

Người giao hàng đặt lẵng hoa sang một bên rồi mang tờ giấy xác nhận đưa cho người nhìn có vẻ uy nghiêm nhất ký. Đúng vậy, không ai khác chính là Tề Xuyên.

Tề Xuyên nhận tập giấy, nhìn xuống, thoáng giật mình một chút sau đó nhanh chóng ký tên, đưa lại cho nhân viên giao hàng rồi nói: “Lần sau nếu người này lại đặt hoa mẫu đơn phiền anh chuyển lời tới ông ấy, tới thăm bệnh sẽ thích hợp hơn. Và tất nhiên, ông ấy nên tự mình tới.”

Chu Mông Mông cũng nhìn người giao hàng, là một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, trong lúc thời tiết nóng bức khó chịu thể này mà anh ta vẫn mặc tây trang giày da có thắt nơ ở cổ, quả thật là rất giống ông chủ của anh ta.

“Cậu chủ, ông chủ tự mình đến đây còn ra thể thống gì nữa. Cho nên ngài ấy đặc biệt phái tôi đến đây để gặp mọi người.” Người tới là Jieer Hardy, vệ sĩ của công tước Alr, Chu Mông Mông có thể cảm nhận được lòng trung thành sâu sắc của người này đối với chủ nhân của anh ta.

Jieer Hardy trông khá gầy gò và có khuôn mặt khắc khổ, Tề Xuyên nói anh ta đã đi theo công tước Alr hơn năm năm, bình thường cho dù dưới tình huống nào cũng cũng không rời công tước Alr nửa bước.

Chu Kiến Nghiệp nghe không hiểu Jieer Hardy nói gì nên tò mò hỏi: “Oắt con, ai thế?” Đúng rồi, Chu Kiến Nghiệp từ hôm nói chuyện với Tề Xuyên lần đó đã chuyển từ “Tề giáo sư” thành “Oắt con” để gọi anh.

Tề Xuyên đối với việc được Chu Kiến Nghiệp gọi bằng biệt danh thân mật dĩ nhiên sẽ không có gì bất mãn, mà nếu có thì anh cũng sẽ không biểu hiện ra trước mặt để Chu Kiến Nghiệp thấy. Nhưng Chu Mông Mông biết chắc rằng anh sẽ nhớ kỹ chuyện này, sớm muộn gì cũng sẽ tính.

“Là người của ông nội cháu, Jieer Hardy.” Tề Xuyên cũng không muốn nhiều lời giải thích, anh chuyển sang nhìn Jieer Hardy, ý bảo chính anh ta tự mình giới thiệu đi.

Jieer Hardy hắng giọng, trước kia anh ta cũng từng chăm sóc bà nội Tề Xuyên cho nên cũng biết một ít tiếng Trung, nhưng mà phát âm vẫn có chút vụng về.

“Xin chào, tôi là Jieer Hardy, là người của công tước Albert, ngài ấy đặc biệt phái tôi đến đây để thăm ngài...”

Chu Kiến Nghiệp nghe anh ta bập bẹ nói nửa tây nửa tàu có chút đau đầu, nhìn một thân tây trang màu đen bỗng muốn nói giỡn: “Trông cậu chẳng giống như đi thăm bệnh nhân gì cả, nhìn giống đưa ma hơn đấy.”

Chu Mông Mông không nhịn được bật cười. Còn sắc mặt Jieer Hardy lập tức xanh lét.

Nhưng lời này vẫn chưa đủ kích thích, khi Chu Kiến Nghiệp nhìn lăng hoa còn cao hơn so với người, không thích nói: “Lăng hoa này càng nhìn lại càng giống, thêm hai tờ giấy vay tiền dán ở trên nữa, thật là... Chắc chắc!”

Lúc này Chu Mông Mông rõ ràng thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh ta khê giật giật. Jieer Hardy càng lúc càng xấu hổ, chuyển tầm mắt nhìn sang Tề Xuyên, dù sao Tề Xuyên cũng là chủ nhân tương lai của anh ta, hẳn nên nói ra vài câu cứu vãn tình mới đúng, thế nhưng Tề Xuyên lại giống với Chu Mông Mông đều ở bên xem kịch vui.

Vì thế Jieer Hardy đành kiên trì nói: “Đây là thành ý của ông chủ của tôi, nếu như Chu tiên sinh không thích thì tôi sẽ cho người đổi lại.”

“Thôi không cần, đem về đi.” Chu Kiến Nghiệp khoát tay, ý muốn tiễn khách. Jieer Hardy đột nhiên có dự cảm xấu. Và một giây sau, dự cảm xấu này đã được kiểm chứng.

Jieer Hardy làm theo lời dặn của công tước Alr, đưa một thiệp mời cho Chu Kiến Nghiệp, ý muốn hẹn mặt gặp nhau. Bỗng Chu Mông Mông cảm thấy công tước Alr này hơi quá đáng, rõ ràng ông cô còn đang nằm viện, ông ta đã không đến thì thôi lại còn bắt ông cô đến, thật là bất lịch sự, vì thế cô không vui nói: “Xin lỗi Hardy tiên sinh, nhờ anh vui lòng chuyển lời tới công tước Alr rằng ông nội của tôi hiện tại đang bệnh nặng, không thể đi được.” Cô lấy thiệp mời trong tay Chu Kiến Nghiệp trả lại cho Jieer Hardy.

Jieer Hardy ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Tề Xuyên, thấy Tề Xuyên không có ý kiến đành xanh mặt ra ngoài.

Chờ sau khi anh ta rời khỏi đây Tề Xuyên cười khổ nói với hai ông cháu: “Chuyện này nguy rồi.”

Trông Tề Xuyên vừa cười vừa nói Chu Mông Mông còn tưởng anh cố ý dọa bọn họ, thế nên hỏi: “Sao lại nguy chứ?”

Tề Xuyên đưa tay nhéo mũi cô: “Cậu ta sẽ về kể lại cho ông anh.”

“... Vậy làm sao bây giờ?” Khuôn mặt Chu Mông Mông nháy mắt đau khổ, chán nản.

Chu Kiến Nghiệp thấy cháu gái bảo bối nhà mình vì chuyện này mà mặt mày ủ ê bỗng mới thấy mình khi nãy đùa hơi quá trớn, vì thế nhìn Tề Xuyên nói: “Chuyện này, oắt con, cháu xem có thể mời ông cháu đến nhà ta một chuyến được không, chờ ta hết bệnh sẽ đãi ông ấy một bàn món ăn quê hương, ông cháu là người nước ngoài chắc hẳn sẽ rất thích, dù sao cũng đều là người một nhà, ít ra cũng phải đón tiếp chu đáo.”

Tề Xuyên cúi đầu nhìn Mông Mông đang thụng mặt, đáp: “Vâng ạ, cháu nghe theo ông.”

Lúc hai người ra khỏi bệnh viện Chu Mông Mông mới thở dài nói: “Chú, sao vừa rồi ah không vào hoà giải, lại nhìn em và ông kẻ xướng người hoạ, rất vui sao?”

“Ừ.” Tề Xuyên còn rất vui vẻ thành thật trả lời.

Nhìn bộ dáng vô lại này của anh, vẻ mặt tuy vẫn phong đạm khinh vân nhưng ở sâu bên trong vẫn tỏa ra sự nham hiểm, Chu Mông Mông bị anh chọc tức đến ngứa răng, nhưng bởi vì đang mang thai nên cô không thể như trước ghì cổ anh, chỉ có thể rên rỉ than phiền: “Anh sao có thể như vậy, anh thật xấu...”

“Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu” Tề Xuyên cười nói.

Nhưng nếu vì chuyện của ông cô mà để lại ấn tượng xấu, thì cô phải làm sao bây giờ?

Cô không muốn sau khi sinh em bé, lại bởi vì không hòa hợp được với ông nội của chồng mà mất đi cha đứa nhỏ. Vì thế, trong lòng Chu Mông Mông bắt đầu lập ra kế hoạch. Đầu tiên, về nhà cô liền gọi cho chị em tốt Tề Tiểu Bảo.

Hai người nói chuyện gần hai tiếng đồng hồ, Tề tiểu Bảo đề nghị một số cách, cuối cùng hai người quyết định xin một ít quân tình của một người nào đó. Mà người này đi tiên phong thì khỏi chê, hai người nhất trí bỏ phiếu, chọn em hai Tề Hoàn hiện tại đang nhàn rỗi.

Hiển nhiên kế hoạch của bọn họ sẽ không thông báo cho Tề Xuyên biết. Bởi vì nếu Tề Xuyên biết, khẳng định sẽ lạnh lùng hỏi một câu: “Hai người xác định, cộng chỉ số thông minh của hai người lại có thể sai khiến được Tề Hoàn?”

50. Chương 50: Một Người Anh Em Khác

Chu Mông Mông thực sự nghe theo lời đề nghị Tề Mông, đi tìm Tề Hoàn. Lại nói người em trai này cùng Tề Xuyên và Tề Mông hoàn toàn không cùng thuộc một hành tinh. Dĩ nhiên với điều kiện tiên quyết là bốn anh em nhà họ Tề đều không thuộc về trái đất.

Từ sau khi công tước Alr chuyển đến nhà tự tập đông đủ thì Tề Hoàn hầu như không về nhà, có lúc đến nhà Tề Xuyên la cà cả ngày. Nhưng mà khi đến luôn là quá nửa đêm. Vì thế Tề Xuyên đặc biệt thêm dấu vân tay của Tề Hoàn vào mật khẩu bảo vệ.

Đêm nay Chu Mông Mông cố ý không ngủ, ôm cây đợi thỏ chờ Tề Hoàn trở về. Đến rạng sáng hai giờ cô đứng dậy đi vệ sinh, bỗng thấy bên ngoài cửa sổ đột nhiên sáng đèn, cô vội vàng kéo quần, xốc rèm nhìn xuống dưới, là đèn pha của một chiếc Aston Martin V12 màu đỏ đang sáng, đây là chiếc xe Tề Hoàn mua năm ngoái, lúc đó Tề Mông có kể, nghe nói chiếc xe này trị giá 8 chữ số 0. Nhưng mà Tề Hoàn ở trong nước không lâu mà mua hẳn cả một chiếc thể này thật khiến Chu Mông Mông sợ tới mức có thể nuốt mười quả trứng gà.

Mọi người đều nói Tề Hoàn tiêu tiền như nước, nhất định là loại phá gia chi tử. Đáng tiếc anh ta không phải như thế. Anh ta giống Tề Xuyên, đều có sự nghiệp riêng của chính mình. Chẳng qua khái niệm tiền bạc đối với anh ta mà nói, giữ nhiều chỉ tổ thêm phiền phức.

Tề Hoàn là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, nghề phụ là hoạt động nghệ thuật, với tên tuổi nổi tiếng thế giới mà nói, anh ta hoàn toàn có thể làm vậy. Hơn nữa suy nghĩ của anh ta đã vượt qua mức người thường có thể lý giải được.

Dám đối phó với người ngoài hành tinh kiểu này, cũng chỉ có một cô bạn nhỏ vô cùng ngây thơ Chu Mông Mông mà thôi.

Nhìn xe đã đỗ vào gara, Chu Mông Mông chạy nhanh đi rửa tay, cào cào lại mái tóc lộn xộn rồi nhẹ nhàng mở cửa, nhìn Tề Xuyên trên giường vẫn đang ngủ say cô mới an tâm rón rén ra khỏi phòng.

Vừa mới đi xuống cầu thang bỗng nghe thấy tiếng đóng cửa.

Bởi vì Chu Mông Mông đang mang thai nên Tề Xuyên thay đổi toàn bộ đèn tường thành đèn cải tiến âm thanh, sợ buổi tối cô đi không cẩn thận bị ngã.

Lúc này đèn tường vừa sáng, đèn phòng khách cũng bật sáng lên. Chu Mông Mông ghé người vào song cầu thang nhìn bóng dáng như siêu mẫu đang đi tới bàn quầy bar trong phòng bếp, mái tóc vàng tươi rực rỡ dưới ánh đèn.

Anh ta vừa đi vừa cởi áo, ném lên sofa, lúc đến quầy bar đã xích loa phần trên, bộ dạng lười biếng mở tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng, mở nắp ra ngửa đầu uống.

Với thị lực 10.0 của Chu Mông Mông 2 có thể thấy rõ ràng dòng nước từ khóe miệng Tề Hoàn chảy dọc xuống cổ, theo cơ ngực rắc rắc rơi xuống bàn quầy bar, trời ạ, chỉ uống nước thôi cũng khiến người ta chảy

máu mũi, so với Tề Xuyên thoát y tuyệt đối không thua kém. Cô thật không rõ, tại sao đàn ông nhà họ Tề ai cũng gọi cảm như thế, gen di truyền tốt đến mức thật khiến người ta ghen tỵ!

‘Ưc’ Chu Mông Mông bất giác nuốt ngụm nước miếng, bỗng nghe một giọng nói trầm trầm từ tính vang lên: “Xem đủ chưa? Chị dâu thân yêu.”

Mông Mông bị Tề Hoàn phát hiện liền hoảng sợ, lảo đảo nói: “Mẹ ơi, anh ta có mắt sau đầu à? !”

Lúc này Tề Hoàn cũng đã quay đầu nhìn cô, Chu Mông Mông đành xấu hổ cười nói: “Em hai, trẻ như vậy mới về sao?”

Tề Hoàn lớn hơn Chu Mông Mông mười hai tuổi, kiểu xưng hô ‘em hai’ này dĩ nhiên Tề Hoàn không thích: “Chị dâu, vui lòng gọi tôi là Tề Hoàn.”

Chu Mông Mông bị anh ta nhắc nhở mới nhớ, mặc dù càng lúc càng xấu hổ nhưng da mặt cô đã khá dày rồi, cố mỉm cười bước xuống cầu thang.

Tề Hoàn nhìn bà bầu đi tới, nhướng mày nói: “A, chị dâu buổi tối không ngủ được, hay là muốn chờ tôi?”

“Hi hi, hai anh em nhà anh thật thông minh, đoán đúng rồi!”

Được Chu Mông Mông không hào phóng khen ngợi Tề Hoàn cũng chẳng vui mừng, anh cúi đầu nhìn cô gái mới hai mươi tuổi, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp với nụ cười tươi rói, nhưng mà, thật sự đáng tiếc, cô đã là người của anh mình.

Tề Hoàn tiện tay ném chai nước vào sọt rác phía sau, sau đó mở tủ lấy một gói mì ăn liền, nói: “Cô tìm tôi là vì chuyện công tước?”

Quả nhiên chỉ số thông minh của đàn ông Tề gia thật đáng sợ, Chu Mông Mông cảm thán lần thứ n.

“Tôi cần sự giúp đỡ của anh” Dù sao cũng là em chồng, tuy không thân thiết bằng Tề Tiểu Bảo nhưng mọi người vẫn là người nhà. Nhờ một chút chắc không có vấn đề gì nhỉ!

Tề Hoàn dường như không nghe thấy cô nói, lấy nồi nước đặt lên bếp, bật bếp nói: “Giúp tôi lấy hai quả trứng, bốn lát chân giò hun khói.”

Chu Mông Mông ngoan ngoãn lấy trong tủ lạnh hai quả trứng gà cùng bốn lát chân giò hun khói, đặt lên đĩa rồi mang tới cho anh ta. Tề Hoàn không quay đầu vươn tay cầm hai quả trứng, chuẩn xác đập thẳng một phát vào nồi. Chu Mông Mông nhìn người bên cạnh, ánh mắt rũ xuống, người này rất giống chú của cô. Chẳng qua... chú của cô sẽ không như vậy.

Cô liếc nhìn nửa thân trên trần trụi gọi cảm, có chút ăn không tiêu: “À này, anh không thấy lạnh ư?”

“Nếu lạnh thì tôi cởi áo ra làm gì?” Anh ta nghiêng nhìn cô đầu cười nói. Chu Mông Mông mơ hồ có thể thấy trong mắt anh ta lóe ra tà khí.

Đột nhiên bị đùa giỡn khiến tóc gáy cô đều dựng đứng: “Anh có thể vì phụ nữ có thai suy nghĩ một chút, mặc quần áo vào không?”

Chu Mông Mông cảm thấy bản thân đã rất uyển chuyển biểu đạt nhưng Tề Hoàn chẳng hề để ý trả lời: “Tôi đã vì phụ nữ có thai suy nghĩ nên mới không muốn cô ngửi thấy mùi rượu cùng mùi mồ hôi trên áo tôi rồi. Nếu cô không phiền, liệu cô có thể lấy giúp tôi một cái áo sạch trên phòng không?”

Cảm tình của cô đối với anh ta nháy mắt tụt về số 0, sai khiến một người phụ nữ có thai rất không đạo đức. Nhưng mà cô có việc cần nhờ người ta, đành ủy khuất đi vậy.

Chu Mông Mông đi lên phòng Tề Hoàn, mở tủ lấy một áo sơ mi bất kỳ, lúc đi xuống đã thấy anh ta ngồi trên sofa, vừa ăn vừa xem tivi. Từ góc độ cô nhìn lại, Tề Hoàn quả thật trông rất đẹp trai quyến rũ, so với Tề Xuyên có lẽ hơn, e rằng đã làm điều đúng không ít trái tim chị em phụ nữ.

Tiếc rằng người đàn ông này chưa bao giờ dành tình cảm với ai lâu cả. Cho nên Chu Mông Mông cảm thấy chú của cô vẫn là tốt nhất.

Cô cầm áo, đi tới đưa cho anh ta: “Đây, mau mặc đi.”

Tề Hoàn đặt đĩa xuống, rút giấy ăn lau miệng, cũng không nhận lấy áo mà vỗ nhẹ chỗ ngồi bên cạnh nói: “Lại đây ngồi xuống.”

Không biết anh ta có ý đồ gì, Chu Mông Mông thở dài: “Tề Hoàn, rốt cuộc anh có đồng ý với đề nghị của tôi không vậy?”

“Tôi sẽ không làm chuyện không có lợi ỉn.” Tề Hoàn thấy cô bất động, nhún vai: “Huống chi, tôi và ông ta không hợp.”

“Làm sao có thể, ông ấy là ông nội anh mà? Anh giúp tôi khuyên một chút, để ông ấy đừng làm khó cho nhà tôi không được sao?”

Đối với ý tưởng ngày thơ của Chu Mông Mông, Tề Hoàn tỏ vẻ bất lực: “Cô hẳn nên nói lời này với chồng cô mới đúng, anh ấy là người cháu ông ta thương yêu nhất.”

Chu Mông Mông mím môi, đưa áo cho Tề Hoàn nói: “Tôi sẽ không làm phiền tới chú ấy, anh ấy vì chuyện của tôi đã đủ mệt mỏi rồi. Anh là em trai anh ấy, không thể giúp chúng tôi một chút được à?”

“Đúng là thiếu kiên nhẫn.” Tề Hoàn khoác tay lên sô pha, liếc cô nói: “Với tính cách này của cô mà anh trai tôi vẫn có thể chịu nổi đến tận bây giờ, xem ra anh ấy đã thực sự thay đổi.”

“...” Chu Mông Mông nhìn anh ta chăm chọc mình, trong đầu đột nhiên nhớ tới lời nhắc nhở của Tề Mông: “Anh hai anh tính cách rất thất thường, trăm ngàn em đừng ở một chỗ với anh ấy hoặc là có ý muốn thuyết phục anh ấy, anh ấy và anh cả anh đều thuộc dạng biến thái hết.”

Ngay lúc cô còn đang suy nghĩ, đột nhiên Tề Hoàn ngồi dậy nhích lại gần cô: “Muốn tôi giúp cũng không phải là không thể, nhưng mà có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Chu Mông Mông thấy có hi vọng, đôi mắt đen lập tức phát sáng lấp lánh.

Tề Hoàn nhìn đôi mắt long lanh xinh đẹp như ngọc, đưa tay vén lọn tóc mai của cô: “Nếu không... cô cũng cho tôi...”

“Tề Hoàn.” Giọng nói không lớn không nhỏ lạnh như băng đột nhiên vang lên.

Hai người đều ngẩng đầu nhìn, Tề Xuyên khoác một áo ngủ màu xám, vẻ mặt lạnh lùng đứng trên tầng hai.

Chu Mông Mông vội vàng đứng dậy, vừa định giải thích nhưng Tề Xuyên đã nói với cô: “Tiểu Mông, em trở về ngủ đi.”

Đối mặt với sự lạnh lùng của Tề Xuyên, cô không dám không nghe, vì thế đành gật đầu, trước khi đi cô còn nghiêng đầu nhe răng với Tề Hoàn, hàm ý rất rõ ràng “Nếu anh dám nói chuyện vừa rồi với Tề Xuyên, cẩn thận tôi tìm anh tính sổ!” .

Tề Hoàn thích thú nhìn cô vẫy tay: “Chị dâu, ngủ ngon nhé!”

Chu Mông Mông đi lên cầu thang, đi ngang qua Tề Xuyên nhưng anh không hề nhìn cô, có lẽ anh giận thật rồi.

Chờ Tiểu Mông vào phòng đóng cửa, lúc này Tề Xuyên mới nói với Tề Hoàn: “Em vào thư phòng của anh.”

Đợi Tề Xuyên và Tề Hoàn đi vào thư phòng, Chu Mông Mông mới lén lút chạy ra ngoài, ghé đầu vào cửa thư phòng, dựng tai lắng nghe xem hai người nói chuyện gì.

Đáng tiếc cách âm của thư phòng quá hiệu quả, ngay cả một tiếng động nhỏ cô cũng không nghe được. Gần một giờ sau Tề Xuyên mới về phòng ngủ, bởi vì nghe không được nên Chu Mông Mông cũng đã nằm trên giường gần một giờ.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, cô mở to mắt tựa như mới dậy.

“Chú, em có chuyện muốn nói với anh!”

Tề Xuyên đi đến bên giường nhìn cô nói: “Muộn rồi, em ngủ đi.”

“Nhưng...” Chu Mông Mông vốn còn muốn nói nhưng anh đã kéo một góc chăn nằm xuống, xoa đầu cô: “Ngoan, nghe lời anh.”

Cứ như vậy Chu Mông Mông không cần giải thích gì cả, Tề Xuyên và cô đều xoay lưng vào nhau ngủ.

Sáng hôm sau Khúc Vân Thanh đột nhiên tới nói với người giúp việc: “Hôm nay cô dọn phòng dành cho khách đi, thằng bé về sau sẽ không tới đây ở nữa.”

Chu Mông Mông đang chuẩn bị cơm trưa Tề Xuyên đột nhiên nghe mẹ chồng nói như vậy, vội vàng buông cái đĩa trong tay xuống, chạy ra phòng khách hỏi: “Dì ơi, Tề Hoàn phải đi à?”

Thấy con dâu hỏi, Khúc Vân Thanh thở dài, ủ rũ nói: “Đúng vậy, hôm nay nó bay về Mỹ. Tối qua Tiểu Hoàn và Tiểu Xuyên âm ỹ một trận con không biết sao? Cũng không biết xảy ra chuyện gì mà sáng nay nó đã mua vé máy bay. Mấy đứa này cũng thật là, anh em xung đột cãi nhau là chuyện thường, sao lại phải chuyển đi chứ...”

Lời của Khúc Vân Thanh nói khiến cho Chu Mông Mông giật mình, cô vụn vụn không ngờ rằng chuyện tình cờ đêm qua lại để lại hậu quả tệ đến vậy.

51. Chương 51: Đi Tìm Duyên Phận

Mấy ngày sau Chu Kiến Nghiệp được xuất viện, Chu Mông Mông giúp ông cô đi lấy thuốc, trên đường đi tình cờ chạm mặt với bạn gái của anh cả.

“Mông Mông.” Diệp Viện chào cô, Chu Mông Mông nhìn sắc mặt cô so với trước đây tái nhợt hơn rất nhiều, cũng không biết có phải do trang điểm hay không.

Nhưng có lẽ từ lần trước, tận mắt thấy anh cả tát Diệp Viện một cái thì sự chán ghét của cô đối với Diệp Viện cũng ít đi 1 chút. Tuy vậy, cô vẫn không thích nổi người phụ nữ này.

“Cô sao lại ở đây?” Chu Mông Mông nhìn bụng của Diệp Viện đã gần bảy tháng. Hôm nay Diệp Viện xoa mái tóc đen, cảm giác khác xưa rất nhiều, trong ấn tượng của Chu Mông Mông Diệp Viện luôn là người cẩn thận tỉ mỉ, tinh thần sáng lạng.

Diệp Viện giơ tay gạt mái tóc ra sau, trên mặt mặc dù vẫn mỉm cười nhưng đã có chút tiều tụy: “Đừng lo, tôi tới đây không phải muốn gây chuyện, cô có thời gian nói với tôi một lát không?”

“Tôi xin lỗi, hôm nay tôi phải đi cùng ông nội.” Chu Mông Mông thẳng thừng từ chối.

Nghe Mông Mông nói như vậy, Diệp Viện cúi đầu thở dài: “Thật tốt.”

Câu “Thật tốt” này bỗng dưng khiến Chu Mông Mông dựng hết tóc gáy, Diệp Viện hôm nay rất kỳ lạ. Đúng lúc cô chuẩn bị lấy thuốc rồi đi thì Diệp Viện ở sau lưng đột nhiên hỏi: “Nếu tôi rời khỏi Chu Miểu, cô nói liệu anh ấy có hạnh phúc hơn không?”

“... Cô có ý gì?” Chu Mông Mông tưởng rằng mình là nghe nhầm. Nhưng Diệp Viện không hề lặp lại câu hỏi, chỉ khoát tay nói: “Cô đừng nói cho Chu Miểu biết hôm nay tôi tới đây, anh ấy biết chắc chắn sẽ rất tức giận.”

Nhìn Diệp Viện xoay người rời đi, trong lòng Chu Mông Mông bỗng thấy chua xót, nghĩ lại thì một người phụ nữ cho dù bên ngoài có tỏ ra thờ ơ đến mấy nhưng nội tâm họ thật ra cũng đau đớn hơn người thường.

Cho đến sau này khi Diệp Viện bỏ đi, Chu Mông Mông mới nghe Tề Xuyên kể về thân thế của cô ấy. Thì ra Diệp Viện muốn kết hôn cùng Chu Miểu không phải vì địa vị của nhà cô. Còn về phần tại sao Tề Xuyên biết nhiều như vậy là vì ngày xưa Tề Xuyên từng muốn thuyết phục anh cả cô nên đã tìm hiểu qua.

Hôm nay Tề Xuyên có một bài thuyết trình quan trọng còn ba cô lại phải đi họp. Cho nên chỉ có cô và anh trai đến đón ông nội. Vừa về đến nhà, Chu Mông Mông liền phát hiện ra anh cả cô cứ đứng ngồi không yên.

Chu Mông Mông định hỏi xem có phải anh lo lắng chuyện công việc hay không nhưng trong nhà bỗng xuất hiện một vị khách bất ngờ.

Chu Mông Mông đã từng vô số lần tưởng tượng lúc ông xuất hiện mình sẽ ứng phó thế nào, nhưng lúc này đây, nhìn ông già râu tóc bạc phơ thực sự đứng trong nhà mình, cô bỗng cảm thấy không biết làm gì.

Trước kia Chu Mông Mông không để ý mình có lưu lại ấn tượng xấu đối với người khác hay không. Nhưng lần này thì khác, cô phải đối mặt với ông của chồng, là người có quyền lực nhất, cô không dám tùy hứng làm bậy, bởi vì nếu làm bậy cô có thể sẽ mất đi người đàn ông mình yêu nhất.

“Alr tiên sinh, xin chào.” Chu Mông Mông máy móc chào.

Công tước Alr thấy cô bé này còn nhớ rõ lời đề nghị của mình, không hề có ý nhận làm người thân khiến ông thấy khá hài lòng: “Tiểu thư Mông Mông, ta có thể vào trong ngồi một chút không?” Có thể thấy được đứa nhỏ này so với tưởng tượng của ông thông minh hơn.

Cũng may công tước Alr cũng không quá nghiêm túc như trước đây, tuy rằng giọng đã bình thường nhưng cô vẫn không dám thả lỏng, mỉm cười, nghiêng người mời: “Rất hoan nghênh ngài, mời vào.”

Công tước Alr cùng Jieerh bước vào khiến Chu Miểu chú ý, bởi vì Chu Kiến Nghiệp vừa về phòng nghỉ ngơi, cho nên ông nội vẫn chưa biết có Công tước Alr đến.

Chu Miểu nhìn em gái Mông Mông dẫn hai người ngoại quốc vào nhà, sau một hồi ngạc nhiên mới phản ứng lại, bảo người giúp việc đi pha nước trà.

Sau khi Công tước Alr ngồi xuống Chu Mông Mông mới bắt đầu giới thiệu cho Chu Miểu: “Alr tiên sinh, ông nội cháu đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Công tước Alr nghe cô nói cũng không phản ứng lại, chỉ nói: “Hôm nay ta tự mình đến đây không phải muốn tới thăm ông cô, mà là đợi cô chậm chạp mãi không đến. Cho nên, ta đặc biệt đến đây.”

Nhất thời sắc mặt Mông Mông tái nhợt, cô không phải không muốn tới chào ông mà là Tề Xuyên và Khúc Vân Thanh không cho cô đi, huống chi cô cũng không có dũng khí đến.

“Cháu xin lỗi, Alr tiên sinh...”

“Được rồi, ta biết cô không tới gặp ta là vì có chỗ khó xử của mình. Nhưng cũng không có nghĩa là cô có tư cách ngăn cản ta gặp chặt ta tương lai. Nói thật cho cô biết, lần này ta về nước là muốn chờ cô sinh đứa nhỏ xong sẽ tự mình mang nó đi.” Lời của Công tước Alr lập tức khiến Mông Mông hoảng sợ, sắc mặt Chu Miểu đứng bên cạnh nghe cũng dần khó coi, anh định nói hai câu nhưng đã bị Chu Mông Mông kéo cánh tay ngăn cản.

Chu Miểu nhìn sắc mặt Chu Mông Mông tái như tờ giấy trắng, cắn răng nói: “Mông Mông, anh trai em nghe hiểu được tiếng Anh, ông ta rõ ràng là khinh thường em!”

“Anh cả, chuyện của em, em có thể tự mình giải quyết.” Lúc Chu Mông Mông nói lời này có chút run run. Chu Miểu làm sao có thể để em gái phải chịu ủy khuất như vậy, vì vậy anh dùng tiếng Anh nói với Công tước Alr: “Vị tiên sinh này, lời của ông đã làm quá mạo phạm tới em gái tôi, mong ông hãy chú ý lời nói của mình!”

Jieerh thấy có người dám nói vậy với công tước cũng tiến tới nói: “Không được vô lễ, ông chủ của chúng tôi...”

Công tước Alr giơ tay bảo Jieerh dừng lại, rút từ túi ra một tấm séc đặt lên bàn: “Nói vậy thì Tề Xuyên chưa nói cho các người rồi, thật ra ở nước Anh ta chọn cho nó một người vợ phù hợp. Cháu gái à, cô hiện tại có thể hấp dẫn Tề Xuyên đơn giản vì cô còn trẻ tuổi và xinh đẹp, nếu không ngại thì ta nguyện ý trả cô phí làm tình nhân cho thằng bé.”

Nghe ông ta hùng hồn tuyên bố, Chu Mông Mông rung mình không thôi, thật không ngờ Công tước Alr có thể dùng chiêu này để khiến cô biết khó mà lui.

Nhưng cũng lúc này Chu Mông Mông bỗng thấy cái gì đó vụt qua trước mắt, không biết ông nội cô ra ngoài từ khi nào, ông cô cầm tấm séc xé thành từng mảnh rồi ném vào mặt Công tước Alr, mắng lại: “Thật không bằng cầu ngoài đường, cháu gái tôi nôi lớn là để cho loại người như ông làm nhục sao!”

“Ông nội!” Chu Mông Mông thấy Chu Kiến Nghiệp chỉ vào cửa lớn nói: “Ông đây không thêm kết thông gia nữa, cút đi!”

Jieerh thấy sắc mặt ông chủ xanh lét, đang định đáp trả bỗng Công tước Alr đã đứng dậy tức giận nói: “Thật là một lão Trung Quốc ngông cuồng! Căn bản không xứng mang huyết mạch của gia tộc họ Alr!”

Thấy ông ta xoay người bước nhanh ra cửa, Chu Mông Mông thật sự nhịn được nói vọng ra: “Alr tiên sinh, ngài làm như vậy không chỉ vũ nhục chúng tôi mà còn vũ nhục Tề Xuyên, ngài mới không xứng làm ông anh ấy!”

“Cô...” Công tước Alr quay đầu, khuôn mặt tức giận nổi lên gân xanh, ông ta chỉ vào cô nói: “Đúng là một đứa không biết điều giống ‘nữ nhân tàn ác’, toàn một lũ đáng ghét!”

Sau khi ông ta đi không khí trong nhà đột nhiên trầm xuống, Chu Mông Mông bỗng cảm thấy mình vừa rồi quá xúc động, sao lại cãi nhau với công tước Alr cơ chứ? Cô ngồi trên sofa ôm mặt, cô biết nên giải thích với Tề Xuyên thế nào đây? Nếu bởi vì chuyện này mà cô mất đi Tề Xuyên, cô phải làm sao đây?

Chu Kiến Nghiệp nhìn cháu gái im lặng bên cạnh, nhú mày thở dài: “Mông Mông, cháu thật sự thích thằng oắt con đến thế sao? Cậu ta đáng giá ư?”

“Đáng giá chứ!” Chu Mông Mông ngẩng đầu, đôi mắt ngấn nước nói: “Ông nội, cháu thật sự chỉ thích mỗi anh ấy! Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy cháu đã xác định rõ cảm xúc của mình, từ nhỏ đến lớn chưa lần nào cháu có chấp đến như vậy! Mặc kệ anh ấy có phải cháu trai công tước hay bất kể sau này anh ấy muốn trở thành quý tộc gì gì đó, cháu cũng chỉ yêu một mình anh ấy!”

“Vậy cháu có thấy cậu ta yêu cháu không? Nếu yêu cháu, sao cậu ta lại để người đàn ông như quý đó làm vậy với cháu!” Chu Kiến Nghiệp cảm thấy Chu Mông Mông ra nông nổi này hoàn toàn đều do Tề Xuyên.

Chu Mông Mông lắc đầu: “Tề Xuyên anh ấy không biết, anh ấy từng ngăn cháu đi gặp ông nội anh ấy.”

“Mông Mông à, ông nội không muốn cháu vì cậu ta mà phải chịu ủy khuất lớn như vậy.” Chu Kiến Nghiệp thở dài, ông rất hiểu cháu gái mình, nếu không phải con bé đã xác định rõ thì nó sẽ không một mực khẳng định đi theo Tề Xuyên như vậy.

Chu Kiến Nghiệp cũng không biết nên an ủi cháu gái thế nào nữa, dù sao bản thân ông cũng chứa đầy một bụng khí, cứ giữ chờ Tề Xuyên về rồi tính.

Chờ ông nội đi vào phòng Chu Miểu mới ngồi xuống cạnh Mông Mông, nắm tay cô nói: “Cô bé ngốc, thế giới nhiều đàn ông như vậy, sao lại để em gặp phải Tề Xuyên chứ.”

Chu Mông Mông nghe anh cả nói liền nghiêng đầu nhìn anh, tuy anh nhìn cô nhưng lại tựa như xuyên qua cô nhìn người khác, bỗng dưng cô hiểu cái gì đó, liệu anh cô có phải cũng đang tự oán trách chính mình không?

Buổi tối Tề Xuyên còn chưa vào cửa đã bị Chu Kiến Nghiệp đuổi ra ngoài, tương tự, Chu Mông Mông cũng đi theo anh ra ngoài.

Lúc này hai người cùng ngồi trên băng ghế bên bờ hồ, Chu Mông Mông nghiêng đầu tựa vào vai Tề Xuyên, cô không nói gì, chỉ yên lặng nghe tiếng công trùng réo rắt xung quanh, nhìn mặt hồ phản chiếu ánh trăng mờ nhạt, từng làn sóng nhỏ khuấy động mặt hồ tĩnh lặng, bỗng cô cảm thấy thật mệt mỏi.

Ngay lúc cô chuẩn bị ngủ quên bỗng Tề Xuyên đột nhiên nói: “Tiểu Mông, có một chuyện anh muốn nói với em.”

Giọng anh thật trầm, tựa như tiếng đàn cello luôn khiến cô say mê, nhưng lúc này cô rất sợ từ miệng anh sẽ nói ra chuyện cô đã cố gắng tránh tránh từ lâu.

Cô nghiêng người gơ tay che kín miệng tề Xuyên, giống như cầu xin nhìn anh nói: “Chú, anh đừng nói nữa, em biết.”

Tề Xuyên nhìn vào đôi mắt lảng tránh của cô, buông tay cô ra kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, nói: “Anh còn chưa nói ra thì làm sao em biết được. Tiểu Mông, nếu chuyện này không được giải quyết, chúng ta ở chung sẽ rất mệt mỏi.”

Trái tim cô vì lời này của anh mà ngừng đập, và khi anh nói anh phải về Anh một chuyến thì cô hoàn toàn hiểu, Tề Xuyên, anh ấy giống như ma quỷ, hút cạn linh hồn của cô hầu như không còn.

Buổi tối nay cô gục đầu vào lòng Tề Xuyên khóc thật lâu, nước mắt chảy xuống ướt đầm áo anh, lạnh lẽo thấm vào trái tim anh.

Ngày Tề Xuyên bay sang Anh là lúc Chu Mông Mông mang thai đã sáu tháng. Nhìn máy bay cất cánh rồi mất hút vào trong đám mây, Chu Mông Mông mới cúi đầu nhìn ngón tay đeo nhẫn của mình, ở đó có một chiếc nhẫn trước khi đi anh tự mình mang cho cô, anh nói: “Nếu anh đã đeo cho em thì sẽ không bao giờ tháo nó ra.”

Giờ phút này Chu Mông Mông nhìn chiếc nhẫn đến xuất thần, trong lồng ngực trái tim đau đớn không thôi.

**

Ba tháng sau, Khúc Vân Thanh vẫn luôn chăm sóc cho Mông Mông, còn mỗi ngày đúng giờ Tề Xuyên sẽ gọi cho cô, tuy rằng anh đang ở nước ngoài nhưng chưa lần nào anh đề cập tới đề tài miễn cưỡng kia. Cho đến một tuần trước, đột nhiên anh không có tin tức gì cả.

Chu Mông Mông bắt đầu lo lắng không yên, mới đầu Khúc Vân còn an ủi bảo có lẽ Tề Xuyên bị công tước Alr giở trò. Bởi vì lúc trước khi bà và Tề Mộ ở cùng một chỗ cũng bị ông giở thủ đoạn này chia cắt. Ví dụ như đưa tiền, cản trở việc học của bà hay giam cầm tự do của Tề Mộ..vv..

Khúc Nghiên Thanh nói, năm đó bà gần như đã có ý định từ bỏ tình yêu ấy nhưng may thay chồng bà không cho, kiên quyết giữ bà ở bên cạnh.

Cô nghe mẹ chồng kể, mặc dù bên ngoài đã bớt chút lo lắng, nhưng trong lòng lại càng bất an. Không biết, liệu Tề Xuyên ở bên kia có xảy ra chuyện gì hay không.

Trong khoảng thời gian này cũng có một số sự kiện quan trọng diễn ra. Đầu tiên là Tôn Nghiêm Đông đã nhập học vào viện công nghệ California, anh một mình đến Mỹ du học, lúc đi Chu Mông Mông có đến tiễn. Hôm đó trời rất nóng, nhiệt độ cao tới 38 độ, nhưng nụ cười của anh ấy vẫn chói lóa hơn cả ánh mặt trời.

Anh nói: “Mông Mông, em mãi mãi là em gái anh yêu thương nhất.” Đúng vậy, thời gian sẽ không bao giờ trở lại, nếu Chu Mông Mông đã không hối hận khi lựa chọn Tề Xuyên thì Tôn Nghiêm Đông anh chỉ có thể từ bỏ. Bởi vì anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

Trước khi đi hai người cách một bụng bầu ôm nhau, sau đó Chu Mông Mông vẫy tay chào tạm biệt.

Về phần Phó Xuân Xuân thăm mền Tôn Nghiêm Đông nhiều năm qua Chu Mông Mông cũng có nghe Mạnh Hiểu Diêu kể lại, hơn nữa gần đây Xuân Xuân đang chuẩn bị thi TOEFL, xem ra cũng lên đường trường kỳ kháng chiến.

Còn về chuyện của anh hai cô và Mạnh Hiểu Diêu, tuy rằng mỗi lần gặp nhau Chu Mông Mông đều nhắc tới nhưng Hiểu Diêu luôn trả lời cho có lệ, cho đến một một hôm, Hiểu Diêu bỗng nói thật mọi chuyện cho Chu Mông Mông.

Chu Mông Mông nghe xong sững sờ. Cô không biết nên an ủi Hiểu Diêu thế nào, chỉ thăm cầu chúc cho cô ấy mau chóng được hạnh phúc.

Nhưng đến lượt anh cả cô thì lại xảy ra chuyện. Bởi vì Diệp Viện mang thai sớm hơn cô 1 tháng nên tháng trước Diệp Viện đã sinh em bé.

Chu Mông Mông vốn nghĩ Diệp Viện sẽ nhân cơ hội này đem con về nhận họ hàng thân thích. Nhưng sau khi Diệp Viện sinh xong, ở bệnh viện hai tuần rồi đột nhiên hai mẹ con đều biến mất.

Chu Mông Mông nhìn Chu Diễm vì chuyện này mà gầy sọp hai má, trong lòng cũng đau đớn không thôi. Cô từng khuyên anh tìm Diệp Viện, nhưng anh cô lại nói: “Nếu cô ấy muốn quay lại thì tự nhiên cô ấy sẽ quay lại.”

Cô tưởng anh cô tức quá nên nói như vậy, nhưng sau này cô mới biết, không phải anh cô không đi tìm mà một người một khi đã xác định muốn trốn đi, thì đâu dễ tìm thấy được.

Chu Mông Mông đột nhiên rất hối hận, ngày đó khi thấy Diệp Viện lý lẽ như thế, tại sao cô lại không cho cô ấy một cơ hội, cùng cô ấy nói chuyện một chút chứ?

Trải qua sự việc lần này, Chu Mông Mông càng ngày càng cảm thấy mình không thể rời được Tề Xuyên, cô muốn trân trọng từng phút giây khó có được của hai người. Vì cô, và cũng vì đứa bé.

Thường nói phụ nữ mang thai thường nhát gan hơn trước, nhưng Chu Mông Mông thì hoàn toàn ngược lại. Khi đã mang thai được 9 tháng 3 ngày, cô ở phòng sản uống hết canh gà của Khúc Nghiên Thanh, sau đó nói muốn đi ra ngoài đi dạo, nhưng đã đi liền đi thẳng lên máy bay sang Anh, không trở về.

52. Chương 52: Đến Vương Quốc Anh

Có câu ‘thời tiết Luân Đôn so với sắc mặt con người thay đổi còn nhanh hơn’, mới đầu bên ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, nhưng chớp mắt một cái đã đổi thành mây đen dày đặc. Chu Mông Mông ngồi suốt 12 tiếng đồng hồ, cuối cùng đến 5h sáng hôm sau đã có mặt ở Luân Đôn.

Bởi vì sân bay Heathrow quá lớn nên sau khi Chu Mông Mông xuống máy bay liền mua một bản đồ dẫn đường, vất vả lắm mới tìm được bến đỗ taxi, lại vì xếp hàng dài quá mà cô phải đứng chờ rất lâu.

Nhưng không quá một phút bỗng có một người đàn ông Châu Á giúp cô bắt taxi. Đến khách sạn, có người phục vụ sắp xếp phòng cho cô. Bởi vì lừa mọi người trốn đi nên cô hành lý của cô chỉ gồm một tấm thẻ, một cái di động, một cái hộ chiếu cùng hai bộ đồ bà bầu. Cho nên sau khi xuống máy bay cô chỉ cần mua một ít đồ dùng cá nhân và sản phẩm chăm sóc da dành cho phụ nữ có thai.

Sau đó cô mở điện thoại, lúc ra khỏi nhà cô có nói với mẹ chồng Khúc Vân Thanh rằng mình muốn về nhà vài ngày. Cho nên, ngoài mấy tin nhắn mới thì chưa ai gọi cho cô cả, đương nhiên càng không có “Chú iu”.

Cô thở dài, mở lại tin nhắn trước đó Tề Mông gửi cho cô cách đây không lâu, bên trong có ghi rõ địa chỉ của Phủ công tước. Cô dùng điện thoại tìm đường, nhớ kỹ các tuyến đường sau đó đặt taxi.

Khi đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ bỗng Chu Mông Mông cảm thấy lo sợ bất an, liệu cô làm vậy có đúng không, cô không dám nghĩ đến những việc sẽ xảy ra tiếp theo, cô sợ nghĩ nhiều sẽ khiến cho tâm trí cô càng rối loạn.

Chu Mông Mông nhìn bụng mình bây giờ đã lớn, ước tính ngày sinh còn khoảng gần hai mươi ngày nữa và đến lúc đó, cô thật sự thực hy vọng Tề Xuyên có thể ở bên cạnh mình.

Có lẽ vì vậy nên cô mới dám hành động điên cuồng đến thế. Từ sau khi quen Tề Xuyên, hành động của cô đã không còn giống bình thường, cô không thích nhưng không thể khống chế.

Nhìn đồng hồ bên cạnh, Chu Mông Mông quyết định nghỉ ngơi một đêm rồi mới đi tìm Tề Xuyên, ít nhất ở trước mặt anh cô phải là một người có tinh thần thoải mái.

Lúc ngủ em bé trong bụng hôm nay không hiểu sao động đập liên hồi, tựa như cảm nhận được sự bất an trong lòng cô. Cô đưa tay xoa nhẹ bụng mình, dịu dàng nói: “Con yêu, phải nghe lời mẹ, ngoan nào, ngày mai chúng ta còn phải đi tìm ba con nữa.”

Cô nói xong, đứa bé vốn nghịch ngợm bỗng nhiên yên tĩnh hẳn. Chu Mông Mông nhẹ nhõm, vui mừng nói: “Con yêu ngoan quá.”

Ngày hôm sau, Chu Mông Mông thức dậy đúng giờ, ăn xong liền lên taxi đến Phủ công tước. Lái xe là một người Ấn Độ, rất thích nói chuyện.

Dọc theo đường đi ông ta hỏi cô có phải đang nghỉ phép nên đến nước Anh chơi hay không, còn nói cảnh ở Phủ công tước rất đẹp, nếu không ngại thì ông ta có thể làm hướng dẫn du lịch cho cô, nhưng mà phải có tiền đặt cọc.

Chu Mông Mông đương nhiên không phải tới đây để du lịch, vì vậy lịch sự từ chối lòng tốt của ông: “Tôi đến Phủ công tước tìm người.”

“Tìm người?” Nhất thời người lái xe Ấn Độ nhấn mạnh hỏi: “Không phải cô muốn đi tìm Ngài công tước chứ?”

Ở nước Anh mà nói, người thường muốn gặp Công tước chẳng khác nào người Trung Quốc muốn gặp Thủ tướng chính phủ, không phải nói gặp mà có thể gặp được. Đương nhiên, Chu Mông Mông có thể nghe ra sự bông đùa không tin của người lái xe, mặc dù cô muốn không để ý, nhưng lái xe này thật sự nói rất nhiều.

Tuy vậy nhiều chuyện cũng có cái tốt, ít nhất trong lúc vô tình cô chợt nghe thấy tin tức cô muốn biết.

“Gần đây Phủ công tước rất bận rộn, nghe nói ngài Huân tước trẻ tuổi đã trở lại, chuẩn bị thừa kế tước vị của Ngài Công tước. Liệu cô đến đây có phải hẹn bạn đi xem nghi lễ không?”

Chu Mông Mông thật muốn cho ông ta rằng cái người Huân tước kia chính là người cô muốn tìm, nhưng chuyện này khó mà tin được nên cô lập tức đổi câu hỏi, nói: “Khi nào buổi lễ được tổ chức vậy?”

Lái xe suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên mở mắt vỗ mạnh đầu mình: “Ngày 10 tháng mười, không phải là hôm nay sao?”

“Hôm nay!?” Chu Mông Mông chưa bao giờ nghĩ rằng Tề Xuyên lại phải kế thừa tước vị sớm như vậy, nhưng vì sao anh ấy không nói cho cô một tiếng?

Về sau lái xe nói gì đều không lọt được vào tai cô. Cho đến đi vào một vùng đất xanh tươi rộng lớn, nhìn thấy pháo đài cổ kính có hàng trăm năm lịch sử cô mới nhận ra, khoảng cách giữa mình và Tề Xuyên cách xa đến mức nào. Đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi cô nhìn thấy anh, lúc đó anh đang cầm một quyển sách kinh tế, cô còn nghĩ anh giống mình, đều là du học sinh sang đây học tập. Lúc ấy cô đoán anh đang học thực sĩ, còn cô chính là một cô sinh viên năm nhất. Ai bảo Tề Xuyên anh tuấn hơn người, nhìn không ra tuổi thật. Với lại chú của cô mới ba mươi bốn tuổi mà thôi, vẫn là một đóa hoa tươi chán!

Sau đó lần thứ hai gặp lại trên giảng đường, Chu Mông Mông cũng không vì thân phận khác của Tề Xuyên mà quá kinh ngạc. Nhưng hôm nay, Chu Mông Mông rất khó để có chấp nhận sự thật Tề Xuyên sắp trở thành quý tộc thượng lưu. Hoặc người luôn đứng bên cạnh bạn bỗng nhiên không còn là người mà bạn quen, loại cảm giác trống rỗng vô tận lần không biết phải làm sao dường như khiến cô sắp sụp đổ.

Cô biết cô yêu Tề Xuyên, yêu từ lần đầu tiên gặp anh, tình cảm ấy cứ tăng lên mỗi ngày. Như ai đó đã từng nói rằng, tình yêu vốn là hèn mọn, cho dù anh ta là người như thế nào.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, những đám mây đen ngày qua đã không còn, ít nhất cũng là một điềm tốt. Chu Mông Mông thở dài, nếu đã lấy hết can đảm đến đây, vậy thì cô còn sợ hãi cái gì chứ.

Bình thường Chu Mông Mông luôn ra vẻ chẳng bận tâm mọi thứ trước mặt Tề Xuyên. Nhưng đôi lúc cô cũng phá lệ độc lập kiên cường, nếu không lúc ngày trước cô sẽ kiên quyết tự mình sang Mỹ du học đến thế.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, với thân phận của cô bây giờ chắc chắn không thể vào được Phủ công tước. Nhưng nếu cô không đi vào, có lẽ mãi mãi cô sẽ không được nhìn thấy Tề Xuyên nữa.

Đã không làm thì thôi, nếu đã làm thì phải làm cho đến cùng, vì thế cô lấy điện thoại ra. Về chuyện của cô và Tề Xuyên, tuy mặt ngoài trông Tề Mông đứng về phía cô, nhưng cô biết, Tề Mông giấu cô rất nhiều chuyện của Tề Xuyên. Giống lần đó cô uống say, vô tình vào nhầm phòng Tề Xuyên, nhưng ngày hôm sau tựa như Tề Mông đã sớm đoán được, chỉ an ủi cô vài câu, rồi nói: “Anh trai anh là người tốt, nếu em thực thích anh ấy thì thử cùng anh ấy kết giao đi.”

Lại nói nếu không bị Tề Mông ở giữa giật dây, cô cũng sẽ không thật sự ở cùng với Tề Xuyên. Rồi khi cô phát hiện ra hồ sơ bệnh án điều trị tâm lý của Tề Xuyên, cô lại càng không hiểu, chuyện này Tề Mông không thể không biết, nhưng vì sao không nói cho cô?

Nhấc điện thoại lên, cô bấm số của Tề Mông, quả nhiên hai giây sau Tề Mông liền nghe máy, lớn tiếng hỏi: “Nhị sư muội, em... số điện thoại của em sao lại hiện mã nước ở...?”

Chu Mông Mông cắn môi, giả bộ khó chịu nói: “Bây giờ em đang ở Anh, bên ngoài hoa viên của Phủ công tước ... Tề Tiểu Bảo, em sắp sinh ...”

“Cái gì!” Tề Mông hiển nhiên bị cô dọa sợ, vô cùng lo lắng, giọng nói có chút run rẩy: “Này... anh anh... anh anh, trời ạ!”

Thấy anh đã mình bị lừa, Chu Mông Mông cố tỏ ra khó chịu hơn: “... Bây giờ em không biết làm gì cả?”

“Chờ anh! Máy bay làm sao có thể để cho phụ nữ có thai như em lên vậy? !” Tề Mông quả thực không thể tin, xuất ngoại không giống đi du lịch trong nước, sao lại có thể cho phụ nữ sắp sinh qua cổng kiểm tra an ninh được!

Thật ra Chu Mông Mông đã tìm người sửa giấy dự kiến sinh của mình lại chậm một tháng. Sau đó xuất ra thủ tục xuất ngoại trước đó Tề Xuyên đã làm cho cô, bên trong có trình bày chi tiết chồng của cô là người có quốc tịch Anh, muốn cô sang Anh để dưỡng thai.

Cho nên, cô xuất ngoại được cũng không khó khăn như Tề Mông nghĩ.

Chu Mông Mông ngồi trên băng ghế dài dưới tàng cây, dè giọng giả bộ rất đau đớn nói: “Anh nói xem, em có thể gặp chú ấy một lần cuối hay không? Anh ấy thực sự không cần em nữa ư?”

“Bậy bậy bậy! En đừng nói vớ vẩn nữa! Nói cho anh biết, bây giờ em ở đâu? Anh lập tức tới!”

Ngay lúc cô đang vui mừng vì lừa được Tề Mông thì bỗng cô cau mày... bụng dưới bỗng dưng co lại, sau đó một cơn đau dữ dội đánh vào tâm trí cô, đau đến mức khiến cô cắn răng thở dốc.

Lúc này bên phía Tề Mông bỗng vang lên khúc nhạc giao hưởng, xem ra nghi thức thừa kế tước vị cũng đã bắt đầu.

Cô nhắm chặt hai mắt, thở sâu, cố gắng nói: “Tề Tiểu Bảo, em muốn nói chuyện với chú ấy.”

Tề Mông ở đầu bên kia sững sờ vài giây, sau đó mới lắp bắp dờ dề tài: “Bây giờ á... Aiz, em mau nói cho anh biết em đang ở đâu?” Bên tai đã truyền ra đến Tề Mông vội vàng chạy, lòng Chu Mông Mông lập tức trùng xuống, xem ra là cô tới không đúng lúc.

Rồi cái gì cũng chưa nói, Chu Mông Mông liền gác máy. Cô ngồi trên băng ghế dài, hít thở sâu, cảm giác các cơn đau càng lúc càng trở nên kịch liệt hơn.

Cô tựa đầu vào lưng ghế, điện thoại trong tay đang kết nối tới 999, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nhưng quá chói mắt khiến cô không thể tiếp tục nhìn. Lúc này điện thoại đã được kết nối, một giọng nữ dịu dàng vang lên, Chu Mông Mông thở sâu, nắm chặt điện thoại nói: “Xin chào, có thể giúp tôi gọi một xe cấp cứu được không, tôi hình như sắp sinh.”

Sau khi nói rõ địa chỉ, Chu Mông Mông mới an tâm tắt máy. Cô nghĩ: nếu chú ấy thực sự không cần mình, vậy cô sẽ mang đứa nhỏ về nhà.

53. Chương 53: Kết Thúc (Thượng)

Nước ối của Chu Mông Mông bị vỡ khi được chuyển đến bệnh viện, thấm ướt toàn bộ váy áo. Cô nằm ngửa trên cáng đẩy, nhìn những người ngoại quốc xa lạ trước mặt, nghe tất cả họ hỏi một câu: “Bây giờ chúng tôi cần liên lạc với người nhà của cô để làm thủ tục nhập viện...”

Người nhà? Đau đớn lập tức xông thẳng lên não cô, rất choáng váng, cô tựa như mất trí nhớ, cái gì cũng nghĩ không ra, chỉ lắc đầu.

Ngay lúc cô không biết do quá đau hay do bất lực mà bật khóc thì bỗng nghe một giọng nói quen thuộc.

“Tôi là chồng cô ấy.” Một giọng nói thờ dốt từ cách đó không xa vang lên.

Người đang đẩy cáng cho Chu Mông Mông bỗng khựng lại, ngẩng đầu nhìn người mới đến mặc một thân lễ phục, cao quý như hoàng tử bước tới bác sĩ nói: “Bây giờ tôi sẽ làm thủ tục cho cô ấy, mời cô mau chóng chuẩn bị.”

“Được.” Nhìn người đàn ông Châu Á đẹp trai trước mắt, nữ bác sĩ thoáng sững sờ, sau đó lập tức gạt đầu.

“Cảm ơn.” Người đàn ông nói xong liền cúi đầu nhìn về Chu Mông Mông, cô mở hơi đầm đìa đang nằm trên giường, đôi mắt đen vô cùng lo lắng, anh đưa tay chạm vào khuôn mặt tái nhợt của cô, trấn an nói: “Tiểu Mông đừng sợ, anh sẽ đi cùng em vào phòng sinh.”

“Chú?” Chu Mông Mông đau đớn nhắm chặt hai mắt, tựa như giảm nhận được đầu ngón tay quen thuộc đang vuốt ve mặt mình, cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, đây là cô đang nằm mơ sao? Chú của cô thật sự đến đây ư?

Tề Xuyên nắm nhẹ bàn tay mềm mại của cô, lòng bàn tay hai người đều khẽ nhai mồ hôi. Anh cúi đầu hôn lên trán cô: “Cô bé ngốc, sao em lại qua đây? Là muốn anh lo lắng đến chết sao?”

Lời này của anh bỗng khiến chớp mũi cô cay cay, nhất thời nước mắt như nước vỡ đê, ào ào chảy ra: “Chú à, em tưởng anh đi rồi sẽ không quay lại! Anh cũng không nói cho em một tiếng! Em nghĩ anh thật sự không cần em ... Đều tại anh không tốt! Cái gì cũng không nói cho em... em rất lo lắng... em sợ...”

“Anh muốn chờ sau khi xử lý xong mọi việc sẽ nói cho em.”

Bỗng Mông Mông nhăn mặt đau đớn, tâm trí Tề Xuyên lập tức rối loạn. Lúc này nữ bác sĩ tuy rằng không hiểu nội dung câu chuyện, nhưng rất nghiêm túc chỉ trích: “Vị tiên sinh này, vui lòng không làm kích động cảm xúc của phụ nữ có thai, cô ấy cần vào phòng sinh!”

“Tôi vào với cô ấy.” Tề Xuyên kiên trì nói.

Nữ bác sĩ nhìn Chu Mông Mông trên giường bệnh nắm lấy tay Tề Xuyên không buông, đành gạt đầu đáp ứng. Sau đó nữ bác sĩ hỏi Chu Mông Mông, hỏi cô muốn sinh thường hay sinh mổ.

Tề Xuyên vốn không muốn cô phải chịu thêm bất kỳ đau khổ nào nữa nên yêu cầu sinh mổ. Nhưng Chu Mông Mông lại lắc đầu, cắn răng chịu đau kiên quyết nói: “Em muốn tự sinh, có như vậy em bé mới khỏe mạnh được!” Chịu không nổi tính bướng bỉnh của cô, Tề Xuyên đành gạt đầu đáp ứng.

Tề Mông cũng theo tới bệnh viện, tới nơi anh liền giúp anh trai làm thủ tục nhập viện. Cho đến lúc xử lý xong mọi việc anh cũng không dám nghỉ ngơi, anh trai và nhị sư muội còn đang ở trong phòng sinh không biết tình hình thế nào. Tề Mông lo lắng đi lui đi tới quanh cửa phòng, chuyện này quả thật so với lúc anh sinh con còn sốt ruột hơn, mẹ nó, không phải nhị sư muội còn hai mươi ngày nữa mới sinh ư? Sao vừa tới Anh đưa bé liền muốn đi ra thế?

Hay là đứa nhỏ trong bụng nhị sư muội cố ý muốn chinh ba nó? Chọn đúng lúc thật, trời ạ... Aiz, phúc hắc ba sinh phúc hắc con, điều này quả thật không sai. Nếu vậy chờ đứa nhỏ lớn lên, e rằng sẽ thành tai họa nhân gian mất. Ý nghĩ này của Tề Mông chưa đến vài năm sau đã được nghiệm chứng, nhưng mà nói sau.

Thật ra Tề Xuyên đã an bài một nữ hộ sinh tốt nhất cho Mông Mông, nhưng người đó hiện đang ở thành phố H. Có một số việc luôn không thể diễn ra theo kế hoạch, mà Tiểu Mông mãi mãi là khiến anh ngoài ý muốn.

Thay quần áo vô khuẩn xong Tề Xuyên liền nắm chặt tay Chu Mông Mông, nhìn cô đau đớn cắn răng khiến anh càng khẩn trương. Bác sĩ nói sinh thường không dễ, cổ tử cung phải đủ lớn mới có thể sinh.

Hơn ba giờ trôi qua mà Chu Mông Mông vẫn đau đến mức mồ hôi đầm đìa nhưng cổ tử cung vẫn chưa mở được, bác sĩ nói cô phải cố gắng hết sức, cô nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ, hít sâu, dùng sức, hít sâu, dùng sức... Sau đó để giúp cô bổ sung thể lực, y tá đã cho cô ăn rất nhiều Chocolate.

Cô nức nở khóc, một bên ngậm Chocolate một bên rên rỉ: “Chú... Đau quá...sao đứa bé mãi không chịu ra a...”

“Cố lên, Tiểu Mông, gắng kiên trì một chút!” Dù sao Tề Xuyên cũng là một người đàn ông, kinh nghiệm sinh đứa nhỏ cả đời anh có lẽ cũng không có khả năng cảm nhận được, chỉ có thể an ủi mà thôi. Bỗng anh lạnh giọng nói với bác sĩ: “Không có biện pháp nào có thể khiến đứa bé ra nhanh chút à?”

Bác sĩ quay sang nhìn người đàn ông không được việc gì mà chỉ thêm phiền phức này, thở dài: “Anh này, tự sinh không phải là mổ, phải dựa vào năng lực của người mẹ và đứa bé, nếu anh lo lắng như vậy thì ngay

từ đầu ký sinh mổ có phải tốt rồi không!”

“...” Tề Xuyên bị nói không cãi lại được.

Đường đường là một giáo sư đại học, lần đầu tiên Tề Xuyên bị mắng mà không thể cãi lại, đau đớn trong Mông Mông nhất thời giảm xuống. Lần đầu thấy chú ấy bị mắng, lại là vì cô. Đột nhiên có một động lực nào đó tích tụ lại, cô gắt gao nắm chặt tay Tề Xuyên, dường như sắp bóp nát tay anh rồi hét to một tiếng.

Im lặng hai giây, bỗng một ý tá vui mừng nói: “Sinh rồi, sinh rồi!”

Sau đó bác sĩ trao kéo cho Tề Xuyên, nói: “Làm cha đứa bé, anh nên tới cắt dây rốn.”

Nháy mắt trong đôi mắt anh lóe lên tia cảm xúc khó kiềm chế, nhận chiếc kéo trong tay bác sĩ, âm thầm hít một hơi thật sâu trước khi cắt dây rốn nhỏ giữa Tiểu Mông và đứa bé.

Ý tá vỗ nhẹ đứa bé, đứa bé liền khóc rống lên, Tề Xuyên giờ phút này khó có thể hình dung cảm xúc khi được làm cha của mình. Là một cảm giác hạnh phúc tuyệt vời kỳ lạ cùng thỏa mãn. Tất cả tất cả, mọi thứ đều là từ người vợ đáng yêu tặng cho anh.

Đột nhiên Tề Xuyên cuối cùng cũng đã nhận ra cảm giác phức tạp không thể diễn tả được này, anh khom người nói nhỏ vào tai Tiểu Mông một câu, sau đó nhân lúc cô đang sưng sờ liền đặt trộm một nụ hôn lên môi cô. (Câu anh yêu em chứ gì ^^)

Một câu này, bắt đầu từ khi Chu Mông Mông kết hôn cùng anh luôn đợi đến giờ, cô nhìn người đàn ông của mình, nước mắt trong hốc mắt lại không kiềm được tuôn rơi, anh đưa tay lau dòng nước mắt trên má cô, dịu dàng nói: “Tiểu Mông đừng khóc, đáp ứng anh, đừng rời xa anh, được không?”

“... Vâng.” Chu Mông Mông gật đầu, hai tay vươn lên ôm lấy Tề Xuyên, ghé vào tai anh nghẹn ngào nói: “Em cũng yêu anh.”

Đứa bé sinh ra rất khỏe mạnh, cân nặng khoảng 4. 1 pound, là một bé trai xinh xắn khá khỉnh.

Sau khi Khúc Vân Thanh biết Chu Mông Mông lừa bà sang Luân Đôn, mặc dù rất tức giận nhưng thấy hai mẹ con bình an khỏe mạnh thì cũng chỉ cần nhằn vài câu. Về phần Chu gia, sau khi biết chuyện liền bay sang Anh, đầu tiên là dạy dỗ Tề Xuyên một trận, sau đó mới chuyển sang Chu Mông Mông.

Chị khổ cho Chu Kiến Nghiệp, tuổi già sức yếu mà còn phải lo lắng cho hai mẹ con cháu chắt, ngồi mười mấy giờ bay đến Luân Đôn, đến nơi khí hậu không hợp lại khiến ông đau mấy ngày. Vốn Chu Bồi Sinh không muốn để ông sang nhưng vì chắt, khuyên ông nhưng ông không nghe.

Chu Mông Mông hỏi ba cô có phải ông cô bệnh cũ tái phát hay không? Chu Bồi Sinh chỉ thở dài, nói: “Ông con không quen với khí hậu bên đó, qua vài ngày sẽ khỏe lên thôi.”

Cô nghe ba nói vậy tuy rất nghi hoặc nhưng hỏi Tề Xuyên anh ấy cũng trả lời như vậy. Sau đó Chu Miểu cũng đến, mua cho cháu trai rất nhiều đồ chơi. Chu Mông Mông mới đầu còn chọc anh, nói thẳng bé còn nhỏ như vậy sao biết chơi được! Anh chỉ mỉm cười, nhưng Chu Mông Mông có thể thấy trong mắt anh lộ ra tia mắt mát.

Về chuyện của Diệp Viện, Chu Mông Mông biết anh và ba cô đã cãi nhau một thời gian, lúc cô mang thai anh đã dọn ra ngoài. Cho nên lần này anh đến chơi ba cô hoàn toàn không biết.

Thân làm anh trai, Chu Miểu cũng không hy vọng Mông Mông vì anh phải lo lắng. Bởi vậy lúc Mông Mông hỏi anh chuyện Diệp Viện thế nào, anh chỉ trả lời đơn giản: “Chờ sau khi cô ấy hết giận, cô ấy sẽ quay về thôi.”

Chu Mông Mông mặc dù không hiểu Diệp Viện. Nhưng cô rất muốn nói cho anh, con gái một khi đã cứng đầu, mười trâu kéo cũng không đi.

Chu Miểu về nước vào ngày hôm sau, bỗng Chu Mông Mông đột nhiên ý thức được hai chuyện, một là chuyện thừa kế tước vị của Tề Xuyên, hai là phải đặt tên cho đứa bé.

Chu Mông Mông bắt đầu tự hỏi, cô sinh con đã gần một tháng rồi mà tại sao công tước Alr ngay cả bóng dáng cũng không thấy xuất hiện. Kỳ thật từ lúc cô bay sang Anh cô đã chuẩn bị tâm lý, suy nghĩ khi đối

mặt với công tước Alr cô nên đấu tranh như thế nào, lập kế hoạch đoạt lại Tề Xuyên ra sao. Nhưng mọi kế hoạch đều không thể được thực hiện.

Đầy tháng của em bé được tổ chức tại một biệt thự tư nhân ở Luân Đôn. Đến nơi Chu Mông Mông mới biết đây này sản nghiệp của công tước Alr. Mà biệt thự này, chính là quà ông dành tặng cho đứa bé.

Một món quà quý giá như vậy, Chu Mông Mông đương nhiên không dám nhận, cô còn tưởng công tước Alr lại muốn dùng chiêu này để trao đổi điều kiện với cô. Tề Xuyên nhìn cô lo lắng không yên, một tay ôm con một tay ôm cô dịu dàng nói: “Đừng nghĩ nhiều em, biệt thự này không phải dùng để đổi đứa bé đâu.”

Chu Mông Mông ngẩng đầu chống cằm, chán nản nói: “Vậy tại sao ông anh lại tặng cho đứa bé món quà giá trị như vậy? Còn có, em vẫn còn chờ anh giải thích cho em chuyện ở Anh đấy.”

Thường nói phụ nữ sau khi có con sẽ khó tính, Tề Xuyên thở dài: “Đợi đến tối anh sẽ kể cho em, bây giờ người đông kể không tiện.”

“Buổi tối?” Chu Mông Mông liếc nhìn mọi người xung quanh bỗng thấy cách đó không xa một bóng người quen thuộc, cô liền quay đầu nhìn anh, quên mất chuyện đang nói: “Chú, em trai anh kìa.”

“...” Khóe miệng Tề Xuyên khẽ giật.

Tề Hoàn dường như cũng phát hiện ra hai người, cách một khoảng giờ ly sâm banh, mỉm cười sau đó nói một câu.

Tiếng người nói chuyện ồn ào, tuy không nghe được tiếng nhưng Chu Mông Mông vẫn có thể đọc được từ miệng anh: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, con đàn cháu đống!”

Nháy mắt cô nhận ra một điều, nghiêng người hỏi Tề Xuyên: “Có phải anh còn giấu em chuyện gì phải không?”

Tề Xuyên cúi đầu, thì thầm vào tai cô Chu Mông Mông: “Xem ra sinh con xong có thể giúp em thông minh hơn ấy nhỉ, có lẽ chúng ta phải nắm ngay chắc cơ hội này.”

Chu Mông Mông đang định đáp trả bỗng Tề Mông đột nhiên chạy tới, nói: “Chú, nhị sư muội, không tốt rồi! Ông nội Chu cùng ông thông gia đang cãi nhau!”

Người ông thông gia này Chu Mông Mông đã từng gặp. Hồi nhỏ cha cô đã từng dẫn cô tới Khúc gia chơi mấy lần, hồi ấy Khúc Thiên Thanh là một nhà tài phiệt nổi tiếng ở thành phố H.

Bác Khúc trước kia là bạn của ba cô, hai người đã từng trải qua rất nhiều vất vả nên coi nhau như là anh em tốt.

Nhưng mà tại sao bác Khúc lại cãi nhau với ông cô?

Chu Mông Mông ôm đứa bé cùng Tề Xuyên đi vào phòng khách, trong phòng đã tụ tập rất nhiều người cao tuổi, có thể thấy được không khí hai bên có vẻ khá căng thẳng.

Khúc Vân Thanh nhìn thấy con dâu bước vào liền nói lớn: “Hai người tuổi đã à trước mặt mấy cháu cãi nhau không dứt? Thật sự là quá mất mặt!”

Nhất thời, cả hai ông già đều kinh ngạc.

Tề Xuyên nghe xong khẽ nhăn mày, còn Chu Mông Mông bỗng em bé âm thầm giơ ngón cái với Khúc Nghiên Thanh, hạ giọng nói: “Bác gái thật đỉnh!”

“Đỉnh cái gì, không được học thói xấu của bà.” Tề Xuyên cầm tay Chu Mông Mông kéo cô đi vào giữa, bình tĩnh chào hai bên sau đó xoay người hỏi người có thâm niên cao nhất là ông nội Chu: “Lão thủ trưởng, hai người cãi nhau vì chuyện gì vậy?”

“Anh, ông nội Chu và ông thông gia cãi nhau về chuyện đặt tên cho em bé!” Tề Mông bỗng từ đâu nhảy ra, vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa cười nói: “Vốn đang đặt ‘Phong’ hay ‘Hiên’, rồi bỗng sau đó không biết nói tới cái gì mà cãi nhau luôn.”

“...” Nói thật Mông Mông đã từng hỏi Tề Xuyên: “Chú à, em bé đã sinh ra nhiều ngày như vậy rồi, anh đã đặt tên cho con chưa?”

Tề Xuyên nghe cô hỏi, buông quyển tạp chí trong tay, nhìn cô đang cho con bú nói: “Không phải em từng nói muốn để Lão thủ trưởng đặt tên cơ mà.”

“Nói là nói như vậy, nhưng anh cũng phải đặt cho em bé một biệt danh chứ? Hiện tại em bé không có tên rất đáng thương a.” Chu Mông Mông nói xong hôn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhìn cặp mắt đen long lánh, càng nhìn càng thấy giống Tề Xuyên .

Tề Xuyên yêu chiều nhìn hai mẹ con, cầm khăn tay trên bàn lau sữa dính trên mặt em bé, cười nói: “Vậy gọi con là Tiểu bánh bao đi.”

“Tiểu bánh bao?” Chu Mông Mông nhất thời không hiểu. Nhưng khi cô nhìn lên Tề Xuyên, thấy tầm mắt anh dừng lại trước ngực mình. Lập tức đỏ mặt xấu hổ: “Chú, anh lại trêu em!”

Tề Xuyên mỉm cười không nói, âm thầm nghĩ: thật mềm mại trắng trẻo như Tiểu bánh bao vậy!

Từ đó về sau, Tiểu bánh bao chính thức có biệt danh, cho đến một buổi sáng nọ, khi cả gia đình đang ăn cơm, Tiểu bánh bao hai tuổi rưỡi cầm một cái bánh bao, vẻ mặt khó hiểu nhìn mẹ mình đang mang thai sáu tháng, tức giận hỏi: “Mẹ, vì sao lại đặt con là Tiểu bánh bao thế?”

Chu Mông Mông đỏ mặt, nghiêng đầu nhìn chồng mình nói: “Hỏi ba con ấy.”

Vì thế, Tiểu bánh bao liền quay đầu nhìn ba mình.

Tề Xuyên uống một ngụm cà phê, nhàn nhã liếc nhìn con trai, nói: “Con phải yêu mẹ con, biết chưa?”

Đối với câu trả lời của ba mình, Tiểu bánh bao hiển nhiên không hiểu, đành lại nhìn chăm chăm vào mẹ mình. Chu Mông Mông bị Tiểu bánh bao nhìn đến mất tự nhiên, xoay người hỏi: “Anh nói với thằng bé cái gì rồi?”

“Đương nhiên là nói cho thằng bé biết, tên của nó rất có ý nghĩa.” Tề Xuyên không nhanh không chậm gấp lại tờ báo, đứng dậy nhìn cô vợ nhỏ đáng yêu, vươn tay ôm eo cô sau đó hôn lên khóe miệng còn dính chút sữa của cô.

Chu Mông Mông cắn môi, nghiêng đầu nhìn con nhỏ, đỏ mặt nói với Tề Xuyên: “Anh thật là, thằng bé hiểu cái gì thì sao?”

“Không phải em bảo con hỏi anh cơ mà?” Tề Xuyên mỉm cười hôn lên chóp mũi cô, âm thanh gợi cảm trầm thấp nói: “Nếu không đồng ý, buổi tối chúng ta có thể thảo luận lại.”

“Chú!”

54. Chương 54: Kết Thúc (Hạ)

Về tên của Tiểu bánh bao, Chu Kiến Nghiệp nhất quyết phải có chữ “Nghiệp” trong tên thằng bé. Mà người Khúc gia lại chê giống tên con gái, vì thế mới cãi nhau.

Đã là con thì phải theo cha, chắc chắn đứa bé phải mang họ Tề, nhưng nếu phải thêm chữ “Nghiệp ” vậy thì, Tề Xuyên đề nghị thêm một chữ ”Bác” sau chữ “Nghiệp”, thành Tề Nghiệp Bác.

Tề Xuyên nói: Bác là uyên bác, bác ái, chí hướng rộng lớn. Ông nội Chu Kiến Nghiệp nghe xong liền cảm thấy hài lòng, bởi vì ông đã suy nghĩ rất lâu, đắn đo rất nhiều để tìm một tên có chữ “Nghiệp” mà không quá thô tục. Nay Tề Xuyên đưa ra tên này, rất hợp với ý ông, vì thế ông vỗ tay khen ngợi “Tên hay” .

Tên của em bé cuối cùng cũng do Tề Xuyên đặt. Chu Mông Mông cảm thấy chú của cô chắc chắn đã nghĩ trước đó rồi, nếu không sẽ không trùng hợp như vậy. Không chỉ làm ông nội cô vui, mà còn thỏa mãn hư danh của anh.

Hôm nay Chu Mông Mông nhận được điện thoại chúc mừng của anh hai Chu Diễm. Nghe giọng anh khàn khàn trầm lắng, sống mũi cô không khỏi cay cay.

“Anh hai, đến tết anh mới về nhà à?” Chu Mông Mông hỏi.

Chu Diễm ở đầu bên kia điện thoại thoáng dừng lại, sau cười nói: “Trong năm anh phải ở bộ đội mà. À đúng rồi, em còn có chuyện chưa nói cho anh hả?” Anh cố ý hỏi, dường như muốn nghe một chuyện từ cô em gái, ví dụ như chuyện về Mạnh Hiểu Diêu chẳng hạn.

Chu Mông Mông vốn muốn nói về chuyện của anh. Bỗng dưng anh hỏi khiến cô chợt nhớ: “Anh, tháng sau là sinh nhật em, ông nội nói ông đã xem ngày hoàng lịch, bảo hôm đó là ngày lành, muốn em và Tề Xuyên tổ chức hôn lễ luôn. Ngày đó anh có xin nghỉ phép được không? Em rất muốn anh trở về nhìn em mặc áo cưới lắm.”

“Đám cưới của em gái, anh tất nhiên là phải tham dự rồi, với lại anh còn muốn gặp cháu trai anh đấy.” Chu Diễm cười nói.

Chu Mông Mông tuy biết anh trai không thấy nhưng vẫn gật đầu nói: “Ngoéo tay, anh không thể thất hứa!”

“Ngoéo tay.” Đối với em gái bé bỏng, Chu Diễm luôn chiều theo cô.

Sau đó Chu Mông Mông lại gọi điện nói chuyện với anh cả, hai người nói chuyện đến gần mười một giờ mới gác điện thoại. Hơn nữa, vẫn là Tề Xuyên giúp cô gác máy.

Tề Xuyên ôm con vào phòng ru ngủ, lúc đi ra vẫn thấy Tiểu Mông ngồi trên sofa nói chuyện với Chu Diễm, Tề Xuyên khẽ thở dài, lấy điện thoại trong tay cô, nói với Chu Diễm: “Chu Đại trưởng, bây giờ Tiểu Mông cần phải đi ngủ.”

Nói xong không đợi Chu Mông Mông đồng ý anh đã tắt điện thoại.

“Chú, em còn đang nói chuyện vui về mà!” Cô ngược nhìn Tề Xuyên, trông thấy anh nghiêm mặt nhìn mình khiến cô không dám tiếp tục kháng nghị.

Tề Xuyên khom người ôm cô vào lòng, thì thầm vào tai cô: “Không phải khi này em còn kêu mệt, thế mà bây giờ tinh thần tốt nhỉ?”

Chu Mông Mông vươn tay ôm lại anh, cố ý nói: “Hẹp hòi, chẳng lẽ anh vẫn nhớ chuyện anh trai em đánh anh à? Em thay anh hai chịu tội, được chưa? Cười cái xem nào!” Nói xong cô nhéo hai má Tề Xuyên, khuôn mặt vốn lạnh lùng bỗng hiện lên một nụ cười, nhưng biến mất rất nhanh.

Chu Mông Mông không nhận được bất giác hôn ‘chụt’ lên môi anh: “Được rồi, thơm nhẹ cưng nè!”

Tề Xuyên nhìn cô khẽ cười, đôi mắt đen dưới ánh đèn càng thêm sáng ngời sâu thẳm, làm Chu Mông Mông nhìn đến mê mẩn.

“Anh dễ dãi như vậy ư?” Tề Xuyên nhướn mày, tỏ vẻ không chấp nhận dễ dàng. Chu Mông Mông không biết nên làm thế nào, đành cọ cọ trong lòng anh: “Đi mà.”

Nhìn cô tựa như con mèo nhỏ làm nũng, đột nhiên Tề Xuyên có ý muốn làm chuyện xấu, nói vào tai cô: “Được rồi, đều phải xem thành ý của em.”

“Em rất có thành ý!” Chu Mông Mông ngẩng đầu, đôi mắt đen long lánh còn rất chân thành nhìn Tề Xuyên.

Tề Xuyên mỉm cười nói: “Anh đã chuẩn bị nước ấm cho em, muốn anh giúp em tắm không?”

Anh thốt ra lời này Chu Mông Mông liền biết anh có ý đồ xấu, nhưng vẫn gật đầu: “Vâng, hôm nay em mệt chết đi được.”

Trong phòng tắm hơi nước lượn lờ, Chu Mông Mông được Tề Xuyên đặt ở bên bồn tắm, cô nhìn anh cúi đầu thành thạo cởi áo mình, hai tay nhỏ bé không an phận cũng đã bắt đầu vòng lên gáy anh, cô ngẩng đầu dán vào tai anh nói: “Anh còn chưa kể cho em chuyện bên Anh đâu đấy.”

“Em muốn anh kể ở đây hả?” Tề Xuyên nhanh chóng ném cái váy áo cô ra, bắt đầu cởi nội y ai đó. Hai tay Chu Mông Mông cũng không rời việc, khéo léo cởi áo Tề Xuyên ra, tựa như hai người đang thi nhau ai cởi đồ ra nhanh hơn.

Cho đến khi hai người không còn một mảnh vải, Tề Xuyên mới ôm cô bước vào bồn tắm. Chu Mông Mông bị ôm, làn da trắng mịn phía sau dán lên lồng ngực rắn chắc, da thịt đụng chạm khiến thân thể cả hai nhanh nóng lên, đã lâu rồi hai người mới thân mật như vậy.

Cô nghiêng người tiếp tục đề tài: “Vì sao hôm nay công tước Alr không tới nhỉ? Có phải anh lại giấu em chuyện gì không?”

Tề Xuyên một tay ôm trọn thắt lưng cô, xúc cảm đúng là so với trước khi mang thai tốt hơn rất nhiều, người đã có chút da chút thịt, chứ như ngày xưa cô quá gầy, phải đầy đặn thế này mới hợp ý anh. Anh cúi đầu, hôn lên gáy cô thì thầm: “Anh nói, nhưng em không được giận.”

“Không đâu, chuyện đã qua rồi em tức giận làm gì chứ.” Chu Mông Mông dường như đã đoán được ý Tề Xuyên muốn nói, xoay người nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh nói đi, em nghe.”

Nhìn khuôn mặt cô ửng đỏ mê người, Tề Xuyên cúi đầu đặt môi kề lên môi cô nói: “Anh trở về là để đi xem mắt.”

“A...” Chu Mông Mông còn chưa kịp phản nản đã bị Tề Xuyên hàm trụ hôn môi, anh vây cô trong bồn tắm, trườn mền hôn đến nghẹt thở.

Một tay anh nâng gáy cô, một tay nhấc mông cô ngồi lên mình. Chu Mông Mông đang nghĩ mình có thể vì hít thở không thông mà ngất đi thì may mắn anh đã buông môi cô ra, lưu luyến chừa ra một khoảng nhỏ để cô hít thở.

Đợi sau khi ổn định tâm trạng, Chu Mông Mông mới ôm gáy anh, ngẩng đầu cắn lên đôi môi ướm át: “Anh thật sự quá xảo quyệt! Sao lại có người như anh nhỉ? A, cô gái hôm nay đứng cạnh Tề Hoàn chính là người đi xem mặt cùng anh đúng không?”

Lời của cô khiến Tề Xuyên bật cười, bàn tay to siết chặt cái mông no đủ đàn hồi: “Heo con thông minh quá, xem ra anh không cần phải giải thích nhiều nữa.”

“Vậy hóa ra hôm đó anh và Tề Hoàn cãi nhau là cố ý phải không!” Chu Mông Mông nhớ lại hôm đó Tề Hoàn đột nhiên rời đi, lúc này mới ý thức được thì ra tất cả đều do Tề Xuyên sắp đặt.

“Anh không cố ý, hôm đó anh thật sự mắng em anh một trận, đương nhiên là vì em khiến anh ghen tị.” Tề Xuyên cúi đầu hôn dọc theo xương quai xanh của cô, khiến toàn thân cô nhứa ngứa khó chịu.

Chu Mông Mông muốn né tránh, định đưa tay chặn miệng anh lại bỗng anh cầm tay cô, sau đó cảm nhận anh ma sát khiến giữa hai chân cô ngứa ngáy cực kỳ khó chịu, kìm lòng không được xê dịch tới chỗ kia của anh, cắn môi cố nhịn nói: “Anh ấy... Anh ấy sao lại đáp ứng anh ...”

“Em anh rất thích anh nợ ân tình của nó.” Tề Xuyên một tay nâng cô lên người mình sau đó chậm rãi di chuyển vào trong, cảm nhận được cô không thể kiên nhẫn thêm được nữa liền cười nói: “Tiểu Mông, đừng nóng vội.”

Loại tra tấn này khiến Chu Mông Mông xấu hổ cực kỳ, cô cúi đầu rúc vào ngực anh, so với cảm giác đốt hỏa thiêu thân có lẽ khổ sở hơn, theo động tác di chuyển vào của anh, cô chỉ cảm thấy càng lúc càng khát vọng, nhịn không được cắn răng rên khẽ.

Từ sau khi cô sinh đứa bé, hai người đã rất lâu chưa làm qua, không nghĩ tới lần này không thể kềm chế nổi. Ở phòng tắm đây đưa hơn nửa giờ sau đó lên mới giường, trên thảm là một đường ướm dầm dọc theo dấu chân hai người.

Ánh đèn mờ ảo cùng tiếng thở dốc liên tục, Tiểu bánh bao nằm bên phòng bên cạnh hoàn toàn không biết, vẫn mút ngón tay ngủ say sưa ngon lành.

Qua đêm nay Chu Mông Mông cuối cùng cũng biết lý do vì sao anh qua Anh. Thì ra ngày mà cô tới tìm anh là ngày anh phải nhập tịch vào dòng họ Alr. Mà trước đó, Tề Xuyên đã muốn từ bỏ vị trí Huân tước

rồi. Nhưng cha anh nói, anh chỉ có hai lựa chọn, một là: làm một đứa cháu bất hiếu, khiến ông mình tức đến chết, hai là: trả ơn dưỡng dục bao năm qua của Công tước Alr, kế thừa tước vị.

Mà theo đề nghị của ông nội Tề Xuyên, kế thừa vị trí công tước cũng sẽ không làm mất miếng thịt nào của anh, cho nên phải làm. Hôm đó Tề Xuyên bỗng hỏi cha mình tại sao ngày xưa ông không muốn làm, lúc đó Tề Mộ nhìn lên bầu trời xa xa, thâm ý nói: “Bây giờ ba có thể mua cho ông mười phủ công tước, con thấy thế nào?”

Vì vậy Tề Xuyên đành chấp nhận kế thừa tước vị không ảnh hưởng đến một miếng thịt nào của anh kia. Nhưng trước mắt anh còn phải giải quyết cộc hôn sự đáng ghét, mà kết quả ra sao đều phụ thuộc vào khả năng của em trai anh, Tề Hoàn.

Ngày đó khi Tề Mông nhận được điện thoại của Mông Mông, lúc đó Tề Xuyên và Tề Hoàn đang trái phải hợp tác lừa công tước Alr, nhìn ba người đang chém giết lẫn nhau, Tề Mông lâm vào tình thế khó xử. Nếu anh đi tìm Tề Xuyên, khẳng định sẽ phá hỏng tất cả.

Cho đến khi đi ra ngoài phủ công tước tìm Chu Mông Mông, nhìn xe cứu thương chạy vụt qua, lúc đó Tề Mông mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Vợ vàng chạy về báo cho Tề Xuyên biết. Tề Xuyên vừa nghe tin liền bắt chấp tất cả, trong đầu chỉ nghĩ tới Tiểu Mông của anh.

Vì thế hai người vợ vã lái xe đến bệnh viện. Công tước Alr bị bỏ lại phía sau vô cùng tức giận. Nhưng ông có thể làm gì đứa cháu yêu quý đây? Vả lại, ông còn mới có thêm một chất nữa.

Trong lúc Chu Mông Mông ở cữ Công tước Alr có âm thầm tới thăm chất Tiểu bánh bao một lần, ngày đó Jieer thấy ông chủ của mình hiếm khi vui mừng ra mặt bỗng mỉm cười, đó là biểu hiện của niềm hạnh phúc và thỏa mãn. Nhớ lúc ông chủ còn trẻ, khi ở cùng Tề tiểu thư ông cũng luôn hạnh phúc thế này.

Sau đó vì để giữ thể diện, công tước Alr không hề tới tham dự đầy tháng của Tiểu bánh bao. Nhưng mà ngay ngày hôm sau, Tề Xuyên đã dẫn vợ con mình đến thăm ông.

Hôm nay ngày mười một tháng mười, là sinh nhật hai mươi tuổi của Chu Mông Mông, cũng là ngày cưới của cô và Tề Xuyên.

So với hôm đầy tháng của Tiểu bánh bao thì hôm nay vô cùng nhiều người, bởi vì lễ cưới tổ chức ở trong nước nên bạn bè của Mông Mông đều đến chúc mừng.

Hôm nay Chu Mông Mông mời hai chị em tốt Mạnh Hiểu Diêu và Phó Xuân Xuân đến làm phù dâu. Về xích mích trước đó với Xuân Xuân, dường như hôm nay gặp lại đã tan thành mây khói.

Chu Mông Mông ngồi trước bàn trang điểm, nhìn hai người bạn tốt trong gương phủ tấm rèm che cô dâu ỳnh. Đột nhiên cô bỗng muốn khóc.

Mạnh Hiểu Diêu thấy Mông Mông cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, liền trêu chọc: “Sao thế, vẫn chưa nghĩ ra muốn ném hoa cho ai à? Cậu đã hứa rồi, không thể thất hứa đâu nha!”

“Tiểu Yêu, tối hôm mình đã dặn Mông Mông rồi, hoa là của mình!” Phó Xuân Xuân phản đối ngay lập tức. Hoa của cô dâu là món quà mà bất cứ nữ FA đều mong muốn chụp được.

Nghe Xuân Xuân nói, Mạnh Hiểu Diêu ưỡn ngực chống tay: “Mình nói trước, mình cao hơn cậu, tuyệt đối sẽ không nhường đâu nên cậu đừng cố giành với mình làm gì.”

“Xì! Chân dài thì sao, mình hôm nay mang giày mười hai phân đấy!” Phó Xuân Xuân cũng ưỡn người lên để so ai cao hơn.

Chu Mông Mông nhìn thấy hai người tranh giành như trẻ con, bật cười: “Xuân Xuân, cậu dám mang giày cao hơn mình nữa, không thể tha thứ được!”

“Đúng vậy! Thật sự đáng giận!” Mạnh Hiểu Diêu cũng hòa theo, sau đó nháy mắt với Chu Mông Mông rồi đẩy ngã Phó Xuân Xuân xuống ghế, hai người đồng thanh nói: “Phải đổi giày!”

Trong khi ba người đang náo loạn bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa, ba người ngạc nhiên một lúc sau đó lớn tiếng hỏi: “Ai vậy?”

Người bên ngoài thoáng ngập ngừng một lúc, sau đó cười nói: “Là anh, Chu Diễm.”

“Là anh hai!” Chu Mông Mông vô cùng phấn khích, hôm qua cô nghe ông nội nói đêm qua anh hai đã về nhà, bởi vì cô đang ở nhà Tề Xuyên nên vẫn chưa gặp anh.

Cô đang định chạy ra mở cửa bỗng khước mắt thoáng thấy Mạnh Hiểu Diêu bên cạnh, cô phát hiện, Hiểu Diêu có chút khác thường.

Sau khi Chu Diễm bước vào, nhìn em gái thân yêu trong bộ áo cưới xinh đẹp, không khỏi cảm thán: “Chúc mừng em Mông Mông, hôm nay em thật sự rất đẹp.”

“Cảm ơn anh hai! À, anh đã gặp Tiểu bánh bao chưa? Thằng bé ở phòng bên cạnh đấy!” Chu Mông Mông giữ chặt tay anh, nóng lòng muốn dẫn anh đi thăm tiểu bảo bối đáng yêu của mình.

“Đợi lát nữa được không, ba bảo anh lên nói cho em, Tề Xuyên đã đợi ở dưới lầu, em chuẩn bị xong rồi thì mau đi xuống đi.” Nói xong anh liền nhìn sang Mạnh Hiểu Diêu đứng cách đó không xa.

Mạnh Hiểu Diêu bị anh nhìn có chút mất tự nhiên, gần nửa năm không gặp, anh vẫn đẹp trai phong độ, vết đen giày da, phối hợp với caravat sẫm màu, trước ngực cài một bông hoa hồng trắng, sự thanh cao anh tuấn nháy mắt làm nổi nhớ trong cô vỡ òa, cực kỳ khó chịu. Mạnh Hiểu Diêu âm thầm giấu hai tay, gắt gao nắm chặt váy mình.

Chu Mông Mông nháy mắt với Xuân Xuân, hai người ăn ý lặng lẽ rời khỏi phòng, chỉ để lại Chu Diễm và Mạnh Hiểu Diêu. Mạnh Hiểu Diêu lấy lại tinh thần, vừa định đi ra ngoài theo hai người bỗng bị Chu Diễm chặn lại.

Mạnh Hiểu Diêu ngập ngừng, khó có thể không chế cảm xúc trên mặt, gượng cười nói: “Anh Tiểu Diễm ...”

Cô còn chưa nói xong đã bị ôm vào Chu Diễm trong lòng, Mạnh Hiểu Diêu cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh truyền qua, cả người run lên, cắn môi, hốc mắt đã ướt đầm khi nào.

“Anh rất nhớ em.” Chu Diễm nói xong hai người liền trầm mặc hồi lâu, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện ồn ào Chu Diễm mới buông lỏng cô ra.

Anh cúi đầu nhìn cô gái xinh đẹp, ngón tay nhẹ lướt qua khước mắt ẩm ướt, khàn khàn dịu dàng nói: “Ngày kia anh phải về bộ đội rồi, ngày mai em có rảnh không?”

“Em...” Cô muốn nói là cô bận nhưng lời đến miệng lại không thể thốt ra. Vì thế Chu Diễm liền nói: “Ngày mai anh sang đón em.”

Sau đó hai người đi ra ngoài, Chu Diễm bỗng nắm lấy tay phải của cô. Mạnh Hiểu Diêu cúi đầu, nhìn ngón tay đeo nhẫn thon dài của anh có đeo một chiếc nhẫn giống đúc với chiếc nhẫn anh đưa cô ngày đó, là nhẫn nam, mà của cô là nhẫn nữ.

Mạnh Hiểu Diêu lại chuyển sang nhìn ngón tay mình trống không, trong lòng bỗng rất áy náy chua xót.

Ngay lúc cô buồn bã suy nghĩ, Chu Diễm đột nhiên quay đầu, dừng bước, anh đứng cách cô hai bậc cầu thang, nâng tay cô lên, đặt một nụ hôn trên ngón giữa rồi nói: “Lần sau ra khỏi nhà nhớ phải mang theo nhẫn đấy.”

Động tác bây giờ của Chu Diễm rất giống hình ảnh hoàng tử cầu hôn trong phim, tuy anh không quỳ gối nhưng từ góc độ của cô có thể thấy anh như đang quỳ vậy. Mạnh Hiểu Diêu chưa kịp suy nghĩ đáp lại ra sao thì đã trông thấy anh giơ hai ngón tay lên, rồi không biết từ đâu xuất hiện ra một cái nhẫn. Chu Diễm cẩn thận đeo nhẫn vào tay cô, kiểu dáng giống đúc với chiếc nhẫn của anh.

Mạnh Hiểu Diêu lập tức sững người, rõ ràng cô nhớ đã đặt chiếc nhẫn ở lại Tề gia, vì sao?

“Tiểu Mơ Hồ, lần này anh sẽ tha thứ vì trí nhớ kém của em, nhưng về sau không được như vậy, biết chưa?” Chu Diễm một tay kéo cô vào lòng, cọ cọ chóp mũi cô, dường như không hề phát hiện ra tâm tư phức tạp của cô lúc này.

“Chu Diễm, em...”

“Được rồi, hôm nay là ngày vui của Mông Mông, phải vui lên.” Chu Diễm kéo cô đi, cô còn chưa kịp nói gì thì hai người đã yên vị ngồi trên xe.

Lễ cưới được tổ chức tại vườn hoa phía Tây thành, kiến trúc Gothic trắng, tháp chuông cổ điện, không gian vô cùng thiêng liêng và thánh thiện.

Khi tiếng chuông ngân vang, mọi người ngồi ở lễ đường đồng loạt quay đầu nhìn ra phía cửa, một cô gái trong bộ váy cưới trắng tinh khiết xinh như thiên thần đang nắm tay cha mình, dọc theo thảm đỏ bước vào, phía sau là một bé trai và một bé gái xinh xắn tung hoa đi theo.

Mà lúc này người mặc một thân lễ phục màu trắng, anh tuấn như hoàng tử đang đứng trước lễ đường, chờ đợi người vợ sẽ đi cùng anh suốt cuộc đời.

Chu Mông Mông đi theo cha mình, dừng trước mặt Tề Xuyên, xuyên qua mảnh lụa trắng cô thấy ba mình trao tay cô vào tay Tề Xuyên: “Tề Xuyên, về sau con phải chăm sóc Mông Mông thật tốt đấy, biết chưa?”

“Vâng ạ.” Tiếng anh trầm ổn vững vàng khiến nội tâm Mông Mông chấn động, giờ phút này thiếu chút nữa cô không nhận được bật khóc.

Bàn tay anh ấm áp, diệu kỳ khiến tim Mông Mông đập rộn ràng, khi hai người quay sang nghe mục sư tuyên bố, Chu Mông Mông lo lắng đến phát run.

Tề Mông làm phũ phỡ đứng bên cạnh, chớp chớp mắt nhìn cười nhìn Mông Mông, Mông Mông mím môi, làm bộ như không thấy. Ngay lúc mục sư hỏi Tề Xuyên: “Chú rể, con có nguyện ý trân trọng, chăm sóc vợ con suốt đời suốt kiếp không?”

“Con nguyện ý.” Tề Xuyên trả lời rất rõ ràng, cũng rất chắc chắn. Chu Mông Mông ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng vô cùng ngọt ngào. Khi mục sư hỏi cô, cô cũng không hề do dự trả lời.

Sau đó mục sư nói, hai người có thể trao nhẫn nhẫn cho nhau. Tề Xuyên lúc này mới kéo vải trùm đầu của cô lên, khuôn mặt lạnh lùng nở nụ cười thật tươi, nhận lấy nhẫn cưới từ tay Tề Mông, cầm tay Chu Mông Mông lên, cẩn thận giúp cô đeo chiếc nhẫn tuy đơn giản nhưng vô cùng quý giá.

Mông Mông cũng cầm tay anh, đeo nhẫn cho anh, sau đó cô nghịch ngợm nhẫn mặt: “Chú, bây giờ anh không thể đổi ý được nữa đâu!”

“Anh sẽ không bao giờ đổi ý.” Anh nói vừa xong, Tề Mông liền hô to: “Chú rể có thể hôn cô dâu!”

Sau đó toàn bộ lễ đường vỗ tay chờ đợi khiến cho Chu Mông Mông nhát thời xấu hổ không thôi, nhưng cô còn chưa kịp biểu hiện ra mặt thì Tề Xuyên một tay đã ôm eo cô, một tay nâng cằm cô lên, hôn xuống.

Bầu không khí lãng mạn hạnh phúc nhanh chóng lan tỏa khắp lễ đường. Khúc Nghiên Thanh nhìn một cảnh hạnh phúc này, hít sâu một hơi, sau đó tựa lên vai chồng mình, cảm khái nói: “Anh Mộ, anh nói xem có phải ông trời đã sớm định trước duyên phận của hai đứa không?”

Tề Mộ nắm tay vợ, lộ ra tia dịu dàng hiếm hoi: “Sao em lại đột nhiên nói như vậy?”

“Có lẽ anh không nhớ, nhưng em nhớ rất rõ. Khi đó mẹ em vừa qua đời, em dẫn mấy đứa về nhà theo. Lúc đó Chu thị trưởng có đến nhà chúng ta tham dự lễ tang, ông ấy có dẫn theo một bé gái. Năm đó Tề Xuyên mới chỉ mười tám tuổi, thằng bé không thích nói chuyện, mà người khác cũng rất sợ thằng bé. Kể ra cũng kỳ, chỉ có mỗi mình bé gái nhà Chu gia đó nhìn thấy thằng bé liền cười khanh khách, sau đó bởi vì người lớn đều bận việc nên con bé không thể đi theo ba mình, liền quay sang đi theo Tiểu Xuyên. Mà lúc Chu thị trưởng phải ra về, bé gái đó vẫn nắm lấy tay áo Tiểu Xuyên không buông, không muốn đi, khóc một trận, náo loạn rất lớn.”

Nói tới đây Khúc Nghiên Thanh nghiêng đầu nhìn sườn mặt chồng mình, bật cười: “Bé gái đó rất bướng bỉnh, em dỗ dành rất lâu nhưng con bé chẳng nghe ai, thậm chí là ba của con bé. Sau anh đoán được làm thế nào mà con bé ngừng khóc không?”

Tề Mộ biết vợ mình thích tự mình nói ra, vì thế phối hợp nhìn cô bằng ánh mắt nghi vấn, rồi lắng nghe bà nhớ lại: “Tiểu Xuyên nói nếu con bé chịu về nhà nó sẽ mua kẹo cho con bé ăn, em nghe xong liền bật cười. Nhưng không nghĩ tới chỉ một câu nói sứt sẹo nghiêm túc của Tiểu Xuyên như vậy cũng có thể lừa con bé...”

Aiz, chẳng qua, thời gian thực sự trôi nhanh quá! Bé gái đã lớn đến như vậy rồi, tuy kẹo vẫn chưa ăn được, nhưng bây giờ so với kẹo ngày xưa khẳng định ngọt ngào hơn rất nhiều!”

Bà nói xong liền ngẩng đầu đôi trai gái đang hôn nhau say đắm, loại cảm giác hạnh phúc đầy mãn này khiến cho người ta khó kìm lòng nổi mà say mê trong đó.

- Toàn văn hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-a-anh-khong-biet-yeu>